

လရောင်ကျွန်းရင်

ကုပါးစေသည့် ကုံ့ပဒီ

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပညာရေး
 နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတို့၏
 အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်းတို့၏

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် နှင့် နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းတို့၏ ဝင်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအဖွဲ့အစည်း ပုံဆွဲရေး အဖွဲ့အစည်းဝင်ပေါက်ရေး အဖွဲ့အစည်းကြား
- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့အစည်း နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖွဲ့အစည်းများအား နှုတ်ချပေးရန် အဖွဲ့အစည်း သတ်မှတ်ရေးအဖွဲ့အစည်း

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ထရားပေး ဝေ ချီးပေးရေး
- ◆ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံပေးရေး
- ◆ စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်ဆန့်နိုင်စေရန် အဖွဲ့အစည်းတိုးတက်ရေး
- ◆ နှင့် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းနှင့်အညီ ဝေဖန်ပုံစံဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖြိုးတိုးတက်စေရန် အောင်မြင်စွာ ဝေဖန်ပုံစံဖြင့် တွေ့ထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခတ်ပုံစံဖြင့် တိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ ဝေဖန်ပုံစံဖြင့် စီးပွားရေးစနစ် ဝိမြင်စွာ ပြုပြင်ပေါ်လွင်ရေး
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်စေ၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်ပီယိုနိုင်ပုံစံဖြင့်အားပေးရန် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားနပ်ရိက္ခာ ပြုပြင်ရေး
- ◆ တစ်မျိုးသား စာတိုက်ဖြင့် မေးမြန်းရန် လှည့်လည်မှုအဖွဲ့အစည်းများ၊ တစ်မျိုးသားရေး လက်ကားများ၊ မေ့ရက်ဖျက်အောင် ဖိနှိပ်သိမ်း ခေတ်မီရေးစာပေများ
- ◆ စစ်မက်ဒဏ်ကျောက်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်ဆန့်ထက်မြက်ရေး
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြုပြင်ရေး

လရောင်ကျူးရင့်

လူပါပေဗျာဉ် လုံ့မဒီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ခိုင်ယုဝင်း (၀၁၆၆၁)
ရွှေငွေပိုင်းစာပေ၊ အမှတ်(၃၉)၊ ၄၄-လ
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (၀၀၇၁၁)
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၆၆)၊ ပြည်တော်အေးလမ်း။
လေးထောင့်ကန်ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျ
ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

အခန်း(၁)

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့အစည်း” (CIP)

လရောင်ကျူးရင့် ၈၉၅-၈၃
 လှပါပေသည် လုံမဒီ/ လရောင်ကျူးရင့်၊
 ရန်ကုန်။ ရွှေငွေပိုင်းစာပေ၊ ၂၀၁၇။
 ၃၀၄ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ။
 (၁) လှပါပေသည် လုံမဒီ

“စက်ဝန်း .. ဒါ .. ဒါ နှင့်တိုက်ကြီးလားဟင် .. နင် ပိုင်တာပေါ့အ”
 “ဘယ်သူပိုင်တယ်ထင်လို့လဲ ..”
 “အကြီးကြီးပဲဟယ် .. ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်းပဲနော် ..”
 လှေကားကြီးကလည်း အပေါ်ထပ်ကနေ အောက်ထိ ခွေဆင်းလာ
 နဂါးတစ်ကောင်လို ခွေပတ်နေ၏။ ပြီးတော့ လက်ရမ်းမပါသော
 ကားထစ်အဖြူရောင်လေးတွေက ယပ်တောင်လေးဖြန့်ကားထား
 ဖြာဆင်းနေ၏။
 “လှလိုက်တာဟယ် .. နင် တော်တော်ချမ်းသာလာတာပဲ .. ဒါနဲ့
 ငါ့ကို အစောတည်းက မခေါ်ဘူး ..”
 “ခေါ်စရာလား .. ခုလို ခေါ်ပြလိုက်မှ စပရိုက် ဖြစ်မှာပေါ့ ..”
 “စပရိုက် ဟုတ်လား .. အံ့ဩသွားတာကိုပြောတာလား ..”
 “အင်း ..”
 စက်ဝန်း က လက်ပိုက်ပြီး ခန့်ခန့်ကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို
 ကြီးကိုပဲ လှ အထင်တကြီး ကြည့်မဝနိုင် ..။ ရွာမှာတုန်းကလည်း

စက်ဝန်း၊ ဗြဟ္မာနာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်ဖြစ်နေတော့လည်း စက်ဝန်း
စက်ဝန်း ဘာကိုများပြောင်းလဲခဲ့လို့လဲ ...။

သူ့ဘာသာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ မျက်နှာနဲ့ အသားအရေပဲပေါ့
သည်။ ရွာမှာကောင် စက်ဝန်း ကို ချောလွန်းလို့ ရွာထဲက မိန်းကလေး
တွေ စက်ဝန်း ဆို မကြိုက်တဲ့သူမရှိ ...။

ခုနေ့များ စက်ဝန်း ကို မြင်သွားကြရင် သင်းတို့ ဘယ်လိုနေမလဲ
တရပ်အမောင်းကလည်း ပြောစရာမရှိ၊ ဖြူဝင်းရှင်းသန့်နေသူ
မျက်နှာက ချောလာလိုက်တာ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေတောင် နုမ်း
သေးသည်။

ဝတ်စားထားတာ ဘယ်လောက်ပျေးကြီးသလဲဆိုတာ မေးဖို့မ
ပေ။ ဒီလောက်ချမ်းသာနေမှတော့ သူ့ကိုယ်မှာ သိန်းကျော်တန်တေ
ဆိုတာမြင်တာနဲ့ သိကြလိမ့်မည်။

“စက်ဝန်း သီလား ...”

“မသိဘူး ...”

“နင်ကလည်း .. ခစ် .. ခစ် ..”

စကားပြောမလို့ စလိုက်တိုင်း ‘စက်ဝန်း သီလား’ ဆိုတာ လုံးမ
နေကျ အကျင့် ...။

‘မသိဘူး’ လို့ ပြန်နောက်တတ်တာလည်း စက်ဝန်းပဲ ဖြစ်လေသတဲ့
ရွာမှာတုန်းကတော့ အလျင်စလိုပြောချင်ပြီဆို စက်ဝန်း စနောက်နေ
ကို ဒေါသထွက်မိတတ်၏။ တစ်ခါတလေ ... ‘စကားအကောင်းဆုံး
နေရင် အိုလိုစပ်ဖြူဖြူနောက်တတ်တာတွေ မုန်းတာပဲ’ လို့ ပြန်အော်
မိပြီး ပိတ်ထုပ်ပစ်မိတာလည်းရှိ၏။

ခုကျမှ နားဝင်ချိနေသည့်အဖြစ်က စက်ဝန်း ဘာမှမပြောင်းထဲ
လားဆိုပြီး ဖြစ်ရသည့် ပီတိစိတ်ကြောင့်ထင်သည်။

“ဘာလဲ .. ပြောလေ .. စက်ဝန်း သီလားဆိုပြီး ...”

သူမ ပီတိတွေနဲ့ မျောမဆုံးဖြစ်နေသဖြင့် စက်ဝန်း ကပဲ သတိပေး
အစဖော်ရတဲ့အဖြစ် ...။

“မဟုတ်ဘူး ရွာကလူတွေကိုသတိရလို့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ငါ့အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောနေကြတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် .. နင့်ကို ဘဝမေ့သွားပြီတဲ့ ...”

“မေ့တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ခု နင် မမေ့ဘူးလေ ...”

“နင့်ကိုပဲ မမေ့တာ ရွာကလူတွေကို အသေမုန်း ...”

တကယ်မုန်းနေသလို တင်းနေသည့်မျက်နှာကို လုံ သေချာကြည့်
မိ၏။ မကောင်းသတင်းဆို ပါးစပ်တစ်လုံးကြီးပြောကြပေမယ့် ရွာက
လူတွေက အရေးအကြောင်းဆို တစ်ယောက်ထိရင် နာတတ်ကြတဲ့လူ
တွေပါ။

ဆွေမျိုးတော်သည်ဖြစ်စေ မတော်သည်ဖြစ်စေ ဒုက္ခရောက်နေပြီ
ဆို စပ်စပ်စုစုပါဝင်တတ်ကြပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် ကူညီတတ်ကြ၏။

“ပြောစမ်းပါ .. ငါ့ကို ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ...”

“နင်က ငါ့ကို မေ့သွားပြီတဲ့ ...”

“မမေ့လို့ လှမ်းခေါ်တာပေါ့ ငါ ဗြဟ္မာအလုပ်လာလုပ်တာကိုက
ငါတို့လင်မယားရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ...”

“အဟွန်း ...”

ဒါကျတော့ နားဝင်ချိလွန်းလို့ လုံ မျက်နှာလေးပြုံးအိသွားခဲ့၏။
စကားတွေပြောရင်း စားသောက်ဖို့အတွက် ဟိုတယ်လ်စာတွေမှာတော့
ပုန်းပြောနေသည့် စက်ဝန်း မျက်နှာကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

ချောလိုက်တဲ့ ငါ့ယောက်ျား ...။

ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင် ဒီလောက်ချောနေတာတောင်မှ
တောက ကိုယ့်မိန်းမကို မမေ့မလျော့လှမ်းခေါ်ခဲ့သည်။

လရောင်ကျူးရင့်

ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ ငါ့ယောက်ျား ...
 စက်ဝန်းမျက်နှာကိုငေးကြည့်နေရင်း ခိုက်စားနေတာလည်း သတိမရ
 မရ ယာက ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းများကို မေ့လေသည်။
 “ဘာဘားမလဲ လုံ ..”
 “ဟင် ...”
 “ကြိုက်တာမှာလို့ရတယ် ..”
 “အိမ်မှာပဲ ချစ်စရာများမဟုတ်ဘူးလား ..”
 “ဘာလို့မှတ်လဲ - ဆေးလောဆယ် ဘာမှလည်းပြင်ဆင်ရသေးတာမဟုတ်ဘူး - ဘာမှလည်းအဆင်သင့်မရှိဘူး။ နင့်ကို ဟိုတယ်စာအစာလည်းအစာတွေနဲ့ ခိုက်ဆက်ကြည့်ဆိုဖို့အစည်းက ငါ ခိုက်ကူးခဲ့တာပဲ - ခြောက်ပါ ..”
 “ဘာတွေ့ရတာလဲဟင် ..”
 “အစာသွေးတာတွေ အရင်ရွတ်ပြမယ် .. ပင်လယ်စာတွေအစုံပဲ ခိုက်စားခဲ့ရင်၊ ဂဏန်းပျော့ချိုချဉ်၊ ရေခူသုပ်၊ ပြီးတော့ ဂဏန်းလက်မပေါင်း ..”
 “ထင်မ .. လက်မတွေချည်း ပေါင်းထားတာပေါ့ ..”
 “ထို - ဟို - လုံ ရေ ..”
 “ထင် ..”
 “ထင်သူအဘင်းလားဆွဲနေတာလဲ ..”
 “စိတ်လို့သူ့ပြုံး လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်လျှင်
 “အမလေး ..”
 “ဝုန်း ...”
 လူကို တောင်ထိပ်ပေါ်က ကန်ချစ်လိုက်ရသလို လှုပ်ခနဲအေးသွားကာ ပင်တွေရင်တွေ အောက်တက်နာကျင်သွား၏။
 “သေပါပြီ ...”

လှပါပေသည် လုံမခီ

“သေမှာပေါ့ .. ဒီသေးသေးလေးပေါ်မှာ ကုပ်ကပ်အိပ်နေပြီး တန်းကိုလည်း ကိုင်မထားဘဲနဲ့ လက်မထောင်ပြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..”
 “လက်မ”
 လုံ ကိုယ့်လက်မကိုယ် ပြန်ထောင်ကြည့်မိကာ ...
 ဂဏန်းလက်မ ...
 “ဂဏန်းလက်မ ဘယ်မှာလဲ ..”
 “ငါ ...”
 အိပ်မက်မက်နေခဲ့ခြင်း ...
 ခုမှ သူ လန့်နိုးခဲ့လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရွာထိပ်ဘူတာဖြစ်နေခဲ့ပြီး စက်ဝန်း လည်းမရှိ၊ စက်ဝန်း ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသော တိုက်ကြီးလည်းမဟုတ်ဘဲ ...။
 “အလှရယ် .. ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ ..”
 “သိသားပဲ ..”
 “ထမင်းထုပ် .. ထမင်းထုပ် .. လယ်ပုစွန်လုံးကြော်နဲ့ ယူမလား၊ စာကလေးကြော်နဲ့လား .. ငါးကလေးအိုးကပ်နဲ့လည်းရတယ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော် .. ကင်းမွန်သီးကြော် အစုံရတယ်၊ တစ်ထုပ်မှ သုံးရာ .. ငါးရာတည်း ..”
 အင်ဖက်နဲ့ ထုပ်၍ ကြိုးနဲ့ ကွင်းထိုးဆွဲလာသော ထမင်းထုပ်တွေ တစ်ဖက်လေးငါးထုပ်ဆွဲ၍ လိုက်အော်ရောင်းနေသူက လုံတို့ ရှေ့မှာပဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ...။
 စက်ဝန်း လှမ်းမှာနေတာတော့ ပင်လယ်ကဏန်းတွေပါ ...။
 လုံ ကိုယ့်လက်မလေးကိုထောင်၍ ငဲ့ငေးနေမိပြန်သည်။ သူမ ခုမှ ရွာကထွက်လာခဲ့တာ ဘူတာမှာပဲရှိသေးသည်ပဲ။
 ကိုယ့်ရွာကနေ ရထားဘူတာရှိသည့်ဒီရွာကိုရောက်ဖို့ လှည်းစီးတာ နှစ်နာရီနီးပါးကြာသည်။ ရထားရောက်လာဖို့က တစ်ခါတလေ နောက်ကျ

တတ်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ နောက်ကျခံလို့မဖြစ်တာကြောင့် စောစော လာစောင့်နေရတာဖြစ်သည်။

ခရီးသည်တွေအတွက် ရွာထဲကလူတွေ ကောင်းမှုလုပ်ထားသည့် ပျဉ်ခင်းနဲ့ စရပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်မှာ တစ်ပေလောက်အကျယ်ရှိသော တန်းလျားလေးနှစ်လုံးလည်းရှိ၏။

နည်းနည်းလေးမှ ပင်ပန်းမခံနိုင်သည့် လုံ့ အကျင့်က အိပ်ပျက် လည်းမခံနိုင် ။

ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းလာတာနှင့် ခေါင်းချပြီဆို အိပ်ပျော်ဟတ်လေ သည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိနေခဲ့သော စက်ဝန်း က အိပ်မက်တိုင်း မှာ ပါနေတတ်သလို ပါလာခဲ့တိုင်း လုံ့ အတွက်ဆို ပျာပျာသလဲ ။

“ဟဲ့ .. လုံ့ ..”
“ဟင် ...”

“ဘာတွေ့ိုင်နေတာလဲ .. နင် ထမင်းမစားဘူးလား .. ထမင်းချိုင့် ထုတ်လိုက် .. ငါတို့ ထမင်းစားတာမတွေ့မချင်း အဲ့ဒီထမင်းသည် ဒီနာ က သွားတော့မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အင်း .. စားမယ်လေ ..”

ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်နေနေ ထမင်းငတ်မခံနိုင်တာလည်း လုံ့ ပဲ ဖြစ်ကာ ။

“ငါ ထမင်းထည့်လာတာ နည်းသွားပြီ ..”
“မဝဘူးလား ..”

အလှ က လုံ့ ချိုင့်ထဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီး သူမချိုင့်ထဲက ထမင်းတွေ အသာလေးသဲ့ထည့်ပေး၏။

“နင်ကလည်း ခရီးဝေးသွားမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားဦး-
“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ခရီးသွားရင် ဝိုက်ဝအောင်စားထားရတယ်တဲ့ လမ်းခရီးမှာ တစ်ခုခုမင့်တတ်တယ် .. ကိုယ့်ဝိုက်ဝနေရင် မပင်ပန်းဘူးတဲ့..”

“ဟွန်း .. သူ့မှာ အမြဲတမ်းပြန်ပြောစရာ ဆင်ခြေဆင်လက်နဲ့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အဖေ ပြောဖူးတာကို ပြောပြတာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် လုံ့ ရေ .. နင်လိုချင်တဲ့ ဥပမာ ဥပမေယျတွေကို တိုးဘေးဘီဘင်တွေပြောခဲ့တာကအစ မေ့မပစ်နဲ့ သိလား .. မှတ်ထား”

“နင်ကလည်း ငါ့ကို ထမင်းလေး နှစ်စွန်း သုံးစွန်းစာလောက်ပေး ရတာကို မြည်တွန်တောက်တီးနေတာ မပြီးတော့ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ထမင်းပေးရလို့ပဲ ဘာလဲ .. မစားတော့ဘူးလား”

“စားမှာပဲ ..”

“သိတယ် ..”

အလှက က မျက်စောင်းထိုးပြီး နောက်ထပ်ထမင်းရော့ဟင်းရော ထပ်ထည့်ပေး၍ ...

“မဝရင် ထမင်းအဖြူဝယ်လိုက်ပါလား ..”

“မဝယ်တော့ပါဘူး .. ဟင်းလည်းမရှိတော့ဘူး ..”

“ငါ့မှာ ငါးလေးဟင်းရှိသေးတယ် ..”

“တော်ပြီ .. စားပါလားပြောပြီး ဒီကစားမယ်ဆိုရင် ပြောဦးမှာ ပွစ်ပွစ် ..”

“စားရရင် ပြီးရော့မို့လား .. ပြောတာတော့ ခံပေါ့ ..”

“ဝိုက်ဝနေရင်တော့ မခံနိုင်ဘူး ..”

လုံ့ ကလည်း ပြောင်ပြောင်ပဲဖြစ်ကာ ။

“နင့်ကိုပြောနေရတာနဲ့ ငါ့အိပ်မက်လေးကိုတောင် ပြန်တွေးချိန် မရတော့ဘူး ..”

“တွေးမနေနဲ့တော့ အလကား သူများမကောင်းကြောင်း ကိုယ် ကောင်းကြောင်းတွေ ..”

“ဒီတစ်ခါ သူများမကောင်းကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့အကြောင်း မှမပါဘူး .. စက်ဝန်း အကြောင်း ..”

ခံလာခဲ့တဲ့အထိ ...။

"မာရီယာက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မင်းအဆင်မပြေတာကို တာလား ..."

အထက်က မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် မဖြေ ...။

"အဲဒီအဆင်မပြေမှုက အကြီးကြီးလား သေးသေးလေးလေး ဖမ်းပါဘူး၊ မင်း မပြောချင်လို့ မပြောခဲ့တာမှန်းသိလို့ ဒီနေ့ထိလည်း မေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ကိုယ်တို့ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်လာပြီ ..."

"မာရီယာက အထက်ရဲ့ စီးပွားရေးကို ထိခိုက်လောက်အောင် ခုက္ခမပေးနိုင်ဘူး အဝန်း ပူမနေနဲ့၊ ခုဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ ဒါရိုက်တာက တာ .. တမင်လွှဲချနေတာ ..."

"မဖြစ်နိုင်ဘူး ..."

စက်ဝန်းက ခေါင်းခါ၍ ...

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုလုပ်ချက်တွေက အနဲ့အသက်တွေလို မမြန်ဘဲ သတင်းတစ်ပုဒ်လိုလည်း ပျောက်ကွယ်မသွားဘူး၊ မင်းတားတာဆိုတာ သူ့ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ တစ်ချက်မျှန်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်၊ ဒါရိုက်တာကိုဆော့ဖူးက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး အထက်က ..."

"(ပု ၁၁) ပြောချင်တာလဲ ..."

"အဲဒီ ပြဿနာရှိတာက မာရီယာနဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘူးလို့ တာနဲ့ ခဲ့တဲ့ မင်းနဲ့ စကားကြောင့် ..."

"မာရီယာကလွဲပြီး သူ ရှာပါစေ၊ အလုပ်မလုပ်ခင်တည်းက သဘောကိုပြောပြီးသား ... မာရီယာ ကလွဲပြီး စက်အဖွဲ့ ရှိခြင်း မရှိခြင်းက သူ့အပိုင်း ..."

"အထက် ..."

အထက်က ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကိုလှမ်းဖွင့်လိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပြန်

"မာရီယာနဲ့ ကင်းလွတ်တာမရှိတော့ဘူးဆိုတာမှန်ရင် မာရီယာ သည်း မင်းနဲ့ဆို အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့လူမျိုးပဲဖြစ်နေတာလား ..."

"မသိဘူး ..."

"ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ရှင်ပြုနေတာကို ဒေါသထွက်နေတာလဲ အထက်က ... မင်း မလုပ်ချင်ရင် ကိုယ်လုပ်လို့ရတယ်၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုအဆင်မပြေထားသလဲ ... ဘယ်အတိုင်းအတာအထိလဲ သိဖို့မလိုဘူး၊ ကိုယ့်အကတတ်ဖြစ်တည်းနဲ့ ဆက်လုပ်မယ် ... ဒီကြော်ငြာတင်ဖို့ကို ရက်ကြာရင် ..."

"ဒီမှာ အဝန်း ..."

အထက်မှတ်ဘဲ အထက်ရဲ့ မျက်နှာလေးက မာကြောနေတာနဲ့ "လုံ့ ထွက်သွားတည်းက ဝေါနေခဲ့တာမျှန်ရတာ မာရီယာ ပြဿနာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတာလား ... အထက် နည်းနည်းမျက်စိလည်လို့ပါ ..."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် လုံ့ ကိုယ် ထည့်သွင်းလိုက်တာ မင်း မျက်စိလည်တာ ... ဒီစီးပွားရေးကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားလို့ မင်းဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ့်မှာကို စွန့်လွှတ်ပြီး မင်းနဲ့အတူ စိတ်ပါလက်ပါလိုက်လုပ်နေခဲ့တာ" အထက် မျက်နှာ မသိမသာပြေကျသွားသည်။

"အခု မင်းဖြေရှင်းဖို့ စက်နေတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ်က ..."

"အဝန်း ဝင်ပါတာလည်း အထက်မကြိုက်လို့ပေါ့ ... ဒါ ပြောစမ်း အလုပ်လုပ်ဖို့ထက် မာရီယာက (၆)နဲ့ အထက် ဘယ်လိုပတ်သက်လဲဆိုတာ အဝန်း သိချင်နေတာဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား ..."

"ကိုယ့်ဆန္ဒကို မင်း မေးရမှာမဟုတ်ဘူး ... ကိုယ်သိအောင် မင်းက ပြောပြနိုင်သလား ... မပြောနိုင်ဘူးလား အဲဒါပဲ ..."

ဝင်းစက်လှပသည့် မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

လရောင်ကျားရင့်

“ဟဲ့ ..”
 “ဘာလဲ .. နေစမ်းပါ .. အဲဒီလူ ငါ့ကို ဘာမှဖြေမသွားဘူး ..”
 “ဘာလုပ်ဖို့လဲ .. ကိုယ့်ကိုထိုင်ပြီး လှောင်ရယ်နေတာများ အလကား ကိုယ့်အကြောင်းတွေလျှောက်ပြောပြနေတယ် ..”
 “ငါ့ယောက်ျားကို သူက မမြင်ဘူးဘဲနဲ့ ..”
 “နင့်ယောက်ျားကို ကဲ့ရယ်နေတာမှမဟုတ်တာ .. နင် စွပ်ဆက် ကြွားနေတာကိုရယ်သွားတာ ..”
 “ငါ့မကြွားပါဘူး .. ငါ့ယောက်ျားက တကယ့်မော်ဒယ်လ်အချော အလှပဲကိုး ..”
 “ကဲပါ .. ထားလိုက်ပါတော့ နင် စက်ဝန်း အကြောင်းပြောနေရ မယ်ဆို သူများနားထောင်ချင်လားမသိ မထောင်ချင်ဘူးလားမသိ ..”
 “ကိုယ်ပြောတာကိုယ့်ကြည်နေလား မယုံဘူးလားလည်းမသိ၊ တကယ် ပါပဲ .. နေရာတကာလည်ချင်ရင်လည်း သူပဲ .. မလည်ပြန်တော့လည်း တုံးတစ်တစ်အနေရော ..”
 “ကဲ တော်ပါတော့ .. နင်ပြောမှ ငါ့မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ရထားမြင်နေရပြီ .. ငါ့ကိုအိတ်ပေး ..”
 “နေပေစေ လုံမဒီ ရေ .. ကျုပ်ပဲအားလုံးဆွဲမယ် .. ဟိုအိတ်ငါ့ခေါင်း ပေါ်ပဲတင်လိုက် ..”
 “ရပါတယ် ဒါတော့ ..”
 “ကဲပါ .. တွင်လိုက်ပါ ခေါင်းပေါ်တင်ရတာ လက်နဲ့ဆွဲရတာ ထက် သက်သာတယ်၊ ရှင်သာ ရထားပေါ်တက်ပြီး နေရာလေးဘာလေး ဦးထားပေး ..”
 “အေး .. အေး ..”
 ရထားဝင်လာမှာနဲ့မှန်းပြီး လုံ နေရာယူဖို့ ပြေးသည်။ ကျောပေါ်မှာ အော်တိုမစ်တစ်ကလစ်နဲ့ ညှပ်ချထားသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးတစ်ခွက်

လှပါပေသည် လုံမဒီ

ပိန်ရှည်ရှည်ဖြူခြောက်ခြောက် လုံ့ ပုံစံလေးကို အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ နောက် က လိုက်ရင်း ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။
 မျက်နှာသွယ်သွယ် အသားဖြူဖြူလေးနှင့် အရပ်က မြင့်တော့ ပိန်မှန်းသိသာသည်။ ဖြူစင်ရိုးစင်းစွာနှင့် ချစ်ဖို့ကောင်း၏။
 ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောတတ်သည့်တိုင် သူမအသံလေးကြောင့် တစ်ဖက်လူ၏ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းကို တောင်းဆိုဖို့မလိုဘဲ ရတတ် လေသည်။
 သူငယ်ချင်းချင်း ဖြစ်ကြသည့် သူမတို့ကိုယ်တိုင် လုံ့ ကိုဆို ဦးစား ပေးနေရာမှာပဲ အမြဲထားခဲ့ကြတာလည်း လုံ့ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားတဲ့ အထိ မပြောင်းလဲခဲ့ပေ ..။
 ဒါပေမယ့် မြို့ရောက်ရင်တော့ တစ်ယောက်တစ်လမ်းဦးတည်ရာ တစ်ခုစီနဲ့ လမ်းခွဲကြရဦးမှာပါ ..။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံ့ ကံကောင်းမှာပါ။ သူမသည်သာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အတွက် အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား ..။
 “ဟဲ့ .. အောင်မယ်လေး မိလှ ရယ် .. ဒီကိုလှမ်းပေးလေ .. ပေး မြန်မြန် ..”
 “အေး .. အေး .. ရော .. ဒီမှာဆွဲခြင်း ..”
 စိတ်ကူးတွေကြောင့် ရထားဆီသွားနေသည့် ခြေလှမ်းတွေက နောက် ကျသွားခဲ့၏။ ခြေရောလက်ရော ချဲ့ကား၍ နေရာဦးထားရသည့် လုံ့ ကတော့ ထိုတစ်ဝိုက်မှာ သူမအသံချည်းပဲဖြစ်ကာ ..။
 “အား .. ခြေထောက် .. ခြေထောက် ..”
 “ဘာလဲဗျ .. ခင်ဗျားခြေထောက်နဲ့ အလွတ်ကြီးပါ ..”
 “မလွတ်ပါဘူး .. ခြေသန်းလေးဖိမိနေပြီ .. အား ..”
 “ဟဲ့ .. ဖိထားတယ်တဲ့ .. ပြန်ဖယ်လိုက်စမ်း ..”
 အထုပ်ကြီးကြွခနဲ တက်သွားတာနှင့် လုံ့ က အလှ ဆီက လှမ်းယူ

လရောင်ကျူးရင့်

ထားသည့်အထုပ်ကို ထိုနေရာမှာ ချထားလိုက်သည်။

“ဟူး .. ခုမှပဲ ..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ အဲဒါ ..”

မကျေမနပ် မျက်နှာမည်းမည်းကြီးက ဒေါသတွေနှင့် ...

လုံ စကားရပ်သွားပြီး ထိုသူကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဇက်လေးပုသွားပြီးမှ လက်ဖျားလေးတွေနဲ့ ယပ်ခတ်၍ ...

“ခြေထောက်ကနာတာ သက်သာတော့တယ် ..”

“ခြေထောက်ကနာရင် ခြေထောက်ကို ယပ်ခတ်ပါလား ..”

“အို .. သူများဘာသာ ဘယ်ခတ်ခတ်ပေါ့ ..”

“ဟွန်း .. နေရာဦးတာတောင် ရိုးရိုးသားသားမဦးဘူး၊ ဇာတ်ကနေသေးတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခွန်းတောက်လေးပါထည့်ရကောင်းမလားလို့ ..”

“လုံ ရယ် .. တော်ပါတော့ ..”

“သူမှမတော်သေးတာ .. ငါ့မှာလည်း ပါးစပ်ပါတာပဲ ..”

“ဪ .. ငါ့နယ် .. လူအရင်ထိုင်လိုက်မိတာနဲ့ ဒီဆွဲခြင်းလေးတောင် ချစရာနေရာမရှိတော့ဘူး ..”

“ပေး .. ပေး ..”

အလှ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူမ ညည်းနေရုံပဲရှိသေးသည် လုံက ဆွဲခြင်းကိုယူလိုက်ပြီး ခုန ပြန်မ သွားခဲ့သည့် ဖက်ထုပ်ကြီးပေါ်လှမ်းတင်လိုက်၏။

ရန်ဖြစ်ဖို့ကြိုးစားနေသည့် အသားမည်းမည်းနဲ့လူ မျက်နှာကြီးရှေ့ထော်ထွက်လာ၏။ လုံ က သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်နေသည်မှန်တောင် သတိမထားမိပုံနှင့် ဆွဲခြင်းကို ပြုတ်ကျမကျ သေချာကိုင်လှူကြည့်နေသေးသည်။

“ဟိတ် .. ကောင်မလေး ..”

လှပါပေသည် လုံမခီ

“ဟင် ..”

အနားကပ်အော်လိုက်သဖြင့် လုံ က စိတ်မရှည်စွာလှည့်ကြည့်၏။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဘာလုပ်နေတာ မြင်လဲ ..”

“အဲမာ .. ငါ့ဆွဲချလိုက်ရရင် တစ်စစီဖြစ်တော့မယ် ..”

“ဘာလဲ .. ဒီခြင်းကိုလား .. လုပ်လိုက်လေ ..”

လုံ က ကုတ်ကက်လန်ပြန်အော်ကာ ဘေးလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးမှ လက်မောင်းတစ်ဖက်စဆွဲတင်၍ ...

“ဆွဲခြင်းက တော့ ဂုတ်ခေါ်တက်ထိုက်နေလို့လား .. ပစ္စည်းတွေ ကျပ်နေလို့ စုထပ်နေရတာ လာပြီးတော့ ပြူးတူးပြုတ် ..”

“အစတည်းက ပြူးပြီးသားကြီး လုံ ရဲ့ ..”

“အဲမာ ဟိုတစ်ယောက်ကပါ လူကို ..”

“ညည်းတို့က စွာလှချေလား .. ယောက်ျားလေးက မပြောမဆို ဘတ်ဘူးဆိုပြီး မိန်းမကောင်းရန်တွေ ဝိုင်းပြောမနေကြနဲ့နော် .. နေရာမည်းလှသေးတယ် .. သူတို့ကပဲ ပြောလားဆိုလား ..”

“ဒါကြီးကလား မပြောတတ် မဆိုတတ် ..”

ထိုလူရဲ့ အမေဖြစ်ဟန်တူသူက သားလိုပဲ တစ်ထောင့်တည်း မည်းမက်ကာ ..

“အဲဒါ ငါ့သား ..”

“သိပါတယ် .. ဒီလောက်ထစ်ထစ်တည်းမည်းပြီး သူ့ကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါနေတာ ..”

“ဆတ်ဆတ်ခါနေတာမဟုတ်ဘူး .. နေရာဦးတာထားပါတော့ ဆွဲခြင်းတောင်းလာထပ်တင်လိုက်သေးတယ် မလွန်ဘူးလား ..”

“နေရာဦးတာကလည်း ကိုယ်ထိုင်စရာလေးရရှိပုံ .. ဆွဲခြင်းထပ်တင်ရတာလည်း ချစရာနေရာမရှိလို့ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒီဖက်တွေက

ဆွဲခြင်းတင်လိုက်တာနဲ့ နာပါတယ် ကျင်ပါတယ် အော်နေလို့လား -

"မအော်ဘူးလေ .. မအော်ပေမယ့် ညည်းတို့ဆွဲခြင်းထဲက ဆီထဲ ဘာတွေထွက်ကျရင် .."

"အဲတော့ .. ပိုမကောင်းဘူးလား .. ဖက်ဆိုတာ ဆီသုတ်ပြီး သုံးရတဲ့အမျိုး .."

"ကြည့်စမ်းဟယ် .. စွာလိုက်တဲ့ကောင်မလေး .. ကွေ့ကိုမတွေ့ဘူး .."

မိန်းမကြီး တအံ့တဩရှေ့တံပြီး ဘာမှမပြောတတ်တော့၊ ဘေးရီတုံ့ ခရီးသွားချင်း ရယ်သူကရယ် ပြုံးသူကပြုံးဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လုံ နဲ့ အလှ တို့ရဲ့ ရန်ကုန်သို့ ခရီးစဉ်က စထွက်တည်းက ယသကို ပတ်ပျိုးလေးနဲ့ ..။

အခန်း (၂)

"ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. ဒီတစ်ခါသေချာပြီ .. နံပါတ်ရော၊ လဲကွက်ရော ဒီအိမ်ဘဲ ဒီတိုက်ကြီးပဲ .."

တက္ကစီက ခြံရှေ့မှာရပ်ပြီးနေပြီဖြစ်ကာ လုံ က ထိုင်ရာမထေး ဆိုကောင်းနေတုန်း ..။

"ဟဲ့ .. ဟုတ်တယ်မို့လား .. ဘာကြည့်နေတာလဲ .." သူမ အားပါးတရပြောနေတုန်း ထောက်ခံမည့်သူမရှိသဖြင့် အလှ လုံ ကို လက်တို့မေး၏။

လုံ က အဝါရောင်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနဲ့ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးကို သွားလေး ပြေးသွားနှင့် ငေးနေလျက် ..။

"ငါ့အိမ်မက်ထဲမှာအတိုင်းပဲဟယ် .. တစ်ထောင့်ရောတည်းပဲ လှလိုက်တာ .."

"အေးပါ .. လှတယ်ဆိုလည်း ဆင်းတော့ .. ငါသွားတော့မယ် .." နင့်ယောက်ျားကိုတွေ့ပြီဆိုမှ ငါ့အလုပ်အိမ်ကို ငါသွားမှာပါ' လို့

တော်ပေးထားသည့်အတိုင်း အလှ က ခြံနံပါတ်နဲ့ နာမည်နဲ့တကွ အိမ်ကို

သေချာရှာတွေ့မှ လမ်းခွဲဖို့ပြင်၏။

ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ထွက်သွားကြသည့် စုံတွဲတစ်တွဲက လက်ညှိုးထိုး သွားတာမို့ ဒါက စက်ဝန်း ပိုင်ဆိုင်သည့်တိုက်ကြီးမှန်း သေချာရေ ဖြစ်ကာ ..။

“ဆင်းလေ လုံ .. ငါလည်း အကြီးသိမ်း တို့အိမ်ကို ရှာရဦးမယ် ရောက်ဖူးပေမယ့် ငါးနှစ်တောင်ကျော်နေပြီ မနည်းရှာရမှာ ..”

နောက်တစ်ခါထပ်ပြောမှ လုံ က ကားပေါ်က ဆင်းရုံ လမ်းမ ခြေချကာ ..။

“နှင့် ငါ့အိမ်မှာ တစ်ညနှစ်ညလောက်နားပြီးမှ အကြီးသိမ်း ရှာပါလား အလှ ရယ် ..”

“အောင်မယ်လေး .. ကိုယ့်ဘာသာပဲ အဆင်ပြေအောင်နေစမ်း လုံ ရယ် .. ပြီးတော့ စက်ဝန်း နဲ့ ငါက ဘယ်တုန်းကမှ တည့်တာမဟု သွား .. ဘာလဲ နှင်တစ်ယောက်တည်းဝင်မသွားရဲလို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. နှင်ပါတော့လည်း စက်ဝန်း လည်း ထွက် ရော လှည့်ပြန်သွားမှာမို့လား .. နေပေ့စေတော့ ..”

“ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ လုံ ရယ် .. နှင်ကလည်း တိုက်ကြီးထဲ ပြီး အေးဆေးငြိမ်နေရတော့မှာကိုများ ပင်ပန်းရဦးမယ့်လူကို စိတ်ကော နေသေးတယ် ..”

အလှ ခမျာ လုံ နှုတ်ခမ်းစုတော့လည်း ဖြောင့်ဖြောင့်မသွားနိုင် သို့သော် လုံ ကလည်း မျက်နှာကိုကြည်ကြည်လင်လင်လေး ဆင်၍ ပြုံးပြလိုက်ကာ ..။

“ငါက နှင်တစ်ယောက်တည်းဆက်သွားရဦးမှာကို စိတ်ပူပေါ .. စိတ်ကောက်တာမဟုတ်ပါဘူး .. ရော - ငါ့မှာ ပိုက်ဆံဘယ်ထဲ ကျန်သေးလဲမသိဘူး နှင်ယူသွားတော့လေ ..”

“ဟင် .. အကုန်လုံးပေးမလို့လား ..”

“အေးလေ .. နှင် ဒီကားငှားခလည်းပေးရဦးမှာမို့လား .. အကုန်လုံး ယူသွားစမ်းပါ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင် သုံးဖို့နည်းနည်းတော့ချန်ထားပါဦး .. ငါ့မှာ နည်း .. ဟင် ..”

လက်ထဲရောက်လာတဲ့ပိုက်ဆံက တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်နဲ့ ငါးရာ နှစ်တစ်ရွက် ..။

“ဒါ .. ငါ့ကိုပေးတာလား ..”

“အေးလေ .. အကုန်လုံးယူသွားပါ .. ငါ့အတွက်မလိုတော့ပါဘူး” တစ်ရာတန်နဲ့ နှစ်ရာတန်လေးတစ်ရွက်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပြန်ထည့် ဖန်ဆွဲပိတ်လိုက်ရင်း လုံ ပြောနေပုံက တကယ့်မိန်းမကြီးအတိုင်း..။

“အေးပေါ့ .. နှစ်ထောင့်ငါးရာတောင်ဆိုတော့ ငါပဲ ယူသွားရမှာ အားနာစရာကြီးနော် ..”

ပြောလိုက်တော့လည်း ငေါ့ပြောမှန်း လုံ ချက်ချင်းသိ၏။ ကားတံခါး ဝှက်လျက် ခြေထောက်တစ်ဖက်ချထားလျက်နှင့် ဆင်းဖြစ်တဲ့ဆီမရောက် ခင်ဘဲ ..။

“နှစ်ထောင့်ငါးရာလည်း ငါမပေးရင် နှင် ဒီတိုင်းသွားရတော့မှာ လား .. ဘာလဲ မယူဘူးလား .. ပြော ..”

“ယူမှာပါ .. ယူမှာပါ .. အမလေး .. ဟုတ်ပါ့ .. ဒီပိုက်ဆံနဲ့ ထိပြေး နှင်းသင့်တာကိုး .. မယ်ကပ်စီးဆီကရတဲ့ပိုက်ဆံ ..”

“ကဲဗျာ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စ မပြီးသေးဘူးလား .. ဆင်းမှာဖြင့်လည်း ခင်းလိုက်ပါ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ကျွန်မတို့က အဝေးကြီးကလာရတာ၊ နောက် ဆယ် ဘယ်နှစ်လ ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာမှ ပြန်တွေ့မယ်မှန်လည်း မသိဘူး၊ လောက်လေးတော့ ပြောရ မှာရတာရှိတာပေါ့ ..”

လုံ က ရှေ့ကိုတောင်လှမ်းရန်တွေ့လိုက်သေးသည်။ ဒီရိုင်ဘာက

ခေါင်းကုတ်ရင်း ရှုံ့ခဲ့သွားလျက် ..

“မြန်မြန်ပြောကြဉာ .. တော်ကြာ နောက်ကားတက်လာပြီး ကျွန်တော့် တံခါးကို ..”

“ဟာ .. ဟိတ် ..”

“ဒုန်း ..”

“အမလေး ..”

“သွားပြီ .. အဲဒါ တကယ်သွားတာ ..”

ဖွင့်ထားသည့် တံခါးရွက်ကိုနောက်က ကျော်တက်လာသည့် ကားက ဖြတ်တိုက်သွား၏။ လုံ့ ခြေတစ်ဖက်ချထားသဖြင့် လန့်ဖျပ်အော်လိုက်မိကာ အလှ က လုံ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ကားထဲအတင်းသွင်း၏။

အခြေအနေတွေ ရုတ်တရက်ဆိုးရွားသွားလျှင် ဝင်တိုက်သွားသည့် ကားသမားကလည်း ကမန်းကတန်းဆင်းလာပြီး ..

“ကျွန်တော်လည်း ဒီဘက်ဆွဲချပြီး လွတ်အောင်ရှောင်ပါသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှကို ထပ်ဆွဲလို့မရတော့လို့ဖြစ်သွားတာပါ တံခါးက အသားကုန်ဖွင့်ထားတာဗျာ .. ဒီဘက်မှာလည်း ကျင်းချိုင့်ကြီးက နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး ..”

ဒရိုင်ဘာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ပြုတ်ကျနေသည့် တံခါးရွက်ကို ကြည့်ရင်း တရားခံရှာလေသည်။ ကိုယ့်ကားက လမ်းလယ်ခေါင်မှာ တံခါးဖွင့်ထားပြီးနေနေတာ ကိုယ့်အပြစ် ..။

အကြည့်တွေက လုံ့ နဲ့ အလှ ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်၏။ “အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်နော် .. ကျုပ်ပြောနေတာ ပါးစပ်မပိတ်သေးဘူး ..”

“ဪ .. ရှင့်ပါးစပ်မပိတ်ခင် ဒီကားဝင်တိုက်သွားလို့ ကျွန်မတို့မှာ တာဝန်ရှိသွားတာလား ..”

“ကျုပ် ဒီလောက်သတိပေးနေတာ အခုဖြစ်သွားပြီလေ၊ တံခါးက

သွားတာ ခင်ဗျားကြောင့်ပဲ ..”

“ကားတိုက်လို့ ကျိုးသွားတာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကြောင့်လဲ ..”

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့တိုက်မိရတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ကြည့်ဦးလေဗျာ .. ဒီဘက်လမ်းကမရှိတော့ဘူး .. ဟိုဘက်ကချိုင့်ကြီးထဲ မကျအောင် အပ်သပ်တက်ရတာ ..”

“လမ်းမရှိမှန်းသိရင်လည်း ကပ်သပ်မတက်နဲ့ပေါ့ .. ကျွန်မတို့က ကားငှားစီးလာတာ ဒီကားတစ်ခုခုဖြစ်ရင် စိုက်လျော်ပါ့မယ်လို့များ အာမခံမခံလား ..”

“အေးလေ .. ကားချင်းဖြစ်တာကို ခရီးသည်ဆီက အလျော်တောင်းတယ်လို့ မကြားဘူးပေါင် ..”

“ကြားဖူးဖူး မကြားဖူးဖူး ဒီကိစ္စ ငါတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ခရီးသည်တွေက ဘေးကပ်ရပ်ပြီးချရင် ဘာမှဖြစ်ဖို့မရှိဘူး ..”

“ဟာ .. ခင်ဗျားတို့စကားပြောတာက ..”

“နည်းမှန်လမ်းမှန်ကိုပြောပြတာ .. ဘာမှလာပြီး တရားခံမရှာနဲ့..” လုံ့ က ဘယ်သူမှ တိုးမပေါက်အောင်အော်ပစ်လိုက်ကာ အခြား

ခြားမှာ ပါခင်ဂျာလာချသည့် တက္ကစီကိုမြင်သွားခဲ့လျက် ..။

“ဟဲ့ .. ဟိုမှာ အငှားကားတစ်စီး အလှ ရေ .. ဒီမှာ .. ဒီမှာ ..”

“ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”

ဒီဘက်မှာ ရန်တွေနေတုန်း အလှ ကိုလည်း သတင်းပေး၏။ “တော့ သူမပဲပြေးသွားရင်း လက်ခုပ်တီးခေါ်ကာ ..”

“နင့်အထုပ်တွေဆွဲချခဲ့ အလှ ရေ .. ကားပြောင်းစီးမှ နင် ဒီနေ့ကြီးသိမ်း ဆီ ရောက်မှာ ..”

ဟိုဘက်ကားက ဘက်စုံဆုတ်လာသည်။ အလှ မနိုင်မနင်းဆွဲထုတ်တာကို လုံ့ က ဝိုင်းဆွဲရင်း ..။

“ရန်ကုန်မှာ တက္ကစီရတဲ့အတွေ့အကြုံလေးပေါ့ဟယ် .. ကိုယ့်

လရောင်ကျားရင့်

အထုပ်ကိုယ်ဆွဲ ကိုယ်ပါတာ ကိုယ့်တာဝန် ဒါရိုက်တာတွေက မင်းသား စတိုင်လ်နဲ့ ..”

“တိုးတိုးပြောပြီး မြန်မြန်လုပ် လုံ ရေ .. တက္ကစီသမားက အလျော် တောင်းချင်လို့ မျက်လုံးကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ ..”

ပြောလိုက်ကာမှ ကားသမားက ရှေ့တိုးလာကာ ..

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ ဒီတိုင်းသွားလို့တော့ မရဘူးနော် ..”

“ဘာ ...”

လုံရဲ့ ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီးအော်လိုက်သံကြောင့် ကားသမားနောက် ပြန်တွန့်သွားသည်။ လုံ က အလှ ဆီက ဝိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးဖြာ ခဲ့သည့်အတိုင်း တက္ကစီကို ကားသမားလက်ထဲ ဆောင့်ဆောင့်ထည့်၍ ..

“ရော .. ကိုယ့်ကားခလေးကိုယူပြီး အေးဆေးနေလိုက်၊ တောက လူတွေဆိုပြီး အချင်ဖမ်းဖို့မစဉ်းစားနဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ အငှားကားမမောင်း ဖူးပေမယ့် သုံးဘီးမောင်းလာတာနော် .. ဒီပြဿနာမျိုးတွေ ရှင်းလာတာ အံတိုနေပြီ .. ဟွန်း ..”

တကယ် အံတိုနေသလား မတိုဘူးလား သွားပြီးပြရတာမဟုတ်.. အံမတိုပေမယ့် တိုပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာကြီးနီရဲတင်းမာနေ သည့် ကားသမားကို မျက်စောင်းတောင်ထိုးလိုက်သေး၏။

“လုံ ရေ .. ငါသွားပြီနော် ..”

“အေး .. ဒီတစ်ခါ ကားရပ်ရင် တံခါးဖွင့်ပြီး မြန်မြန်ဆင်းနော်.. တရားခံရှာနေတဲ့ ကားတွေနဲ့တွေ့ရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ..”

အလှ ကားပေါ်ကနေ စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ‘တော်တော့’ လို့ လက်ကာပြသွားသေးသည်။

ကားသမားတွေနဲ့ သူမ ကျန်နေခဲ့တာကို အလှ စိတ်ပူနေမှန်း လုံ သိသည်။

သူမကတော့ ကြောက်စိတ်နည်းနည်းလေးမှ မဖြစ်ပေ။ ကိုယ့်ကို

လှပါပေသည် လုံမဒီ

တရားခံလို့ လာစွပ်စွဲတိုင်းကြောက်နေရမည်ဆိုလျှင် မဖြေရှင်းရဲတဲ့လူ တွေ အကုန်ထောင်ထဲတန်းစီဝင်နေရမှာပေါ့။

ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်ဆွဲ၍ အနီရောင်သံပန်းတွေနှင့် တံခါးကြီးရှေ့ကို လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

သူမရဲ့ မဟုတ်မခံ စက်စက်ကြိမာန်မာနများအားလုံးသည် ဒီမြဲ တံခါးကြီးရဲ့ရှေ့မှာပဲ ပျောက်ပျက်ပြီးဆုံးရတော့မည်ဆိုတာ ကြိုတင် မသိနိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ..

အခန်း (၃)

ဒီကုလားထိုင်ကြီးတွေက 'ဆိုဖာ' လို့ခေါ်ကြတဲ့ ခုံတွေလား ...။
 ဖောင်းကြွနီရဲနေသည့် ဆိုဖာကြီးတွေကို သေချာကြည့်နေမိရင်း
 ကိုယ်ရပ်နေသည့် ကြမ်းခင်းတွေကို အံ့သြမိပြန်သည်။
 တစ်အိမ်လုံး လက်လက်တောက်နေတာက ဝါးကြမ်းခင်းတွေ
 ပျဉ်တွေချည်း မြင်တွေ့သုံးစွဲလာခဲ့ရသည့် လုံ့ အမြင်မှာ မှန်ရောင်တွေ
 ထိုးနေသလိုပင် ...။
 "ဟိတ် .. မှန်တံခါးကိုဘာလို့ပွတ်နေတာလဲ .. မှန်ကုန်တော့မှာပဲ"
 "ရှင် ..."
 မှန်ပေါ်လက်တင်ထားမိသည့် ကိုယ့်ကို အော်လိုက်မှန်း သိကာ
 ကမန်းကတန်း လက်ပြန်ရုတ်၍ ...။
 "ဟုတ်ကဲ့ .."
 အိမ်ထဲထိလိုက်ဖို့သည့် ခြံစောင့်က လှည့်ထွက်သွားပြီဖြစ်ကာ
 တံခါးကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမှန်းလည်းမသိ၊ လာခေါ်တဲ့သူလည်း မရှိသဖြင့်
 လုံ့ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်တွေပေါ်မှာ ဒီတိုင်းရပ်နေရ၏။
 အိမ်ထဲမှာ ပန်းအိုးကြီးတွေ ကန့်လန့်ကာတွေ ဖြန့်ခင်းကျင်းနေကြ

တာ လူတွေဆယ်ယောက်လောက်ရှိသည်။ ရှေးဟောင်းပန်းချီကားကြီး
 တွေ ဟိုဘက်ပြောင်း ဒီဘက်ပြောင်း ...။
 တစ်ချို့က အထပ်စပ်ဖြင့်ကြီးတွေပေါ်မှာ အလှတင်ပစ္စည်းတွေ
 ခွပ်ထုတွေကို ပွတ်တိုက်ပြင်ဆင်နေကြ၏။ အိမ်မှာ ဘာပွဲလုပ်မှာမို့လို့လဲ...။
 ဒါမှမဟုတ် သူမ လာမယ်ဆိုတာသိလို့ စက်ဝန်း ပြင်ဆင်ခိုင်းထား
 ဘာလား .. ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။
 လုံ့ ဒီထိရောက်လာခဲ့တာ စက်ဝန်း မသိဘဲ ...။
 "နေ့ရေ .. အဲ့ဒီတစ်ယောက် ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲမသိဘူး ..."
 "မသိပါဘူး .. ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ ..."
 လုံ့ ကို သတိထားမိပြီး စိတ်ဝင်စားနေတဲ့သူရှိပေမယ့် မဝင်စားတဲ့
 သူတစ်ဝပ်ပင်၏။ ထို့ကြောင့် လုံ့ ဘာမှပြောပြခွင့်မရခဲ့ဘဲ အနားကို
 သယ်သူမှလည်း မလာ ...။
 ထိုစဉ် ခြံဝကနေ ကားအဖြူလေးတစ်စီးဝင်လာ၏။ လုံ့ ဝမ်းသာ
 သော်လည်း ကားက ဒီဘက်တွေ့မလာခင် ရုပ်သွားကာ အထဲက
 ချွေးသမီးတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။
 "ဘာလဲ .. ဒါ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလား ..."
 တီးတိုးရှေ့တံရင်း ကိုယ်ကြည့်ဖူးသော မင်းသမီးတွေထဲက ဘယ်
 ခြင်္စင်လဲ ဝေးကြည့်နေမိ၏။ သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းက ခြေချင်းချိတ်
 ဘာမှမလားထင်ရလောက်အောင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းတည်းနဲ့ ရှုပ်
 ခြေ လိမ်ဖယ်ဖယ် ...။
 ဒါပေမယ့် လှပမိုမောက်နေသည့် သူမရဲ့ ကိုယ်လုံးအလှလေးတွေ
 ကြည့်ရှု ပေါ်လွင်ပြီးကြည့်လိုတော့ကောင်း၏။ ဆံပင်က ပခုံးသာသာ
 တွေ့တွန့်လိပ်ထားပြီး နဖူးအလယ်တည့်တည့်က ခွဲထားသည်။
 နှုတ်ခမ်းထူပြည့်ပြည့်လေးမှာ အောက်နှုတ်ခမ်းက ချွန်ချွန်တွဲတွဲ
 ခြင်္စင်၏။
 ပြီးတော့ ဝတ်ထားတာက ပန်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံ ...။

လရောင်ကျားရင်

ဘောင်းဘီရှည်က ကျွန်ကျပ်ကပ်ကပ်နှင့် အင်္ကျီကျတော့ လက်ပွဲ ခါးပွဲနှင့် အရှည်ကြီးဖြစ်၏။

သို့သော် ခါးပတ်ပြားကြီးစည်းထားလိုက်တော့ သေးကျဉ်းသည့် ခါးအလှက အသည်းယားလောက်အောင် ပေါ်လွင်လှပနေလေသည်။

သူမက ဒီထဲကိုဘာလာလုပ်တာလဲ -

လူတွေအများကြီးနှင့် ဒီအမျိုးသမီးကိုမြင်လိုက်ခြင်းသည် ယုံကြည်ချက်များစွာနှင့် အပျော်ကြီးပျော်လာခဲ့သော လုံ့ စိတ်တွေကို သံသယများစွာနှင့် လေးဖင့်သွားစေခဲ့လျက် -

“ဒါ .. စက်ဝန်း ရဲ့ အိမ်မှဟုတ်ရဲ့လား” လို့ တွေးလာခဲ့မိ၏။

လုံ့ ကြည့်နေရင်း သူမက တံခါးနားရောက်လာကာ -

“မင်းက ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“ရှင် ..”

“မမ ရောက်လာပြီ ..”

လုံ့ ဘာမှမပြောသေးခင် မှန်တံခါးပွင့်သွားကာ အထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် အုရားဖားရားထွက်လာပြီး သူမလက်ထဲက ဖိုင်နဲ့ အိတ်တစ်အိတ်ကို ပြောင်းယူလိုက်၏။

“သူက ဘယ်သူလဲကြည့်စမ်း .. အလုပ်သမား ထပ်ခေါ်လိုက်တာလား ..”

“မခေါ်ထားဘူး မမ .. အစ်ကိုလေးတော့ မင်းသမီး သက်စုမှန်နဲ့ ဒီနေ့ချိန်းထားတယ်လို့ပြောတယ် ..”

“ဘာ ..”

လုံ့ ကို ပြန်ကြည့်ပြီး စိတ်တိုသွားသည့် သူမ မျက်နှာကြောင့် ကောင်မလေး ပျာပျာသလဲခေါင်းခါ၏။

“ဝေ ပြောတာက မင်းသမီးရဲ့ တောက်တိုမယ်ရလားလို့ပါ - အဲဒီလို သူတို့ကို ကြိုလွှတ်တတ်လို့လေ ..”

မင်းသမီးနဲ့ မှားနေရင်တောင် လုံ့ က မဟုတ်ဘူးလို့ဖြေရှင်းမှာပဲ

လှပါပေသည် လုံမဒီ

တောက်တိုမယ်ရဆိုတာတော့ လွန်လွန်းသွားပြီပို့ ..။

“ဒီမှာ အစ်မ .. လုံ့ က ခရီးဝေးကလာခဲ့လို့ ပင်ပန်းနေတာ တောက်တိုမယ်ရအလုပ်သမားနဲ့ တူနေလို့လား ..”

“ဪ .. မင်းက အလာကြီးပါလား ..”

“အစ်မက ဘယ်သူလဲ .. ဒီအိမ်က စက်ဝန်း ရဲ့ အိမ်မဟုတ်ဘူးလား ..”

“အယ် ..”

အိတ်ပြောင်းယူပြီး ပြန်မဝင်သေးသည့် ကောင်မလေးက ပင်လယ်ရေတွေခမ်းသွားတာ မြင်လိုက်ရသလို အာမေဒိုတ်သံထွက်၏။ အမျိုးသမီးကတော့ နှုတ်ခမ်းအစုံ ဖြည်းလေးစွာ ဖွင့်ဟသွားခဲ့ပြီး အသံတောင် မထွက်နိုင် ..။

“အဝန်း ကို မင်းက ဒီလိုခေါ်ရအောင် မင်းက ဘာမို့လို့လဲ ..”

“ဪ .. ကျွန်မကလား ..”

အဝန်း လို့ ခေါ်လိုက်တည်းက စက်ဝန်း က လှုံ့ပြီး တခြားလူမဖြစ်နိုင်မှန်း လုံ့ သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် -

“ကျွန်မ နာမည်က လုံ့မဒီ .. စက်ဝန်း နဲ့ ကျွန်မက ..”

“ဟာ .. လုံ့ ..”

အသံသည် ပျာယံပျာယာနိုင်လျက် -

“လုံ့ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ ..”

အထိတ်တလန့်ကြီးခေါ်ပြီး ပြေးလာခဲ့ပေမယ့် အနားရောက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရဟန်တွေဖြစ်သွားခဲ့ပြီး -

“အထက် .. သူက ကိုယ့်ညီမလေးလေ ..”

“ညီမ .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. တောမှာလေ .. သူက .. သူက .. ဟိုလေ ..”

“အဝန်း မှာ ညီမရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှလည်း မပြောဘူးပါလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟိုလေ .. အဲဒါ ဟုတ်တယ် အထက် ရဲ့ .. ဟို-

အဲ့ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ..

“ဘာလဲ .. မောင်နှမအရင်းမဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်ပါတယ် .. မောင်နှမအရင်းပဲ ..”

လူကို ပခုံးဖက်သလိုနှင့် ဖိညှစ်၍ သတိပေးသလိုလှုပ်နေသောကြောင့် လုံ ဘာမှနားမလည်နိုင်ဘဲ စက်ဝန်း ကိုပဲ တအံ့တဩကြည့်နေမိ၏။

စက်ဝန်း ဘာကြောင့်ညာနေတာလဲ ...!

“မဟုတ်ပါဘူး .. ငါတို့က လင်မယားတွေ” လို့ သူမ ဝင်ပြောလိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ ...။

တွေးနေရင်း တွေဝေခြင်းနဲ့ ငဲ့ညှာလိုက်ခြင်းက တစ်ဖက်စီလွန်ဆွဲလျက် လုံ ဘာမှမပြောဖြစ်ခဲ့ဘဲ ...!

“ဒီလိုလေ အထက် ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေက ကွဲနေကြတော့ ညီမလေးက အဖေနဲ့ တောပါသွားတာ .. အဟွန်း ..”

အထက် ဆိုသည့် သူမကလည်း မရှင်းသေးတာလား မယုံကြည်တာလားမသိ ...။

ဘာမှထပ်မပြောတော့ပေမယ့် လုံ ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်နေခဲ့လျက် မျက်နှာက မာကျောကျောခပ်တင်းတင်း ...။

“ညီမဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ .. ဒါပေမယ့် အဝန်း ညီမ စကားပြောတာ သိပ်အဆင်မပြေဘူးနော် .. အထက် ဘာဆိုတာသေချာပြောပြထားဦး ..”

မှန်တမ်းကို အဆင်သင့်ဆွဲပေးထားသဖြင့် အထက် က ဒေါက်ဖိနပ်တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ကြွကြွရွရွလေးလှမ်းဝင်သွား၏။

စက်ဝန်း မျက်နှာကို လုံ က စူးစိုက်ကြည့်နေကာ ...!

“စက်ဝန်း .. နင် ..”

“ခဏလေးစောင့်ပါ လုံ ရာ .. ငါရှင်းပြပါ့မယ် လောလောဆယ် ငါတို့လင်မယားဆိုတာ အထက် လုံးဝသိလို့မဖြစ်ဘူး ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“ငါ နင့်ကို ရှင်းပြမှာပါ .. ခုတော့ ငါ့ညီမအဖြစ်နဲ့ ခဏသည်းခံပေးစမ်းပါ .. ငါ့သေရေးရှင်ရေးလောက်အရေးကြီးနေလို့ပါ ..”

“သေရေး ရှင်ရေး ..”

လုံ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ သိချင်သွားခဲ့ပြန်၏။ သို့သော် ...!

“အစ်ကိုလေး .. ကျွန်တော် ကားသိမ်းလိုက်ရတော့မလား ..”

ကားကို ပါကင်သေချာမထိုးရသေးဘဲ တို့လို့တန်းလန်းထားခဲ့ရတာ ဒရိုင်ဘာထွက်လာမေးမှ သတိရသည်။

အထက် က အရင်ဆင်းသွားပြီး ပါကင်ထိုးမလို့လုပ်နေကာမှ မျက်ဝန်းထောင့်မှာမြင်လိုက်သည့် အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲသတိရသွားတာ ဖြစ်သည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်မြင့်မြင့်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးက ခြေထောက်နားမှာ ...!

“ဟူး .. တော်သေးတာပေါ့ .. အချိန်မီပြေးလာနိုင်လို့ ..”

“ဘာ ...”

မျက်နှာပွတ်ရင်း လုံ ကို ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာကိုတော့ ကားသိမ်းလိုက်ဖို့ လက်ခါပြလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အထဲမှာ မိန်းကလေးတွေကို စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသည့် အထက် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...!

“နော် .. ငါ တောင်းပန်တာပါ လုံ ရာ .. ငါ့ကို ဒေါသထွက်ပါကြိုက်တဲ့အဖြစ်ပေးပါ။ ဒီမှာ ဘာမှဖွင့်မပြောပါနဲ့ .. အထက် ကိုလည်း ကလန်ကဆန်မလုပ်ပါနဲ့ သူက မာနအရမ်းကြီးတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာလဲ စက်ဝန်း နင်က မင်းသားဖြစ်နေပြီလား ..”

“ငါ ..”

“ငါတို့ သိတာတော့ ကြော်ငြာတွေရှိက်ဖို့ လက်ခံထားတဲ့ နာမည်

လရောင်ကျဉ်းရင့်

ကြီး မော်ဒယ်လ်ပါပဲ .."

"အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ် .. ငါက .."

"ဟုတ်ပါပြီ .. ငါ ဒီလောက်တော့ နားလည်ပါတယ် .. နင် မအောင်မြင်သေးခင် မိန်းမရှိတယ်ဆိုတာကို ဖုံးထားချင်တာမို့လား .. နင့်ကို အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းစေချင်တာ ငါ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပါ ဝန်း ရယ် .. တောင်းပန်နေဖို့ မလိုပါဘူး .."

"ဟူး .."

"ဓန နင့်သူဌေးလား .. စိတ်ချ ငါ သူနဲ့လည်းတည့်အောင်ပေါင်းမယ် .. မောင်နှမလိုလည်း ပီပီရီရီရှိနေပေးမယ် .. ရပြီလား .."

မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ကာ လေပူတွေမှတ်ထုတ်နေသည့် စက်ဝန်းကို စိတ်သက်သာဖို့ ကတိတွေပေးနေမိသည်။

"သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ .. အထက် ဆိုတာ နာမည်လား .."

"အထက်ဦး တဲ့ .."

"အထက်ဦး .. နာမည်ရော လူရော တော်တော်လှတယ်၊ ဟွန်း .. ငါက နင့်ကို စက်ဝန်း လို့ ခေါ်လိုတဲ့ သူက ဒေါသထွက်နေတာ .."

"အစ်ကိုလေး .. မမလေး ခေါ်နေတယ် .."

"အေး .."

မိန်းကလေးတစ်ယောက် မှန်တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး လာခေါ်ပြန်သည်။ သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လုံ့ ကို ပြန်ကြည့်ကာ ..

"နင် ငါပြောတာ သေချာမှတ်ထားနော် .. နင့်အတွက် ငါ နေရာစီစဉ်ပေးမယ် .."

ပြောပြီးတာနှင့် အထဲကို တန်းဝင်သွားတာ လုံ့ ကို လိုက်ခဲ့လို့တောင် မခေါ် ..။

ဒါပေမယ့် လုံ့ ဂရုမထားမိဘဲ မှန်တံခါးဖွင့်ထားတုန်း ကမန်းကတန်း လိုက်ဝင်ခဲ့မိ၏။

ဆွဲထားသည့်တံခါးက အလိုအလျှောက် ပြန်ပိတ်သွားမည်မှန်း

လှပါပေသည် လုံမဒီ

သေလိုက်သော လုံ့ အတွက် ကံဆိုးခြင်းသည် ..။

"ဒုတ် ..."

"အား ..."

အိတ်ကို ငုံ့ကောက်ပြီး ပြေးဝင်လိုက်သည်နှင့် ကောင်မလေးက တံခါးကိုလွှတ်ထားခဲ့သည့်အခိုက် နဖူးနဲ့ တံခါးမိတ်ဆက်သွားလေသည်။

"ဟယ် .. မှန်ကွဲပါပြီ .."

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မှန်ကိုခေါင်းနဲ့ ဝင်တိုက်ရတာလဲ ..."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

ယောက်ျား မိန်းမတွေ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ခေါင်းကွဲသွားသလား ဆိုတာ မှန်ကွဲမှာလည်း စိုးရိမ်ကြသေးသည်။ နောက်ထပ်မှန်တံခါးတစ်ခု ရှေ့ရောက်နေသော စက်ဝန်း ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်ရည်တွေ ဆူနေသော လုံ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ဆုံမိလျက် ..။

"ဟေ့ .. သူက ငါ့ညီမ အထဲခေါ်ပြီး ဓားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပေးထားမိတာ .."

"ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ .. အစ်ကိုလေး .."

စက်ဝန်း ရဲ့ အမိန့်သံကြားမှ ရယ်ချင်ပတ်ကျိမျက်နှာနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှေ့ထွက်လာသည်။

"အဲဒါကောက်ခဲ့ပြီး ဟိုဘက်ကိုလာလိုက်နော် .. နားဖို့အခန်းရှိတယ် .."

"ဪ .. ပိုပို ရယ် .. အဲဒါ သူဌေးရဲ့ ညီမနော် .."

"အေးလေ .."

"ပေး .. ပေး .. ညီမ .."

အသက်သုံးဆယ်လောက် အမျိုးသမီးရောက်လာပြီး လုံ့ ကို ပြုံးပြနေသည်။ အိတ်ကိုလည်း သူမပဲဆွဲယူလိုက်ကာ ရှေ့ကဦးဆောင်ဝင်၏။ လုံ့ နဖူးမှာ နည်းနည်းတော့ရောင်သွားသည်ထင်၏။ အထဲကိုဝင်

လာတော့ ရှိုးကောင်မှန်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်လျှင် နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှာ ရဲပြီး ပြောင်တင်းဟင်းကြီးဖြစ်နေတာ ဒီတိုင်း ...

“အဟွန်း .. တော်တော်နာသွားလား ..”

“ရပါဘယ် ..”

လုံ နာတာထက် ရယ်သံတွေကို မပျောက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ လူ ဘယ်လောက်နာသွားသလဲဆိုတာ မမေးဘဲ မှန်ကွဲမှာ စိုးရိမ်နေကြသည့်လူတွေ ...

ဒီမှာ စက်ဝန်း ကို သူဌေးလို့သတ်မှတ်ထားတာဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်တော့ ဘာဖြစ်လို့ လူရာမသွင်းသလိုဆက်ဆံကြတာလဲ ...

ပြီးတော့ စက်ဝန်း ..

ကိုယ့်ညီမလိုမျိုး ပျာပျာသလဲပြေးလာပြီး ဂရုစိုက်ပေးလို့တော့ရတယ်မဟုတ်ဘူးလား .. တော်တော်ရက်စက်တဲ့ စက်ဝန်း ...

သူ့အရှိန်အဝါ ဒီလောက်ရှိနေတာတောင် သူတစ်မျက်နှာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းမကို မေးမကာကွယ်ပေးဖော်မရ ...

“ရှော့ .. ညီမ သောက်လိုက်ဦး အမောပြေပေါ့ ..”

လုံ ရှေ့ကို လိမ္မော်ရည်ပုလင်းလေး ပိုက်လေးတပ်လျက်ရောက်လာ၏။ ရေလည်းဆာနေတာနှင့် ယူသောက်လိုက်မိကာ အခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်မိ၏။

ရွာက သုံးပင်အိမ်တစ်လုံးစာလောက်တော့ ကျယ်ပေမယ့် ဖိရိတွေ ရှိုးကောင်တွေနဲ့ပဲ ခန်းလုံးပြည့်နီးပါးဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် စာအုပ်တွေ မိုင်တွေက တစ်ချို့မှာသေသေသပ်သပ်၊ တစ်ချို့ကျတော့ ကြိုးတွေနဲ့စည်း၍ စုထပ်တင်ထားတာဖြစ်သည်။

ဆိုစာအဟောင်းတွေ နှစ်လုံးထပ်ဆင့်ထားတာရှိသလို သူမ ထိုင်နေတာ ကြိမ်ကုလားထိုင်တွေကအစ ဖုန်တွေတက်နေတာ ထုနဲ့ ထည်နဲ့ ..

ကိုယ့်အတွေးတွေနဲ့ကိုယ် ဖုန်တွေတက်နေတာလည်း သတိမထားမိခဲ့ဘဲ ခုကျမှ ငုံ့ကြည့်မိပြီး ကိုယ်လေးပါကြွသွားမိသည်။

စတိုခန်းတွေဘာတွေ လုံ မတွေးတတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် သူမကို နေသည့်အခန်းထဲခေါ်လာခဲ့တာလားလို့တော့ တွေးမိလာ၏။ အအေးအရသာခံစားနေမိရင်း သူမ အိပ်မက်ထဲကနဲ့ ဘယ်လိုတူပြီး ဘယ်ဘာသာမှာ မတူသလဲဆိုတာ စိတ်တို့က တောင်ရောက်မြောက်ရောက်...။

“ညီမ ခဏနားဦးနော် .. အပြင်မှာပြင်ဆင်နေတဲ့လူတွေပြီးရင် နာ လာရှင်းပေးလိမ့်မယ် ..”

“အပြင်မှာ ဘာပွဲရှိလို့လဲဟင် ..”

သူမက စာအုပ်ထုပ်ကြီးတွေကို တစ်ခုပေါ်တစ်ခုထပ်တင်နေရင်း နားဝါးချင်း ပွတ်သပ်ခါလျက် လှည့်ရယ်ပြသည်။

“မနက်ဖြန် ကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းတစ်မျိုးကြော်ငြာရိုက်မှာလေ .. ရိုက်ကူးရေးတွေ လာကြမှာမို့လို့ ..”

ဟင် ...

မောသမျှ တွေးသမျှတွေ မြှတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လိမ္မော်ပုလင်းလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိဆုပ်ထားမိရင်း ...

“ကြော်ငြာရိုက်မှာ ဟုတ်လား .. စက်ဝန်း ကြော်ငြာရိုက်မှာလား .. ဟန်ကျတာပဲ အဲဒါကိုအရမ်းကြည့်ချင်နေတာ ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း ..”

သူမက ရယ်လိုက်ရင်း ခေါင်းခါနေလျက် ...

“မဟုတ်ဘူး .. မှားသွားပြီ ..”

“ဟင် ...”

“အစကတော့ ဟုတ်တယ် .. သူဌေးက ဒီကုမ္ပဏီက မော်ဒယ်လ်မမက သူဌေးပေါ့၊ ခုတော့ ပြောင်းသွားပြီ မော်ဒယ်လ်စက်ဝန်း ..”

သူဌေးဖြစ်သွားတယ် .. မမကတော့ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .. စက်ဝန်း က ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို ဝယ်လိုလား ..”

“ဟွန်း .. ဟွန်း .. မထူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စက်ဝန်း က ဝယ်တာ

မဟုတ်ဘူး .."

"ဘယ်လို .."

"ညီမက အရိပ်ပြရင် အကောင်းမမြင်ဘဲကိုး၊ ဖော်ဒယ်လ်က သူ့နဲ့ လက်ထပ်လိုက်မှတော့ သူကသူဌေးဖြစ်သွားတာပေါ့ .."

ဟင် !..!

လုံ နားကြားမှားတာလား ..!

ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ..!

'ငါ ခရီးပန်းလာလို့ပါ ..'

ကိုယ့်ဘာသာရေရွတ်လိုက်ရင်း မျက်တောင်တွေဖိခတ်ပစ်၍ ခေါ်လိုက်မိသော်လည်း ..!

"ညီမက သူဌေးရဲ့ ယောက်မဖြစ်သွားပြီလေ၊ မမနဲ့ ကိုစက်လက်ထပ်လိုက်တာ သိပ်တောင်မကြာသေးဘူး .."

ဘုရား .. ဘုရား ..!

"ဒေါက် .."

ကိုင်ထားသည့် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းလွတ်ကျသွားသည်။ တစ်ဖက်ရှင်းလင်းနေသည့် အမျိုးသမီးလှည့်ကြည့်ပြီး တအံ့တသြဖြစ်သွား၏။

"ညီမ .. ညီမ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .."

မေးသံကိုကြားပေမယ့် အသံတွေလှုပ်ရှားမှုတွေ ခပ်သိမ်းအာရာမှန်သမျှကို လုံ ရုတ်တရက် ဘာမှမသိတော့ပေ။

ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ လည်ပတ်ခြင်းတွေ ခေတ္တရပ်တနားခဲ့သလား ..!

"ညီမ .."

ဟင် ..!

မှောက်ကျပေကျံ့ကုန်သည့် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို သူမ လာကောတော့ အံ့သြနေသော မျက်နှာက လုံ မျက်နှာအောက်ကိုရောက်လာသည့် ထိုမျက်လုံးတွေမှာ အံ့သြခြင်းတွေအပြင် စူးစမ်းခြင်းတွေပါ ဖြစ်

နိုင်နေတာကို သတိထားမိလိုက်တော့ လုံ့ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေပြီဖြစ်၏။

သို့သော် လုံ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော နှုတ်ခမ်းသားတို့ကို ညွှန်ကြားစား၍ ..

"စိတ် .. စိတ်မကောင်းလို့ပါ .."

"စိတ်မကောင်းဘူး ဟုတ်လား .. သူဌေးနဲ့ လက်ထပ်တာ ဝမ်းသာတာလေ .."

"အင်း .."

လုံ ကိုယ့်မျက်ရည်တွေကိုတော့ ဖုံးဖိမရနိုင်သည်မို့ ခေါင်းညိတ်ခတ်မိကာ ..!

ရက်စက်လိုက်တာ စက်ဝန်း ရယ် .. နင် ..!

အခန်း (၄)

“မင်း တော်တော် မျက်နှာပြောင်တဲ့ မိန်းမ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“မင်းလောက်ပြောင်တာ မင်းပဲရှိတယ် ..”

“ဖြန်း ...”

စားပွဲခုံပေါ် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး အထက်ထက်လိုက်သည်။

“မင်း ပြန်ထိုင်လိုက် အထက် ..”

“မထိုင်နိုင်ဘူး ..”

“မရဘူး ..”

“ဒုန်း ..”

“ငါပြောလိုမပြီးသေးဘဲ ထွက်သွားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ..”

လက်ကိုဆောင့်ဆွဲချလိုက်သဖြင့် အထက် နေရာမှာပဲ ညွတ်ပြန်ကျသွားကာ အသာတကြည်ထိုင်လိုက်ရတာ မဟုတ်သောကြောင့် စားပွဲပေါ်က အလှပန်းအိုးလေးလဲကျသွား၏။

သီးသန့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း စစ်တိုက်နေကြတာ ဘယ်သူမှမသိ ..။

အထက် က အသည်းကွဲရောင် ကိုယ်ကျပ်နှင့် စကက်တိုတိုလေး ပေါ်မှာ နက်ပြာရောင်ကုပ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

မျက်နှာပြင်မှာ ဖျော့ဖျော့ညက်ညက်လေး ခြယ်သလာခဲ့ပေမယ့် ဒေါသကြောင့် နီရဲနေပြီဖြစ်လျက် ဆောင့်ခါဆွဲလွဲနေခြင်းကြောင့် ပုံကျလှပသည့် ဆံပင်တွေလည်းပျက်လေသည်။

အထက် မျက်နှာမော့ခါပစ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ပြန်သပ်ချသည်။ ပြီးမှ ..။

“ဒီမှာ ခေါင်ဖျား နိုင်ငံခြားမှာ သူများအိတ်ဆွဲ ဖိနပ်ကောက်ပေးပြီး နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက် ကုန်းကျိုးရှာဖွေနိုင်တဲ့ ရှင့်ကို အထက် သစ္စာကြီးစွာ ဆောင့်နေရမယ် ဟုတ်လား ..”

“သစ္စာကြီးဖို့ကို ငါပြောနေရမှာမဟုတ်ဘူး .. မင်းကိုယ်တိုင် နားလည်ရမှာ မင်းက ငါ့မိန်းမ ..”

“တော်စမ်းပါ ..”

အထက် က နားခါးသည့်မျက်နှာနှင့် အော်ပစ်လိုက်သည်။ စားပွဲရဲ့ အနားတစ်ဖက်စီမှာ ထောင့်မှန်ကျပ်ထိုင်နေသည့် ခေါင်ဖျား ရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်မိရင်း ..။

“ရှင် ကျားကုပ်ကျားခဲစုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ ငွေကြေးနဲ့ အခု ပန်းချီခန်းဖွင့်မယ် .. ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုထောင်မယ် .. အဲဒါတွေအတွက် ဖြတ်လမ်းကနေ နာမည်ကျော်အောင် အထက်ဦး ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးမက ငါနဲ့ ခိုးပြေးဖူးတယ်။ ငါ့မိန်းမလို့ လူသိခံချင်တယ်။ ရှင် လိုအပ်နေတာ ဒါလား ..”

“တောက် ..”

“ဘူးသီးမှ အရိုးတော်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ရင်ခုန်သံတွေ

လရောင်ကျားရင့်

နောက်လိုက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်မှားခဲ့ကြတာ၊ ဒါကို လင်မယားလို့ သတ်မှတ်ပြီး နိုင်ငံကျော်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ - လူပြောလူယုံ ခွေးပြောခွေးယုံ -
“မင်း ..”

သူ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ခဏကြာမှ စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ မျက်နှာငုံ့လိုက်ပြီး

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလောက်ထိ ခါးသီးနေတယ်ဆိုတာ ငါလက်လိုက်ပြီ အထက်ဦး .. ငါ့အောင်မြင်မှုအတွက် မင်းကို မှီငြမ်းနေပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ဒီနေရာမှာ နောက်ဆုံးပြောတာဖြစ်ပါစေ ..”

“ရှင် ဆက်လုပ်ရှားဖို့ ခက်သွားမှာစိုးလို့လား .. ရှင် အထက်ရှေ့ကိုရောက်လာတာနဲ့ အထက် ရဲ့ ဝုတ်သိက္ခာအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်ရင် ပြောရမှာပဲ ..”

“ဒီလိုလား ..”
ခါးကိုင်း၍ မျက်နှာထပ်ငုံ့လိုက်တော့ အထက် ရဲ့ ရှေ့မှာ သူ့မျက်နှာနီးကပ်သွားခဲ့၏။

“မိန်းမညစ်ဆိုးတာ တကယ်တော့ လီဆယ်တတ်တဲ့ညစ်ပါးမင်းနဲ့ ပြိုင်ပြီး ငါက လီဆယ်ပြောနေမှာမဟုတ်တော့ လုပ်လေ .. မင်းစိန်ခေါ်ရင် ငါကလည်း ဘွားမခတ်ပါဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါ တစ်တွေ့မဟုတ်တစ်တွေ့တော့ တွေ့နေကြမှာပဲ .. ငါ့ဘက်က ရိုးရှင်းတဲ့ခြေလှမ်းတွေ မင်းကစပြီး ပုတ်ခတ်ခဲ့တာဆိုတော့ ..”

“ခြိမ်းခြောက်မနေနဲ့ ခေါင်ဖျား .. အထက်ဦး က မကြောက်တာဘူး ..”

ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ ..
“ရှင်ဘက်က ရိုးရှင်းတယ်ဆိုတာ အခု ဒီဆိုင်ထဲကို အထက်ရောက်လာအောင်ခေါ်ပြီး ‘မင်းက ငါ့မိန်းမ’ လို့ ပြောတာမျိုးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ ငါ့ဘက်က ရိုးရှင်းတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ပဲ ..”

လှပါပေသည် လှမဒီ

ကထိ မင်းကို ငါ နားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း ..”

“ဟွန်း ..”

“အဲဒါ မင်းကို မျှော်လင့်နေတာမဟုတ်ဘူး မင်းကို အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးလို့ မထင်ခဲ့တာ .. မင်းဘက်မှာ ခက်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ် ရှိခဲ့မှာပဲလို့ ချွင်းချက်ထားပြီး သိချင်တာမျိုး ..”

“ဟွန်း .. ရှင် ဘယ်ချောင်မှာသွားပြီး ရှေးဦးသမိုင်းတွေပြုစုနေတာလဲ .. အံ့ဩစရာပဲ .. ဆယ့်လေးငါးရက်ပဲအတူနေခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို အထက် က သစ္စာတွေအရေကျိုသောက်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရမယ်ပေါ့ .. ဟား .. ရှင် တော်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပါလား ..”

“ကြီးတယ် .. မင်း ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမှန်းသိလိုက်ရတော့ ခု ပိုကြီးသွားတယ်၊ ဒီမှာ အထက်ဦး မင်းသိအောင် ငါပြောလိုက်မိဇာ၊ စကားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်ပြောပြီး မစောင့်စည်းတတ်တဲ့ မင်းအမှားအတွက် မင်း ပြန်ပေးဆပ်ရမယ် ..”

“ရှင်က ဒီလိုပြောရအောင် ဘာမို့လို့လဲ .. ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေလဲ ခေါင်ဖျား .. ရှင်နာမည်က ခေါင်ဖျား ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုဘဝထဲမှာလဲ မေ့နေတာလား ..”

“ငါက မေ့တတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးနော် .. မေ့တတ်တာက မင်း၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းရဲ့ တစ်နေ့တာမှာ ပြောခဲ့လုပ်ခဲ့သမျှ မှန်ပေါ်မှာ ချရေးထား ..”

“တောက် ...”

“မင်း ရေးရမယ့် နာမည်တွေထဲမှာ ငါ့နာမည်လည်း ပါလာဖို့ရှိသေးတယ်၊ ဟွန်း .. ခေါင်ဖျား ဆိုတဲ့နာမည်ကို မုန်းလွန်းလို့ ရေးထားဖို့ မေ့သွားရင်တော့ အဲဒါ မင်း ကံကြမ္မာပဲ ..”

စကားသံတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြီး စူးရဲသည့်အကြည့်တွေ ပြင်းရှုစွာ

ဆုံဆည်းနေခဲ့ကြ၏။ မုန်းတီးနာကြည်ခြင်းတွေက အချိုးမညီပေမယ့် အားပြိုင်မှုတွေကြောင့် မျက်ဝန်းတွေက သံလိုက်နဲ့ တွေ့သလိုကပ်ငြိနေခဲ့ကြ၏။

အတော်ကြာကာမှ အထက်က စားပွဲပေါ်ကအိတ်ကိုမကြည့်ဘဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပခုံးမှာ ချိတ်၍ -
“ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ် ..”
“ငါကတော့ မုန်းတတ်အောင်ကြိုးစားရဦးမှာ မင်းလို လွယ်လွယ် မမေ့တတ်တော့ ..”

အခန်း (၅)

“ငါ ရှင်းပြမှာပါ .. ငါပြောတာ နင် နားထောင်ပြီးရင် နင် ငါ့ကို နားလည်သွားမှာပါ လုံ ရယ် .. ပြန်လည်းမပြန်ပါနဲ့ .. ခိုလည်း ဘာမှ မမေးဖို့ မပေါက်ကွဲဖို့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ .. ဒီပွဲလေးပြီးတဲ့အထိ ခဏလေးပဲစောင့်ပါ ..”

ခုလည်း နင် ထပ်စောင့်ရပြန်ပြီ လုံ ..။
တစ်ခါစောင့်ခိုင်းတုန်းက စတိုခန်းထဲက ပစ္စည်းဟောင်းတွေ ဖုန်တက်နေတဲ့ ချောင်ကြိုးချောင်ကြားမှာ ..။
ခု စောင့်နေရတာက သူ့ရဲ့ ဝုဏ်သရေရှိ ဇနီးချောရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ ..။
“ဒီပွဲက အရမ်းအရေးကြီးတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ဧည့်သည်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ပွဲဆိုလည်း မမှားဘူး၊ ငါ့ကို ခဏလေးနားလည်ပေးပါ” တဲ့..။
သူ့စကားသံတွေကို ကြားယောင်နေမိသည်။ မျက်ဝန်းတို့က အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ချောမွန်နေသော စက်ဝန်း ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာပဲရှိနေကာ စိတ်တို့သည် အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ အချစ်အလွမ်းတွေကြားမှာ နစ်မျောနေခဲ့၏။

ထိုအခါ လူက ဧည့်ခံပွဲထဲမှာထိုင်နေပေမယ့် မမြင်မကြားသလို

ခံစားခွက်ခဲနေသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကျောက်ရုပ်လေးလိုဖြစ်နေခဲ့လျက်
ငိုနေသော သို့မဟုတ် ဆင်းဒေအညံ့ မျက်ရည်တို့ကြောင့် ...။

ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..

သားရည်သံတွေတစ်ခါကြားရတိုင်း စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်ကို ခဏ
တစ်ဖြုတ်သတိရလာတတ်ပြီး ...။

“ဓမ္မနေ့မှာ ချစ်ကြင်နာနေကြသော ကိုဓနစက်ဝန်းနဲ့ မအထက်ဦး
တို့ ဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန်အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေချာ...”

“ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”

ခုနက ဘယ်လိုကြင်နာပြလိုက်လို့ အားပါးတရ တီးကြတဲ့ လက်ခုပ်
သံလဲ ...။

ခု ထပ်တီးကြတာက ဘယ်လိုနှစ်ထောင်းအားရမှုတွေနဲ့လဲ ...။

ဧည့်ခံပွဲအလယ်မှာ အဖြူရောင်လေးတွေနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာရှိနေ
ကြသည့် စက်ဝန်းနဲ့ အထက် ကို သူမ ငေးနေခဲ့မိသည်။

ဓနစက်ဝန်း တဲ့လား ...။

နှင့်အမေနဲ့ ရွာကမွှေးဖွားပေးခဲ့တာကတော့ စက်ဝန်း ပါပဲ ...။

မျက်တောင်ဖျားတို့ လှုပ်ခတ်သွားစဉ်မှာ မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက်ကျသွားတော့ ငိုနေမိပါလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတိရလာသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ သူမရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာတွေက အလျှံ
ပယ် ...။

“အမလေး ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့ စိတ်ကောက်ပြီးများ
အိပ်နေလားလို့ လာချောကျွေးမယ်ပေါ့ - မယ်မင်းကြီးမ စားသောက်နေ
လိုက်တာ ထွက်သွားတဲ့ စက်ဝန်း ပြန်လာရင် စားဖို့ရောရှိသေးရဲ့လား...”

“ရှိပါသေးတယ် ...”

“တော်သေးတာပေါ့နော် .. ငါ့သူငယ်ချင်း အစားအသောက်အတွက်

ဆို ယောက်ျားနဲ့တောင် လဲမလားမသိဘူး ..” တဲ့ ...။

အခု ငါ့ယောက်ျားနဲ့ လဲလိုက်ရတာ ငါမစားနိုင်တော့ပါဘူး အေးလှ
ရယ် ...။

အကောင်းစား စားစရာတွေ ရှေ့မှာထားပြီး ငါငိုနေပြီသိရဲ့လား...။

အားပါးတရ ဟီးခနဲငိုချပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် မျက်တောင်
ခတ်၍ ထိန်းနေရရင်း ပါးပေါ်က မျက်ရည်ကြောင်းတွေကို သုတ်ပစ်
လိုက်မိသည်။

သူမက ဧည့်ခံပွဲရဲ့ ထိပ်မှာဆိုပေမယ့် မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့နေရာမှာ
ပါ။ အားလုံးက ကိုယ့်ကို အရေးပါသူတစ်ယောက်လို ဆွဲထုတ်ခေါ်ဖို့
ကြိုးစားတော့ စက်ဝန်းက ဖြေရှင်းသည်။

“ငါ့ညီမက သူ့ရောက်လာမှ ငါအိမ်ထောင်ပြုထားတာကို သိရတယ်
ဆိုပြီး စိတ်ကောက်နေတာ သူ လွတ်လပ်သလိုနေပါစေ...”

လို့ အများသိအောင်ပြောပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုခွင့်တော့ မပေး
ခဲ့ပေ။

“ငါပြောထားတဲ့စကားကို သူများတွေ သံသယ ဖြစ်လောက်အောင်
တော့ နင် မငိုပါနဲ့ဟာ ..” တဲ့ ...။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာမိသည်။

စက်ဝန်း ဒီလိုလုပ်ရက်လောက်တဲ့အထိ သူမဘက်က ဘာအများ
တွေများ လုပ်ခဲ့မိပါသလဲ ...။

သူ ရွာကထွက်မသွားခင်မှာ သူမကို မုန်းတီးသွားလောက်ဖွယ်
ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာရှိသလဲ ...။

မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်ရင်း ဒါ့ကိုပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

“နှင့်ယောက်ျားကိုများ ယုံစားလို့ မိလုံ ရာ ...”

“နှင့်ယောက်ျား ဒီလောက်ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာ နင့်ကိုမေ့
သွားလို့ပေါ့ဟာ ...”

“တော်တော်အပူအပင်နည်းတဲ့ လုံမဒီ .. အေးပေါ့ .. စောင့်နေ နင့်ယောက်ျား နင့်ကို မြို့ကနေ လှမ်းခေါ်မယ့်နေ့ ..”

“ကမ္ဘာလဆန်းတစ်ရက်နေ့လေ ..”

“လိုက်သွားလိုက်ရင် အဖြေက ရှင်းနေပြီ လုံ ရယ် .. ဒီလောက် နာမည်ကြီးနေတဲ့ မော်ဒယ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲစုံစမ်းနေဖို့တောင် မလိုဘူး ..”

ရွာမှာ အတင်းပြောနေတာတွေ၊ ကိုယ့်ကို ကရုဏာဒေါသနဲ့ လာပြောတာတွေအားလုံးကို နားမဆုံတော့မှ ရွာကနေ ထွက်လာဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်။

သူမ နောက်ကျခဲ့တာလား .. ဘယ်တုန်းကမှ စက်ဝန်း ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူမ မရှိခဲ့တာလား ..။

အခု နင် ဘာလုပ်မှာလဲ လုံ ..။

သူ ရှင်းပြမယ်ဆိုတာကို နင် ဘာမျှော်လင့်နေတာလဲ ..။

သူ မိန်းမယူရတဲ့အကြောင်းလား၊ နင့်ဆီ သူ ပြန်လာမလား သိချင်တာလား ..။

“သူဌေးတို့ မင်္ဂလာဆောင်တာများ သုံးပွဲတောင်မှ သိလား .. စာနယ်စင်းတွေရော အင်တာနက်မှာရော မင်္ဂလာသတင်းတွေ ပလူယူနေတာပဲ ..”

စက်ဝန်း ရဲ့ ညီမအဖြစ် ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲအကြောင်းကို အားလုံးက အားပါးတရူပြောပြခဲ့ကြသည်။

လုံ တို့ ရွာကတော့ သတင်းမရောက် ဂျာနယ်မရောက်သည့်နေရာပါ။

ပြီးတော့ တစ်နိုင်ငံလုံး ဖုန်းတွေပလူယူနေလည်း ရွာမှာတော့ ကြီးတန်းလန်းနဲ့ ဖုန်းတောင်မှ လူတိုင်းမြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ပေ ..။

ထို့ကြောင့် အင်တာနက်ဆိုတာလည်း နားထဲမှာတောင် အစိမ်း

သက်သက်ကြီးပါ။

သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပြီး မင်္ဂလာဆောင်ထားခဲ့တဲ့ စနီးကို ဆွဲလက်တွဲပြီး တောက ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ မထွပ်ငယ်လေးထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တဲ့ လုံ ကတော့ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ..။

“အဟမ်း ..”

ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ရပ်လာကာမှ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ မျက်ရည်ကို သတိရမိကာ ပြန်ငုံ့ပြီး သုတ်ပစ်ရသေးသည်။

လုံ မျက်နှာပြန်မော့လိုက်တော့ ထိုသူက ကိုယ့်ရှေ့မှာထိုင်နေပြီ ဖြစ်ကာ ..။

“ထိုင်မယ်နော် ..”

“ထိုင်နေပြီးမှ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဆောရီး .. ထိုင်ပြီနော်လို့ပြောရမှာ ..”

သူ့မျက်နှာက အပြုံးအရယ်မရှိပေမယ့် စကားပြောပုံကတော့ ချည်မွန်ပုံဖြစ်လျက် ..။

“မင်းကို အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းလို့ရမလား ..”

“မရဘူး ..”

မရဘူးဆိုပြီး ခေါင်းခါပုံလေးက မာန်မာန်နှင့် မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခု စိမ်းလွမ်းမိုးခံနေရသလိုမျိုး ..။

“လုံ တောင်မှ အကူအညီမဲ့နေတာ ..”

ဟု ညည်းတွားသလိုလေးပြောလိုက်တော့ သေချာသွား၏။ သူမပုံစံက ဆံပင်ရှည်ကြီး ဒီတိုင်းကျောပေါ်မှာ စည်းချထားကာ ပိတောက်ခြောက်ရောင် မြန်မာဝတ်စုံလေးကလည်း ခပ်မှိန်မှိန် ..။

မျက်ရည်ကြောင့် ကွက်နေသည့် သနပ်ခါးနဲ့ မျက်နှာသည် ဒီလို မိတ်ပွဲမျိုးနဲ့ လားလားမှ မသက်ဆိုင်သလိုကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကို ကျေနပ်သွားမိပြီး ..။

လရောင်ကျားရင့်

“မင်း လိုအပ်နေတာက ရွှေဆိုရင် ငါ ကူညီနိုင်ပါတယ် ..”

“ဘာ ...”

သူမ မျက်နှာလေး အလင်းရောင်ပျော့ပျော့မှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“မင်းကို ငါ ရိုးရိုးပဲပြောတာပါ .. ငါလိုတာ မင်းပေးရင် မင်းလိုတာလည်း ..”

“တောက် ..”

“နေဦး ..”

လုံ ကံ တက်ခေါက်ပြီး စားပွဲပေါ်က အပိုပန်းကန်လုံးလေးကို ဖျတ်ခနဲကောက်ကိုင်လိုက်၏။ သူကလည်း လုံ့ လက်လေးပေါ်ကနေ ဖမ်းအုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ..

“ဒေါသရှေ့မထားနဲ့လေ .. ငါပြောတာက ဒီမှာ ..”

သူ့လက်တစ်ဖက် စားပွဲပေါ်ရောက်လာတော့ ရိုးရိုးကတ္တူဘူးလေး တစ်ဘူးပါလာကာ အလွန်ဆိုးရှိမှ သုံးလက်မပတ်လည် ..။

“မင်းနဲ့ မွေးနေ့ရှင် ဘာတော်လဲ ..”

လုံ က မဖြေဘဲ သူ ဖိကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဆတ်ခနဲပြန်ဆွဲရုံပဲ လိုက်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူက အိတ်ထဲကို ထပ်နှိုက်လိုက်ကာ ပြန်ထွက်လာတော့ တစ်သောင်းတန်နှစ်ရွက်ပါလာပြီး ..။

“ရှေ့ ..”

လုံ့ ရှေ့မှာ ပိုက်ဆံကိုထပ်ချပေးသည်။ ပြီးတော့ ..။

“တစ်ခုခုတော်သလား မတော်ဘူးလား .. ဒါပဲဖြေရင်ရပြီ ဇာတ်တယ်ဆိုရင် ခေါင်းညိတ် မဟုတ်ရင် ခေါင်းခါလိုက် ..”

“ဒီပိုက်ဆံက ..”

“အဲ့ဒီမေးခွန်းကိုဖြေရုံပဲ .. မင်းယူလိုက် ..”

“နေပါဦး .. ကျွန်မက သူများမုန့်ဖိုးပဲဖိုးပေးပြီး ခိုင်းချင်လာတာ ..”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

“မင်းမျိုး ပေါက်နေတာလား ..”

“ပေါက်နေတယ်ထင်တာပဲ ..”

“ဪ ..”

ကိုယ်မေးလိုဖြေတဲ့လူကို လုံ စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ပေ။ အစတည်း

ပဲ ခွဲတည်နေခဲ့သည့် ကြေကွဲခြင်းက နှလုံးသားမှာ ဖြိုးဖြိုးဖျစ်ဖျစ်မြည်

သကက မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်၏။

ဟုတ်မှာပါ။ ငါက ဒီလိုရုပ်ရည်မို့လို့ စက်ဝန်း က ငါ့ကို ထားခဲ့

တာပဲ ..။

ကြည့်ပါဦး .. အထက်ဦး ဆိုတဲ့မိန်းမ လှလိုက်တာ ..။

ခပ်မှေးမှေးမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်တောင်တိုတိုစိပ်စိပ်လေး

တွေက မျက်ရည်စိုထားသဖြင့် အလိုလိုနေရင်း မှေးစင်းသလိုဖြစ်နေရှာ

သည်။

ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ဧည့်ခံပွဲဆီလှမ်းဝေးသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်

တွေ တပေါက်ပေါက်ကျ၏။ သူမနဲ့ ဧည့်ခံပွဲ ဘယ်လိုပတ်သက်နေ

သည် မသိသော်လည်း အသေးစိတ်ထိုင်မြင်နေရသည့်အတိုင်း ဝေဖန်ရရင်

သူမပုံစံက အသည်းကွဲနေတာပဲဖြစ်၏။

ခေါင်းဖျား နံ့မှာကျောကပ်မို့လိုက်ပြီး မျက်နှာမဲ့သွားမိသည်။ သူများ

အနားမှာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့်အသည်းကွဲပြီး လာသိနေတာလဲ ..။

ပြီးတော့ အဖော်အလှော်မပါ တစ်ယောက်တည်း ..။

“ဒီမှာ မင်းကို ငါပြောလိုက်လို့ ငိုသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးမို့

..”

သူမ အကြည့်တွေ သူ့ဆီပြန်ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့မျက်ရည်

တွေ ရင်းခေါင်းခါ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး .. ရှင်ပြောတာဟုတ်နေလို့ပါ .. လုံ က ဒီလိုနေရာ

ကို မနေသင့်တဲ့ တောသူအညွှတ် ..”

တောသူ ဆိုပါလား ...။
ကိုယ်ပြောချင်တာ မပြောရဘဲ သူမ ခံစားချက်တွေပဲ မှင်ထဲထဲ ထည့်ပေးနေသည်။

ဒီထက် ညစ်ဖို့ကောင်းတာတောင် ဒီလောက် ညစ်ရပါ့မလား။
“ခုန ငါပြောတဲ့စကားက မင်း စိတ်ဆိုးသင့်တဲ့ စကားပဲ .. အဲဒါကို ..”

“ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး ..”
“ဒါဖြင့် ငါ ဆက်ပြောလို့ရမလား ..”
“ပြောချင်တာပြောပေါ့ ..”

“ပြောချင်လို့လာပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ .. မင်းနဲ့ မွေးဖွားရင် တစ်ခုခု တော်စပ်နေတယ်ဆိုရင် ..”
“ဘာမှမတော်ဘူး ..”

“ဒါဖြင့် ဒီလက်ဆောင်ဘူးလေးကို သူ့လက်ထဲသွားထည့်ပေးတာဟင်! ...။”
လဲ့ အကြည့်တွေ ဘူးလေးဆီ ရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပြန်ရောက်ကာ ..။

“ရှင်က မွေးနေ့ လာတာမဟုတ်ဘူးလား ..”
“ဟုတ်တယ် ..”

လဲ့ က မျက်လုံးကို ထပ်ပွက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ..။
“အဲဒါဆို ကိုယ်တိုင်သွားပေးပေါ့ .. လက်ဆောင်ပေးပြီး နမ်းလို့လှမ်းကြည့်ရင်း ..”

လွှတ်ခနဲပြောပြီးမှ ပြန်ထိန်းလိုက်ရကာ ..။
“လက်ဆောင်ပေးတဲ့လူတွေ ဝင်သွားပြီး နမ်းလိုက်ကြ .. လက်တွေ တီးကြနဲ့ ပျော်နေတာကိုပြောတာ ..”
“ငါက ပျော်ချင်လို့လာတာမဟုတ်ဘူး .. နမ်းလည်း မနမ်းချင်လောက်ကြီးပေးပြီး ပို့ခိုင်းနေတာ ရှင့်ပစ္စည်းက ..”

ဒါပေမယ့် သူ့လက်ထဲရောက်သွားဖို့ပဲ ..”

လုံ က လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး ..”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
“ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာလည်း မပြောပြနိုင်ဘူး ..”

သူက အိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်လိုက်ပြီး ပြန်ထုတ်ချလိုက်တော့ လဲ့မှာ တစ်ထောင်တန်တစ်အုပ် ..။
“အဲ့ဒီ တစ်သိန်း မင်းကိုပေးမယ် ..”
“ဘာ! ...”

ဒီတိုင်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံးက ပြူးတူးပြုတ်ဖြစ်သွားသဖြင့် ခါသထွက်သွားတာလား စိတ်ဝင်စားသွားတာလား ခေါင်ဖျား က စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘာကိစ္စ ..”
“ဒါ အလုပ်သဘောပါ .. မင်း ဒါလေးသွားပို့ပေးရုံနဲ့ တစ်သိန်းမှာနည်းလို့လား ..”

“နည်းတယ်ဆိုရင် ထပ်ပေးမလို့လား ..”
ခေါင်ဖျား က ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးနှင့် မျက်နှာလှဲသည်။ မျက်လုံးတွေမှာ ကြည်မှုအပြည့်နှင့် မွေးနေ့ရှင်ထံ ဝေခနဲတစ်ချက်ရောက်သွားကာ...

“ထပ်လိုချင်လို့ မေးတာလား .. မာနတွေပြချင်လို့လား ..”
လုံ က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးခါပြသည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခံပွဲ

လှမ်းကြည့်ရင်း ..။
“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ..”
သူမ ဖြေပုံက ဗုန်းဗုန်းလဲကျတော့မတတ်ဖြစ်နေလျက် ..။

“လဲ့ မှာ မာနပြစရာဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံတွေ လက်ကြီးပေးပြီး ပို့ခိုင်းနေတာ ရှင့်ပစ္စည်းက ..”
“မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါပဲ .. တခြားဆိုးရွားမှု ဘာမှမပါဘူး၊ အန္တရာယ်

ပေးဖို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ ငါလည်း နောက်ထပ်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့မရှိဘူး .. လုံးဝအရှင်း ..”

လုံ က မယုံရသလို သူ့မျက်နှာကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပိုမိုကို ပြန်ကြည့်၏။ ခေါင်ဖျား က အရင်ချပေးထားသည့် နှစ်သောင်းပါ ပိုက်ဆံအုပ်နဲ့ ထပ်မိပြီး သူမရှေ့ ထိုးပေးကာ ..

“အိုခေ ...”

“ရှင်နဲ့ အထက်ဦး က ..”

“အဲ့ဒါ မင်းသိဖို့မလိုဘူး .. အခု မင်းနဲ့ ငါ အပေးအယူအဆင်ပြေနေ ..”

သူက လုံ ဆီက အဖြေကို မစောင့်ဘဲ ထထွက်သွားသည်။ စာအကြော်အလှော် အချိုအချဉ်တွေကြားထဲမှာ ပိုက်ဆံအုပ်ကိုပဲ လုံ နေထိုင်နေမိ၏။

ဒီလူ ဘာတွေကြံစည်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ငွေတွေ ဒီထဲချပေးသွားတာလဲ ..

မွေးနေ့ပွဲထိလာပြီးမှ မွေးနေ့ရှင်လက်ထဲ သွားမထည့်ရသည့်က ဘာမို့လို့လဲ ..

ဘူးကိုကြည့်တော့ ဘာနဲ့မှ ပိတ်ကာစည်းနှောင်ထားတာပဲ ဒါပေမယ့် ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။

ကမ်းရီလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပေမယ့် စည်းကမ်းမဲ့ရမှားကိုလည်းလွယ်ကူကတော့ မကျူးလွန်ချင်ပေ ...။

ထို့ကြောင့် သူမ ဘူးနဲ့ ပိုက်ဆံကို ထပ်ကိုင်လိုက်ပြီး နေရာမှ ထွက်ကာ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို မသိ ...။

အခန်း (၆)

“လုံ ..”

ကိုယ့်ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် စက်ဝန်း မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ ခုန်ပျောက်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ လူစုလူဝေးဆီမရောက်ခင် ရှေ့ကနေ လှုပ်လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားမိသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စက်ဝန်း .. ငါက နှင့်မိန်းမမွေးနေ့ပွဲထဲ လာခွင့်မရဘူးလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ..”

“ငါသိပြီ .. ငါ့ကို စားပွဲတစ်လုံးအပိုင်စားပေးပြီး ဒီပွဲခင်းရဲ့ ထောင့်ကနေ ရာမှာ ချထားပေးခဲ့တာ ဒီထဲဝင်မလာအောင်လို့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး လုံ ရာ .. ကျွတ် .. ငါ ဘာမှ ရှင်းမပြရသေးခင် ခြင်္သေ့ကြားသမ္မက အထင်လွှဲစရာတွေချည်းဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘာမှဖြစ်ရမယ့် နည်းလမ်းရှာကြံစီစဉ်ရတာပါ ..”

ပြောနေရင်း လူစုစုတွေနဲ့ ပိုဝေးအောင် ကာဆီးကာဆီးလုပ်နေတာ

ကို လုံ သတိထားမိ၏။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်တာတွေက မာနကို ဖြေ
မပုံးလွှမ်းနိုင်ခဲ့ဘဲ ...။

“ဘာပြဿနာဖြစ်မှာကို ကြောက်နေတာလဲ .. နင် ရှင်းပြော
ရော အထက်ဦး ဆိုတဲ့မိန်းမရဲ့ ယောက်ျားအဖြစ်က နင် နှုတ်ထွက်လာ
မို့လို့လား ..”

စက်ဝန်း ကျွတ်ခနဲစုတ်သပ်ရင်း ဝိုင်သွား၏။ လုံ သူ့ကိုယ်
လက်ပြန်သိမ်းတွန်းပစ်လိုက်ကာ ...။

“ငါ နင့်မိန်းမအတွက် လက်ဆောင်သွားပေးမလို့ပါ ပူမနေနဲ့
လက်ဆောင်! ...။

ဘာလက်ဆောင်လဲ! ...။

ပိုက်ဆံပါသလားပြောတော့ တစ်ပြားမှမပါဘူး ပြောသည်။ ယူ
ပါပြောတော့ ပိုက်ဆံထုပ်ကို ရိုက်ထုတ်ပစ်၏။ မွေးနေ့မို့ ဝတ်ကော်
စားလှဝတ်ဖို့ပါ ပြောလည်းမရ ...။

လှလှပပလေးနေပါဆိုတော့ မျက်ရည်တွေကျသည်။ အခု ဘယ်
ပိုက်ဆံတွေနဲ့ လက်ဆောင်ဝယ်လိုက်တာလဲ ...။

လုံ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ပါ။

ရွာမှာဆို တစ်ရွာလုံးကမိန်းမတွေ သူ့ကိုမကြိုက်တဲ့သူမရှိ၊ အ
လည်း ရင်းနှီးရင် ရင်းနှီးသလိုနေသည်။ စကြနောက်ကြတာတွေ
တစ်ခါတလေ ပိုပိုသာသာတွေမို့ ‘လုံ စိတ်ကောက်သွားပြီလား’
တွေ့မိတဲ့အထိ ...။

ဒါပေမယ့် ပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း လုံ က အရယ်မပျက် အ
မပျက် ...။

“နင့်ယောက်ျားက တောသားပေမယ့် တောမှာကြီးပြင်းတာမ
ဘူး မိလုံ .. အသွေးအရောင်ကိုက ကွဲပြားနေတာနော် .. ဒါကိုများ
သွားပြီး မော်ဒယ်လ်လုပ်ချင်တာကို သွားပေးပေးပေါ့တဲ့ .. သူများနေ

...မှာ မကြောက်ဘူးလား ..”

လုံ သူများက မေးရင်တောင် လုံ က အေးဆေး ...။

“အသစ်တွေဘယ်လိုကောင်းကောင်း အဟောင်းအပေါ်မှာတစ်
သင်္ဘောလယ်’ တဲ့ အချိန်တန်ရင် ကိုယ့်လင်က ကိုယ့်လင်ပဲ မပူပါဘူး”
လို့တောင် ပြောခဲ့သေးသည်။

သူမ အသည်းကွဲတတ်လို့လား ...။

လုံမဒီ ဆိုတဲ့ မိန်းမ မျက်ရည်ကျတတ်နေတာတောင် အံ့သြဖွယ်
နေပါပြီ။

ဒါဆို သူမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...။

ယောက်ျားက နိုင်ငံကျော်ဖြစ်သွားပြီးမှ သူမ ဘာမှခံစားခွင့်မရှိ
ဘူးလို့လား ...။

“အစ်ကိုလေး ..”

“ဟင် ...”

“ဟိုမှာ .. မမနဲ့ အစ်ကိုလေးညီမ ပြဿနာတွေတက်ကုန်ကြပြီ..”
ဟင်! ...။

ခေါင်းကြီးနှစ်ဆလောက် ကားထွက်သွားသလားထင်ရလောက်
ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲမှာ ထိုင်နေ
သူလည်း လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

အထက် ရဲ့ ဘေးမှာ ဝိုင်းဝန်းနေကြသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ
လည်း သည် ...။

“ဒါ ဘယ်သူပေးခိုင်းလိုက်တာလဲ လုံမဒီ ..”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ..”

“အဲယောက်ျား ရူးနေသလား .. လူကောင်းလားဆိုတာတောင်
မသိဘဲ ခြားနိုင်ဘူးလား ..”

“သူ မရူးပါဘူး ..”

"ဘာ ..."

ဖွေးထိန်နေသော မီးရောင်အောက်မှာ အထက် ရဲ့ ချက်နာကလဲ
လာသည်။ ခပ်စုတ်စုတ်ခပ်ခွဲခွဲ ဒီဘူးကိုမှ လူအများရှေ့မှာဖွင့်ကြည့်လို
မိ၏။ သူငယ်ချင်းတွေက လက်ဆောင်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုဖော်ရင်းပြုံး
တအံ့တဩတွေဖြစ်နေကြ၏။

"နှစ်ထပ်လှေလေး .."

"ချစ်စရာလေးဟဲ့ .."

"နှစ်ထပ်မဟုတ်ပါဘူး .. လှေက တစ်စင်းစီကို ထပ်တင်ထား
ပါ။ ဒီမှာကြည့် .. ခွာလို့ရတယ် .."

"အေး .. ဟုတ်သားပဲ .."

"မေမေ .. ဒီမှာကြည့်ပါဦး လှေလေးကို ကျွန်းသားလေးနဲ့ သေ
ထုဆစ်ထားတာ ချစ်စရာလေး .."

"တန်ဖိုးနည်းပေမယ့် သေချာလုပ်ထားတာပါ အထက် ရယ်
နင်ကလည်း .."

"ဟုတ်ပဲ .. လှေကလေးနှစ်စင်း .."

"လှေကြီးပေါ်ကို လှေငယ်လေးတင်ထား .. အဲ .."

ဘယ်သူ့အသံဆိုတာ မသိလိုက်ဘဲ ပြောသူကိုယ်တိုင် ကိုယ့်စကား
ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်မိသွားပုံနှင့် တို့လို့တန်းလန်းနဲ့ရပ်၏။

"ဟုတ်သလားဟဲ့ .."

"ဟုတ်တယ် .. မမသိကီ သွားကြည့်ပါလား .. လှေကြီးပေါ်
လှေလေး တင်ထားတာ .."

"ရှေးစကားပုံအရဆို လှေကြီးပေါ်ကို လှေငယ်တင်တယ်ဆိုတာ
ဒုန်း ..."

"အယ် ..."

အထက် က လက်ဆောင်ဘူးကို စားပွဲနဲ့ပေါ် ကိုင်ပေါက်ပစ်

သဖြင့် ဒဲ့ပြန်ကန်ထွက်သွား၏။ စကားသံတွေပါ တိခနဲ တိတ်ကျသွား
လျက် ..

"အရူးကို အရူးမှန်းမသိအောင် နင့်မျက်လုံးမကောင်းရင်လည်း
ဒါ တမင်လုပ်တာမှန်း ငါသိတယ် .."

"လုံ က ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရမှာလဲ .. ဒါတွေလုပ်ရအောင် ရောက်တည်း
က အခုထိ အပြင်ကိုတစ်လှမ်းတောင် မကျူးရသေးဘူး .."

"အဲဒီလို ဆင်ခြင်ပေးနိုင်နေတည်းက နင်သေချာစီစဉ်ပြီးလုပ်တာ
နင့်အစ်ကိုနဲ့ ငါ့ကို နင်သဘောမတူဖြစ်နေတာ ငါသိတယ်၊ ငါတို့ပျော်
နေတာကိုပဲ နင် မမြင်ချင်တာ .."

"နင် ငါ့ကိုမစွပ်စွဲနဲ့ .."

လုံ စိတ်တိုလာပြီး သူ့ထက်ကျယ်အောင် အော်ပစ်လိုက်သည်။
"ငြိမ်နေတိုင်း မဖော်ကားနဲ့ .. ငါ ဒီထက်သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး"

"ဘာ ..."

"အထက် .. အထက် မလုပ်ပါနဲ့ .."

ရွယ်လိုက်သည့် အထက် ရဲ့ လက်ကို စက်ဝန်း သေလှချောပါး
ခင်ဆွဲမိသည်။ ဒီလက်သာ လုံ ပါးပေါ်ရောက်သွားခဲ့ရင်မလွယ် ..။ တကယ်
တမ်း လုံ ကို ရိုက်မိရင်တောင် ဒါက ဖြစ်ရပ်ဆန်းပဲဖြစ်၏။

လုံ က ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ
ဘွေး၏။ သို့သော် သူများဖော်ကားပြောဆိုလာပြီဆိုရင်တော့ ဆတ်ဆတ်
သိမခံပေ ..။

လက်ပါကြဆိုရင်လည်း အမြီးမှာ ယင်နားတာတောင် အလွတ်
ပေးတတ်သော မြွေပွေးထက်မြန်၏။ သူ စိုးရိမ်နေတာက လုံ ရဲ့
ထက်ကိုမဟုတ်ပါ။ ဒေါသကြောင့် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပွင့်ထွက်လာနိုင်သည့်
လုံ ပါးစပ်ကိုဖြစ်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ငါ့လက်ကို အတင်းဆွဲလာတာလဲ ဖယ်စမ်းပါ .."

"လုံ ရာ .. နင် ငါ ဒီလောက်ပြောထားတာတောင်မှ .."

စည်ကားပေမယ့် ဆူညံနေပြီဖြစ်သည့် ပါတီပွဲကြီးကိုထားခဲ့ပြီး လူမရှိသည့် အခန်းတစ်ခန်းထဲရောက်မှ တံခါးကိုပါ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး..

"နင် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မရွှပ်တိုင်တက်ပြချင်နေတာလဲ .."

"ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ .. ငါ ဘာလုပ်တယ်ထင်နေလို့လဲ .. အဲဒီလက်ဆောင်ကို လူတစ်ယောက်က .."

"လူတစ်ယောက်က မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ နင်ပေးတာ .."

"စက်ဝန်း .."

"နင့်စိတ်ကို ငါသိတယ် လုံ .. နင် ငါ့ကို ညှာတာစိတ်ရှိနေပေမယ့် အထက် ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိစေချင်နေတာ .."

လုံ ခေါင်းခါနေမိသည်။ ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာမဟုတ်ပါ။ စွပ်စွဲခံနေရတာကို အံ့ဩမိတာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ..

"နင့်အတွက် ငါ မျှီသိပ်ခံစားပေးနေခဲ့တာ ဟန်ဆောင်နေတာလို့ နင် ထင်တယ်ဟုတ်လား .."

"မဟုတ်ရင် နင် ရက်ရက်ရောရောပေးနေတာလား ပြောလေ .. နင့်ယောက်ျား သူများပိုင်နေတာကို ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောမလို့လား .."

"ဘယ်ကျေနပ်မလဲ စက်ဝန်း ရယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ အခု မျှီသိပ်ပေးနေတာ သူများအပေါ်ကြံစည်ဖို့မဟုတ်ဘူး .. သူသိအောင် ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား နင်နဲ့ ငါ ခုလိုရင်ဆိုင်ရမှာမှန်း ငါသိတယ်၊ ငါ နင်နဲ့ မမှန်းချင်လို့ နင့်ကို ငါမမှန်းနိုင်လို့ မျှီသိပ်နေခဲ့တာ သိရဲ့လား"

စက်ဝန်း ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ရိဝေမျောကျသွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တောကပုံစံလေးအတိုင်း တောက်ပခြင်းကင်းစွာ နွမ်းယံယံလေးရှိနေသည့် လုံ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

"လုံ ရယ် .. ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ .. ငါ .. ငါ နင့်ဆီ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး .."

လုံ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာပွေ့ပိုက်၍ ကရုဏာများစွာနှင့် နှစ်သိမ့်ဖို့ကြိုးစားမိသည်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ခဲ့ပေ။ သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည်က ရွံ့ဩက်နင်းမိတာမျိုးလို နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ရေပြေးဆေးလိုက်လို့ ပျောက်ပျက်ဖြူစင်သွားဖို့လည်း မရှိခဲ့ရာ ..

"ငါ သာယာမှုနောက်ကို လိုက်ခဲ့မိတယ် .. ပြီးတော့ ချမ်းသာခြင်းထဲ ငါ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး .. ဒါကြောင့် ရုန်းထွက်ဖို့လည်း မကြိုးစားခဲ့ဘဲ ငါ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပေမယ့် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ငါမပြောပါဘူး ဒါပေမယ့် .."

သူ လုံ့ ကို ဖက်ထားရင်း ပြောချင်နေသည့် စကားတွေက လည်ဆောင်းဝကနေ မတက်နိုင် ..။ လုံ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးနေရိုင်း နားစွဲနေပေမယ့် စက်ဝန်း တံတွေးပဲမျှီချနေတာကို သိနေခဲ့လျက် ..

"နင် ရှင်းပြမယ်ဆိုတာ ဒါတွေလား .."

မေးတော့လည်း ပြန်မဖြေ ..

စက်ဝန်း ရဲ့ လက်တွေကို ဖယ်ချလိုက်ကာ လုံ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။

"ပြောလေ စက်ဝန်း .. နင် ပြောချင်တာတွေကို ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြောပါ .."

မျက်ဝန်းတွေ ဆုံဆည်းနေခဲ့ပေမယ့် စက်ဝန်း ဘာမှမပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်၏။

"စက်ဝန်း .."

ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးမှာ လုံ တအားအော်ပစ်ကာ စက်ဝန်း ရဲ့ ကိုယ်ကို ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာအောင် ဆွဲလှည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်စက်တို့နှင့်အတူ ရှိုက်ငိုသံတွေ ဗလုံးဗထွေးနှင့် အတင်း

ထုရိုက်နေမိရင်း ...

“လူယုတ်မှာ .. တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား .. နင် သိပ်ရက်စက်တဲ့ ကောင် နင့်ကို မုန်းတယ်သိလား .. နင့်ကို ငါ သိပ်မုန်းတယ် ..”

ရိုက်ချက်တွေက အချက်ပေါင်းများစွာဖြစ်လာတော့ နာကျင်လာ သည်။ ထုနက်နေသည့် အားက မပြင်းထန်ပေမယ့် ထုနှက်ပါများတော့ တုတ်ချက်တွေလို ခံစားလာရ၏။

ဒါပေမယ့် သူမ ရိုက်သင့်သည်။ သူလည်း နာကျင်ပေမယ့် ဒါကို ခံယူသင့်သည်။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ခြင်းက သူမဘဝနဲ့ သူ ဘဝနှစ်ခု ပြန်လည်ပေါင်းစပ်ဖို့ ...

ထို့ကြောင့် စက်ဝန်း ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရုပ်နေပေးခဲ့သည်။ ပြီးသည့်နောက် ...

“ငါ့ကိုမေ့လိုက်ပါ လဲ့ .. နင်နဲ့ ငါ ဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကို မေ့လိုက်ပါ ..”

“ဘာ! ...”

ရိုက်သံများကြားထဲက ‘ဘာ’ သံသည် ယူကျုံးမရ ကြောင့်ခြင်းတွေ သာ ဖိစီးလျက် ...

“ငါ .. ဒီဘဝကို ဘယ်လိုမှ မခွန်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ပြည့်စုံသာယာနေ တဲ့ဘဝကနေ ရုန်းထွက်ပြီး သေးငယ်ပူလောင်တဲ့ဘဝထဲကို ပြန်ခုန်မဆင်း ချင်ဘူး .. ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ ..”

လဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ “ငါ့ကို နင်က မေ့လိုက်ပြီပေါ့ .. ဟုတ်လား ..”

“မေ့လိုက်ရတယ်ဆိုတာ သတိရနေလို့ပါ .. မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစား ရတာကိုက မေ့မရလို့ပါ လဲ့ .. ငါမညာပါဘူး .. နင့်ကို ငါ ချစ်ခဲ့ပါ တယ်။ ခုလည်း ငါ ချစ်နေဆဲပဲ .. ဒါပေမယ့် ငါ နင်နဲ့အတူနေရတဲ့ဘဝ မျိုးမှာ မပျော်နိုင်ဘူး။ နင့်လောက် အထက် ကို မချစ်ဘူး .. ဒါပေမယ့်

သူနဲ့နေရတာကို ငါ ကျေနပ်တယ် ..”

လဲ့ က မီးရောင်အောက်မှာ ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေတဲ့ စက်ဝန်း မျက်နှာ ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။ တောမှာ ရှုပ်အင်္ကျီခပ်ခွမ်းခွမ်း ပုဆိုးခြေဖျားကပ်နှင့် စက်ဝန်း ...

ရှင်းဘောင်းဘီလေးနှစ်ထည်လောက်ရှိပေမယ့် ဒါချည်းပဲ ဝတ်ရ လွန်းလို့ ပါးလျားဆွေးရိလာတဲ့ရုပ်က ဘောင်းဘီမှာပါနေသည်။

“စက်ဝန်း ရယ် .. ပုဆိုးပဲ ငတ်စမ်းပါဟာ .. နင့်ဘောင်းဘီက ခူးကပြ အနားတွေဖွာနဲ့ စုတ်ပြတ်နေပါပြီ ..”

“ဒါပေါ့ဟ .. ချမ်းသာတဲ့လူတွေဝတ်တော့ စတိုင်လ်လို့ပြောကြ မှာ .. ဆင်းရဲတဲ့လူကျတော့ စုတ်ပြတ်နေတာပဲတဲ့၊ မြို့မှာဆိုရင် ရှင်း ဘောင်းဘီက ဟောင်းနေမှ အဖိုးတန်တာ ..”

မြို့မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ စက်ဝန်း က မြို့က မွေးစားမိအောင် နိုင်ငံ ခြားကို အပြီးပြောင်းကြတော့မည်ဆိုမှ တောကိုပြန်ရောက်လာခဲ့တာဖြစ် သည်။ ထိုစဉ်တည်းက စက်ဝန်း က တောမှာမပျော်ဘဲ မြို့ကိုသာ တမ်းတ နေခဲ့တဲ့သူ ...

ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ ပူလောင်နေပါသည်လို့ ပြောတာ လဲ့ နားလည်ပေး နိုင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် အမှန်ဆိုတာ ခါးသီးလွန်းပါ၏။ စမတီကျကျ ချောနေသည့် စက်ဝန်း ကို ထာဝရစွန့်လွှတ်ရတော့မည်ဆိုသည့်အသိက လူကို ရိုက်ပုတ်ထုထောင်းနေခဲ့၏။

“လဲ့ ..”

မျက်ရည်တွေတွေကျနေသည့် လဲ့ ရှေ့ကို စက်ဝန်း ထပ်တိုးသည်။

“ငါပျော်ရာမှာနေပါရစေ .. ငါ .. ငါ နင့်ကိုလည်း ထောက်ပံ့ပါ မယ် .. ငါ့ကိုသာ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ ..”

“နင် ငါ့ကို ထောက်ပံ့ဖို့မလိုပါဘူး ..”
လဲ့ က လက်သီးလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ မျက်နှာတစ်ဖက်လွှဲထားကာ...

"ဒါပေမယ့် ..."

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ပြောလေ .."

"ငါ ဒီတိုင်းရွာကိုပြန်သွားရမှာ ချက်ချင်းကြီးတော့ .."

"မပြန်ပါနဲ့ .. နင် ဒီမှာနေလို့ရပါတယ် .. ကြိုက်သလောက်နေထိုင်
ဒါပေမယ့် ခုလိုမျိုးတော့ .."

"ဒါ ငါလုပ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေတာ နင် မယုံဘူးလား
စက်ဝန်း .."

"ငါယုံလည်း နင်နဲ့ အထက် ရဲ့ ကြားမှာ မပြေလည်မှုတွေရှိသွား
ဆိုတာ သေချာတယ် .. အဲဒါကို ပြန်ဖျောက်ဖို့က .."

ပြန်ကြည့်လာသည့် မျက်လုံးတွေကို လုံ နားလည်သွားသည်။

"ငါကပဲ အလျှော့ပေးရမယ် .. ဟုတ်လား .. ငါက သူ့အကြိုက်
လိုက်နေရမယ်ပေါ့ .."

"ငါ့မျက်နှာကိုပဲ ညှာပေးပါ လုံ ရယ် .. သူ့ဂုဏ်သိက္ခာမထိခိုက်
အောင် ငါတို့က .."

"ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ နင် ထည့်မထွက်ခဲ့ဘူးနော် .."

"ငါ ..."

"ငွေကြေးအဆင့်အတန်းက ဂုဏ်သိက္ခာလား စက်ဝန်း၊ သူ့မှာ
ဂုဏ်သိက္ခာတွေရှိနေတာလား .. အခု .. အခု ငါက တစ်ခုလပ်ဖြစ်သူ
ပြီ ရွာကိုဘယ်မျက်နှာနဲ့ ပြန်ရမှာလဲ .. အဲဒီအတွက် ငါ့မှာရော ဂုဏ်
သိက္ခာကျဆင်းဖို့မရှိဘူးလား .."

လုံ စကားတွေကို ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ စက်ဝန်း ထိုင်ခုံပေါ်
နောက်ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရင်း မျက်နှာကို ဖိပွတ်နေမိ၏။

"စိတ်မညစ်ပါနဲ့ စက်ဝန်း ရယ် .. နင်နဲ့ ငါက ငယ်သူငယ်
တွေပါ .. နင်က ငါ့မျက်နှာကို မကြည့်တတ်ပေမယ့် ငါက နင့်
နားလည်ပါတယ်၊ ငါ့မျက်နှာညှိနေရင် နင်မသိပေမယ့် နင့်မျက်နှာ

နေရင် မနေတတ်ခဲ့တာ ငါပါ။ နင့်ကို ငါ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး .."

စက်ဝန်း မျက်နှာမော့လာသည်။ ဖြူခြောက်ခြောက်ရှည်မျောမျော
လုံ ပုံစံလေးက ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကြောင့် ပို၍ခွမ်းလျှော့ခြောက်သွေ့နေ
ခဲ့ရလျက် သူ့စိတ်တွေကို ကရုဏာဖြစ်ကြောထဲမှာ စီးပါသွားအောင်
တိုက်စားနေသည့်နှယ် ..။

"ငါ့ကို ဒီမှာပဲပေးနေပါ .."

လှိုက်ခါနေသည့် ငိုသံလေးကြောင့် စက်ဝန်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သင်
နိုင်သည်။ သူမကတော့ သူမ မျက်နှာညှိရင်တောင် ကိုယ်မသိခဲ့ဘူးလို့ပြော
သည်။

ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေကြောင့် သူမလေးရဲ့လက်ကို ဆွဲ၍
သူ့ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ အကြင်လင်မယားအရာမြောက်ခဲ့ရတဲ့အထိ ..။

ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်သည် ချစ်တာလား ရိုးသားစွာကြင်နာ
တာလားဆိုတာလည်း မသိခဲ့ ..။ မွေးစားသားဆိုပေမယ့် ရွာက ဘုန်းကြီး
ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေမို့ သူ့ကိုချစ်လို့ မြို့ကိုခေါ်သွားရင်း သားလိုမွေးစားခဲ့တာပါ။

အမွေစားအမွေခံ မွေးခဲ့တာ မဟုတ်သည်မို့ မြို့ကနေရွာကို သူ
ကြာမလာခဲ့သည်။ အလည်လာဖြစ်တိုင်း တစ်လကျော် နှစ်လကျော်မှ
ပြန်ဖြစ်ခဲ့၏။ သံယောဇဉ်ကြီးက ငယ်သံယောဇဉ်ကနေ အရောင်ပြောင်း
ခဲ့သလား မပြောင်းခဲ့ဘူးလားဆိုတာ မသိခဲ့ကြပေ။

ဒါပေမယ့် လုံ ကို သူ သူများတွေထက်ပိုချစ်ခဲ့သည်။ လုံ မှာ
ဆိုအပ်တာရှိရင် မနေတတ်၊ လုံ ငိုနေရင် စိတ်ညစ်ပြီး ခေါင်းကိုစုံကုတ်
နေတတ်ခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်တွေမှာ သူ ဘာမှဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင်ခဲ့တာတွေကြောင့်
သူ့အတွက် မသိခဲ့ဘူးလို့ လုံ က ပြောတာလား၊ သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေ
နဲ့ ကြည့်နိုင်တဲ့အင်အား ခုထိမရှိခဲ့သေးတာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေခြင်း
သက်သေပါ။

“လဲ့ ...”

နေရာမှထရပ်ကာ လဲ့ မျက်နှာလေးကိုမော့၍ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း ...

“မငိုပါနဲ့ဟာ .. နင် တောကိုလည်းမပြန်ပါနဲ့ ငါတို့မောင်နှမလိုပဲ ဒီတိုင်းနေသွားကြလို့ ..”

လဲ့ က သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မဲ့၍ ...

“နင် ပြောရက်တယ်နော် ..”

“လဲ့ ရယ် .. ငါအများကြီးရှင်းပြပြီးပါပြီ၊ ငါတို့ မောင်းဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ..”

“တော်တော့ စက်ဝန်း - ငါ့မျက်ရည်တွေက နင့်ကို ပြန်ပေါင်းချစ်လွန်းလို့ သနားခံနေတာလား ..”

“ဒါပေမယ့် နင် မငိုပါနဲ့ ..”

“ငါ ငိုမယ် .. ဒီနေ့ အားရအောင်ငိုမယ် .. အားမရနိုင်သေးရင် နောက်နေ့ထိငိုနေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါဝအောင်ငိုပြီးရင် နင့်ကို ငါ့ယောက်ျားအဖြစ်က ဖယ်ထုတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် နင်သင်ပေးဖို့မလိုဘူး။ ငါ့ဘဝက ဒီလိုပုံစံမျိုးတွေသွားရင် ဘယ်လိုအကွေ့မှာ ဘယ်လိုတက်နဲ့လှော်ရမယ်ဆိုတာ ငါ့ဘာသာနားလည်ဖို့ကြိုးစားမယ် ..”

လဲ့ က သူ့မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ ...

“ငါ ဒီမှာနေမယ် .. နင့်မိန်းမနဲ့ ငါ ထပ်ဖြစ်ဖို့မဖြစ်ဖို့ကတော့ အာမခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာဖြစ်ရတိုင်း ငါက သူ့ကိုမုန်းလို့ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြချင်လို့ဆိုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ငါ့ကိုဘယ်တော့မှမကြည့်နဲ့ ..”

စက်ဝန်း က ငေးကြည့်နေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“နင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးသွားဆိုတာ ငါယုံပါတယ်။ တစ်ခါတလေ မခံချင်စိတ်ကြောင့် ဒေါသနဲ့ ပြုမူပြောဆိုမိမှာမျိုးကိုပဲ စိုးရိမ်မိတာ ..”

“ဒီစကားနဲ့ ငါ့ကို မချုပ်နဲ့ စက်ဝန်း .. ဟုတ်တယ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နင် ငါ့ကိုပဲ နှိပ်ကွက်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ နင်တို့ မခံယောက်စလုံး အရှက်တကွဲမဖြစ်ချင်ရင်ပေါ့ ..”

“လဲ့ ..”

လဲ့ က တံခါးဖွင့်ဖို့လှည့်ထွက်သွားလျှင် စက်ဝန်း က လက်ကိုဆွဲထားလိုက်ကာ ...

“ဘာပြောသွားတာလဲဟင် .. ငါ့ကို ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ ..”

“နင် ငါ့ဘက်ကအမြဲရှိဖို့ပြောချင်တာ ..”

လဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက မေးသယောင်ရှိပေမယ့် မျက်တောင်အိမ်စိပ်လေးတွေကော့နေသဖြင့် မျက်ခုံးလေးပင့်၍ စကားပြောလိုက်တိုင်း မျက်တောင်လေးတွေ တစ်ပင်ချင်းစင်းချထားတာသလို ချစ်စဖွယ်သေးဖြစ်သွားတတ်၏။

ဒီအချိန်မှာ မကြားချင်ဆုံးစကားကို ပြောလိုက်တာပေမယ့် သူ့ချစ်သူက အမူအကျင့်လေးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရကာ ...

“နင် သူ့ဘက်ကလိုက်ပြီး ငါ့ကို ဆွဲရဲဆွဲကြည့် နင့်မိန်းမအဖြစ်နဲ့ မသုတ်ပေမယ့် နမကို မျက်နှာညှိုးမခံတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတော့ ဖြစ်ခံလိုက်ပေါ့ ..”

တံခါးကိုကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဖြုတ်၍ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်သွားသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“မိန်းမထက် နမကို ပိုချစ်တဲ့ယောက်ျားဆိုပြီး အဲ့ဒီမိန်းမက မုန်းသွားရင်တော့ နင့်သမိုင်းပဲ ..”

“လဲ့ ..”

“ဖယ် .. သွား .. မကိုင်နဲ့ ..”

နောက်တစ်ခေါက် လက်ကိုလှမ်းဆွဲတော့ လူ က ပုတ်ချပစ်လိုက်တာ ..

“နင့်လက်တွေ့ကို ခုကစပြီး စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေလိုက် ..”
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန်လှည့်ကာ သူ့လက်တွေ့ကို လက်ညှိုးထိုး
သတိပေး၏။

“ငါက စွန့်ပစ်ခံရပေမယ့် နင့်လို ဇောက်ပြန်တဲ့ယောက်ျားထက်
ပိုပြီးသန့်စင်တယ်။ ငါ .. ငါ နင့်ကိုရွံ့တယ် သိလား ..”

ဒေါသတကြီးပြောမိတာပေမယ့် ရှိုက်သံများနှင့် ငရာထွေးသွား
သည့် စကားသံတို့က အဆုံးသတ်ပျောက်နေခဲ့၏။

စက်ဝန်း ကို သူမ ကျောခိုင်းလိုက်မိတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်
ပြီဆိုတာ မသိ ..။

ခုလည်း တံခါးပေါ်ကို လက်တင်မိလိုက်ပြန်ကာ ပွင့်၍ထွက်ခွာခြင်း
သို့ မရောက်နိုင် ..။

တစ်ယောက်သည် ကျောခိုင်းလျက်ငိုကြွေးရင်း တစ်ယောက်သည်
မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ငေးငိုင်နေခဲ့လျက် ..။

ဒါဟာ ဘယ်သောအခါမှ ဆုံဆည်းဖွယ်မရှိသော ခရီးရှည်ကြီး
မှတ်တိုင်တစ်ခုလား ..။

အခန်း (၇)

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“တောက် ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

စီးကရက်တစ်ရွက်မှာ ရလိုက်သမျှ မီးခိုးဖြူတွေကို အားပါးတရ
ခွင်းမှာ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ..။

“မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအတွက် မင်းတာဝန်ယူရမယ်လို့ ငါပြော
သားပဲ အထက်ဦး .. ဒါ အပျော့စားမျက်ရည်ယိုစုံးလေးပဲရှိသေးတယ်”

“ဘယ်သူက မျက်ရည်ကျမှာရို့လို့လဲ ..”

“မျက်ရည်ကျတာထက် ပိုကြိုက်တာပေါ့ကွ .. မင်းလို မိန်းမ
မျက်ရည်ကျတာကိုစောင့်ကြည့်ဖို့လည်း အပင်ပန်းခံစရာမလိုပါဘူး။
စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး အမှန်တရားဆိုတာ လိုက်ပြောနေတာထက် သူ
ငိုသိလိုက်ရတာက ပိုခန့်ညားတယ် .. မင်း ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ
လျှောက်ပြောနေဖို့မလိုဘူး ..”

“ခေါင်ဖျား .. ရှင် ..”

လရောင်ကျူးရင့်

ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်ပြီး ဒတ်ရှာတ်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို လှည့်ချလိုက်ပြီး သေချာလှ၍ စီးကရက်သောက်နေရင်း ဟိုတုန်းကတော့ ကိုယ့်ကို အချစ်ဆုံးတဲ့ ...

အတိတ်ကို သတိရတော့ ရချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ခုနေ့ သူ့ထက် လိုက်ရင်တော့ အားပါးတရ ရယ်သံထွက်ပါ့မလား ...။

ဘယ်လိုဟန်လုပ်နေနေ ထိရှုနေသည့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ခုထိ နားနေတုန်းပင် ...။

သုံးနှစ်လောက်ရှိနေပြီတဲ့ ...။

သူများဖိနှပ်ကောက်ပြီး ကုန်းကျုံးရှာဖွေနေတဲ့လူကို သစ္စာကြီးစောင့်နေရမှာလား တဲ့ ...။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ပူလောင်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးက ရယ်ပစ်လိုက်မှ ပေါ့ပါးသွားခဲ့သလို မင်းအတွက် သုံးနှစ်ကြီးကြာခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့အတွက်ကတော့ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်က မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့လိုပဲ ...။

မင်းက ရွေးချယ်မှုတွေနဲ့ လက်ချိုးရေနေတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ ဝတ်လုပ်တဲ့အနာဂတ်တစ်ခု ဖန်တီးနိုင်ဖို့ နေ့မနား သူမနား ကြိုးစားတာ ...။

ဘဝအခြေအနေချင်းက ကွာခြားသည်။ အထက်ဦး တို့က တွေ့နေတဲ့လျှက် ကုမ္ပဏီတွေပိုင်သည်။ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိကြပေမယ့် အထက် ဝန်ထောက်ပဲ အငယ်ဆုံးလူလွတ်ရှိကာ နှစ်ယောက်က အိမ်ထောင်သည်တွေဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် မိဘတွေနဲ့ အတူတူနေပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေပိုင်ရင်းကုန်ကြတာဖြစ်လျက် အထက် နဲ့ သူက ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုတစ်ခု တွေ့ပြီး ချစ်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

သူက ဝါသနာသမား၊ အထက်က သူ့ကိုစတင်မိတ်ဆက်ကာ

လှပါပေသည် လှမခီ

လိုက်ကြ၊ ပန်းချီတွေဆွဲကြနှင့် အချစ်နယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။

“အထက် တို့ ဒီလိုမှားခဲ့ပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး .. အထက် တို့မှာ ဒက်ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတော့တာ၊ ဒက်ဒီမှာ တိုးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဒက်ဒီက သိပ်မာနကြီးတာ၊ သူ့မာနနဲ့ဒေါသတစ်ထပ်တည်းပဲ .. ဖျား နဲ့ အထက် ကို ဒက်ဒီသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ပြီစွန်းခဲ့ကြပြီမို့ သူ့ဘက်က တာဝန်ယူဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ဂုဏ်တိုင်း ထွတ်တိုင်းက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းခဲ့လျက် ...။

“မင်းလိုကောင်ကလား .. ငါ့သမီးကို လက်ထပ်ချင်တာ ..”

“ငါ့နှမကို အရချိုင့်ပြီး သိုက်တူးတာ မင်းလား ..”

“မင်းက ဓာတ်ပုံဆရာလား .. ပန်းချီဆရာလား ဟိတ်ကောင်နဲ့ ဆက်ဦး ဆိုတဲ့ ငါ့ညီမကိုလိုချင်ရင် မင်း သူ သုံးနေတဲ့နှုန်းအတိုင်း နိုင်လက်ကို သိန်းငါးဆယ်အထက်ရှာနိုင်မှ ရမယ် .. ကြိုးစားဦး ..”

ဖအေနဲ့ သားတွေက ရင်ဆိုင်မိတ်တတ်တိုင်း ကာယကံဝစီကံနဲ့ ကြားခဲ့ကြသည်။ အထက် ကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က မပါ။

“အထက် ဆင်းရဲမခံနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ ဖျား .. ဖျား ကို အရမ်းတယ်၊ ဖျား က အထက် ရဲ့ ပထမဆုံး ချစ်ရဆုံးချစ်သူပါ။ အဲဒီလိုပဲစိတ်တွေက ဆင်းရဲဒဏ်ကို အံ့တုကျော်လွှားနိုင်ပါ့မလားတော့ ဆက် မသိဘူး .. ပြီးတော့ မစွန့်စားရဲဘူး ..”

ထို့ကြောင့် ခိုးရာတော့မလိုက်နိုင်ပါဟု သူမ ငြင်းခဲ့သည်။ သူတို့ရဲ့ ခရီးလမ်းဟာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ကြင်နာခဲ့ကြရင်း ခရီးဆက်နေခဲ့ကြသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက ဆေးထိုးမှားပြီး သေဆုံးသွား

ခဲ့သည်။ အထက် ရဲ့ အဖေက အိပ်ရာထဲလဲ၏။ မိသားစုထဲမှာ ဘယ်
ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်နေသည်မသိပေမယ့် အထက် သူ့နောက်လိုက်
ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ပြီး ရွှေငွေတွေအပြည့်နှင့် ရောက်လာခဲ့၏။

ပစ္စည်းတွေ ငွေတွေကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီး သူ့အိမ်မှာပဲနေကြဖို့
ပေမယ့် သူမက ခေါင်းခါသည်။

“ကိုယ့်မှာ ဒုက္ခိတဖြစ်နေတဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အဆီဝမ်း
ရှိတယ်။ သူတို့ကို ထားခဲ့ဖို့က အဆင်မပြေဘူး ..”

“ဒါဆို အထက် ကို ခိုးရာလိုက်ခဲ့ဖို့ပြောနေတုန်းက သူတို့ကို
တစ်ပြုတစ်မကြီးခေါ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာလား ..”

သူ ထင်ခဲ့သည်။

အထက် ထိုစဉ်မှာတည်းက သူ့ဘဝကို စိတ်ပျက်ခဲ့တာပါ။

တကယ်ဆို သူ့ဘဝနဲ့သူတော့ ဆင်းရဲလှသည်မဟုတ်ဘူးထင်
သည်။ အထက် ကတော့ သူ့ဦးဆောင်နေသည့် ကျောက်မျက်ရတနာ
လေးနဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကို ရွံ့မဲ့ကွဲရယ်လျက် ..

“ရှိုးကျော်လေး လက်တစ်ဝါးလောက်နဲ့ ရတနာဆိုင်လေးက
မပေါက်အောင်ရောင်းနေရင်လည်း ဟုတ်သေးတယ် ဖျား ရယ်။ ရပ်ကွဲ
ထဲမှာ ကျိုးခြောက်စာခြောက်ပြီး ထိုင်ရောင်းနေရတာ ဒါ စီးပွားရေး
ပြောလို့ရမလား ..”

“ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါပေမယ့် ဓာတ်ပုံသမားတွေရဲ့ဘဝ
တော့ အထက် အထင်မကြီးပါဘူး ..”

“စတူဒီယို ဒီထက်အကြီးကြီးထောင်တော့လည်း ဖျား နာမည်
သွားတာနဲ့ မိန်းကလေးတွေပိုင်းလာမှာပဲရှိတယ် .. ချမ်းသာလာ
စီးပွားရေးမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

ကိုယ့်အိမ်အကြောင်းလေး ပြောပြမိပါသည် အထက် ရဲ့ ရွံ့မဲ့ညာ
ညာများကြောင့် သူ ဒီထက်ကြီးပွားအောင်ကြိုးစားဖို့လိုပြီမှန်း သိလိုက်

သည်။

ဒါပေမယ့် ကြိုးစားချိန်ဆိုတာ ရောက်မလာခဲ့ပေ။ သူ့အဖေ အသည်း
သန်ဖြစ်သည်ဆိုပြီး အထက် ကို လာခေါ်သွားကြ၏။ ခိုးပြေးခဲ့သည့်
တကယ်မှည့် သူတို့ကဲ့သွားခဲ့ကြတာ ချစ်ရတဲ့ သက်တမ်းအရ သေချာ
ကြက်ကြည့်လျှင် ဆယ်ရှစ်ရက်နဲ့ သုံးနာရီသာ ..။

“ငါ့ညီမကို မင်း ပြန်ပေါင်းချင်ရင် ချမ်းသာအောင်ကြိုးစား ..”

“အထက် ပြန်မလာချင်ဘူး ဖျား ရယ် .. နောက်ဆို ဖျား တို့ အိမ်
နေရတော့မှာ။ အထက် သူများအိမ်မှာ မရင်းနှီးတဲ့မျက်နှာတွေနဲ့
နေချင်ဘူး။ အထက် ကို လာစေချင်ရင် ဖျား ကြိုးစားပါ ..” တဲ့ ..။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

အတိတ်ဆိုတာ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သူ အားပါးတရ ရယ်လိုက်နိုင်တာကို ကျေနပ်မိကာ ကူရှင်ကနေ
ခါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတာ မင်း ပြောမှ ငါ သတိထားမိတယ်။

မှန်တယ် အထက်ဦး ..။

ရှည်လျားခွေခိုက်နေသည့် ဆံပင်တွေကို ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်တင်ရင်း
ကရက်ကို စတီယာရင်နဲ့ ဖိချေပစ်လိုက်၏။

ထားလိုက်တော့ ခေါင်ဖျား ..။

လွမ်းလို့ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာက မင်း မဟုတ်ပါဘူး ..။

ဟုတ်တယ် .. ငါယောက်ျားပဲဆိုတဲ့ မာနထားခဲ့သင့်တာ ဟိုတုန်း

လည်းက ..။

နောက်ထပ် ဆံပင်တွေသပ်ရင်း နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်
ခန့်ရှိ ..။

မွေးနေ့က ပြန်ထွက်လာပြီး သူ ဒီနားမှာပဲ ရပ်နေခဲ့တာ နှစ်နာရီ
ခန့်ပဲဆိုသလိုရှိ ..။

"ဟွန်း ..."

သူ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်ရင်း အချိန်တွေကို အလျော်အစားလုပ်ကြည့်၏။ သုံးနှစ်လောက်ကြာခဲ့တဲ့ အချိန်တွေအတွက် နှစ်နာရီလောက် ဖြစ်စောင့်ရပေမယ့် မဆိုးပါဘူး ...။

အထက် ရဲ့ တက်ခေါက်သံကို သတိတရတွေ့ဖြစ်ရင်း ကားစေ့နှိုးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပြန်ပွင့်သွားသည့် ဘက်ခံမှန်ထဲမှာ တံတားပေါ်မှာ ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ ရပ်နေတာက တံတားပေါ်မှာမို့ အလယ်မီးတိုင်နဲ့ နီးသည့် ထို့ကြောင့် တိတ်ဆိတ်ရှင်းလင်းနေသည့် မြင်ကွင်းထဲမှာ မီးရောင်ကြောင့် ပိုထင်းနေ၏။

သူမ ...။

မှန်ထဲကကြည့်ရင်း သူ ဆတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကားက တံတားအဆင်းမှာပေမယ့် သူမနဲ့ သိပ်မကွာပေ ...။

မွေးနေ့ပွဲထဲမှာ သူ လက်ဆောင်ဘူးသွားပေးခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေး ဒီအင်္ကျီအဝတ်အစားနဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးက မှားနိုင်စရာမရှိပေ။

သူမ တံတားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မွေးနေ့က ပြန်လာတာဆိုရင်လည်း အဖော်မပါ ဘာမပါနှင့် ရေပြင်ပင်ကြည့်ပြီး ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ ...။

သေကြောင်းကြံစည်မလိုလားလို့ တွေးမိကာ စားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး မျက်ရည်တွေတွေ့ကျနေတာကို ဆက်စပ်စဉ်းစားမိ၏။ ဒီမိန်းကလေး ဘာလဲ .. ဘာသောကတွေရှိနေလို့လဲ ...။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ ထိုင်ခိုနေရင်တောင် သတို့သားနဲ့ ပတ်သက်သလားလို့ တွေးကြည့်လို့ရသေးသည်။ သူမ ငိုနေတော့ အထက်ဦးမွေးနေ့မှာ ...။

ဟိုမှာ ငိုနေတာလည်း တစ်ယောက်တည်း .. ခုလည်းတစ်ယောက်

သည်း ...။

စီးကရက်နောက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်ရင်း တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ အဲဒါကွန်းရှေ့ကထွက်လိုက်တော့ အပြင်မှာ သူ့လေးအေးက မအေးဘဲ နွေးနွေးကြီးဖြစ်နေသည်။

သူ့ကားက အနက်ရောင်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်မှာလည်း အနက်တွေ ချည်းဝတ်ထားတာမို့ ကားဘွန်းနက်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး သူမ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ စိမ်ပြေနပြေကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရ၏။

သူမကတော့ အဝါရောင်အဖျော့လေးနဲ့ မီးရောင်မှာထင်းနေကာ ချက်ဆေးလိုက် ရေပြင်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ပြီးတော့ မျက်ရည်သုတ်နေသည်။

ငိုပဲ ငိုနိုင်လွန်းတယ်လို့ ပြောရမလား ငိုနေချင်လောက်စရာ ပူပင်သောကရှိနေတာလား ...။

ကိုယ်ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကိုတော့ သေချာသွားပေးပေးတာမို့ စကားစူးတင်ထိုက်ပါ၏။

ဒါပေမယ့် သူ ဒီထက်စပ်စုဖို့တော့ စိတ်မကူးမိပေ။ ထိုစဉ် သူ့နောက်ကျောက ကားမီးရောင်လင်းလာသည်။ ကားက တံတားပေါ်ကို တက်သွားကာ သူမနောက်မှာ ရပ်သွား၏။

ဆင်းလာတာ ယောက်ျားနှစ်ယောက် ...။

ဒီတစ်ယောက်က အထက်ဦး ရဲ့ ယောက်ျားပဲ ...။

စီးကရက်ရှိုက်ဖွာရင်း သူ့မျက်လုံးတွေကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့သည်။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ဒီလိုဘာဝတ်စားထားပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

အထက်ဦး ရဲ့ ယောက်ျားက ဓနစက်ဝန်း ဆိုတာ သူသိသည်။

စက်ဝန်း နဲ့ ဒီမိန်းကလေးရင်းနှီးနေပုံက ဘယ်လိုမျိုးလဲ ...။ စက်ဝန်း ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကားတစ်စီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကြည့်နေသည့်အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် သတိမထားမိပေ။ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့

ဒေါသက ကားထဲက ဘယ်လိုဆင်းပြီး လုံ့ ဘေးကို ဘယ်လိုရောက်

သွားမှန်းတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက် ...။
 "အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ လုံ .. ရန်ကုန်မြို့ကို နင် ဘာမှတ်နေလို့လဲ .."
 လုံ က သူတို့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း--
 "ငါ့ဘာသာ အေးဆေးနေချင်လို့ ထွက်လာတာ ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ .."
 "ဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ အေးဆေးထွက်လျှောက်နေရမယ့်အချိန်လား .. နာရီကိုပြန်ကြည့်ဦး .."
 "မသိဘူး .. အိမ်နဲ့လည်း အေးကြီးမဟုတ်ဘူး ငါပြန်ချင်မှ ပြန်လာမယ် .."
 "မရဘူး .."
 "စက်ဝန်း နင် ငါ့ကိုအိမ်နဲ့မပေးနဲ့နော် .."
 "မပေးလို့ရမလား .. လာ .. ပြန်မယ် .."
 ဘေးမှာက အထက် ရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုယ်နဲ့လည်း ခင်နေသည့် ကောင်းဟန် ပါနေသည်။ မွေးနေ့ပွဲပြီးသွားလို့ ခြံထဲမှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိတော့ ...။
 ခုချိန်ဆို အေးဆေးအနားယူဖို့သင့်နေလျက်နှင့် ညီမကြောင့် အပြင်ထွက်လိုက်နေရသည့်အဖြစ်က အထက် ဘက်ကကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ...။
 ပြီးတော့ လုံ နဲ့ သူမက မကြာသေးခင်ကမှ အထင်မြင်လွဲမှုတွေနဲ့ ကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့ကြတာ ...။
 "ငါ ဒီလောက်ပြောပြထားတာတောင် လုံ ရာ .. တောမှာလို မနေပါနဲ့၊ တောမှာလို နင်နဲ့ ငါတို့ချည်းပဲရှိတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ရန်ကုန်မြို့ .."
 တောမှာတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ စက်ဝန်း က အဓိပ္ပာယ်

တွေနဲ့ ပြောနေတာဖြစ်သည်။ လုံ ကလည်း သိပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ဒီညမှာ အားရအောင်မငိုရသရွေ့ အိပ်လိုလည်း ပျော်မှာမဟုတ်ပေ။
 ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး မငိုဘဲနေလို့လည်း ရမှာမဟုတ်။
 "ဖယ် .. ငါ့ကို အတင်းမဆွဲနဲ့ .."
 "မဆွဲတော့ နင်အသာတကြည်လိုက်လို့လား .."
 သူ့မှာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကြီးတဖွေးဖွေးနှင့် သိန်းထောင်ကျော် ဘန်ကားကြီးကို တံတားပေါ်မှာရပ်ပြီး မသိရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲနေသလိုလို ...။
 "နင့်ကြောင့် ငါထောင်ထဲရောက်သွားနိုင်တယ်သိရဲ့လား .."
 ကားထဲအတူထိုင်ထိုင်ပြီးမှ ဟူးခနဲ လေပူထုတ်မိ၏။ ပြီးတော့ ဆောင့်အောင့်ထိုင်ပြီး ဟိုဘက်လှည့်နေသည့် လုံ ကို လှည့်ကြည့်မိကာ ...
 "ဆံပင်တွေကို ဖိထိုင်ထားရလား .. နည်းနည်းကြွ .."
 ဒီဆံပင်တွေကြောင့် သူ့မှာပဲ မျက်စိနောက်တတ်နေတာလား မသိ။ မြေကြီးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်ရင်လည်း ဆံပင်ကိုသိမ်းရမှန်းမသိ။ ဖင်ထိုင်ချလိုက်ပြီဆိုလည်း ဖျတ်ခနဲ သူမရဲ့ဘေးမှာ သူရှိနေတိုင်း ဒီဆံပင်တွေကို သူပဲ လိုက်ကောက်ရ ဆွဲထုတ်ရ ...။
 "ဟ .. နည်းနည်းကြွလိုက်လေ .."
 လုံ က လှည့်မကြည့်ဘဲ ကိုယ်လေးကြွပေးသည်။ စက်ဝန်း က ဆံပင်အဖျားတွေကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး လုံ ရဲ့ လက်ကြားထဲကနေ ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ထည့်ပေး၍ ...။
 "တော်တော် .. အဲ့ဒီမျက်ရည်တွေက .."
 ပြောလိုက်ရင်း ရှေ့ကနေကားဆောင်းရင်း လှည့်ကြည့်သည့် ကောင်းဟန် မျက်နှာ ပြုံးစိစိကြောင့် ...။
 "ရွာမှာလေ .. သူ တအားချစ်တဲ့ နွားလေးကို ဒီလာခါနီးမှ ရောင်းလာခဲ့ရတာတဲ့ .. အဲဒါကြောင့် .."

“ဟုတ်လား ...”

ကောင်းဟန် က ခုမှရှင်းသွားဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်နေကာ ...

“ငါတို့က သူ့ကိုမြင်တည်းက ဝေဖန်နေကြတာ၊ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး .. အမြဲတမ်းမိုင်တွေနေတော့ သူ့အစ်ကိုကို နှမော့ပြီး ဝမ်းနည်းနေတာလားလို့ ..”

ကောင်းဟန် က သူ့စကားသူပြောပြီး မှန်ထဲကနေ လုံ့ ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာကွ - ဟိုကနေ ဝမ်းနည်းလာပြီး ဒီရောက်တာနဲ့ အစ်ကိုနဲ့တွဲကိုမြင်လိုက်ရတော့လေ ..”

“အဟွန်း ...”

စက်ဝန်း ပြုံးလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာမကောင်း၊ လုံ့ ကို လှည့်ကြည့်တော့ ရှိုက်သံမကြား၊ မျက်ရည်သုတ်တာ မမြင်တော့ဘဲ ဒီတိုင်လေး မျက်နှာလှဲပြီး ငြိမ်သက်လျက် ...

“အဲဒါသိလား စက်ဝန်း ငိုချင်ရဲ့ လက်တို့လေ ..”

ကောင်းဟန် က ဖျက်တတ်သူပါ။ ဒါပေမယ့် လုံ့ ကို ဘယ်လိုစေသူမက မလှုပ်ပေ ...

စက်ဝန်း အနေခက်ရရင်း လုံ့ ကို မျက်ရည်တိတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲပဲ တွေးနေမိလေသည်။ နောက်နေ့တွေမှာ ဒီ မျက်ရည်တွေ ဆက်ရှိနေသေးရင် နောက်ထပ် အကြောင်းပြကောင်းကောင်း ရှာဖို့က မလွယ် ...

အဘက်ရှုနေရတာတောင် တာဝန်ကြီးသလို ခံစားလာရတဲ့ အဖြစ် ...

အခန်း (၈)

“လုံမဒီ .. ခဏ ..”

အထက် ရဲ့ ခေါ်သံက မာကျောနေတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် အထက်စီးဆန်သည်။ အကြည့်တွေထဲမှာ ခင်မင်ဖော်ရွေခြင်းကင်းလျက် ...

“ရှောပင်းသွားမယ့်ပုံက ဒီပုံစံလား ..”

လုံ့ က သူမရှေ့မှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်သည်။ အဝါရောင် ကြိုက်သည့်အတွက် အဝါအနုအဖျော့တွေပဲ သူမမှာ များသည်။ ရင်ဘတ်မှာ ဇာကပ်ထားသည့် မြန်မာဝတ်စုံအဝါနုရောင်လေးက ထမီမှာလည်း ရင်ဘတ်က ဇာမျိုးအရောင်တူ အပွင့်အခက်လေးတွေပါသေးသည်။

ပြီးတော့ ရွှေမှုန်လေးတွေတစ်ချို့ လက်နေသေးသည်မို့ ဒီဝတ်စုံက ဗွာမှာဆို အလှူပြ မင်္ဂလာပွဲတွေမှာသာ ဝတ်တာပါ။

“ဒါက အသစ်ပါ အဝါရောင်ချင်းတူပေမယ့် မနေ့ကဝတ်တဲ့ ဝမ်းဆက်မဟုတ်ဘူး ..”

ဝမ်းဆက်လို့ပြောလိုက်တာကြီးကို နားကလောသွားသလို အထက်

နားကလိပ်စလိုက်ပြီး မိုးသည်။ ခြေချင်းချိတ်တိုင်နေရာက ခြေထောက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်တာလည်း စိတ်မရှည်ပုံမျိုးဖြစ်လျက် ...

“အဲဒီအသစ်က တောမှာပဲ ပွဲတိုးလိမ့်မယ် လုံမဒီ .. ဒါ ရန်ကုန်မြို့”

“ရန်ကုန်မြို့မှာလည်း ကိုယ့်ရှိတာကိုယ်ဝတ်ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား - မြို့မှာဘာဝတ်ရမယ်ဆိုတာ သတ်မှတ်ထားတာရှိနေလို့လားဟင်..”

ပြောတာကတော့ ပြန်ငေါ့လိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမယ့် ပြောနေရင်း တကယ်ပဲတွေးမိသွားတာဖြစ်ကာ ...

“အဲဒီရှောပင်းဆိုတာ ဝတ်ချင်တာဝတ်သွားလို့မရဘူးလား ..”

“လုံမဒီ ..”

ငေါက်ဆတ်ဆတ်ခေါ်ရင်း အထက် က နေရာမှထရပ်လိုက်၏။ သူမ ခေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးထားတာတောင် လုံ နဲ့ မတ်မီးမယ်မီးလေးပဲရှိသည်။ လုံ ကတော့ အိမ်စီးဖိနပ်လေးနဲ့ပဲ ရပ်လျက် ...

“လုံ က ရွဲမေးတာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် တို့စကားပြောရင် ပြန်ပြန်မေးတာတွေ မကြိုက်ဘူး ..”

“ပြန်မေးတဲ့ ခေါင်းညိတ်နေရအောင် လုံ က အရပ်မှမဟုတ်တာ”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အလုပ်သမားတွေတောင် ထမင်းပွဲပြင်တော့ ဆိုရင် အားလုံးအတွက်လား မမလေးအတွက်ပဲလားဆိုတာတွေ ပြန်မေးကြသေးတာပဲ ..”

“မလွယ်ဘူး ထက် ရေ .. နင့်ယောက်မကတော့ တကယ့်ယောက်မပဲ ..”

ကားသော့လေးတစ်ရစ်ရစ်နှင့် ဝင်လာသည့် သူမကို မွေးနေ့ပွဲတုန်းက လုံ မြင်ဖူးသည့် အထက် ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူမက ဝင်လာပြီး အထက် ရဲ့ ဘေးမှာသွားရပ်လိုက်ရင်း ...

“ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ ..”

“ဘာတွေပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်နေတာလဲ .. သူက ..”

“သူဝတ်ထားတာကို အဆင်မပြေဘူးပြောလိုတဲ့ ..”

“ဒါများ အထက် ရယ် .. နင်က ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ညီမဆိုပြီး”

သိပ်ကိုတာဝန်ယူချင်နေတာလား .. ထားလိုက်ပါ မွေးနေ့မှာတည်းက ခုတိုးဖို့ ဝတ်စုံ နင်ထုတ်ပေးတာ သူဝတ်လို့လား ..”

မီးလောင်ရာလေပင့်သည့်စကားတွေကြောင့် အထက် ရဲ့ ဒေါသတွေ ပါမစ်ရသွား၏။

“အင်္ကျီကိစ္စချည်းပဲမဟုတ်ဘူး မေရှား .. ဘယ်လိုအမျိုးမှန်းကိုယ်သိတာ ..”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။ မေရှား က ဒီတိုင်းလေးရပ်လှည့်ခဲ့သည့် လုံ ကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဟဲ့ .. လိုက်ခဲ့လေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

ကားထဲဝင်ထိုင်နေကြပြီး လုံ့ အလှည့်ကျတော့ တံခါးမဖွင့်တတ်ပြန်။ ကားကို ဟိုဘက်ကကိုင် ဒီဘက်ကကိုင်နှင့် လုံ တံခါးပေါက်

ကားထဲပြန်နေသည်။

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ ..”

မှန်ကိုပုတ်၍ခေါ်ရပေမယ့် အထက်ကိုလည်း ဘာမှမမြင်ရပေ။ ဟိုနေ့က ကားက အပြင်မှာလက်ကိုင်ကွင်းလေးရှိသည်။ တောကနေ

လာတဲ့နံ့ကလည်း တံခါးဖွင့်တာ ကွင်းလေးကိုဆွဲလိုက်ရုံ ...။ ဘာဖြစ်လို့ ကားတစ်မျိုးတံခါးတစ်မျိုးနဲ့ ပုံစံတွေအမျိုးမျိုးဖြစ်နေတာလဲ ...။

ကားရဲ့ ရှေ့ကနေသွားပြီး ဟိုဘက်တံခါးကိုပြေးရှာတာလည်း ဒီပုံစံ... အထက်ဦး တို့ ဒီကားထဲဝင်သွားကြတာပါ။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထဲ

ထွက်မလာကြသေးတာလား ...။

လရောင်ကျားရင့်

လုံ ကားထဲကိုဝင်ချင်လွန်းလို့မဟုတ်ပေ။ တစ်ခုခုဆို မဖြစ်မနေ မရမချင်းကြိုးစားတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် ကားတံခါးရှာဖွေခြင်းမှာ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကားထဲက နှစ်ယောက် သူမကို ဟားတိုက်ရယ်နေခြင်း မနေခြင်းကို ဂရုမစိုက်မိအောင် သူမက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ...။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ လုံ ..”

“တံခါးမှမတွေ့တာ ..”

အိမ်ထဲက စက်ဝန်း ထွက်လာတော့ လုံ မျက်နှာလေးမှာ ချွေးစထောတွေနဲ့ လက်နေ၏။

“လာ .. ဒီမှာဝင် ..”

အဖြူရောင် **Alphard** ကား၏ နောက်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်တော့ လုံ က မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနှင့်ကြည့်နေ၏။ ဒီတံခါးက အဆန်း အပြား ...။

“ကြာလိုက်တာ အဝန်း ရယ် .. ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကုမ္ပဏီထိမီတင်အမိသွားရမှာပါဆို ..”

မောင်းနေသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း စက်ဝန်း မျက်နှာထဲ မသာယာ၊ လုံ ကားကိုပတ်ပြေးနေရတာ သူ မြင်သည်။ ကားထဲက မညာမတာထိုင်ကြည့်နေသည့်လူတွေရှိနေတာ သူ မသိခဲ့ ...။

လုံ တစ်ယောက်တည်းအရင်ထွက်လာပြီး ကားကိုကြည့်နေသည့်အခါ ပဲ ထင်ခဲ့တာမို့ ကမန်းကတန်းထွက်လာပြီး ဝင်ထိုင်နေလို့ရအောင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို အထက် ဒီလောက်ထိတော့ ရက်စက်ဖို့မကောင်းဘူး။ “အဝန်း က ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

တော်ဝင်စင်တာရောက်တော့ အထက် က စက်ဝန်း လက်ကိုဆွဲခိုင်းလိုက်ပြီး ကပ်မေးသည်။ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူတီရှပ်အပြာနုနှင့် ရှင်းသ

လှပါပေသည် လုံမဒီ

နေသည့် စက်ဝန်း မျက်နှာက အလိုမကျနေသည့်အခါ ဆွဲဆောင်မှုပိုရှိနေတတ်၏။

ထူတန်းနက်မှောင်နေသော မျက်ခုံးတန်းတို့အောက်မှာ သိသာအောင် ညည်နေသည့် မျက်တောင်ဖျားတို့က သိပ်မကော့ပေမယ့် မျက်မှောင်တုတ်ထားလိုက်တာနှင့် ထင်းနေ၏။

မထူမပါးပုံကျသည့် နှုတ်ခမ်းသားတွေရဲနေတတ်တာလည်း သူမအသည်းစွဲရသည့်အချက်ပင် ...။

“ဘာလဲ .. လုံမဒီကို တံခါးဖွင့်ပေးလို့ တင်းနေတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. တံခါးဖွင့်ပေးဖို့မဟုတ်ရင်တောင် ..”

“ဒါပါပဲ လှည့်ပတ်ပြောမနေပါနဲ့ ..”

အထက် က အထည်ဆိုင်မှာ မေရား နဲ့ လုံ တို့ ဝယ်ခြမ်းရွေးချယ်နေတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး စက်ဝန်း လက်မောင်း ကို ကလေးဖက်အလိုက် ကိုယ်ထားလိုက်၍ ...။

“အဝန်း ဘာသိလို့လဲ .. ယူညီမက အကြောတင်းတယ်၊ တစ်ခုခု ပြောလိုက်ရင် ပက်ခနဲပြန်ပြောတယ် ပြန်မေးတယ်၊ ကြည့်တော့ဖြင့် ယူညီတာ ကိုင်ဖူးတာဘာမှမရှိဘူး၊ အထက် ရဲ့ အဝတ်စားပေးဝတ်တာ ကျတော့ ငြင်းတယ်လေ ..”

“မင်း ဝတ်တဲ့ပုံတွေ သူ မဝတ်ရဲ့လို့ပါ၊ တောသူတောသားဆိုတာ ခုတို့သိလိုထင်သလို ပြောတတ်တော့ ရိုင်းတယ်ထင်ရတယ် ဒါပေမယ့်”

“တံကယ်တမ်း မယဉ်ကျေးတာ အသိသာကြီးပါ အဝန်း ရယ်၊ လုံမဒီ က ဇွာကိုဇွာတာ၊ ဒီကမထွက်ခင်လေးတင်ပဲ သူ အထက် ကို ခနဲလိုနေတာ သိလား .. အဲဒါကြောင့် ကားတံခါးဖွင့်မရတာကို တမင်

ညည်နေလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ အဝန်း ထွက်လာမှာပဲမဟုတ်ဘူးလား ..”

စက်ဝန်း ရင်ထဲမှာမကောင်းဖြစ်နေမိတာကတော့ သိပ်မပြေချင်...။ “သူကြောင့် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရတာ ခုမှပဲ အထက် ကျေနပ်

သွားတာ ..”

ပေါ်တင်ပြောနေတော့ စက်ဝန်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ အထက်က မော့ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ရယ်ကာ သူ့မေးဖျားကို ရှုမိလိမ့်ဆွဲလိုက်၏။

လူစည်ကားသည့်စင်တာအပေါ်ထပ်မှာ အထက် က ဘယ်လောက်ရုမစိုက်မေမယ့် စက်ဝန်း က နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်ဖြစ်သည်။ သိပ်မိန်းကလေးတစ်ချို့ လက်တို့ကြည့်ကြသလို အင်္ကျီဝတ်ကြည့်ဖို့ ကိုင်းရင်း လုံ ကလည်း ဒီဘက်ကိုမျက်လုံးရောက်လာတာနှင့် ပင်ပင်းတို့

“သွားလေ .. ကြိုက်ရင်လည်း သွားဝတ်ကြည့် ..”
“မဝတ်ချင်တော့ဘူး ..”
“ဟင့် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
“မကြိုက်လို့ ..”

မေရှား စိတ်မရှည်သလိုဖြစ်သွားသည်။ မြို့မှာ လူဝင်ဆုံမယ့်အခါ အစားဆိုတာ အထက်ဆင်တပ်ထားတဲ့ ထမီတွေချည်း လျှောက်လို့ ဖြစ်မလား ..။

စကတ်ရှည်အကျပ်လေးဘာလေး ဝတ်ရမည်။ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းဘီရှည်ပွပွ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဂျမ်းဂါဝန်ရှည်တွေဖြစ်ဖြစ် ..
“ဒီမှာ တော်တော်ဝယ်ပြီးနေပြီပဲ .. တော်ပြီ ..”

“ခုမှ ဆယ့်လေးငါးထည်ပဲရှိသေးတာ၊ နောက်ထပ် နှစ်ဆယ့်လောက်ထပ်ဝယ်ရဦးမှာ အဲဒါသွားဝတ်ကြည့်လိုက် သွား ..”

မေရှား စိတ်မရှည်တော့ အမိနဲ့ဆန်ဆန်ခိုင်းမိလာ၏။ အပေါ်အောက်တစ်စုံစာကို ဘယ်လောက်ပေးဝယ်ရတယ်ဆိုတာ သင်းနားမလည်လား ..။

အင်္ကျီ စကတ်တွေရွေးနေရင်း စိတ်ကဘယ်ရောက်နေသည် မသိဘဲ
“ဟဲ့ .. လုံမဒီ ..”

လုံ စိတ်တွေကလည်း စက်ဝန်း နဲ့ အထက် ဆီမှာပဲမို့ လက်ကို နှိုးဆွခေါ်လိုက်မှ လှည့်ကြည့်မိကာ ..။

“ဘာဖြစ်လို့ လုံ ကို တဟဲ့ဟဲ့နဲ့ အော်နေတာလဲ မမေရှား - တောမှာ အကျောင်းနေတာကျနေတာပဲ ..”

“အခု နွားမှမရှိတာ ဒါပေမယ့် ပြောရဆိုရခက်လွန်းတော့လည်း အင်ဆင်တူရင်လည်း တူနေမှာပေါ့ ..”

“ရပါတယ် .. တောမှာလည်း ‘ဟဲ့’ ဆိုတဲ့စကားက အဆန်းအပြား ဘာတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တောသူက ပြောမှနားကြားပြင်းကပ်လိုက်တာလိုတော့ မပြောနဲ့ပေါ့ ..”

အဲမှာ တောသူမကကြည့်စမ်း ..
ဒါကြောင့် အထက် က ပြောတာ၊ လူက အဝီစိကပ်နေပြီး ပြောတဲ့ စကားက ကောင်းကင်တက်ချိတ်လို့ ..။

“တောမှာမဆန်းဘူးဆိုရင်လည်း မင်းက တို့ကိုကျမှ ဟိုလိုမဆက် ပါနဲ့ ဒီလိုမဆက်ဆံပါနဲ့နဲ့ မာနပြနေတာလား ..”

“မာနပြတာမဟုတ်ဘူးလေ .. စကားလုံးတူပေမယ့် သက်ရောက်မှု မတူသေးတယ် ..”

“အဲမှာ ...”
ဒေါသထွက်နေသည့် မေရှား မျက်နှာကို လုံ က တည့်တည့်ကြည့်မေးဆတ်ကာ ..။

“ဒီလို မျက်နှာမျိုးနဲ့ ပြောတာမျိုးကတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှင်လဟပ်ရုံနဲ့တင် တဲ့ခနဲ လဲသေသွားနိုင်တယ် ..”

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပစ်လိုက်တာ နောက်ထပ် ဘာပြဿနာ ဖြစ်လာလာ ခေါင်းထဲမှာ မရှိ ..။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာဆို လုံ တို့က လေးစားထိုက်သူကိုမှ လေးစား ခြင်းတယ်ဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ခေါင်းမောနေလာခဲ့တဲ့သူ ..။

ခုတော့ စက်ဝန်း ရဲ့ ညီမဆိုတာနဲ့ပဲ ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူ မတိမ်
တွေက ကျောကျောမော့မော့ပြောဆိုဆက်ဆံတာကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရ
ပိုဆိုးတာက ထိုလူတွေက လူချမ်းသာဖြစ်နေခြင်းပင် ...

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ပြန်မေးရမလိမ့်။ စိတ်
ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာနဲ့ အထက်ဦး ကို အရှုံးပေးနေရတာ ဘယ်
ချက်ကြောင့် ပိုနင့်နေတာလဲလို့ ...။

ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသ
ဝေးကွာသွားခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ် ...။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ့်အစ်ကိုအဖြစ်နဲ့ တစ်ဖန်
ကြည့်နူးပျော်ပါးနေတာလည်း ဒီတိုင်းကြည့်နေခဲ့ရသည်။

သူမရဲ့ အထင်မြင်သေးစော်ကားခြင်းကို ခံနေရတာလည်း
ဒုက္ခ ...။

ထိုအခါ လုံ ခံစားနေရသမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ဟာ “အထက်
ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့သာ ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေရသည်ဖြစ်
“လုံ ...”

ဟင် ...။

သူမရဲ့ ဦးတည်ရာမဲ့ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့မှာပိတ်ရပ်လိုက်
စက်ဝန်း ကြောင့် တုံ့ခနဲရပ်၏။

“အဝန်း ...”

တဆက်တည်း စက်ဝန်း ရဲ့ ဘေးမှာ အထက် က အလိုမကျ
မျက်နှာနှင့် ပေါ်လာကာ ...။

“ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ သူများကိုလက်ဆွဲခေါ်လာပြီးတော့
အထက် က ရှုံ့မဲ့သည်းကာ စက်ဝန်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်
လက်ကို ပြန်ရုန်းလိုက်ပြီး ...။

“အဝန်း ညီမ သူ သွားချင်သလိုလျှောက်သွားနေတာလို့

...ထိန်းသလို ထိန်းနေမှာလား ...”

စက်ဝန်း သည် အထက် ရဲ့ လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရပြီး လုံ ရဲ့
...ဘေးတစ်ဖက်ကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ဖြစ်ကာ ...။

“သူ မျက်စိလည်သွားရင် ဘယ်မှသွားတတ်မှာမဟုတ်ဘူး ...”

“ဪ .. အဝန်း ဆီကိုတောင် ရောက်အောင်လာသေးတာပဲ
ရယ် .. တောသူပေမယ့် အဝန်း ညီမ ဒီလောက်မအပါဘူး ...”

“ဟုတ်ပါတယ် .. စက်ဝန်း ရယ် ရှင်ညီမက ရန်တွေ့ကလည်း
...မှကောင်း ...”

...အောက်တစ်ယောက်ရောက်လာတော့ စက်ဝန်း မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်
...နှင့် ဆိုစာသွား၏။

...ရှား က အထုပ်အပိုးတွေသယ်လာပြီး ရှုံ့မဲ့ကြည့်ကာ ...။

“ခုလို အထုပ်အပိုးတွေသယ်ဖို့ ကျုပ်ကိုခေါ်လာတာ ကျေးဇူးပါ
...အထက် ရေ ...”

“တွေ့လား အဝန်း .. အဝန်း ညီမက သူ့အတွက်ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်
...ကိုတောင် ဘာမှမတို့မထိဘဲ အထာကြီးနေတာ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး .. သူနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းနေတော့ ဒီလို
...က စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းပဲလေ .. လျှောက်ကြည့်ချင်တဲ့
...များနေတာပါ။ ကိုယ့်ညီမအကြောင်း ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ ..

...စိတ်မရှိပါဘူး ...”

...နဲ့ က ဘာမှမဖြေရှင်းဘဲရပ်နေ၏။ စက်ဝန်း က ခေါင်းကုတ်
...ဒုးပွတ်လိုက်နှင့် တွင်တွင်ဖြေရှင်းသည်။

...အထက် နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ပေ ...။

“...က .. နေ့လယ်စိတင်ရှိတယ်လေ .. အခု ပြန်မယ်ဖို့လား ...”

...နဲ့ ကိုစွဲကိုဆက်မပြောတော့ပေမယ့် ထိုကိစ္စအပေါ် အကြီးအကျယ်
...အောင်အယုက်ဖြစ်သွားမှန်း သိသာနေသည့်လေသံသည် အထက်

မျက်နှာလေးကိုပါ တင်းမာနေစေခဲ့လျက် ...
 "အဝန်း ညီမကို စိတ်မချရင်နေခဲ့မလား .. ကားဆီအရောက်
 ပြန်ပို့ပေးမှာဆိုရင်တော့ အထက် မစောင့်နိုင်ဘူးနော် .."
 "ကိုယ်တို့သွားဖို့ ကားမှ မလာသေးတာ .."
 "အခု ရောက်နေပြီ .."
 ဖုန်းကိုပြပြီးပြောတော့ စက်ဝန်း မျက်နှာပျက်သွားမိသည်။ စိတ်
 လာခဲ့တုန်းက လုံ့ ကို ကားထိပြန်ပို့လိုက်ပြီးမှ ကုမ္ပဏီကိုဆက်သွယ်
 ဖြစ်သည်။ သို့သော် ...
 သူမကိုလိုက်ရှာနေရသည့် အချိန်တွေက မလိုအပ်ဘဲ ကုန်သွယ်
 ရသည်မို့ ...
 "လုံ ဒီကနေဆက်လျှောက်သွားလိုက်နော် .. အဝင်အထွက်ထဲ
 တွေ့ရင် .."
 ကားပါကင်ကိုသွားတတ်အောင် သေချာပြောပြရင်း အထက်
 ဟန်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေတာကိုလည်း စိတ်ကမဖြောင့် ...
 "ရှေ့ .. ရှေ့ .. အထုပ်တွေ ငါ ကိုင်ထားရတာ လက်တွေ့မှာ
 ပြီ .."
 အထုပ်အပိုးတွေကို လုံ့ လက်ထဲ လာထည့်တော့ ငုံကြည့်ပြီး စက်
 ပိုစိတ်ညစ်သွား၏။ ဒါတွေစုပြုံဆွဲပြီး ကားဆီတန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်
 သွားလျှင် ကိစ္စမရှိ ...
 "ရပါဇာယ် .. သွားလေ .. ငါ သွားတတ်ပါတယ် .."
 လုံ့ ကတော့ ရဲခဲစွာခြေလှမ်းပြင်၏။ စက်ဝန်း က 'နေဦး' ဟုဆို
 ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းတစ်လုံးထုတ်၍ ...
 "ဒါယူသွား .. နင် ခေါ်ဖို့မလိုဘူး .. ဖုန်းကအသံမြည်လာ
 အစိမ်းနဲ့ အနီအမှတ်လေးတွေ ပေါ်နေလိမ့်မယ် .."
 ဖုန်း ဘယ်လိုကိုင်ရမလဲ ပြောပြတော့လည်း အထက်က

...
 "ဖုန်းက ဆယ့်ငါးသိန်းတန်တယ် အဝန်း .. ခုချိန်က ဆိုင်ကယ်လ်
 လှည့်ပတ်လှယက်နေကြတာ နှုမော့လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူ
 ကျက် အန္တရာယ်ရှိတယ် .."
 ဒါလည်းဟုတ်သည်လို့ စက်ဝန်း တွေးမိလိုက်ချိန်မှာ အထက်
 နတ်ခမ်းက အပြုံးကို လုံ့ သေချာမြင်လိုက်၏။
 "သူက မကိုင်ဘူးတော့ သွားလာရင်း ဒါပဲတဲကိုင်ကိုင်ဖြစ်နေမှာ
 တန်း .. အထက် ပြောတာဟုတ်တယ်နော် .. သူခိုးရွှေရတပြုလုပ်
 တော့ ခုလို ဆယ့်ငါးသိန်းတန်မပြောနဲ့ သုံးလေးသိန်းလောက်နဲ့
 နှုမော့လို့လှယက်နေကြတာ .."
 "ဟုတ်ပါတယ် .. ငါ့ဘာသာသွားလာတတ်ပါတယ် စက်ဝန်း
 .. သွားတော့ .."
 လုံ့ ကပဲ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အထက်ဦး
 နတ်ခမ်းကိုမြင်ယောင်နေမိ၏။
 စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်းသာဆိုလျှင် ...
 "နင် ဟန်ကြီးပန်ကြီးပြုံးမနေနဲ့ အထက်ဦး .. နင်ယူထားတာ
 သောကျားဟဲ့ .. နင်က ငါ့လင်ခိုးထားတာ .." လို့ ပြောပြီး အားပါး
 ခါးထောက်ရယ်ပစ်ချင်မိသည်။
 ဒါပေမယ့် ရှိပါစေတော့ ...။ ရယ်ခွင့်ကြုံရင်တောင် ရယ်နိုင်ဖို့
 ယုံသည် ကိုယ့်ဘဝကို ပူလောင်ပြင်းပြမနေချင်တော့ပေ။ စက်ဝန်း
 ယောက် မိန်းမနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖြေရှင်းဖို့မလွယ်သော မွန်ကြပ်
 နှုမော့နှင့် ရှိနေခဲ့တာကိုလည်း မမြင်ချင် ...။
 အထက် ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲလာပြီး ကိုယ့်လက်ကို လာဆွဲခဲ့
 ည့်အဖြစ်အတွက် လုံ့ နားလည်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ချစ်တာမေတ္တာ
 ကို မတိုင်းတာတတ်ပေမယ့် ငယ်သံယောဇဉ်လက်ကျန်နှင့် သူမ

အတွက် စက်ဝန်း ပူပင်နေခဲ့သည်။

အထက် ကိုတော့ အထင်ကြီးမက်မောဖွယ်စနီးကောင်းအဖြစ် လက်မလွှတ်နိုင် ..။

နှင်ကမှ မချမ်းသာဘဲ လုံ ရယ် ..။

"တိ .. တိ .."

ဘယ်ဆီရောက်လို့ ဘယ်ကိုလျှောက်နေမိသည် မသိဘဲ အနားက ကပ်တီးသွားသည့် ကားဟွန်းသံကြောင့် အထုပ်တွေပါလွှတ်ကျကုန်၏။ ကားပေါ်က ခေါင်းထွက်ကြည့်ပြီး ဘာတွေထင်အော်သွားသည်မသိ ..။

"အမလေးဟယ် .. သူများဒုက္ခရောက်ကျန်ခဲ့တာကို သူတို့အတောင် ပြန်လှည့်အော်သွားသေးတယ်။ ရရဲ့လား ညီမလေး ကွဲမှာရှုရှုတွေ့ပါနေလားဟင် .."

အနီးအနားမှာရှိသည့် အမြင်မတော်သူတစ်ဦး လုံ့ ဆားကိုရောစပ်လာပြီး မေးဖော်ရ၏။ သူမက အထက်ဦး လုံ့ ခေတ်မီအဝတ်အစားတွေ ပဲဖြစ်ကာ လှလည်းလှပါသည်။

ကူညီတတ်သည့် မျက်နှာလေးကလည်း ပြုံးချိုနေကာ .. အထုပ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကောက်ပေး၍ ..။

"အထည်တွေထင်တယ် .. တော်သေးတာပေါ့ .."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် .."

သူမက အဖော်နှစ်ယောက်ပါသေးကာ လုံ့ ဆားနားမှာပဲ အငှားကား တားစီးချေးဆစ်နေ၏။

ဒီအငှားကားကတော့ ကားပေါ်မှာ တက္ကစီလို့ရေးထားတဲ့ တုံးအမဲပေါ့ပါလား ..။

ခပ်စမ်းစမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့ရင်း တက္ကစီအကြောင်းတွေးလာခဲ့ရသည်။ သူမအိမ်ကိုပြန်ဖို့တော့ စိတ်မကူးပေ။ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေသည့် အခြေအနေတွေကို အေးလှ ကို ပြောပြချင်သည်။ 'ငါတို့ပြောသာမိ

သို့ အေးလှ ကိုရယ်ရင်လည်း ခေါင်းငုံ့ခံရုံသာ ..။

သွားနေရင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမရှိနေသည့်ဘက်ကနေ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိုမိုလာသည့် ကားအဖြူလေးကို သတိထားမိကာ နားထောင်ကြည့်ရာ တက္ကစီနဲ့ အရောင်တူတာကို တွေးမိပြီး လက်ပြဘားလိုက်၏။

ကားကလည်း သူမဆားမှာပဲ ထိုးရပ်သွား၏။

ကားထဲမှာ ခေါင်ဖျား နဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်ရှိကာ ..။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဘရာ နဲ့သိလား .."

"သိလို့ ရပ်ပေးလိုက်လို့ပြောနေတာပေါ့ကွ .. ရပ်ဆိုရပ်လိုက်ပါလား .."

တပည့်တွေဆိုပေမယ့် 'ဆရာ' လို့ခေါ်တာလည်း ခေါင်ဖျား ကကြိုက် ..။

ထို့ကြောင့် အားလုံးက ဘရာသားလို့ခေါ်ကြရင်း ကြာတော့ 'ဘရာ' ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ ခေါင်ဖျား က ကင်မရာကိုင်ပြီး မီဒီယံဖွင့်ကြည့်ရင်း ဆားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ..။

"နောက်မှာ ထိုင်လို့ပြောလိုက် .."

မင်းအံ့ က မှန်ချလိုက်ကာ ..။

"နောက်မှာ ဆရာရှိတယ် အစ်မ .. နောက်မှာဝင်လိုက် .."

မှန်ချလိုက်တော့ အထဲမှာ ယောက်ျားတွေမြင်လိုက်သဖြင့် လုံ့ စိတ်ထင်သွားသည်။ သို့သော် ခေါင်ဖျား ကို မြင်လိုက်တော့ မြင်ဖူးသလိုဖြစ်သွားခဲ့လျက် ..။

ဘယ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့တာလဲ ..။

"ဟိတ် .. ဝင်ထိုင်လေ ဒီမှာကြာကြာရပ်လို့မရဘူး .."

ခေါင်ဖျား အသံကြားလိုက်မှ သတိရသွား၏။

ဒီလူပဲ ..။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သိဖူးထားသည့်လူပဲမို့ ဖွင့်ထားသည့်တံခါးကနေ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ တံခါးပိတ်လျှင် ...

“ဘရာ တံခါးမကျသေးဘူး ...”

ကားမောင်းသည့်လူ ဘာပြောလိုက်မှန်း လုံ က မသိ ...

“တံခါးပြန်ဖွင့်ပြီး နာနာလေးပြန်ဆွဲပိတ်လိုက် ...”

ခေါင်ဖျား က ပြောတော့ လုံ မျက်လုံးပြူးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ကားမောင်းနေတာ တံခါးဖွင့်လိုက်ရင် လုံ ပြုတ်ကျမှာပေါ့ ...”

“နောက်ဆုတ် ...”

သူ့ကိုယ်ကြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲပြိုကျလာသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် လုံ ကျောပြင်လေး ကူရှင်မှာ တောင့်ကပ်သွား၏။ တံခါးကိုပြန်တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ဂျိမ်းခနဲ ပြန်ပိတ်ပြီးမှ ...

“ငါ့ကားမှန်းသိလို့ တားတားလား ...”

ဟင်! ...

လုံ မျက်လုံးပြူးသွားပြန်သည်။ သူ့ကိုတောင် ရုတ်တရက် မမှတ်မိတာ သူ့ကားကို သိစရာလား ...။

“ဒါ .. ဒါ တက္ကစီမဟုတ်ဘူးလား ...”

ဟမ်! ...။

“ဟား .. ဟား ..”

ရှေ့ကအသံနှစ်သံထွက်လာသည်။ ခေါင်ဖျား က ကင်မရာကိုင်နေရင်း မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းကြည့်၏။

ထင်တော့ ထင်သားပါ။ ဒီကောင်မလေး အူကြောင်ကျားဆိုတာ ...

မင်းအံ့ နဲ့ ချစ်သူ တို့ကတော့ မှန်ထဲကနေ မျက်လုံးချင်းဆုံရင်း ပြုံးစိစိတွေဖြစ်နေကြ၏။

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုတောင် မသိဘဲနဲ့ ကားကို ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် တက္ကစီလို့ရေးမထားတဲ့ကားတွေလည်း သူများတွေ တားစီး

နေကြတော့ ...”

“မင်းလုပ်ပုံနဲ့ ငါ့ကားမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ သိလား ...”

“လုံ ကလည်း ရှင့်ကိုမြင်လိုက်လို့ ဝင်ထိုင်တာပါ ...”

“ခုနကတော့ မသိဘူးဆို ...”

“မြင်ဖူးသလိုတွေ့နေတုန်း ရှင် စကားပြောလိုက်တော့ ... ဟင် ...”

သူ ကြည့်နေသည့် ကင်မရာထဲက လှုပ်ရှားနေသည့် ပုံတွေထဲမှာ

...။

“ဒါ .. ဒါ .. ကျွန်မလားဟင် ...”

ခေါင်ဖျား က လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမပုံကို အကြီးချဲ့ပြီးမှပြကာ ...

“ဘယ်သူထင်လို့လဲ ...”

“ဒါ .. ပိုဈေးထဲမှာပဲ ဟုတ်တယ်မလား .. ခုလေးတီဇ် လုံ အဲဒီက ပြန်လာတာ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

တော်ဝင်စင်တာကို ဈေးလို့ပြောတော့ သူမ ဘယ်အရပ်ကနေ ဘယ်လေ့နဲ့လွင့်ပါလာသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

“ဒါတောင် လုံ တစ်ယောက်တည်း ဒီဘက်ထွက်လာမှ ဖြစ်မယ်”

လက်ထဲမှာလည်း ဘာမှမပါ။ အနားမှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိသဖြင့်

...။ သေချာသိလိုက်ကာ ...။

“ရှင် .. လုံ ကို တမင်လိုက်ရိုက်နေတာပေါ့ .. ဟုတ်လား ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ထွက်လာပြန်ပြီ ရှေ့ကရယ်သံတွေ ...။

လုံ မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားကာ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်း ...။

“ရှင်တို့က ဘာရယ်တာလဲ ...”

လရောင်ကျောရင့်

"မင်းကို စိဒ္ဓိယိုလိုက်ရိုက်ရအောင် ကိုယ့်ပုံစံကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး .."

လုံ ကိုယ့်ဘာသာ ငဲ့တော့ကြည့်မိသေးသည်။ သို့သော် ..

"မလိုပါဘူး .. ကျွန်မပုံစံဘာဖြစ်နေနေ ရှင့်ကင်မရာထဲမှာ အခု ကျွန်မပါနေတာ မဟုတ်လို့လား .."

"ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ကင်မရာက မင်းကိုလိုက်ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုက ကင်မရာရှေ့ကဖြတ်နေတာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် .."

"လုံ က ထွက်ပေါက်ရှာမရလို့ ရှာနေတာ .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

လာပြန်ပြီ ..!

"ဒီမှာ .."

ရှေ့က ကူရှင်ကို နောက်ကျောကနေ ဘုန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်မိကာ ..

"ကျွန်မစကား အပြောမှားတာတွေရှိရင် ရှိမယ် .. အဲ့လိုမရယ်ပါနဲ့ .."

ရယ်သံတွေ တိခနဲတိတ်၏။

"ဟွန်း - မြို့သူမြို့သားတွေဖြစ်ပြီးတော့ လေးစားသမှုဆိုတာ နားလည်ဖို့ကောင်းတယ် .."

သေစမ်း .. မင်းအံ့ ..!

ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရတာတောင် စပရင်တွန့်နှင့် ..။

ရယ်တာချင်းတူပေမယ့် အသံရှင်မှာသာ အပြစ်ရှိသည်မို့ အသံထွက်အောင် မရယ်သော ချစ်သူ က ဗိုက်နှိပ်ပြီး လက်ညှိုးထိုးရယ်၏။

"ရှင်တို့ကားကို တက္ကစီမှတ်လို့ တားစီးမိတာ လူကို ရယ်စရာကျလို့ .."

လှပါပေသည် လုံမခီ

"မင်းက စွာလှချေလား .."

"ပြောကြတာပဲ .."

ခေါင်ဖျား စကားစလိုက်တာနှင့် လုံ က ပတ်ခနဲပြန်ပြောနည်းနည်းလေးမှ နောက်ကျမခံ ..။

"မင်းနဲ့ ငါ အပေးအယူရှိခဲ့ဖူးလို့ ကားရပ်ပေးခဲ့တာ .."

"ကြားကောင်းအောင် ပြောစမ်းပါရှင် .. ကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင်ဝင်အုတ်က ဝင်လုပ်ပေးရင် ကျေးဇူးတင်တတ်ရတယ် .."

"မင်း အလကားလုပ်ပေးတာလား .."

"အဲဒါက နောက်ကိစ္စလေ .."

တော်ပါသည်။ မတတ်ပ ..။

"အဟွန်း .. ထားလိုက်ပါတော့ မင်းကို နေရာတကာမှာတွေ့နေတဲ့ကိစ္စကို ပြန်ပြောရအောင် .."

"ကျွန်မကို .."

"ဟုတ်တယ် .. ခုလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲလား .. ခုခုပြောပုံအရ အဖော်ပါသေးတဲ့ပုံပဲ မိန်းကလေးတွေလား .."

"ကျွန်မအဖော်က မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် နှင်နဲ့ ဆိုင်လို့လား .."

"မင်းကို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွေ့ဖူးလို့လေ .. သူတို့မပါတော့တင်ယောက်တည်းရယ် .."

လုံ မျက်နှာလေးနီရဲသွားသည်။

ဆိုတော့ မင်းမှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းမရှိဘူးလားလို့ .."

သူက ကင်မရာသိမ်းနေရင်း ပြောနေတာ အေးအေး ..။

နားထောင်နေရာသည်လူ မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်နေတာ နည်းနည်းလေးမှ ငဲ့မကြည့် ..။

"ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုတဲ့စကားက ရှင် တော်တော်"

လွန်နေပြီနော် .. ခုချက်ချင်း ကားရပ်ပေး ..”
 “လွန်တယ်ထင်ရင် ရှင်းပြပေါ့ကွ .. မင်း အခု ကားပေါ်ကဆင်းပြေး
 သွားလည်း မင်းကို ယောက်ျားတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တာက ..”
 “ပြော .. ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ .. မှန်အောင်ပြော မဟုတ်ရင်တော့
 ရှင်မလွယ်ဘူးမှတ် ..”
 ခေါင်ဖျား က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ..
 “ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲကပဲ .. ညဆယ်နာရီလောက် တံတားပေါ်မှာ ..”
 ဟင် ..
 လုံချက်ချင်းတွေးမိသည်။ မွေးနေ့ပြည့်က သူပေးခိုင်းတဲ့ လက်ဆောင်
 ကြောင့် ပြဿနာတွေတက်ခဲ့ရသည်။
 အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုံ အပြင်ထွက်နေချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရ
 တာ ..
 “အဲဒါ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တယ် နားလည်ရဲ့လား ..”
 “ဘာ ...”
 ကိုယ့်ကောင်လေးတွေရှေ့မှာမို့ ခေါင်ဖျား မျက်နှာပူသွားမိသည်။
 “ရှင်ပေးခိုင်းတဲ့ လက်ဆောင်ကြောင့် အထက်ဦး နဲ့ လုံ ပြဿနာ
 ဖြစ်ပြီး ..”
 “မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင့်ဘာသာသိမှာပေါ့ ..”
 လှေကလေးနှစ်စင်းထပ်ထားတာ လှတော့လှပါသည်။ ဒါပေမယ့်
 အထက်ဦး ဘာလို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလဲဆိုတာတော့ ..
 “သူများတွေ အရပ်တွေ ရတနာပစ္စည်းတွေပေးကြတာ၊ ရှင်က
 လှေတွေသွားပေးလို့နေမှာပေါ့ ..”
 “လှေပဲကွ .. မြေတွေထည့်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ ..”
 “မသိဘူး .. သူတို့လင်မယားလည်း အဆင်မပြေကြတော့ ကျွန်မ

လည်း စိတ်ညစ်တာနဲ့ ထွက်လာမိတာ ..”
 “မင်းက အဲဒီမှာနေတာလား .. ငါမေးတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ ..”
 သူ့စကားသူ သတိရသွားသည်။ မေးခဲ့တာက အထက်ဦး နဲ့ ဆွေမျိုး
 တော်သလားလို့ပဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ..
 “မင်းက ဓနစက်ဝန်း ရဲ့ ဆွေမျိုးလား ..”
 သူ့ဇနီးပါလို့ ဘယ်တော့မှ ပြောခွင့်ရမှာမဟုတ်တော့တာကို မပြော
 နိုင်သည့်အဖြစ်နဲ့ ကြုံတိုင်း ရင်နာမိသည်။
 “ဟုတ်တယ် ..”
 “ဒါဖြင့် ဓနစက်ဝန်း က တောဆက်တွေပေါ့ .. မင်းပုံစံနဲ့တော့ ..”
 “ရှင်တော်တော် စပ်စုပါလား ..”
 “တမင်တကာတော့ မဟုတ်ပါဘူး စပ်မိလို့ပါ ..”
 “ဟုတ်ပါပြီ .. ကျေးဇူးပါပဲ .. ကျွန်မ ဆင်းတော့မယ် ကားရပ်ပေး”
 “ကားက ရပ်ချင်တိုင်းရပ်လို့မရဘူး၊ မီးပွိုင့်ကျော်ရင် ရပ်ပေးမယ်၊
 ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”
 လုံ က မျက်စောင်းထိုးသလိုလှည့်ကြည့်တော့ သူက လက်ကာပြီး
 ကူရှင်မှာ ပတ်ခနဲ မှီလိုက်ရင်း ..
 “စပ်စုတယ်ထင်ရလည်းနေလေ .. မင်း ကားစီးတတ်အောင် အကြံ
 ပေးမလို့ ..”
 ကားက မီးပွိုင့်မှာရပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ဒီကလွန်ရင် ဆင်းရဲမှာမို့
 ဘယ်ကားဆက်စီးရမယ်ဆိုတာ သိဖို့တော့လို၏။
 “ဒါဆို ပြောပြပါ .. တာမွေ .. အဲ .. ဟိုကျောက်မြောင်း နေဦး
 ဒီထဲမှာ ..”
 လိပ်စာက အလွတ်မရသဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး အထဲက
 အေးလှ ရဲ့ လိပ်စာကိုရှာမိသည်။ ထိုစဉ် ..
 “မင်းအံ့ နေဦး .. နေဦး ..”

“ဟာ...”

“ကျီ .. ဂျိမ်း ..”

“အား ...”

မီးဝါအတင်းဖြတ်လာသည့် အကွေ့ကားတစ်စီးသည် ခေါင်စားတို့ ကားကို ခါးလယ်ကနေ ဖြတ်တိုက်ပစ်လိုက်၏။ ကားထဲကလူတွေ နို့ဆီခွက်ထဲမှာ ထည့်ခလောက်ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...

“ဟိုကား အဖြူလေး ကားကြီးနဲ့ တက္ကစီကြားမှာ ညပ်သွားတာ...”

“သေကုန်ပြီလား မသိဘူး ..”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရုတ်တရက် ဆူညံဂယက်ထသွားခဲ့ပြီး ...

အခန်း (၉)

“ညီလေးက ချစ်သူအတွက် ရေမွှေးနဲ့ လှီးရှင်းဘူးတွေ ပယ်နေတာ စပရိုက်လုပ်မယ့်အပြုနဲ့ မျက်နှာက ဝင့်ကြားကြည်လင်နေရမှာလေ။ နည်းနည်းငိုင်နေသေးတယ် .. ပြုံးထား ..”

ပြုံးဖို့ကြိုးစားနေရင်း ကိုင်ထားသည့် လှီးရှင်းနဲ့ ရေမွှေးပုလင်းတွေ စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ကာ ...

“ကျွန်တော် မရသေးဘူး .. ဆောရီးပါ ..”

သူ နေရာမှလှည့်ထွက်လာခဲ့လျှင် ရပ်ကြည့်နေသည့် အထက် ရဲ့ မျက်နှာ ညိုမှောင်သွား၏။ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တွေ ခေါင်းကုတ်ခေါင်းခါ ဖြစ်နေကြစဉ် စက်ဝန်း နောက်ကို သူမ လိုက်လာခဲ့ပြီး ...

“အဝန်း ...”

“တောင်းပန်တယ် အထက် ရာ .. ခဏလေး ကိုယ်နားပါရစေ ..”

“တစ်နေကုန် တစ်ညလုံး နားလို့ရတယ် အဝန်း .. အခု အားလုံး ချိန်းပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ ..”

အထက် က စက်ဝန်း မျက်နှာ လှုပ်စတဲ့ရှေ့ကို လိုက်ရပ်ပြီး မျက်နှာ

ကို မော့ကြည့်၍ ...

“လုံမဒီ အတွက် အဝန်း ဒီလောက်တောင် စိတ်ပူနေသလား -

“မင်း မေးရက်တယ် အထက်ဦး ရာ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်းပျောက်နေတဲ့ကိစ္စ .. ကိုယ်မပူရဘူးလား ..”

“ပျောက်နေတာလို့ပဲ အဝန်း က ထင်နေတာကိုး - လုံမဒီ ဒီလောက် မအဘူး အဝန်း .. အဝန်း ညီမ လည်ပါတယ်၊ လူလည်းလည်တယ် ပါးစပ်လည်း သွက်တယ်၊ တောကနေ ဒီခြံဝန်းထဲထိတောင် ရောက်လာ ခဲ့တာ .. အခု မရှိတာကို အဝန်း သိပ်စိတ်ပူနေဖို့မလိုဘူး ..”

အထက် က မညှာမတာပြောနေတာလား .. သူကပဲ အထက် ပြောနေသလို တကယ်လွန်ကဲနေတာလား ..။

“ရှင့်ညီမ သူ့ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ်တွေဖြစ်ပြီး တမင်ထွက် သွားတာ ..”

“လုံ က အဲ့ဒီလို ကောက်မနေတတ်ဘူး ..”

“သေချာလှချေလား .. ဒါဆို အထက် က မလိုလိုလိုက်ပြောပေး တယ်ပေါ့ ..”

“ကျွတ် ...”

“အဝန်း ..”

အထက် က စက်ဝန်း လှည့်သွားသည်နှင့် လက်ဆောင်းကနေ အတစ် ဝက်ပြန်ဆွဲလှည့်၍ ..

“သူ့ကို အထက် ဘယ်လောက်ထိ လိုက်လျော့ခဲ့သလဲ အဝန်း သိတယ်နော် .. သူများပေးတဲ့ လက်ဆောင်ဘူးနဲ့ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်း မသိ လူကြားထဲမှာ အရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ ကိစ္စကိုတောင် အထက် မေ့ပျောက် မထားခဲ့တာ .. ကိုယ်တိုင် ရှော့ပင်းလိုက်ပြီး သူ့လိုအပ်ချက်အတွက် ဖြည့် ဆည်းပေးခဲ့သေးတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အထက် ကို ကိုယ်ဘာမှမပြောဘူး ..”

“မပြောပေမယ့် အထက် ပြောသမျှ မဟုတ်ဘူးချည်းပဲ အဝန်း ပြောနေတာ၊ အထက်က သက်သက်အထင်လွဲနေတာနဲ့ တူနေပြီလေ၊ အထက်တည်းက အထက် ကို သူ့ယောက်မရယ်လို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ချစ်ချက်မှ မကြည့်ခဲ့သေးဘူး၊ မေးရင် ဖြေချင်မှ ဖြေတယ်၊ အကောင်း မရှိရင် အကောင်းမထင်ဘူး၊ သူ အဲ့ဒီလိုနေနေတာကျတော့ အဝန်း ညီမကို ဆုံးမဖူးလား ..”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ .. အခု ကိုယ် သူ့အတွက်စိတ်ပူ တယ်၊ အဲဒါကို လွတ်လပ်စွာ စိတ်ပူခွင့်တော့ရှိတယ်မို့လား .. အဲဒါ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ် အေးဆေး ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် နားပါရစေ”

“ရှင် ...”

အထက် ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်ပါ။ မွေးနေ့ညတည်းက ခေါင်ဖျား ခိုင်းတဲ့ လက်ဆောင်ကို ဟိုကခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း လူကြားထဲမှ ခိုင်းလာချပေးသည်။

ဘာနဲ့မှ ပိတ်မထားတဲ့ဘူးကို သူ ဖွင့်မကြည့်ဘဲနေမတဲ့လား ..။ ညီဘာသာ သွားမပေးရဲတဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာသွားမပေး လဲပဲ မမေးတော့ဘူးတဲ့လား ...။

ဟိုသတ္တဝါတစ်ခုခုပြောသွားတာ ဖြစ်နိုင်သလို သင်း တမင်တကာ အရှက်ခွဲတာလည်း သေချာသည်။ ဒါတွေကို ယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာ မှုတ်တည်းကြောင့် သူမ မျှီသိပ်ထားခဲ့သည်။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘက်က ချေဖျက်လိုက်ရတာတွေတော့ မထင်ဘဲ သင်းတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပညာတွေပြနေတာ မပြီးနိုင်..။

“စိတ်တော့မရှိနဲ့ အဝန်း .. အများနဲ့အလုပ်လုပ်နေတာ ကိုယ့်အလုပ် ပြီး ရှုတင်ဘရိတ်(စ်) လုပ်လိုက်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. ဆယ်မိနစ် ကြာရင် ထွက်လာပေး ..”

“အထက် ...”

သူမ လှည့်ထွက်လိုက်တော့ စက်ဝန်း က လက်ကိုဆောင့်ဆွဲကာ ...

“မင်း ကိုယ့်ကို အမိန့်ပေးတာလား ..”

“အများအတွက် မဖြစ်တာတွေကို ပြောပြတာလေ။ ဒီကြော်ငြာ တခြားမော်ဒယ်လ်နဲ့ပဲ ရိုက်ဖို့ အထက် အစတည်းက စီစဉ်ခဲ့တာ။ အဲဒါတော့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရိုက်ချင်တယ်” လို့ အဝန်း ပဲ တာဝန်ယူခဲ့တာ။

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဟုတ်ရင် အထက် ကိုပဲ အထင်လွဲဖို့စဉ်းစားမနေပါနဲ့ .. အပြီးရိုက်မယ်။ ရှုတင်ပြီးရင် ရှင့်ညီမကို ကြိုက်သလောက်ပူလို့ရမယ်”

အထက် က စိုက်ကြည့်ပြီးမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ အချစ်ပြော သာမဟုတ်လျှင် သူမ ဘယ်လိုလူကိုမှ အလျှော့ပေးဆက်ဆံမှမဟုတ်ဘူး။ စက်ဝန်း ဆိုတဲ့ယောက်ျားကို မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းခဲ့သည်။

သူ့အပြုံး သူ့အကြည့် ပြီးတော့ စကားပြောသံလေးကအစ ကရုဏာ အပြည့်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် စက်ဝန်း ...။ သူမဘဝမှာ အရာရာတိုင်း စက်ဝန်း သာလျှင် အဓိကဖြစ်လာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် စက်ဝန်း ကို ရအောင် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ရုပ်အောင် လေးမက်ပြီးယူသည်လို့ ဘယ်သူတွေ့ဘယ်လိုပဲပေးနံကြပါစေ မော်ဒယ် ကို သူ့ဌေးက ယူတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ...။

စက်ဝန်း ကို ချစ်မိသည့် အချစ်ကလွဲလျှင် ဟိုတုန်းကကိစ္စအကြောင်း အရာများက ရယ်စရာဟာသတွေလိုဖြစ်သွားခဲ့၏။

သူမဘဝမှာ ခေါင်ဖျား ဆိုသည့် ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသူနဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးဖူးသည်။ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြသည်။

ထိုအရာတွေအားလုံးကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ စက်ဝန်း ကိုသာ စွဲလမ်းစွာ လက်တွဲခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးလုပ်ငန်းကိစ္စတွေကိုပါ စက်ဝန်း

အောင်သင်ပြပေးပြီး စက်ဝန်း ကိုပဲ သူ့ဌေးလို့ခေါ်စေခဲ့တဲ့အထိ...။

သူ့အတွက် သူမ ဒီလောက်ထိ ပုံပိုးပေးခဲ့တာပါ။

ချစ်သူဇနီးကို ဖယ်ထားပြီး ညီမက ပိုအရေးပါနေတာ သဘာဝ သလား ...။

“မမ ဒါရိုက်တာက ရှုတင်ဘရိတ်(ခ)မှာလား မေးနေတယ် ..”

“အို - ဘာလို့ ဘရိတ်(ခ)ရမှာလဲ .. ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဆို မှာလို့ ..”

“ခဲပဲ ရပြီ အထက် .. ကိုယ်အဆင်ပြေတယ် ..”

အဆင်ပြေတယ်လို့ပြောသွားသည့် မျက်နှာကို လိုက်မော့ကြည့်ရင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အဝန်း သူမကိုရွံ့တာလား ...။

“ဟင် .. ကိုစက် က အင်္ကျီလဲနေတာမဟုတ်ဘူးလား ..”

မင်းသမီး ရှုမဝခင် က စက်ဝန်း ဆီ လျှောက်လာပြီးမေးကာ ...။

“ခဏလေး ..”

စက်ဝန်း ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်ကာ သူမကိုင်လာသည့် ကရင်း(မိ) ဘူးကိုဖွင့်၍ ...

“နဖူးဆံစပ်တွေမှာ မိတ်ကပ်နည်းနည်းကွက်နေတယ် ကိုစက် ခဏလေး ..”

“ရတယ် .. ကျွန်တော် မိတ်ကပ်ကို လိမ်းမထားတာ ..”

“ဟင် .. တကယ် ...”

စက်ဝန်း က သူမလက်ကို ဖယ်ချခဲ့ပြီး ဒါရိုက်တာဆီ လျှောက်သွား၏။ အထက် က မင်းသမီးနဲ့ စက်ဝန်း ကို အစအဆုံးကြည့်နေပြီးမှ

“ဟိုတုန်းမျက်နှာနှင့် လျှောက်လာကာ ..”

“မင်းသမီးက လိုတာတော့ ကြည့်တတ်သားပဲနော် .. ဒါပေမယ့် မင်းက မလိုဘူးဖြစ်နေတော့ ..”

“ဒါပေါ့ ဒေါ်အထက်ဦး ရယ် .. နေ့စက်ဝန်း အတွက် ဘာမှမလို

အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးနေတဲ့ ဒေါ်အထက်ဦး လို ဇနီးမျိုးရှိနေမိရင် ခုမဝ တို့ သိနေတဲ့ လိုအပ်တာတွေက အပိုဖြစ်သွားတာပေါ့ ..

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလိုလိုအပ်ချက်မရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာကတော့ ကိုယ်မသိလိုက်တာများ ကျန်ဦးမလားလို့ မျက်လုံးထဲ ထောက်ကြည့်နေရတာ၊ ခုခေတ်က စိုးရိမ်နေရတယ်လေ .. သိတဲ့အထဲပဲ ..”

ယိုစဉ် မေရှား ဝင်လာသဖြင့် မင်းသမီးနဲ့ အထက် ရဲ့ စကားတွေ ပြတ်တောက်သွားခဲ့၏။ ခုမဝဝင်ခင် အပြုံးမပျက်ထွက်သွားစေဖို့ သူမရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း အထက် အုံ့ကြိတ်နေသဖြင့် ..

“ဖြစ်ရပြီဗိုလား နင် .. ငါပြောသားပဲ နင့်ယောက်ျားကို စိတ်လောကထဲ မထည့်ပါနဲ့ဆိုတာ ..”

“ဒီကြောင့်ပြော အရေးကြီးတယ်ဟ .. ပြီးတော့ ပစ္စည်းကြော်ငြိထက် သူ့ရုပ်ကြီးပါသွားဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ် ..”

“အကြောင်းတွေပြနေလည်း ဒဲ့ရင်းကတော့ နင့်ယောက်ျားကတော့ စိတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရတာဗိုလား ..”

“ဪ .. နင်ကလည်း ငါလိုအပ်လို့ပါဆိုမှ ..”

အထက် က စားပွဲနားမှာသွားပြန်ထိုင်လိုက်ကာ ထူနက်အရာ မျက်ခုံးတန်းတို့ ခပ်တွန့်တွန့်နှင့် အလိုမကျဖြစ်နေသော စက်ဝန်းငေးကြည့်နေခဲ့၏။

ပြီးတော့ ကြော်ငြာမည့် ဘရုန်းကို ကိုင်ပြီး မင်းသမီးနဲ့ ရိုဟားလုပ်နေတော့ ပြုံးရယ်လာသည့် မျက်နှာပေါ်က ရယ်မြူးရိပ်တို့ မျက်ဝန်းတွေ ..။

“အဟမ်း .. အဟမ်း ..”
မေရှား က အထက် မျက်နှာရှေ့မှာ လက်နဲ့ ခပ်ပြီး ..
“စိတ်ထိန်းဦး .. အဲဒါ ကိုယ့်ယောက်ျား ..”

ပြီးယောင်သမ်းနေသည့် အထက် မျက်နှာလေး ပြန်တည်သွား၏။ ပြီးတော့ ပင့်သက်ရှိုက်၍ ..

“သူညီမကြောင့် သူ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ် ..”
“ဟုတ်လား ..”

“အဲတစ်ယောက်ကလည်း အကြောင်းမကြားဘာမကြားနဲ့ မိုးတောင်ပျံတော့မယ်လေ ပျောက်နေတာ ..”

“လူပျောက်တိုင်ထားလိုက်ရင်ရော .. အဲ .. လူပျောက်တိုင်တာက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကျော်မှ ရတာထင်တယ် ..”

“သူ ဘာလုပ်ချင်နေမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါလည်း မတိုင်မချင်ပါဘူး .. နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ လုံမဒီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လည်မဝယ်လေးဗိုလို့လား ..”

“မကြောက်တတ်တာဟ .. တုံးတာတော့ သေချာပါတယ် ..”
“ဟုတ်တယ်လေ .. မကြောက်လို့ သွားချင်ရာသွားနေတာပေါ့ ..”

“အထက်ကတော့ စိတ်ပေါ့တက်လိုက်ပြီး လိပ်စာပြောလိုက်တာနဲ့ ဒီကို ဒိုင်းခန့်ရောက်တာမှာ သူ မသိဘဲနေမလား .. ပြန်မလာချင်လို့ကို မလာတာ ..”

မေရှား က လွယ်ထားသည့်ဘေးလွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ ကြိုးအိတ်ရော ပုံချတင်လိုက်ကာ ..

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သူ့ကို မလိုလားတာ နည်းနည်းတော့ သိသာတယ် အထက် ရဲ့ ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ဥပမာ သူ ဖုန်းပေးလိုက်မယ်ဆိုတာကို နင် ဝင်တားလိုက်တာလေ ..”

“ငါပြောတာ ကျိုးကြောင်းမဆီလျော်ဘူးလား ..”

“ဆီလျော်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် နင် တကယ်စိုးရိမ်လို့မှ မဟုတ်တာ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

အထက် မျက်နှာလေးတည်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြော်ငြာရိုက်နေသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ..

“မတတ်နိုင်ဘူး ငါ သူ့ကို ဘာတွေပုံပေးရပေးရ ချစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် လဲနိုင်တယ်၊ သူ့ကို မပေးလိုက်နိုင်ဘူး .. ဒါကြောင့် သိမ်းပိုက်ထားတယ်၊ ပုံပေးထားတယ်နဲ့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ငါ ဂရုမစိုက်ခဲ့တာ ..”

“သူ့ကိုချစ်ရင် သူ့မိသားစုကိုလည်း လက်ခံနိုင်အောင်ကြိုးစားပေးဟာ ..”

“မေရှား နော် .. အဲဒီဟာမလေးကို မုန်းတာ နင်လည်းပါတယ်ရမှ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. စွာလွန်းလို့ကြည့်မရတာ .. ဒါပေမယ့် ခုပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့လည်း ..”

“ပျောက်တာမဟုတ်ဘူး .. ငါသိတယ် .. တမင်တကာကို ထွက်သွားတာ ..”

“ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် စက်ဝန်း ကိုတော့ ပြောသွားမှာပေါ့ အေးလှ ဆီ ရောက်နေတာဖြစ်မှာလို့ စက်ဝန်း ပြောသေးသည်။ ဒါပေမယ့် အေးလှ ဘယ်မှာတည်းခိုနေသလဲဆိုတာ မသိသောကြောင့် နှစ်စမ်းဖို့က မဖြစ်နိုင် ..။

တကယ်လို့သာ သူမဆေးခုကွတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံနေရပြီဆိုလျှင် စက်ဝန်းနဲ့ အထက် ရွှင်ဆိုင်ရတော့မှာ သေချာ၏။
အထက် စက်ဝန်း ငြိုငြင်မှာကိုတော့ မခံနိုင်ပါ။

လှပါပေသည် လုံမဒီ

အခန်း (၁၀)

“ဟင် ...”

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ပတ်တီးတွေ ငယ်စီနှင့် သုံးယောက်သား ..။ ပြီးတော့ မီးလုံးကြီး ငါးလုံးက မြင့်မားသည့် မျက်နှာကျက်ကနေ ပြူးတူးပြဲတဲ ငုံ့ကြည့်နေ၏။

သူမ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ..။

နဖူးကနေ တင်းကျပ်နေသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိထားမိကာ စက်ဝန်းကြည့်လိုက်တော့ ပတ်တီး ..။

“လုံ ...”

သူမ စီးခဲ့သည့်ကားကို တခြားကားတစ်စီးဝင်တိုက်ခဲ့သည်။

“လုံ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင် ..”

အလန့်တကြား ကျုံးထလိုက်တော့ ထောက်လိုက်မိသည့် လက်တစ်ဖက်လုံးက အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွား၏။

“အား .. သေပါပြီ ..”

“ဘာလို့ အတင်းထတာလဲ ..”

ခေါင်းမှာ ပတ်တီး လက်တစ်ဖက်မှာ ပတ်တီးနှင့် ခေါင်းဖျား မျက်နှာက စိတ်ရှုပ်ဟန်တွေနှင့် ...

“မင်း ခေါင်းကွဲသွားတာ သွေးထွက်နေတော့ မြင်ရတယ်၊ တခြား ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိတော့ ..”

“လုံ ခေါင်းကွဲသွားတယ် ဟုတ်လား .. ဘယ်နှစ်ချက်တောင် ချုပ်လိုက်ရလဲဟင် ..”

“မများပါဘူး .. သုံးချက်တည်း ..”

သုံးချက်က မများဘူးတဲ့ ...

တစ်ခါမှ အကြီးအကျယ် သွေးထွက်သံယိုမဖြစ်ဘူးခဲ့သဖြင့် မျက်နှာလေခြောက်ချားနေ၏။ သူတို့တွေ အလန့်တကြားထအော်လိုက် တာနှင့်အတူ ကားတစ်စီးကို သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ပြေးကပ်လာသလို ရိပ်ခဲနဲ့ မြင်လိုက်ရပြီး ကားချင်းတိုက်သံကြီးက နားနားမှာ ကပ်၍ မှီထိုင် ပစ်ချလိုက်သလို ကျယ်လောင်စူးရှာစွာ ...

“လုံ .. ကျ .. ကျွန် ..”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟိုကိုင်ဒီစမ်းလုပ်နေမိရင်း ကျိမ်းခနဲ အသံကြီးအတူ သူမ လွင့်ထွက်သွားတာကို သတိရကာ ...

“ကျွန်မ ကားထဲကနေ လွင့်ထွက်သွားခဲ့တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကားခေါင်မိုးပွင့်ထွက်ပြီး မင်းကို ဝါးနှစ်ပြန်လောက် မှာ လိုက်ကောက်ရတာ ..”

ဘုရား ...!

လုံ နေရာမှာ ဖင်ရွှေတိုးကာ ခုတင်ပေါ်ကနေ ခြေချလိုက်သည့် ခြေထောက်ကို ဆန့်ကြည့်လှုပ်ကြည့်တာ အကောင်း ...

“ရှင် မဟုတ်တာမပြောနဲ့ .. ဝါးနှစ်ပြန်လောက်လွင့်သွားရင် ကျွန် သေသွားမှာပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံတွေ ကွက်တိကွက်ကျားထွက်လာသည်။ မင်းအံ့ နဲ့ ချစ်သူတို့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မအိမ်သာရှိနေကြပေမယ့် ရယ်ချင် ဘာကိုလည်း မရယ်ဘဲ မနေနိုင် ...

လုံ က သူတို့ကို အူကြောင်ကြောင်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ သေးတည်သွားကာ ...

“ကျွန်မ အိတ်တွေရော ..”

“ကားထဲမှာ ...”

“ဒါဆို အဲ့ဒါတွေ ပြန်ယူပေးပါ .. ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ..”

ခေါင်းဖျား အကြည့်တွေက ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်သွားလျက် ...

“မင်းအိတ်တွေအပြင် ဘယ်အိတ်မှ ပါမလာဘူး .. ဥစ္စာခြောက် နေနဲ့ .. ကားက ရုံးရောက်နေတယ် ..”

“ဟင် !...”

ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုရှင်းရမှာတွေဘာတွေ လုံ နား မလည်ပေ ... မင်းအံ့ က အခြေအနေကို တွက်မိကာ ...

“ကျွန်တော်တို့အကုန်လုံး သတိလစ်ကုန်ကြတာပျ .. ဘရာ တစ် သောက်ပဲ သတိမလစ်လို့ အိမ်ကိုကောင်းကောင်းကန်းကန်းပြန်လာနိုင် တာ ..”

ဘရာ ဆိုတာ ဒီလူ့ကိုခေါ်တာလား ဘယ်လိုနာမည်ကြီးလဲ ...

ပြောရဆိုရခက်မည်နာမည်မို့ ခဏတော့ တွေးမိလိုက်ကာ ...

“ရုံးဆိုတာ ဘယ်ရုံးလဲဟင် .. အဲ့ဒီအိတ်ထဲမှာ လုံ မှတ်ပုံတင်တွေ နဲ့ သမျှ ပိုက်ဆံတွေလိပ်စာတွေရော ..”

ပြောနေရင်း အေးလှ ကို သတိရမိ၏။ သူမ အေးလှ ဆီ သွားလည် ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ရင်ဖွင့်မလိုပါ။ ပြီးတော့ စက်ဝန်း တို့နဲ့ နေသင့်

နေသင့်ကို တိုင်ပင်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ...

လရောင်ကျူးရင့်

"ရှင်တို့ မယူပေးနိုင်ရင်လည်း ကျွန်မဘာသာ .."
 "ဒီမှာ ..."
 ခေါင်ဖျား အသံက ငေါက်ဆတ်ဆတ်နိုင်လျက် ...
 "တို့သွားမယ် .. ဒီလာမယ်နဲ့ မင်း ခြေထောက်ကိုပြန်မေးဦး၊
 ဒီကနေ အခန်းဝအထိသွားနိုင်လားလို့ .."
 "သွားနိုင်ပါတယ် .."
 လုံ နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။ သူမ ရပ်နိုင်သည်ပဲ ...။
 "ခြေထောက် ဘာမှမဖြစ် .. အား .."
 ခြေလှမ်းလိုက်တာနှင့် နောက်ခြေထောက်ကို ပြန်မရုတ်နိုင်ခင်
 နေရာမှာတင် ပုံခနဲလဲလေသည်။
 "အား .. သေပါပြီ .."
 "ကျွတ် .."
 "သွားထူပေးလိုက်ပါ ဘရာ ရယ် .. ပိုဆိုးသွားတာထင်တယ် .."
 မင်းအံ့ နဲ့ ချစ်သူတို့လည်း ခူးတွေထိထားကြသဖြင့် လမ်းကောင်း
 ကောင်း မလျှောက်နိုင်ကြပေ ...။
 ထို့ကြောင့် ခလောက်ဆန်သလို နှစ်ချက်သုံးချက်ဆောင့်ခါသွားပြီး
 မှ ခုံတွေကြားမှာ အပုံလိုက်ပြုတ်ကျထားသည့် သူမကို ဘယ်လိုမှ
 အကောင်းတိုင်း မရှိနိုင်မှန်း သူ တွက်မိထားခဲ့၏။
 "ဘယ်ကနားနေတာလဲ ခုသိသွားပြီလား .."
 "သိပြီ .. ခြေကျင်းဝတ်ပဲ .. ပြီးတော့ ခူးခေါင်းက အား .. အရမ်း
 နာတယ် .."
 ဒဏ်ရာဖြစ်ထားတာကို မင်း အတင်းထလျှောက်တာလေ .. နည်း
 သေးတယ် .."
 သူမနားကို လျှောက်သွားရင်းပြောတော့ လုံ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ညည်း
 နေရင်း ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်၏။

လှပါပေသည် လုံမဒီ

"ရမလားလို့ပေါ့ .. ရှင် လဲနေတဲ့လူကို ထူပေးမလို့လား .. အပြစ်
 တင်ဖို့လား .."
 "အပြစ်တင်ပြီးမှ ထူပေးနိုင်တယ် .."
 ခေါင်ဖျား မျက်နှာကလည်း တင်းနေကာ အနားမှာ ဒူးတစ်ဖက်
 ထောက်လိုက်ပြီး ...
 "မင်းပဲ ဝေဒနာခံနေရတာ မဟုတ်ဘူး .. သူများ ကုသပေးချင်အောင်
 နည်းနည်းပါးပါး ပါးစပ်ပိတ်နေဖို့ သတိရ .."
 "ဒီဒဏ်ရာကို ဆေးကုရဖို့အတွက်များ လုံ က ရှင့်ကို သနားခံနေ
 ရဦးမယ် .. ဆုတောင်း .."
 အံ့မာ ...
 "လုံ အိတ်ယူပေး အကြွေးကြီးနဲ့ ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့
 ကားဘယ်မှာရှိမှန်း လုံ မသိလို့ .."
 ခေါင်ဖျား မျက်နှာတင်းနေတာကိုလည်း သူမသတိထားမိနေကာ
 နှံ့ယုံစကားကို ပြန်ရှင်းပြရသေးသည်။
 "ပြီးရင် ကားငှားပြီး လုံ ကို တင်ပေးလိုက်၊ ကျွမ်းကန်းနေတဲ့လူ
 ကို ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးပေါ့ .. ဆေးကုပေးဖို့မလိုဘူး .. ကျေးဇူး
 ဝင်တယ် .."
 "လာသေးတယ် .."
 "မလုံ အံ့ .. လုံ လို့ပြောသံကြားနေလို့ .. နာမည်က .."
 "လုံမဒီ .."
 "လှသားပဲ .."
 မင်းအံ့ က မျက်နှာချိုသွေးသလိုပြောရင်း ...
 "မလုံ က ရန်ကုန်မှာလည်း ဧည့်သည်မို့လား .. ခြေထောက်
 ဒီလောက်အခြေအနေဆိုးနေတာ သူများအိမ်မှာ ဧည့်သည်သွားလုပ်နေလို့
 အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးနော် .."

“အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မက ရွာကိုပြန်ရမှာလား .. ခရီးက နီးတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ကျွန်တော်တို့ပြောတာက မလုံ ဒီမှာပဲနေပြီး ဆေးကုပါ။ ဆရာက ဆက်ဆံရေးကျသလိုရှိပေမယ့် ..”

“စိတ်ရင်းကောင်းမယ့်ပုံလည်း မရှိပါဘူး’ လို့ စိတ်ထဲက ပြောမိရင်း မျက်နှာလွဲ၍ မဲ့မိ၏။

ဒါပေမယ့် ခေါင်ဖျား ကလည်း မြင်လေသည်။ ခေါင်ဖျား မြင်သွားမှန်း လုံ ကလည်း မြင်သွားလျက် သူနိုးလူမိသလို မျက်လုံးတွေကို ဟိုလွှဲဒီလွှဲနှင့် ...။

“ရှင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”

“ငါ့ကို တင်ဖို့မလိုဘူး ..”

ဒေါသကြောင့် လွှတ်ခနဲပြောမိပြီးမှ လုံ တအံ့တဩလှည့်ကြည့်တော့ ‘သွားပြီ’ ဆိုတာ သိလိုက်၏။

“ရှင်ကိုတင်ပါတယ်လို့ လုံ မပြောရသေးပါလား ..”

ခေါင်ဖျား မျက်နှာကြီး နီရဲသွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ရှင်က သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ထင်တယ် ..”

“လုံမဒီ .. မင်း စကားတွေတော်တော်များနေပြီ ..”

“ပြောဖို့လိုလို့ ပြောနေတာလေ .. ဒီမှာ ခြေထောက်ကိုလှုပ်တောင် မလှုပ်ရဲတော့ဘူး .. ရှင် ခုထို လူကိုထူပေးဖော်ရလား ..”

“ထူပေးချင်အောင် ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက် ..”

လုံ နှုတ်ခမ်းလေးဟလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ပြန်၍ ဖိပိတ်သွားကာ ထိုအခါကျမှ ခေါင်ဖျား က သူမနား ပိုကပ်လိုက်ပြီး ပခုံးတစ်ဖက်နှိမ့်ချပေး၍ ...။

“လက်ကို ပခုံးပေါ်တင်လိုက် ..”

“ဟင် ...”

“လက်ကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ငါ ထရပ်ရင်ခိုထားလိုက်။ အပိုတွေ မေးမနေနဲ့ ..”

“ဒါဆို ရှင့်ကို လုံ က ဖက်ထားသလိုကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့ .. လုံ့ သက်မောင်းကို ဆွဲပြီး နည်းနည်းထူပေးလေ ..”

“မင်း တော်တော်ရစ်ပါလား လုံမဒီ .. မင်းကိုဆွဲဖို့ကိုင်ဖို့ ငါ့လက်တွေက ကောင်းနေလို့လား ..”

ဟင် ...။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထူတွဲပေးဖို့ ဒီလောက်တောင် ခဲယဉ်းနေရသလား ...။

မင်းအံ့ တို့ သက်ပြင်းခိုးချရင်း ရင်တမမနဲ့ ကြည့်နေရ၏။

လက်တွေမကောင်းဘူးဆိုမှ ပတ်တီးမရှိသည့် လက်တစ်ဖက်ကို သည်း ကွေးထားရတာ လုံ့ သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်နှုတ်တာ ...။

“ကိုင်မယ်နော် ..”

လို့ ထပ်ပြောပြီး နှိမ့်ချပေးထားသည့် ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်လှည့် သေချာအားပြုထားလိုက်၏။

“ထရပ်နိုင်ရင် ခုတင်ပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက် ..”

“ဟုတ် ..”

ပါးစပ်ကတော့ ရိုသေနာခံနေခဲ့လျက် လှုပ်တော့တလွဲ ...။

ခေါင်ဖျား သူမကိုယ်ကိုထိန်းပြီး ထရပ်ပေးပါသော်လည်း ။

“အမလေး ...”

သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တာနှင့် သူ့ပခုံးပေါ်တစ်ကိုယ်လုံး အားပြုထားသည့် လုံ့ ကိုယ်လေးချိတ်ပါသွားကာ ခြေထောက်တွေက ကြမ်းနဲ့ လှုပ်သွားပြီး ...။

“ဟေ့ ...”

"ဟင့်အင်း .. ကျွန်မ .. အား .."

"သေပြီဟ .."

လုံ သူ့လည်ပင်းကို အသေဖက်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူမ ခုတင်ပေါ်
ပြုတ်ကျအောင်လွှဲပေးလိုက်ရင်း သူ့ပါ ကိုးယိုကားယားပါသွား
သည်။

"အား .. သေပါပြီ .."

"သေသင့်တယ် .. မင်း .."

"ရှင်က တန်းထလိုက်တော့ .. လုံ ခြေထောက်လွှဲဘွားတာကို

"မင်းကို ဘယ်သူက ခိုစီးခိုင်းလို့လဲ .. ခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်မိ
တာ မထိုင်ဘဲနဲ့ မာရ်နတ်လည်ပင်း ခွေးသေကောင်ပုပ်ချိတ်ထား
ကျနေတာပဲ .."

"ဘာနဲ့ တူတူ မတတ်နိုင်ဘူး .."

"ဟယ် .. ဒါ .. ဒါ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာတုံး .. အို အိမ်
ပေါ်မှာ .."

ရုတ်တရက် ခေါင်ဖျား အဒေါ် ဒေါ်ဟန်သိ ရောက်လာ
အထိတ်တလန့်ပြောရင်း မျက်မှန်ကိုလည်း ပင့်လိုက်ချလိုက် ဖြစ်
နေကာ ..

"ခေါင် .."

"မဟုတ်ဘူး .. ဒေါ်လေး .."

အိပ်ရာထဲမှာလည်းဖြစ်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထဲ
ရင်း လဲကြတာမို့ ရုတ်တရက် ထလိုမရာဘဲဖြစ်နေသဖြင့် ..

"ဟိုမှာလည်း ပတ်တီးတွေကိုယ်စီနဲ့ ကြည့်စမ်း .. ငါထင်သာ
နိုင်ခြားသွားပြီး စုဆောင်းပြန်လာတာ ဒီကောင်လေး မိန်းမယူတော့
ပါလို့ .."

"ဒေါ်လေး မဟုတ်ဘူး .. ဘရာ နဲ့ သူက .."

"ငါသိပြီ .. နင်တို့ မိန်းမခိုးဖို့ကြိုးစားရင်း ကောင်မလေး မိဘ
အင်ဘွားတွေ ရိုက်လွှတ်လိုက်တာမို့လား .."

"ဒေါ်လေး .. ဒေါ်လေး ခဏလောက် ဘာမှမမေးဘဲနဲ့ နားထောင်
အား .."

လက်ထောက်ပြီး ထထိုင်ရတာတောင် နာနေသည့်လက်ကို ထောက်မိ
နာကျင်သည်။ ခေါင်ဖျား ထထိုင်ပြီးမှ ရှုံ့မဲ့နေကာ ..

"ဒီမှာ ဒဏ်ရာတွေက ဒုက္ခပေးနေရတဲ့ထဲ ဒေါ်လေးက ထင်ရာ
ပြောနေတာတစ်မျိုး၊ သူက ကျွန်တော့်ကား .."

"အား .. သေပြီ .. ရှင် အရမ်းထလိုက်တာ ဆံပင်တွေ .. အား .."

လုံ က သူ့လက်မောင်းကို နောက်က လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်
ခပ်မှာ ဆံပင်တွေပြုနေတာပြစ်။

"တွေ့လား .. ဆံပင်တွေပြုတ်ကုန်တော့မယ် .."

"အဲ့ဒါ တွတ်တွတ်တွတ်တွတ်နဲ့ ဘာတွေပြောပြီး မပြေမလည်ဖြစ်
ကြတာလဲဟင် .. ငါ ရောက်လာလို့ ကြောက်နေတာလား .."

ဒေါ်ဟန်သိ တံခါးဝကနေ တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာသည်။ လက်
အိတ်ကြီးကို လက်မှာချိတ်ထားလျက် အနားထိလည်းမလာဘဲ
ညှပ်ပင်းရှည်ကြည့်၍ ..

"ခေါင် .. ဒီမှာ မင်း အဒေါ်ရှိသေးတယ်နော် .."

"ကျွတ် .. မြန်မြန်ဖြုတ်ကွ .. ဒီမှာ ဒေါ်လေးက တောင်တောင်
မြောက်မြောက်တွေ ထင်နေပြီ .."

"ဟဲ့ .. ခုထိ ပြောတုန်းပဲ ဟာဟင် .. ငါက .."

"ဒေါ်လေးကို ရှင်းပြမယ် .. ခဏလေးနေပါဦး .."

"ရပြီ .."

ရပြီဆိုပြီး မျက်နှာလေးမော့၍ ရယ်ပြတော့ လုံ မျက်နှာလေးကို
ဒေါ်ဟန်သိ သေချာမြင်သွားသည်။

“ချစ်စရာလေးပဲ ..”

မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်သွားကာ ...

“ဆံပင်တွေ ကောင်းလိုက်တာ၊ အိမ်က အပျိုကြီးမမကလေး သဘောကျလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဒေါ်လေးကတော့ အကြီးကြီးနဲ့ ‘မ’ နေပြီ မင်းအံ့ က ချစ်သူ နားကပ်ပြောပြီး တစ်ခွဲရယ်ခါ။ ခေါင်ရဲ့ ဒေါသက သူတို့ဘက်လှည့်လာလျှင် ..”

“သဘောကျနေကြတယ် ဟုတ်လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘရာ ကလည်း ကျွန်တော်တို့က ရှင်းပြမလို့ပါ။”

“ဟုတ်တယ် .. ဒေါ်လေး အဲဒါက မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာကွယ် ..”

“ဒီလိုပါ .. သူက လုံမဒီ တဲ့ ..”

“အေး .. နာမည်လေးကလည်း မြန်မာပီသပါ ..”

“ပီသဆို သူက တောကလာတာ ..”

“တေးကလား .. ဒါကြောင့် ဒီပုံစံလေးဖြစ်နေတာကိုး .. ဘယ်မှာ ငါ့တူက တောသူနဲ့တွေ့သွားတာလဲ .. ပြန်ရောက်လာသဖြင့် မကြာဘူး ..”

“ဒေါ်လေးကလည်း တွေးလိုက်တာ ဒီထဲကကို မထွက်တော့ဘူး နေရာမှ ထလာပြီး ခေါင်ဖျား က မင်းအံ့ တို့ဘေးမှာ လာပြန်တယ် သည်။ ကွေ့ထားသည့် လက်ကို ဖိဆုပ်ရင်း နောက်ထပ် ဒဏ်ဖြစ်သည့် အဖြစ်ကိုလည်း ထပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ..”

“ဒေါ်လေး အထင်လွဲနေတာပါ .. ဆရာနဲ့ မလုံ က သိရုံပဲသိတာ ..”

မင်းအံ့ က ဒါကိုအစပြုပြီး ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြလိုက်ကာ ..

“ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းလို့ ဒီလောက်လေးပဲဖြစ်ကြတာ ..”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. အမလေး ကံကြီးလို့ပါလား .. ဘုရား .. ဘုရား .. နေင်တို့က လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးလား ..”

“လျှောက်လို့တော့ ရပါသေးတယ် .. ကိုယ်လျှောက်တဲ့ပုံတောင် ကြည့်ချင်ဘူး၊ ပုံဆိုးလွန်းလို့ ..”

“ကျွန်တော်ဆို ကားပေါ်ကနေ အိမ်ထဲဝင်လာတာ ပိုလိမ့်ကျနေ ..”

“အောင်မလေးဟယ် .. ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်တာတောင် လှလှပပ ချင်နေသေးတယ် .. အခု လုံမဒီ က ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ ..”

“လုံ က ရန်ကုန်ကိုအတူလာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းဆီ သွားမလို့ပါ ..”

“အဲ့ဒီ သူငယ်ချင်းက ဘယ်မှာနေတာတောင် မသိဘူးဆို ..”

“သူ တည်းမယ့်နေရာကို လိပ်စာပေးခဲ့ပါတယ်၊ လိပ်စာက ကားထဲ အိတ်ထဲမှာ ပါသွားလို့ ..”

ဒေါ်ဟန်သီ က ခေါင်းညှိတ်ရင်း စဉ်းစားသလိုလုပ်နေ၏။ ပြီးမှ... “ကိုယ်လာခဲ့တဲ့အိမ်ကိုပဲ ပြန်သွားရမှာပေါ့ တူမရယ် .. သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က သူလည်း ဟိုမှာ ဧည့်သည်မို့လား ..”

“ခု လောလောဆယ် သူ ဘယ်မှ သွားလို့မရသေးဘူး ဒေါ်လေး၊ သောက်မှ မထောက်နိုင်တာ ..”

ခေါင်ဖျား က ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်ဟန်သီ မျက်ခုံးတွေ တွန့်သွား နှည့်ကြည့်၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာပူသွားမိကာ ..

“သူပြောပြတာပါ .. ဟိုအိမ်မှာလည်း သူ သိပ်အဆင်မပြေတော့ ခြင်းပြန်သွားရင် ..”

“အဲဒါ သူရင်ဆိုင်ရမှာ သူသိမှာပေါ့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေး.. ကိုခေါင် ..”

“ဟဲ့ .. ခေါင် နာမည်တောင် မသိသေးဘူးလား ..”

“ဟုတ် .. အဲ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

"သူက ငါ့တုပဲ .. ခေါင်ဖျား တဲ့၊ 'မာရီယာ' ဓာတ်ပုံစတုရန်းပန်းချီအနုပညာသင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ထားတယ်၊ ပြောပါဦး စကား .."

လုံ့ မျက်နှာလေးနဲ့ မွေ့ရာထက်မှာ ခွေကျနေသည့် ဆံ့ခွယ်ကို သေချာကြည့်၍ ဒေါ်ဟန်သီ က ပြုံးမိရင်း..။

"တူမက သူငယ်ချင်းနဲ့ မြို့တက်လာတယ်ဆိုတော့ အုပ်ထိတွေ့က လွှတ်တာလား .. အလုပ်လုပ်ကြမလို့လား .."

ကျွန်မယောက်ျားနောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာပါလို့ ပြောဖွဲ့ခြင်းသည် သူမအတွက် လုံ့လောက်သော အကြောင်းတစ်ခုခု ထပ်ဖို့ ခဲယဉ်းခဲ့ရတာ ..။

"ဟုတ်ကဲ့ .. အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ .."

"အခု ခေါင် ပြောတဲ့အိမ်က ဘာတော်တာလဲ .."

"လုံ့ နဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲပါ .."

"စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် .. အဲဒီအိမ်ကရော တူမကို ကြည့်ဖြူဖြူရိုရိုလား .. ခုန ခေါင် ပြောတုန်းက သိပ်အဆင်မပြေတော့ .."

လုံ့ မျက်နှာလေးငယ်သွားကာ နာနေသည့်လက်ကိုပဲ ဖိဆုပ်ဖြေသံ တော်တော်နဲ့မထွက်နိုင် ..။ ခဏကြာမှ ..။

"ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မဟုတ်ပါဘူး .. လုံ့ ကိုယ်တိုင်က ကို ပိုခိုပြီး ကြာကြာမနေချင်တာ .."

"အေး .. အဲဒါ သိတတ်ဖူးပဲ၊ ပြီးတော့ လူဆိုတာ အဲလိုပဲတယ် .."

"အဆင်ပြေနေပြီ .."

ချစ်သူ က ခေါင်ဖျား ကြားရုံ ခေါင်းငဲ့ပြီး ခပ်တိုးတိုးဖြောင့်ဖြောင့် "ဒါဆိုရင် ဒေါ်လေးကပဲ စီစဉ်ပေးမယ်၊ မိန်းကလေးမို့

လှပါပေသည် လုံ့မဒီ

အင်းအရွယ် စာနာလို့ပါ။ ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း သမီး ဒီမှာနေပေါ့၊ ဒီမှာနေနေ စဉ်သည်ပဲမို့လား .. ကိုယ်မရှိနေလို့ စိတ်ဆိုးမယ့်သူ မရှိဘူးဆိုတော့ သမီး သူတို့ကိုတော့ အကြောင်းကြားရမယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကောင်းတယ် မလုံ့၊ ဒဏ်ရာပျောက်တာနဲ့ အလုပ်ကောင်းကောင်းရသွားနိုင်သေးတယ် .."

"ဟင် .. အဲလိုဖြစ်နိုင်လားဟင် .."

အဆင်ပြေသလိုပြောလိုက်ရတာပေမယ့် အလုပ်အကိုင်လေးနဲ့ ဘာသာနေရမယ်ဆိုရင်တော့ လိုချင်မိ၏။

"မပူပါနဲ့ မလုံ့ ဘာလုပ်တတ်လဲ .."

"ဟင့်အင်း .."

"ဘွဲ့ရပြီးသားလား .."

"ဟင့်အင်း .."

ဒေါ်ဟန်သီ ခေါင်းထောင်သွားသည်။

"ဟဲ့ .. စာတော့ တတ်ပါတယ်နော် .."

"လုံ့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားပါ၊ သင်္ချာဂုဏ်ထူးတောင်ပါသေး .."

"ဟုတ်လား .. နမူနာရာကြီးကွယ် .. ဘာလို့ဆက်မတတ်တာလဲ၊ ခိုက လက်တစ်ကမ်းပဲလိုတော့တာကို .."

"လုံ့ ကျောင်းသွားတက်တဲ့အိမ်က မီးလောင်ခံရပြီး သူတို့တွေ ကံပန်းတောင်ကို ပြောင်းသွားကြတော့ အဆင်မပြေတော့လို့ .."

"မိဘတွေကမရှိတော့ဘူးလား .."

"ဟုတ်ကဲ့ .. မရှိကြတော့ပါဘူး၊ လုံ့ က အဘွားနဲ့နေတာပါ .." ခုဆို အဘွားလည်း သီလရှင်ဝတ်သွားပြီဆိုတာ ထည့်မပြောချင်

တော့ပဲ ..။

"ကဲပါ .. ဒေါ်လေးရာ .. ဒေါ်လေးမေးနေတာတွေ အက်ဒစ်လုပ်

လိုက်ရင် ဒရာမာစာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လောက်ရနေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ ..”

“ခေါင်ရယ် .. ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေး ရိုးရိုးသားသား စားသောက်မယ်ဆိုရင် ကူညီချင်လို့ပေါ့ .. သူ့အကြောင်းသိထားမှ ဘာကူညီသင့်လဲဆိုတာ ပေါ်လာမှာ ..”

“ဟွန်း ..”

ကူညီစေချင်ရဲ့လားပဲ မေးပါဦး လို့ စိတ်ထဲကပြောမိ၏။

“ဒီဒဏ်ရာကို ဆေးကုရဖို့အတွက်နဲ့များ ရှင့်ကို လုံ က သနားရဦးမယ် .. ဆုတောင်း ..” တဲ့ ..။

ကိုယ်ပဲဆုတောင်းလိုက်မိတာလား .. သူမက ဆုမတောင်းဘဲ နေတာလား ..။

ခေါင်းကပတ်ဟီးကို စမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်း မျက်နှာက မှဲချင်ချင်

အခန်း (၁၁)

“မမလေး .. ဖုန်းလာနေတယ် ..”

“ဟင် .. အေး ..”

နှစ်ယောက်အတူ ဘရေဖက်(စ်)စားနေကြတုန်း ဖုန်းလာသံကြားရင်း ပါးစပ်ထဲရောက်တော့မည့် ကိတ်ခြောက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး စက်ဝန်းထဲရပ်၏။

“ကိုယ့်ဖုန်းဖြစ်မယ် ..”

သူ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ခရီးခရိတ်အပြည့်အစုံနှင့် ရွာကိုလွှတ်ထားခဲ့သည်။ အကြီးသိမ်းရဲ့ လိပ်စာအတိအကျစုံစမ်းပြီး ချက်ချင်း နန်းသက်ဖို့ ..။

“ဟလို ..”

“... ..”

“ဪ .. အဟွန်း ..”

“... ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော်မျှော်နေတဲ့ဖုန်းလားလို့ပါ .. သူ့ရှိတယ် ခေါ်ပေးမယ်လေ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“.....”
“ဗျာ ...”
“.....”

“အဲ့ဒါလည်း အထက် နဲ့ပဲ ပြောလိုရပါတယ် ..”

သူ့ အထက် ကို ခေါ်ဖို့ လှည့်လိုက်တာနှင့် အထက် က သူ့မျှော်လင့်ချက်လားက ဖုန်းကိုယူလိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာကိုပဲ စိုက်ကြည့်ခဲ့

“ပြော .. ဟောမာ ..”

“.....”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဘာလဲ သူနဲ့ပဲ ပြောချင်တာလား ..”

“.....”

“ဒါဆိုလည်းပြော .. ဘယ်နှစ်ရက်နေလဲ ..”

ဖုန်းပြောနေတာတွေကို မကြားချင်တော့ဘဲ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဖုန်းအိတ်ကိုယူ၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

လုံ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ .. ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ...။

အေးလှ ဆီ ရောက်နေပြီဆိုရင်လည်း သူ့ဆီကို အသိမပေး မအသိသွယ်ဘဲနေမှာမဟုတ်ပေ ...။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ဆိုရင်တောင် မသိအောင် ထွက်သွားတဲ့အထိ လုံ ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်မှန်း သူ ယုံကြည်သည်။

ထိုယုံကြည်စိတ်ကြောင့်ပဲ သူ့ရင်ထဲက ပူပင်စိတ်တွေကို လျှော့အောင် ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်းမရှိဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ လုံ တစ်ခုခုဖြစ်နေသည်ထင်နေသည့်စိတ်က နာရိမိနစ်တိုင်း နှိပ်စက်နေခဲ့လျက် ...။

“အဝန်း ...”

သူ အပြင်ကိုတောက်လျှောက်ထွက်လာခဲ့စဉ် အထက် က ဧည့်ခံကနေ လှမ်းခေါ်ကာ ...။

လှပါပေသည် လုံမခီ

“ဒီမှာ .. ယူမျှော်နေတဲ့ဖုန်း ..”

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ အထက် ဘက်က ဆက်ဆံရေးကျလာတာကို သည်း သိသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ညီမအဖြစ်ရှိနေသည့် လုံ့ အတွက် ဘက်က ဒီလောက်တော့ ပူပန်ခွင့်ရှိသည်ဟု ထင်မိ၏။

အထက် ရဲ့ စကားဆုံးသည်နှင့် ဖုန်းနားကို ဘယ်လိုရောက်သွားတောင် မသိလိုက် ...။

“ဟလို .. ငပြုံးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုလေးပြောတဲ့ စိန်ဥ ကိုတွေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက သီလရှင်ဝတ်နေတာ ..”

“ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး၊ အသက်လည်းကြီးနေပါပြီ၊ ပြီးတော့ ခေါ်ငွေသိမ်း ရဲ့ လိပ်စာကိုလည်း မသိတော့ဘူးတဲ့ .. အဲဒီ ခေါ်ငွေစီမံခန့်ခွဲမှုတွေဆီ သွားမေးဖို့တော့ လမ်းညွှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ သေချာမပြောနိုင်ကြဘူး၊ ခေါ်ငွေသိမ်း က ဘယ်ဆွေမျိုးနဲ့မှ မတည့်ဘူးဆိုပဲ .. သူက မအေးလှ ဆီတဲ့ သူ့တူမတစ်ယောက်ကိုပဲ အဆက်အသွယ်လုပ်တာတဲ့ ..”

လမ်းဆုံးပြီပေါ့ ...။

ရွာမှာ အဘွားလည်း သီလရှင်ဝတ်သွားပြီ၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်က နှိပ်စက်လုံးမှာ လူကြီးမိဘတွေမရှိကြတော့သလို ဆွေမျိုးရင်းချာလည်း သူနဲ့ လုံ့ မှာ မရှိပေ။

ရွာမှာ အတိတ်ကရောက်လွန်းလို့ လုံ့ သူ့နောက်ကို လိုက်လာရာ ဘာဖြစ်မည်။ ဖုန်းကိုင်လျက်နှင့် ရင်ထဲမှာ နင့်သွားမိ၏။ မကြားရ မမြင်ရရင်လည်း အကောင်းသား ...။

လုံ့ ကို ထားရစ်ခဲ့တုန်းက ခံစားခဲ့ရတာ နည်းနည်းပါးပါး ...။

ဒီမှာ အခြေကျနေခဲ့တော့လည်း သတိရမိတာ နည်းနည်းပါးပါး...။

လရောင်ကျားရင့်

မျက်စိအောက်ရောက်လာသည့်အချိန်မှာ ခိုင်မာခဲ့သည့် သံယောဇဉ်က တစ်ရစ်ချင်းပြန်တင်းလာသည့် ကြိုးတစ်စလို့ ..

“ဘာသတင်းကြားရလို့ ငုတ်တုတ်မေ့သွားတာလဲ အဝန်း၊ ဘာလဲ ဟိုအဘွားကြီးလိပ်စာ ရှာမရလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

သူ ဖုန်းချလိုက်ပြီး အထက် မျက်နှာလေးကို တောင်းပန်သလိုကြည့်မိကာ ..

“ရွာမှာရော ဒီမှာရော သူ့မှာ ကိုယ့်တစ်မျက်နှာပဲ အားကိုးစရာရှိတာ ..”

“မထင်ရဘူးပဲ .. သူ့အမူအရာ အပြောအဆိုတွေက အားကိုးမဲ့လို့ ပြေးလာတာနဲ့ လုံးဝကိုမတူတာ ..”

စက်ဝန်း မျက်နှာ ငိုငင်တွေနေကာ ..

“တစ်ချို့က သနားခံရတာကို မနှစ်သက်ဘူး .. သနားတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး ..”

ရှင်ညီမက အဲလိုအဆင့်အတန်းနဲ့လားတဲ့ မာနမျိုးရှိတာမဟုတ်ဘူး ..

စိတ်ထဲကပြောမိရင်း ကိုယ့်အမူအရာတွေမှာ ပေါ်မသွားအောင် အထက် ထိန်းလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ လုံမဒီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် မလိုလားစိတ်တွေပဲ ဖြစ်နေမိတာ ဘယ်လိုဆုတောင်းတွေရှိခဲ့လို့လဲ ..

အထက် ကိုယ့်စိတ်ကို ရိုးသားဖို့လည်း ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဓေတနာနဲ့ ပြောမိတာတောင်မှ ဒေါသကင်းတာ ကိုယ့်တာပဲ သိနေသည်။

ဘာကိုကြည့်ကြည့် ဘာကြောင့်ပြောပြော အမြင်ကတ်ပုဒ်မပေါ်နေတာ စိတ်တော့ သိပ်မလုံ ..

သို့သော် သင်းကလည်း အချိုးမပြေတာတွေရှိနေသည်ဖို့ ကိုယ့်တာ

လှပါပေသည် လုံမဒီ

ကပဲ ဖြောင့်မတ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနိုင်ပါ။

“အထက် .. မင်းကို ကိုယ့်ဘက်က ပျက်ကွက်မှုတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ..”

သူ့မအတွေးတွေက စက်ဝန်း ရဲ့ တောင်းပန်စကားကြောင့် အတည်ပြုလိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ခပ်တည်တည်ပဲပြန်ကြည့်မိကာ ..

“ဘာကိုလဲ အဝန်း ..”

“ကိုယ် လုံ့ အတွက် စိတ်ပူနေတာတွေကြောင့် စီးပွားရေးမှာရောင်းအတွက် အချိန်တွေကိုပါ ..”

“ယူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိဖို့ပဲလိုတာပါ ..”

အထက် က လင်မယားချင်းပေမယ့် စိတ်ဆိုးနေပြီဆို ‘ယူ’ တွေ့သို့ ‘တွေ့ ပါလာတတ်ကာ ..

“သူ ထွက်သွားတာ အထက် ကြောင့်လို့ပဲ ယူ တွေးမနေဘူးဆိုရင် ကျေးဇူးတင်တယ် ..”

“အဲလိုချည်းပဲ ကိုယ်မတွေးပါဘူး .. ဒါပေမယ့် လုံ က မျက်နှာမဲ့ပဲ စံယောက်အဖြစ် ဒီမှာနေတာပါ ..”

“ဪ .. ဒါကြောင့် သူကတော့ မာနထားခွင့်ရှိတယ်။ အထက် ချမ်းသာမိတဲ့အဖြစ်နဲ့ အောက်ကျိုဆက်ဆံရမယ် .. ဒီလိုလား ..”

“ကိုယ် ..”

သူ မပြောရသေးခင် .. ဖုန်းဝင်လာလျှင် ..

“ကိုယ်သွားတော့မယ် .. မင်း အဲလိုထင်နေတာတွေအတွက် ပြန်အောင် ကိုယ်ပြောတဲ့သဘောကို ရှင်းပြမယ်နော် .. စိတ်တွေတိုမနေနဲ့..”

ဒေါသထွက်နေသည့် မျက်နှာလေးက ပါးလေးတစ်ချက်လိမ်ပြီး လေးပုတ်လိုက်တာနှင့် ပြေကျသွားခဲ့၏။

ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ စက်ဝန်း က လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ သို့သော်..

“ဟလို ...”

“... ..”

“ဟင် .. လုံမဒီ လား ..”

စက်ဝန်း ခြေလှမ်းတွေတုံ့သွားသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လာကာ ..

“ကိုယ့်ကိုပေး ..”

ဖုန်းကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး စိတ်လောကြီးနေတာကို ဟန်မဆောင်နိုင်..

“လုံ ...”

“... ..”

“ဘယ်လို .. ဘာ ..”

“... ..”

“မင်း .. နင် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ် .. ဟုတ်လား ..”

“... ..”

“လုံ .. နင် ငါ့ကိုရှုံ့နေတာလား ..”

စက်ဝန်း အရမ်းစိတ်ပူနေတာကို ငေးကြည့်နေရင်း အထက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ‘ခွေးရိုက်ချင် ခွေးမျက်နှာကြည့်’ တဲ့ ပြီးတော့ ‘မျောက်သားစားချင် မျောက်မျက်နှာကြည့်’ ရတယ်ဆိုတာတွေ ..။

‘မ’ ကိုချစ်မှ ‘ဥ’ ကိုခင် ဆိုတာတွေရော ရှေးဆိုရိုးတွေကို သူမ ဥပေက္ခာပြု၍ လုံ့ အပေါ် စိတ်ထဲဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း ဆက်ဆံမိတာမှားပြီထင်သည်။

တကယ်ဆို စက်ဝန်း ရဲ့ ညီမအရင်းဖြစ်သည့်ပြင် သူတို့မောင်နှမက ကိုယ့်ထက် နိမ့်ပါးတဲ့ဘက်က ..။

“ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ အဝန်း ..”

ဖုန်းကိုချထားလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုပဲ ဖိပွတ်နေသဖြင့် အထက်

အနားကပ်လာပြီးမေး၏။ ပြီးတော့ လက်မောင်းကို လာကိုင်သဖြင့် စက်ဝန်း သူမ ပခုံးလေးကို ဖက်ထားလိုက်ကာ ..။

“သူ အကြီးသိမ်း တို့ အိမ်မှာ အေးလှ နဲ့အတူ ရှိနေတယ်တဲ့ ..”

“ဒါဆို အဝန်း စိတ်အေးရပြီ မဟုတ်ဘူးလား .. ဟိုမှာ မပြည့်စုံဘူး ဆင်ရင်တောင် ထောက်ပံ့လိုက်ပေါ့ ..”

စက်ဝန်း က ဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်လျှင် ..။

“အထက် က ဒီမှာမနေစေချင်လို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခု သူ့ထွက်သွားတာလည်း သူ့သဘောနဲ့ သူပဲ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ..”

ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိတာအမှန်ပါ။

ဒါတွေဖြစ်လာခဲ့တာ သူ့ကြောင့် ..။

“သူ တော်ဝင်စင်တာက ထွက်သွားတုန်းက အေးလှ ဆီ ခီကဆိုပြီး သွားတာတဲ့၊ လမ်းမှာ သူစီးတဲ့ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ..”

သူ ပြောပြနေရရင်း လုံ တကယ်အဆင်ပြေတာဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးနေမိ၏။

“သူ အဲ့ဒီဒဏ်ရာကုရင်း အလုပ်ရှာပေးဖို့ အေးလှ ကို ပြောထားတယ်တဲ့၊ အေးလှ က အကြီးသိမ်း ရဲ့ စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးလုပ်နေတာလေ ..”

“အရောင်းစာရေးလုပ်တာ ဘယ်လောက်ရမှာမို့လို့လဲ ..”

“သူကတော့ တခြားအလုပ်လို့ပြောတာပဲ .. ဒါပေမယ့် အကြီးသိမ်း ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ပါးစပ်ကြမ်းတယ် ..”

“သူ အဆင်မပြေရင် ပြန်လာမှာပေါ့၊ အဝန်း ရယ် .. ရှင် သူ့အတွက် ပူနေရတဲ့ အချိန်တွေကို နာရီမိနစ်တွေနဲ့တွက်ရင် မနည်းတော့ဘူးနော်.. ဒီမှာက အစ်ကိုအရင်း ဟိုမှာက ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ဘယ်မှာပိုနေသင့်တာလဲ သူသိမှာပေါ့ .. အခု သူ့အခြေအနေသိရပြီမို့လား .. အလုပ်ကို အာရုံ

စိုက်ဖို့လည်း စဉ်းစားပါဦး ..”

ပြောနေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလိုဖြစ်ကာ ..

“ဒီအိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ ..”

အထက် က နှိုက်နှိုက်ရွတ်ရွတ်တွေးတတ်သူပီပီ မျက်ခုံးလေးတွန့်နေအောင် စဉ်းစားရင်း ..

“ဒီဖုန်းနံပါတ်မေးထားလောက်တဲ့အထိ သူ ထွက်သွားဖို့ အစီအစဉ်တွေရှိနေတာ ဖြစ်နိုင်လား .. ဒါမှန်ရင်တော့ သူ အထက် ကို တမင်ပြဿနာရှာနေတာပဲ ..”

“မဟုတ်တာ အထက် ရယ် ..”

“ဟုတ်တယ် အဝန်း .. သူလုပ်သွားပုံက အထက် တို့ လင်မယားနားလည်မှုမရှိကြရင် ကွဲသွားနိုင်တယ်လေ၊ ခုတောင် အဝန်း စိတ်ထဲမှာ အထက် ကို ဘယ်လောက်တောင် ..”

“မင်းကို ကိုယ်နားလည်တာပေါ့ အထက်ရယ် .. ကြီးတဲ့အဖူငယ်ပါစေ .. ထပ်ကြီးကျယ်သွားအောင် ချဲ့ကားတွေးမနေပါနဲ့တော့ ..”

အထက် က နှုတ်ခမ်းလေးစုနေဆဲရှိကာ သူ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်စေမယ့် ကျေနပ်သွားတာမဟုတ်မှန်း ခံစားမိနေသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲ အမျှင်မပြတ်သည့်အတွေးက လုံ့ အကြောင်းပဲဖြစ်၏။

သူမ ပြောသွားတာတွေအားလုံး အမှန်တွေဖြစ်နိုင်ရဲ့လား ..။

အမှန်တစ်ဝက် အမှားတစ်ဝက် ပြောလိုက်ရသည့် စကားတွေအတွက် တစ်ဖက်မှာ လုံ့ လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိခဲ့သည်။ သူ့အတွက် စက်ဝန်း ဒီလောက်ထိပူပင်နေလိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင် ..။

ထိုပြင် ကိုယ်မရှိလျှင် သူ့အတွက်ပိုလို့တောင် စိတ်ရှုပ်ရသက်သာဦးမည်လို့ ထင်ခဲ့မိ၏။ ဒါပေမယ့် ကြားရသည့် စက်ဝန်း ရဲ့ အသံက သူမထင်သလို မဟုတ်ခဲ့ ..။

“ကဲ ပြောလိုပြီးရင် ဖုန်းချလိုက်တော့ ..”

ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်ဖျား ကပဲ ဖုန်းကိုပြန်ချထားလိုက်ကာ ..

“ဘာလဲ .. မင်းကို ဆူနေလို့လား ..”

“သူ စိုးရိမ်နေလို့ပါ ..”

“အဲ့ဒီတော့ လာခေါ်မယ် ဘာညာမပြောဘူးလား ..”

“ပြောတယ် ..”

ဟင်!..။

မထင်လို့ အမှတ်တမဲ့ ထေ့ငေါ့သလို မေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ မောင်နှမဝမ်းကွဲလည်းဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူနဲ့လည်း အဆင်မပြေသော ညီမကို ဘယ်လိုအစ်ကိုမျိုးက သည်းခံစောင့်ရှောက်ချင်တာလဲ ..။

ထေ့ငေါ့ပြောလိုက်မိတာ အားနာသွားပေမယ့် အံ့ဩတာကပို၏။ သို့သော် သူ အံ့ဩချိန်မရလိုက်အောင် လုံ့ စိတ်က တခြားတစ်ခုကို ရောက်သွားခဲ့လျက် ..။

“လုံ့ ကို အေးလှ ဆီ ခေါ်ပေးပါဦး ..”

“ဘာ!..”

“အေးလှ ဆီလေ .. ဒီမှာလိပ်စာ .. အကြီးသိမ်း က သူ့ဌေးပါသူ့မှာလည်း ဖုန်းရှိမှာပဲ ..”

လိပ်စာကိုငုံကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းနံပါတ်မပါဘဲ တစ်ကြောင်းနှင့်ကြောင်းတည်း ..။

“ဖုန်းနံပါတ်မှ မပါဘဲ ငါက ဘယ်ကိုဆက်ရမှာလဲ ..”

“စက်ဝန်း တို့အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ရှင်သိနေပြီးတော့ ..”

ဒေါ်ဟန်သို့ အကြည့်တွေ သူ့ဆီရောက်လာသည်။ ခေါင်ဖျား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်နေမိမှန်း မသိအောင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် မခေါ်ပေးချင်လည်း နံပါတ်ပဲပြောပြ ..”

သူခေါ်ပေးတာ တစ်ခါကြည့်ထားပြီးပြီမို့ လုံ က ဖုန်းဆီပြန်လှည့်
၏။ ခေါင်ဖျား က စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ဖုန်းကို သူမထက်ဦးအောင် ဖိကို
ထားလိုက်ပြီး ...။

"မင်း ဒီလောက်တောင် တုံးရသလား လုံမဒီ၊ မင်းအစ်ကိုအိမ်
ဖုန်းနံပါတ်ကို ငါ ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲသိနေနေ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ
သမျှ နံပါတ်တွေ ငါက သိနေနိုင်မလား ..."

ဟုတ်လားဆိုသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် လုံ က ပြန်လှည့်ကြည့်
၏။ ပြီးတော့ မျက်တောင်လေးတွေခတ်၍ စဉ်းစားနေရင်း ...။

"ဒါဆို အေးလှ တို့ဆီ စက်ဝန်း က သွားမေးလိုက်ရင် လုံ ည
လိုက်တာ သိသွားမှာပေါ့ ..."

"မသိစေချင်ရင် ခင်ဖျားကိုယ်တိုင် အဲဒီမှာ သွားနေလိုက်တော့ -
"ကဲပါ ... လိပ်စာသိတယ်မို့လား ... တစ်ယောက်ယောက်လွှဲ
လိုက်ရင်ဖြစ်တာပဲ၊ ဖုန်းနံပါတ်မှမရှိတာ သူတို့လည်း ချက်ချင်းတော
သွားမစုံစမ်းလောက်ပါဘူး ..."

အကြီးသိမ်း တို့ အိမ်လိပ်စာလည်း စက်ဝန်း သိချင်မှသိမှာပဲ
ကိုယ်တိုင်သွားစုံစမ်းချင်မှလည် စုံစမ်းလိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် ခုလိုစီ
ပူနေပုံမျိုးနဲ့ဆို မစုံစမ်းဘူးလို့လည်း မဆိုနိုင် ...။

စက်ဝန်း ငါ့ကို သနားညှာတာစိတ်လေးနဲ့ စိတ်ပူဟန်ဆောင်
တာများလား ...။

"ပြီးတော့ လုံက ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်ရှာမယ်လို့ပြောလိုက်
တယ်၊ လုံ တကယ်အလုပ်ရပါ့မလားဟင် ..."

"ဒီလောက်တုံးတစ်နေတော့ သိပ်တော့မသေချာဘူး ..."

"ရှင် လူကို ဘာကိစ္စတုံးတယ် တစ်တယ်ချည်းပဲ ပြောနေရတာပဲ -
ကြားရဖန်များလာတော့လည်း မခံနိုင်တော့ပေ။ ဒေါ်ဟန်သီ လှ
ဘယ်ဘက်ကို ဖိရမှန်းမသိဘဲ သက်ပြင်းချမိလေသည်။ အလုပ်ခန့်

ပြုနေကြတာမို့ သူမ မနက်စောစောထလာပြီး လူမမာစာတွေ ချက်
စီစဉ်ပေးနေတာပါ။

လုံ တစ်ယောက်တည်းတုန်းက အထဲဝင်ချက်လိုက် သူမနဲ့ စကား
ပြောရင်း သူ့အကြောင်းမေး ကိုယ့်အကြောင်းပြော ပြောနေကြတာ
ကောင်း ...။

ယောက်ျားလေးတွေ ခိုးလာပြီဆိုမှ သူများတွေကို ပြောစရာမလိုဘဲ
ခဲဖျား နဲ့ လုံမဒီ တကျက်ကျက် ...။

"မလုံ ကလည်း ဆန္ဒတွေစောနေတယ် .. ဘရာ ကလည်း စိတ်
ညီတတ်တာနဲ့ နားလည်မှုလွဲနေကြတာပါ ..."

"အဲဒါပဲ မတည့်အတူနေဆိုတာ ..."

"ဘယ်သူက အတူနေမယ်ပြောလို့လဲ ..."

"ပြောတိုင်းရော နေလို့ရမှာမို့လို့လား ..."

"နေလည်း မနေပါဘူး ..."

"ကျေးဇူးတင်ဖို့က စဉ်းစားရဦးမယ် ..."

"တွေ့လား ကလေးတွေ ရန်ဖြစ်နေကြတာကျနေတာပဲ ..."

"ကလေးပဲ ရန်ဖြစ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ ..."

"ခေါင်ဖျား ရေ ..."

ဒေါ်ဟန်သီ ဝင်ပါရတော့သည်။ လုံ ကလည်း ပြောဖိုပြင်လိုက်ပြီးမှ
ဟန်သီ ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

"မင်းတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ လုံမဒီ ကို ဒေါ်လေးသိတာနော် ..."

"ပတ်သက်တာတွေကိုပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ .. စွာလိုက်တာ
ကလန်တယ် ..."

"ဟဲ့ .. မခံချင်အောင်ပြောလာရင်တော့ ဘယ်သူက ငြိမ်ခံနေမှာ
..."

"ဘယ်သူက မခံချင်အောင်ပြောနေလို့လဲ ..."

"ဟုတ်သားပဲ ဒေါ်လေးကလည်း ဘရာ က မခံချင်အောင်ပြောစရာလား .."

ခေါင်ဖျား အကြည့်တွေ တန်းခနဲ ရောက်လာတော့ ချစ်သူထဲ မျက်နှာသေလေးနှင့် ..။

"မလုံ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွှဲနေတာကို ပြောတာပါ။ သူ့ကို မခံချင်အောင်ပြောလို့ ဘရာ က ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ .. အဟွန်း .."

"အေး .. သူများအကျိုးရှိတာ မရှိတာထက် မင်းတို့ ကျိုးနေတာတွေ မြန်မြန်ကောင်းဖို့ပဲလိုတာ။ ဒီခြေထောက်တွေ ထောင့်နေသ၍ ဘာလုပ်ကိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး .. ဟိုနေ့က ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ပျက်ကုန်လို့ဆို .."

"ဟုတ်တယ် .."

ဖြေသည့် ခေါင်ဖျား မျက်နှာကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ..

"အဲဒီပုံတွေတင်မကဘူး .. ကြားအရေးပါတဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေလည်း ပါသွားတယ်။ ကင်မရာတစ်ခုလုံး ကြေစွဲသွားတာ memory card က ဘယ်ရောက်သွားမှန်းကို မသိတော့ဘူး .. ရောသောကြေစွဲသွားသလား ကျပျောက်သွားတာလား .."

"အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းပြန်မရှာနိုင်လို့ ဘရာ .. ကြေစွဲသွားရင်တောင် ကင်မရာထဲမှာရှိရမှာပေါ့ .."

"ကဲ .. ပစ္စည်းတွေ ဘာပျက်ပျက် နှမော့မနေကြနဲ့၊ ကင်မရာကြောင့် လူ့ကို သိပ်မထိတာလို့ပြောတယ်။ လူ့ဒဏ် ပစ္စည်းခံရတာ ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမှာ အရေးကြီးတာက မင်းတို့ မြန်မြန်နေကောင်းဖို့ပဲ .. ခြေထောက်တွေ အဓိကထိခိုက်မိသားရင် ခြေထောက်တွေကို ဂရုစိုက်မှပေါ့ .."

"ကျွန်တော်တို့လည်း စိုက်နေတာပဲ ဒေါ်လေးရ .."

"အဲဒါကြောင့် အိပ်ရာကထလာတာနဲ့ ဝရန်တာထွက်မယ် ခြင်

သံဖြစ်နေကြတာ .."

မင်းအုံ က ခေါင်းကုတ်ရင်း ရယ်ကာ ..။

"ဒေါ်လေးရာ .. နာတယ်ဆိုပြီး ညှာနေရင် နာတာရှည်တယ်လေ .. ဘယ်သူပြောတာလဲ .."

"ဒီလိုပဲပြောနေကြတာ .."

"အေး .. အဲဒါက ထောက်နိုင်ကြနိုင်တဲ့အခါ သန်မာဖို့လေ့ကျင့်တာပဲ .. ဖြစ်ထားတာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဒီနေ့ထဲပြေးချင်လို့ ဖြစ်မလား"

မင်းအုံ ကို လှည့်ကြည့်တော့လည်း ခုတင်ပေါ်ကနေ ခြေချထိုင်ရင်း မင်းအုံက ခြေချဖိကြည့်လိုက်နှင့် တစ်ချက်မှ အငြိမ်မနေ။ ဒီမိန်းမကား ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်လိုစရိုက်အခြေခံမျိုးလဲဆိုတာ မသိနိုင်ပေ။

သူမပုံစံလေးကိုက မဟုတ်တမ်းတရားထင်ရလောက်စရာ မရှိပေ။ လူတိုင်းမှာ ဖွင့်မပြောနိုင်ကြတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုတော့ရှိနေတာပဲဖြစ်သည်။ သူမမှာ ဖွင့်မပြောနိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေတာပဲ ခါက သူမရဲ့ စိတ်ဓာတ်စာရိတ္တနဲ့တော့ သက်ဆိုင်မှာမဟုတ်တာ ယုံကြည်မိသည်။

ဒေါ်ဟန်သီ သူမကို သဘောကျနေမိရာသည့် အကြောင်းက သူမရဲ့ ခေါ်သားလို ထူခဲညိုမောင်းသော ဆံနွယ်ရှည်များပင် ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းလေးတစ်ယောက် အတိဒုက္ခရောက်နေတာကိုတော့ ပစ်နိုင် ..။

အိုစဉ် ..

"ဟော .. ဖုန်းသံကြားတယ် .."

"အပြင်ကဖုန်း အဲဒါ .."

သူ့အိပ်ရာဘေးက ဖုန်းမြည်နေတာကို အားလုံးအကြည့်တွေရောက်တာ ..။

"ဟုတ်တယ် ညတုန်းကလည်း အဲဒီဖုန်း ခြောက်ခါတောင် ထမြည်

လရောင်ကျူးရင့်

တာ .. ဖုန်းလာရင် မကိုင်နဲ့ဆိုလို့ ..”

ခေါင်ဖျား ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ သူမ အိပ်နေတာနို့ အပြင်ထွက် အိပ်ရာသည် ခေါင်ဖျား က သေချာမှားထားခဲ့တာ ဖုန်းမကိုင်ဖို့ ... ဒီတစ်လုံးမှာ ရှေ့မျက်နှာစာလေးမှာပဲ ဓာတ်ပုံစတူရီယိုဖွင့်ထားတာဖြစ် အတွင်းခန်းတွေက အားနေခဲ့သည်။

မင်းအံ့ တို့ကလည်း စတူရီယိုထဲမှာ အိပ်ကြတာများကာ အိပ်ထဲမှာ စံနစ်တကျဝင်အိပ်တတ်တာ ခေါင်ဖျား ပဲရှိသည်။

ခုကျတော့ အလုပ်မလုပ်နိုင်ကြသေးသဖြင့် ဆိုင်ထဲမှာ ကောင်းတွေနဲ့ လွှဲထားရပြီး သူတို့က နောက်ထဲမှာ မင်းအံ့ နဲ့ ချစ်သူ က တစ်ခေါင်ဖျား က တစ်ခန်း ..။

မနက်ပိုင်းဆို ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေကြရပြီး ည အလုပ်မရှိ ဆိုမှ ထွက်အိပ်ကြ၏။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ခြောက် .. ဖုန်းရှိရာသွားမနေပါနဲ့ လုံ ပဲ ကိုင်လို့ စေတော့ ..”

“ဟာ .. ဖြစ်မလား ဒေါ်လေးရ ..”

ကိုင်လိုက်ပါစေဆိုတော့ လုံ က ကိုင်လိုက်ပြီးကာ ခေါင်ဖျား က ခြေရင်းမှာထိုင်ပြီး လက်ထောက်လှဲလိုက်ကာ ..။

“ပေး .. ပေး ..”

“ရော့ ..”

ဖုန်းဇာလက်နဲ့ မမှီတမိဖြစ်နေလျှင် လုံ က ပုခတ်ကို လှမ်းပိုက်ထားလိုက်ကာ ..။

“ရပြီ ..”

လုံ သွက်သွက်လက်လက်လုပ်တတ်တာလေးကို ဒေါ်ယု သဘောတွေကျနေခဲ့လျက် ခေါင်ဖျား ကတော့ မထနိုင်ဘဲ လုံနေစကားပြောရလျှင် မသိရင် လုံ နဲ့ သူက အိပ်ရာပေါ်မှာ လင်မယား

လှပါပေသည် လုံမဒီ

... ရှိနေကြတဲ့အတိုင်း ..။

“အေး .. ငါထွက်မလာနိုင်သေးဘူး .. မင်း ကြည့်ကောင်းအောင် ..”

“....”

“အဲ့ဒါလည်း ပြောလို့မရသေးဘူးလို့ .. မင်း ရက်ချိန်းသွားမပေးနဲ့ ..”

“....”

“ဘီယာ .. မင်း တော်တော်ရစ်ပါလားကွ .. ဒါလေးထောင် မဖြေဘူးလား .. တောက် ..”

“ဒေါသတွေထွက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်တော့ ဂုတ်ခနဲ ..။”

“ရှင် .. ရှင်တို့က ကြွေးရှင်တွေကို ပုန်းနေရတာလားဟင် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပေးစရာမရှိရင် မင်းကို အပေါင်ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ ..”

“... နေတာ ..”

“ပြောပြီး ကျုံးထလိုက်လျှင် ..”

“အေး .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

“ကောင်းတယ် .. ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် ..”

“ခေါင်ဖျား မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ လက်တစ်ဖက်က ဆွဲပြီး ..”

“... အုပ်ပစ်လိုက်ရရင် ကြည့်ကောင်းဦးမည်။”

“မနေတတ် မထိုင်တတ်နဲ့ ..။”

“ဘရာ က နိုင်ငံခြားမသွားခင်တည်းက ဒီစတူရီယိုနဲ့ ပန်နီကို ဖွင့်နိုင်ခဲ့တာ ..”

တော်တော်တန်တန်သွားလာနိုင်တာနှင့် မင်းအံ့ နဲ့ လုံ တို့ ညှစ်တတ်ယထပ်က ရေကူးကန်ထိတက်လာခဲ့ကြပြီး အေးဆေးစကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“တကယ်ဆို ဘရာ က မဆင်းရဲပါဘူးဗျာ .. လူလတ်တန်ဖာမှာဆို သူဌေးစာရင်းဝင်တဲ့အဆင့်မျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ချစ်သူက ချမ်းသာတော့ ဆရာက ပြည့်စုံမှုမရှိဘူးဖြစ်သွားတာပေါ့ ..”

“သူ့ချစ်သူက ဘယ်သူလဲဟင် ..”

“မူသိဘူး .. ဘရာ က နေရာတကာပြောပြတတ်တဲ့အထဲမှာ သူ့ကို ဆရာခေါ်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ဘရားသားလိုသာ ခိုင်းတာ ညီအစ်ကိုသူငယ်ချင်းလို ပြောဆိုတိုင်ပင်တာလည်း မရှိဘူး။ သူ ခံစားနေရမှုနဲ့သိလို့ မျှဝေခံစားပေးပါ့မယ်ဆိုတာတောင် အသိပညာတက် မျှခံစားရအောင် ချစ်တုန်းက မျှချစ်ခဲ့တာမို့လို့လားတဲ့ .. ပွကျတာ ..”

အခန်း (၁၂)

“ဒီလိုဆို အေးအတူပူအဖွဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ဆိုတာတွေ ဘယ်သွားထားမလဲ ..”

“သူ ဘယ်မှာထားသလဲတော့ မသိဘူး .. အဲ့ဒီအမျိုးသမီးကို သူ မီးလှီးတာတောင် ..”

“ဟင် .. သူတို့ အဲ့လောက်တောင် ပတ်သက်ခဲ့ကြတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် ပြီးတော့ ဆယ့်လေးငါးရက်တည်းနဲ့ ပြန်ကွဲသွားကြတယ် ..”

“ဖြစ်ရလေ ..”

“ဒေါ်လေးကို ပြောတာတော့ ဟိုဘက်က ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ လာခွဲသွားတာတဲ့၊ ဆရာက မျက်နှာကမာကျောသလောက် စိတ်တည်းမာတယ်၊ သူ အရမ်းခံစားရတာကို သူ့အမူအရာပျက်နေတာလောက် ခန့်မှန်းလို့ရတယ် .. ဘာမှ ဖွင့်မပြောဘူး ..”

“သူ့ချစ်သူကို ဒေါ်လေးတို့ကတော့ သိမှာပေါ့ ..”

“မသိဘူး ..”

“ဘယ်လို ..”

ရေကူးကန်မှာ ရေကူးတဲ့လူ သိပ်မရှိပေမယ့် ရေကူးပတ်စုံနဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဆင်းလာတော့ ပြောနေသည့် စကားကို အံ့ဩတာပဲ။ ရော့ မိန်းကလေးတွေ ဝတ်ထားတာကို ထူးဆန်းနေဟာပေး ..။ လုံ မျက်လုံးတွေဖြူးထွက်လာသလိုပင် ..။

သို့သော် ရေကူးကန်နဲ့ ရေကူးကြတဲ့ လူတန်းစားတွေအကြောင်း မှုနကပဲ မင်းအံ့ သေချာပြောပြထားတာမို့ စိတ်ကတော့ ခေါင်ဖျားအကြောင်းမှာပဲ ပိုမိုဖိစီးနေခဲ့ပြီး ..။

“အဲ့လောက်တောင် သူက နှုတ်လုံတယ်နော် ..”

“တမင်မျိုးသိပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောပြတတ်တဲ့အကျင့်ကိုမရှိတာ မှောက်ပြီး အဲ့ဒီတစ်ယောက်ကတော့ တော်တော်မာနကြီးတဲ့ပုံဗျာ .. ဘရာ

တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ ပြောပြတဲ့ပုံအရဆို သူက ဘရာ ကိုတော့ချစ်တယ် လူကိုသာချစ်တာ ဘဝကိုမချစ်တာမျိုးပေါ့ ..

“ကိုခေါင်ဖျား က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ..”

“မကြီးစု က ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးတည်းက စကားမပြောနိုင်တဲ့ရောဂါ ရသွားတာလေ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ .. မွေးရာပါလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကူးစက်ရောဂါ မျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဘရာ နဲ့ ညားရင် သူ ပြုစုရမှာစိုးလို့လား မသိတာ ..”

ခေါင်ဖျား နဲ့ သူမ သိပ်မရင်းနှီးသေးပါ။ ဒါပေမယ့် ကြားနေရတာ ကိုတော့ ခေါင်ဖျား ဘက်က မခံနိုင်ဖြစ်နေမိ၏။

“ဒါတောင် ဘရာ က ပြန်ပေါင်းဖို့ကြိုးစားသေးတယ်၊ နောင်တော့ စတုရီယိုကို ကျွန်တော်နဲ့ထားခဲ့ပြီး သာရ ရယ် သတ္တိ ရယ်ကိုခေါ် ပြီး စင်ကာပူထွက်သွားတာပဲ ..”

“အဲ့ဒီလူတွေကိုခေါ်သွားပြီး ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဟိုမှာ ဓာတ်ပုံနဲ့ အက်ဒစ်သင်တန်းတွေတက်ခိုင်းဖို့လေ .. အကုန်လုံးကို ဘရာ ကပဲ စရိတ်စကအကုန်ခံပြီး ပညာသင်ဖို့ထိ တာဝန်ယူတာ ကာ ..”

“ဓာတ်ပုံရိုက်တာ အဲ့လောက်တောင်ခက်ခဲလို့လားဟင် ..”

“ဘယ်ပညာမဆို ဝါသနာပါလို့ လေ့လာသင်ယူမယ်ဆိုရင် ပြီးဆုံးသွားတယ်ရယ်လို့မရှိဘူးဗျ .. ဘရာ က ဓာတ်ပုံကိုသိပ်ဝါသနာပါတာ ပန်းချီကတော့ သူ့စိတ်အပန်းဖြေတဲ့သဘောလောက်ပါပဲ၊ သူ စိတ်ညစ်လာရင် အရက်သောက်တာ လေလွင့်တာတွေမဖြစ်ဘူး၊ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့နေရာတွေမှာ ပန်းချီသွားဆွဲတာပဲ ..”

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့ ..”

“ကောင်းပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတာကို ခန့်မှန်းမရတာ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိဘဲ သူ စိတ်ဆင်းရဲနေတာကိုထိုင်ကြည့်နေရတာ မလုံ စဉ်းစားကြည့် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

လုံ နဲ့ သူ စတွေ့တုန်းက မွေးနေ့ပွဲကို ပြောပြလိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးမှ က လျှို့ဝှက်တတ်တာကို သတိရမိသည်။ ဒါကို သူ ပြောစေချင်ရဲ့လား မပြောစေချင်ဘူးလား မသိ ..။

တော်ကြာ 'တုံးတစ်' သည့်အဆင့်ကနေ 'ပါးစပ်ဖွာ' သည့် တွဲအဆင့်ဆိုင်ရောက်ခဲ့ရတယ်လို့ဆိုရမိ၏။

“ဟိုမှာ သတ္တိ တို့ကို သင်တန်းတက်ခိုင်းပြီး ဘရာ က အလုပ်လုပ်တာလေ၊ ငွေတွေရှာလာတာတော့ အများကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေတော့ ဘာမှဖြစ်မလာပါဘူး ..”

“ဘာကိုမျှော်လင့်တာလဲဟင် ..”

“သူ့ချစ်သူကို ပြန်ရဖို့ပေါ့ .. ဘရာ ပြန်လာရင် စီးပွားရေးထပ်တိုးပေးမှာလား .. ဘာလုပ်ဖို့အစီအစဉ်ရှိသေးလဲဆိုတော့ 'မိန်းမယူမှာ' တဲ့..”

“မိန်းမယူမယ်ဆိုတာနဲ့ အရင်ချစ်သူကိုပြောတာဖြစ်စရာလား .. နှစ်လောက်ကြာမှတော့ ..”

“မပြောတတ်ပါဘူး .. အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ သူ့ကိုခန့်မှန်းတာ တော်တော်ကိုဆိုးပါတယ်ဆိုမှ .. ဟော .. ပြောရင်းဆိုရင်းနားလားပြီ ..”

ဒါပေမယ့် ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်ဖျား ဆီကမဟုတ် ..။

“ပြော သာရ ..”

“....”

“ခုလား .. ငါ့ကို ဘရာ က အဲ့ဒီကိစ္စမလုပ်ခိုင်းဘူးနော် ..”

“....”

"ဖြစ်ပါတယ် .. ငါလျှောက်နိုင်နေပါပြီ အောက်မှာကားရှိလား .."
ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် ဘေးမှာချထားသည့် ကင်မရာအိတ်ကို ကောက်
ယူလိုက်ကာ ..

"ကဲ .. အောက်ဆင်းရအောင် .. အရင်ကိစ္စပေါ်လာလို့ .."

"ဟုတ်လား .. ကိုမင်းအံ့ ဆင်းနှင့်လေ .. မာတ်လှေကားနဲ့ဆင်းရ
တာပဲ .. ဒီနေရာလေးက အရမ်းလှလို့ .."

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ပြာလှဲလှဲရောင်နံနက် အထူ
ပဒေသာတို့ကိုလည်း ထိုင်ကြည့်နေလို့ရသည်။ ထိုပြင် သူမရဲ့ လှိုင်ခုံဘေး
မှာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးခဲ့သည့် ပန်းအလှပင်တွေက အိုးကြီးထဲမှာ ပန်းအတူ
တွေလားထင်ရအောင် လှလေသည်။

"ဒီရေကူးကန်က ဒီကွန်ဒိုမှာနေတဲ့လူတိုင်း လာကူးလို့ရတယ်
လေ .. ညနေခင်းဆိုရင်လည်း ခြောက်လွှာကနေ sunset ကြည့်လို့ရ
တယ်။ ညနေဆို အဲဒီမှာလူတွေအများကြီးပဲ မသိတဲ့လူချင်းလည်း အဲဒီမှာ
ပြောဖြစ်ခေါ်ဖြစ်ပေါ့ .." တဲ့ ..

မင်းအံ့ ရှင်းပြတာတွေနားထောင်ပြီး ပိုက်ဆံသာရှိလျှင် ကိုယ့်ဘဝ
ကို လောကနိဗ္ဗာန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်တာပဲလို့ တွေးနေမိ၏။ ပြီးတော့
လူတွေကလည်း စည်းစိမ်ခံစားဖို့အတွက်ဆို ပိုက်ဆံတွေအကုန်ခံပြီး
သူ့ထက် ငါ သုံးဖြုန်းနေကြ၏။

ဒီကြားထဲမှာ ခေါင်ဖျား လို လူကိုဘယ်နေရာထားကြည့်ရမလဲဟု
တွေးမိလာခဲ့သည်။ သူ့ချစ်သူ သူ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ
ဘယ်သူလဲ ..။

နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဒီမိန်းကလေးကို မေ့ပျောက်နှိ
လား .. သူမနဲ့ ပေါင်းနိုင်ဖို့ စီးပွားရှာသွားတာလား ..။ သူ ဘာကြောင့်
သွားပြီး ပြန်လာတော့ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင်
သူ ဘယ်လိုများ ဖုံးဖိဟန်ဆောင်နေနိုင်တာလဲ ..။

"မာမီ .. မာမီရေ .."

"ဖြန်း ..."

"အမလေး .."

တွေးလို့ငေးလို့ကောင်းနေတုန်း ရေတွေဖြန်းခနဲလာစင်တာ အလုံး
လိုက် ..။

"ဟယ် .. သားရယ် .. ဟိုမှာ သူများကိုရေတွေစင်ကုန်ပြီကွယ်..
ညီမလေးရယ် .. ဆောရီးပါနော် .."

ရေကန်ပေါ်တက်လာသည့် မအေကို ကန်ထဲကနေ သုံးလေးတန်း
အရွယ်ကောင်လေးက ရေနဲ့လှမ်းပက်လိုက်တာဖြစ်သည်။

မအေဖြစ်သူက တဘက်စောင် ပတ်ခြုံလိုက်ပြီး ပျာပျာသလဲလာ
တောင်းပန်သည်။

မျက်နှာနဲ့ ရင်ဘတ်တွေမှာ ရေတွေစိုရွှံ့ကုန်သဖြင့် လုံ ရေတွေ
ကို ပွတ်သပ်ခါချနေရင်း ..

"ရပါတယ် အစ်မ ကလေးကဆော့တာပဲဟာ .."

"အန်တီလေး .. အန်တီလေး ရေဆင်းကူးပါလား .. ရေမကူးတတ်
ရင် သား သင်ပေးမယ်လေ .."

ကောင်လေးက ဝတုတ်တုတ်ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ချစ်စရာ
လေးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စကားသွက်ပုံလည်းရကာ ..။

"လာပါ အန်တီလေးရ .. ရေစိုနေပြီဥစ္စာ .."

"ဟင့်အင်း အန်တီက ရေမကူးတတ်ဘူး။ ကူးကိုမကူးရဲတာ .."

ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာက ပတ်တီးဖြေပြီးရုံပဲရှိသေးသည်။ မြေ
ထောက်ကလည်း သိပ်မကောင်းသေး ..။ လုံ ရေကူးတတ်ပါသည်။
ဒါပေမယ့် ချောင်းရေမှာပဲကူးဖူးသည်။ ခုလို ရေသေမှာတော့ မကူးရဲ
ပေ ..။

သူမ အောက်ပြန်ဆင်းမှ ဖြစ်တော့မှာပါ။ ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံးနှင့်

လရောင်ကျူးရင့်

ထမိအောက်နားတွေမှာ စိုနေပြီဖြစ်ကာ ဒီနေရာမှာ လေကပိုတိုက်သည်။
 “ဟင် ...”
 “ဓာတ်လှေကား အလုပ်မလုပ်ဘူး ညီမ .. မီးပျက်နေသလားမသိဘူး ..”
 “ဟုတ်တယ် .. မကြုံစဖူးပဲ ..”
 “အစ်မ .. အစ်မ ..”
 ဓာတ်လှေကားရှေ့က ပြန်လှည့်သွားသည့်လူတွေကို ကမန်းကတန်း ပြန်ရောက်လာကာ ..
 “ကြာမှာလားဟင် အစ်မ ..”
 “ပြောလို့မရဘူး .. လာလေ အရေးကြီးရင် လှေကားက ဆင်းလိုက်ပေါ့ ..”
 ပြောသွားပေမယ့် သူတို့ထွက်သွားသည့်ဘက်မှာလို့တွေးရင်း လိုက်ခဲ့ပေမယ့် လှေကားထိပ်ရောက်တော့ ခြေထောက်က တော်တော်နာနေပြီဖြစ်၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လှေကားထစ်က ခပ်မတ်မတ်မှာ သိပ်တော့မရှည်ပေ ..။
 သူမ လက်ရမ်းကိုအားပြုပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်ချကြည့်လိုက်သည်။
 “အား ...”
 အားပြုဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့် နောက်ခြေထောက်က အဆမတန်နာကျင်သွားကာ ..။
 “ဟေ့ .. ကိုင်းထား ..”
 ခေါင်ဖျား ၏ အလောတကြီးအော်သံကို ကြားလိုက်ရကာ တခုနဲ့တခု ပြေးတက်လာပြီး ..။
 “ခြေထောက်ကဖြင့် မသန်ဘူး .. သုံးထပ်ထိတက်သွားသေးတယ်၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး ..”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

“အား .. အရမ်းနာတယ် ..”
 “နည်းသေးတယ် ခင်ဗျား ...”
 လူကို လက်မောင်းတစ်ဖက်ကနေ ဆွဲ 'မ'ထားကာ အပေါ်ပြန်ရောက်အောင် ရွေ့ခနဲ ဆွဲယူလိုက်၏။
 “အဲ့ဒီမှာထိုင်နေ .. ဓာတ်လှေကားကောင်းမှ ဆင်း ..”
 ပြောပြီး ဓာတ်လှေကားဆီ သူ ပြန်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကိုင်လျက် ပြန်ရောက်လာကာ ..။
 “နာရီဝက်လောက်ကြာမယ်တဲ့ .. စက်ချို့ယွင်းလို့ပြင်နေတယ်တဲ့ .. ကျွတ် ..”
 သူဟာသူ ဒေါသထွက်နေပြီး နဖူးဆံစတွေနဲ့ ဖျက်နှာရာ ရင်ဘတ်တွေရော ရေတွေစိုနေတာကိုမြင်သွားကာ ..။
 “အဲ့ဒါတွေက ဘာဖြစ်လာတာလဲ .. သင်္ကြန်မကျသေးဘူး ရေအော့လာတာလား ..”
 “ဟုတ်တယ် ..”
 “ဘာ ...”
 ရွဲ့ပြောပြီး လုံ က စူးစူးဝါးဝါးကြည့်၏။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ ဝိတ်ကောက်သလို ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှုပ်ပစ်၍ ..။
 “ပြောလည်း သေပေါ့လို့ပြောဦးမှာမို့လား .. မေးမနေနဲ့ ..”
 “မမေးလို့ရမလား .. သေပေါ့လို့ပြောလို့ရအောင် သေသွားနိုင်တာတွေ ဘယ်လောက်လုပ်ထားလဲဆိုတာ သိဖို့လိုသေးတယ်၊ မင်းအဲ့ ပြောတာထိုင်နေကြတာဆို .. အဲ့ဒီမှာ စိုရွဲနေတာတွေက ဘာလဲ ..”
 “ကန်ထဲက ကောင်လေးက သူ့အမေကို ရေနဲ့ပက်ဆော့တာ အဲ့ဒါလို့ ကို စိုတာ ..” ဟု သေချာရှင်းပြသော်လည်း ..။
 “ရေလည်းမကူးဘဲနဲ့ လှမ်းပက်လို့ရလောက်တဲ့အထိ ခင်ဗျားက အနားမှာသွားထိုင်နေတာလား .. ဘာလဲ လူတွေရေချိုးနေတဲ့ ပုံစံက

တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းနေလို့လား ..”
 “ခေါင်ဖျား .. ရှင် ..”
 “ငါ့ကို ခေါင်ဖျား လို့မခေါ်နဲ့ မင်းအသက်ကို လက်ချိုးရေကြည်
 ဦး ..”
 “အို .. ခေါ်ချင်သလိုခေါ်မှာပဲ .. ရိုသေလေးစားခံချင်ရင် ရိုသေ
 အောင်နေပေါ့ ..”
 “ဘာကွ ...”
 “သူများ အရှိက်ထိအောင်ကပ်ဖွဲပြော ဘယ်လိုနေနေ အပြစ်တင်
 တာက မလွတ် ..”
 “လုံမဒီ ...”
 “ဘာလဲ ..”
 “မင်း .. သေတော့မယ် ..”
 “ရောဂါနဲ့တော့ မသေဘူး .. ရှင် မေတ္တာပို့လွန်းလို့ သေမှာ ..”
 “မင်း ...”
 “ဘာလို့တက်လာသလဲ .. လုံ့ ဘာသာ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်
 ရောက် ..”
 “ဟုတ်တယ် .. ငါ့ကိုက ရှည်တာ ..”
 “ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိဖို့ပဲလိုတာ ..”
 “တောက် ..”
 ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ဘဲ သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ သို့
 သော် ဒုတိယထပ် လှေကားတစ်ဝက်ထိဆင်းခဲ့ပြီးမှ ..
 ကိုယ့်ဘာသာရေရွတ်ပြီး ကျွတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေး
 နဲ့ သူ ဘာမှပတ်သတ်ဖို့လည်းမရှိခဲ့ဘဲ ခုလည်း ရင်းနှီးလှတာမဟုတ်ဘဲ
 နှင့် သူမတွက် ဘာဖြစ်လို့ သူချည်းပဲ နေရာတကာ သိတတ်နေရတာ
 လဲ ..။

သင်းကတော့ ရန်တွေ့ဖို့တာဝန်ကျေနေသည်။
 “မင်းအံ့ .. ဟေ့ကောင် ..”
 “ဘရာ .. ဘရာ ပဲ ကိုမေတ္တာ တို့ ဓာတ်ပုံတွေကိစ္စ ..”
 “ကျွတ် ...”
 “ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ဘရာ ..”
 “ချစ်သူရော ..”
 “ချစ်သူက အိပ်နေတယ်လေ .. ဒီမှာ ကျွန်တော်နဲ့ သတ္တိ ပဲရှိတယ်”
 “သတ္တိ က ဆိုင်သစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”
 “မင်းအံ့ ကို ဘရာ ဖုန်းဆက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဒီရောက်လာတာ ..”
 အားလုံး တန်းစီမေးပြီးမှ တာဝန်က သူ့မှာပဲရှိလာတာတွေးမိသွား
 သည်။ အကျိုးက ရင်ဘတ်မှာ အပါးသားလေးတစ်ဝက်ပါနေသဖြင့်
 ရေခဲနေတော့ ကြည့်ရဆိုးနေတာကို မြင်ယောင်လာ၏။
 ရှေ့ဆံပင်တွေ ရေခဲနေသဖြင့် မျက်နှာကနေအပြောင်အိမ်းလှန်
 သားတော့ သူမကိုယ်မှာ ကာကွယ်ထားတာ ဘာမှမရှိသလိုပင် ..။
 ထို့ကြောင့် တဘက်ကြီးတစ်ထည်ဆွဲယူကာ အပေါ်ပြန်တက်လာ
 ရသည်။ အပေါ်ရောက်တော့ သူမ လှေကားထိပ်မှာ မတ်တတ်လေး
 နေကာ နံရံကိုမို၍ လက်လေးပိုက်ထား၏။
 “ရော ..”
 တဘက်ပေးလိုက်တော့ သူမ ရင်ဘတ်ကနေ သိုင်းမြဲလိုက်ပြီး
 သက်ပိုက်လေးပြန်လုပ်ထားလျှင် ..။
 “မင်း ခေါင်းကိုအရင်သုတ်လေ .. ဆံပင်တွေစိုရွှဲနေတယ် မဟုတ်
 နဲ့လား ..”
 “ရပါတယ် ...”
 သူမ အတင်းကြီးငုံ့နေပြီး ပြောသံက တုန်ခါနေကာမှ သူ သတိ
 သွားမိသွားသည်။ လုံ့ ငိုနေသည်ပဲ ..။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ငုံ့ထား

သည့် မျက်ဝန်းကနေ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလက်လက်ခုန်ဆင်း လျက် ..

"ဟိတ် .. ဘာဖြစ်တာလဲ .."

"ဟင့်အင်း .."

"မင်းကို ငါ အော်နေခေါက်နေတယ်ထင်လို့လား .. မင်းပဲ ရန်တွေ ကောင်းပြီးတော့ ဦးအောင်ငိုတယ် .."

"မဟုတ်ပါဘူး .."

ပြောပြီး မျက်နှာမော့ဖို့ကြိုးစားတဲ့ပုံပင် .. ဒါပေမယ့် မျက်ရည် သုတ်နေရင်း ပြန်ငုံ့သွားကာ တရွိုက်ရွိုက်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ..။

"လုံ့ ခြေထောက်က အရမ်းကိုက်လာလို့ .."

ဟင် !...။

ရေစိုသွားလို့များလား ..။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ လက်နက်က မျက်ရည်ဆိုတာ မှန်နေသည်ထက် နှစ်ဆပိုပင်ပန်းစေနိုင်တာကို သူ့ဒေါသတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ဘဲ ဟိုဒီလှမ်းကြည့် ရင်း ခေါင်းကုတ်မိ၏။

"ခဏနေဦး .."

သူ ဓာတ်လှေကားသွားကြည့်တော့လည်း မဖွင့်သေးပေ ..။

"လာ .. မင်း ဒီမှာထိုင် လောလောဆယ်ဆဲပင်တွေ အရင်ရေသုတ် လိုက် .."

"လုံ့ အောက်ဆင်းချင်တယ် .."

"မင်းကိုပျဉ်း အောက်ထိရောက်အောင်သယ်သွားဖို့ ငါက ဟာကူ မှ မဟုတ်တာ၊ ကျွတ် .. ဟိုကောင် ဘာကိစ္စ ဒီထိခေါ်လာပြီးတော့ကွာ-

"လုံ့ က နေခဲ့ဦးမယ်လို့ပြောလိုက်တာ အဲ့လိုရေစိုမယ်လည်းမထင် လို့ .. ပြီးတော့ ဓာတ်လှေကားပျက်တတ်မှန်းလည်း မသိလို့ .."

"ဘာမှသာမသိတာ မင်းလုပ်ချင်ရင် ဘယ်တုန်းက စဉ်းစားချင်ခဲ့-

ဘာရှိသလဲ .."

"ဘယ်တုန်းကလို့တော့ မပြောပါနဲ့ .. လုံ့ ရှင့်အိမ်မှာနေတာ တစ် ဆယ့်ရှစ်ပါသေးတယ် .."

မျက်ရည်တောင် မခြောက်သေးဘဲ ရန်တွေသံက ပတ်ခနဲ ..။

"ဟား .. ဒီမှာတွေ့ပြီ အရာသမား .. လာ .. လာ .. ဝိုင်းထားကြ"

ရုတ်တရက် ယောက်ျားကြီးသုံးယောက် ရောက်လာကြကာ ခပ် ခပ်ပိုင်ပိုင်ထိပ်ပြောင်နေသည့်လူက လုံ့ နဲ့ ခေါင်းဖျားကို ရယ်နေရင်း

အော်လှည့်စီကြည့်ကာ ..။

"ကျုပ်တို့က နောင်ယုက်သလိုဖြစ်နေပြီထင်တယ် .. ဆော့ရီးဗျာ"

"အန်ကယ်လ် ဦး .."

"ဟုတ်ပ .. မြို့လယ်ခေါင်က ဆိုင်သစ်ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အောက်ထပ်မှာလည်း မေးခဲ့သေးတယ်၊ သူတို့ကတော့ အပေါ်မှာပဲလို့

ပြောပါဘူး .. ကျုပ်က ခြောက်ထပ်က ကျုပ်မန်နေဂျာဆီလာရင်း အောက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တွေ့တာ .."

ဘယ်သူတွေမှန်းတော့ မသိ ...။

ဒါပေမယ့် လုံ့ နဲ့ သူ့ကို တစ်ခုခုထင်နေကြတဲ့ပုံပင် ..။ ဒီနားက ဘာသွားပေးချင်သော်လည်း သူမ ခြေထောက်က မလျှောက်နိုင် ..။

"သူက ဒေါ်လေးမိတ်ဆွေထဲက အသိပါ၊ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာ မရှိသေးလို့ပေ .. ဓာတ်လှေကားပျက်နေတော့ မဆင်းနိုင်သေးလို့ စောင့်

တာ .."

ခေါင်ဖျား ကလည်း သေချာရှင်းပြ၏။ သို့သော် ထိပ်ပြောင်ပုဂ္ဂိုလ် လုံ့ တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့ ဖြန့်ချထားသည့်ဆဲပင်တွေကိုပဲ ကြည့်နေကာ-

"ဆဲပင်တွေကတော့ ရှယ်ပဲဗျာ .. ဒီပုံ ဒီရုပ်ရည်နဲ့ဆို မဆိုးဘူးဗျာ-

"ဟုတ်တယ် ကိုဦး .. ငါ့အတွက်လည်း အဆင်ပြေနိုင်တယ် .."

"ခင်ဖျားတို့ကလည်း ပိုင်ရှင် .. အဲ .. အိမ်ရှင်မျက်နှာလည်းကြည့်

ကြည့်: ..

ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ..

မသမာသည့်စကား မဟုတ်လောက်ပေမယ့် ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေရလဲ မသိသောကြောင့် လုံ့ မျက်နှာလေးတည်တည်တင်းတင်းလေးဖြစ်နေ

ပြီးတော့ ခေါင်ဖျား နဲ့အတူ ရောနှောဘက်ကို လျှောက်သွားကြစကားတွေပြောနေကြသည်။ လုံ့ ကိုလည်း လှည့်ကြည့်တဲ့အခါရှိသည်

လူစွဲတော့တောင် လုံ့ ကို နှုတ်ဆက်သလို မေးဆတ်ပြီး ရယ်သွားကြသေးသည်။ မျက်နှာတွေပေါ်က ဖော်ရွေသည့်အပြုံးတို့ကြောင့်

မဟုတ်တမ်းတရားပြောနေကြတာကို စောင့်ရင်း လုံ့ ဘာစာတ်လေကားသိ တရွေ့ရွေ့သွားနေမိတာမို့ ခေါင်ဖျား သူမနားပြန်ရော

လာတော့ ဓာတ်လှေကားရှေ့မှာ ..

"မလျှောက်နိုင်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဇွတ်လျှောက်နေတာလဲ .."

"ရုပ်စောင့်နေတော့လည်း ရှင်တို့ သူများအကြောင်းပြောနေကြတာ မနေတတ်လို့ပေါ့ .."

"ဘယ် သူများလဲ .."

"လုံ့ အကြောင်း .."

ခေါင်ဖျား က ရေသုတ်ထားပြီးစ ပြောင်နေသည့် လုံ့ မျက်နှာတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ ..

"မင်းအကြောင်းမသိတဲ့လူတွေက ပြောသွားကြတယ် မင်းလှတယ်တဲ့ .."

"ဘယ်လို!..."

လှတယ်ပြောတာတောင် ဝမ်းသာရမှာလား ဝမ်းနည်းရမှာလား ..

"ဟုတ်တယ်လေ .. ငါကတော့ အကြောင်းသိနေလို့ထင်တာ

မင်းလောက်ရုပ်ဆိုးတာ ရှာမတွေ့ဘူး .."

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ မရှိတော့ရင် ရုပ်ဆိုးတာ ရှာမတွေ့ဘဲနေမယ်

တောင်ကြည့်ထား .."

"အဟွန်း: ..."

လုံ့ စိတ်တိုသွားသဖြင့် မျက်နှာလှုပ်ပစ်မိကာ ..

"သူ့ကျတော့ တော်တော်ချောနေရှာတာ .."

ဗွဲစိပွဲစီရေရွတ်ရင်း သတိလက်လွတ်ခြေလှမ်းလိုက်လျှင် ..

"အ ..."

သူမ ကိုယ်လေးယိုင်သွားသည်နှင့် ခေါင်ဖျား က လက်တစ်ဖက်

ထိန်းထားလိုက်ပြီး ..

"ငါက အဲဒီလို မင်းအကြောင်းတွေ သိနေလို့လေ .."

လှချင်းပူးကပ်သွားသည့်အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်က မွှေးပျံ့သည့် ကိုယ်

ကြောင့် လုံ့ မနေတတ်မတိုင်တတ်ကြီး ဖြစ်သွားမိသည်။ မသင့်

ကြည့်သည့် ဒေါသရန်စွယ်တွေ ခဏတဖြုတ်မေ့သွားခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်

ဘယ်လိုဖြစ်သွားလိုက်မှန်းလည်း မသိ ..။

အခန်း (၁၃)

“လုံ ရယ် .. ဒီထက်ကောင်းတဲ့ကံတောင် ဒီလောက်မကောင်းဘူး၊ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ မှတ်လိုက်စမ်းပါ ..”

ဖြစ်ပျက်သမျှအလုံးစုံကို ပြောပြလိုက်တော့ အေးလှ လုံအထံ စာနာစိတ်နဲ့ မျက်ရည်တွေတောင် လည်နေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် အပြီအမှာတော့ သူမကိုယ်တိုင် အားရဝမ်းသာဖြစ်နေခဲ့လျက် ..

“ပြန်မသွားနဲ့ လုံ .. လုံးဝမပြန်နဲ့၊ သူ့မှာ နောက်မိန်းမနဲ့ သားနေလို့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါလို့တောင် ပြောထွက်နေမှ ကိုယ်က ဆက်ရင် မျက်နှာပြောင်ရာကျမှာပေါ့ .. ပြီးတော့ နင့်ကိုယ်နင် ပြန်ဆန်ကြည့်စမ်း .. သူ့အိမ်မှာနေရတုန်းကနဲ့ အခု မျက်နှာစိမ်းတွေနဲ့ နေရတုန်းကနဲ့ ခွဲစားချက် ..”

“နင်က ဘာကိုမေးတာလဲ .. မျက်နှာစိမ်းတွေနဲ့တော့ ဘယ်ရောင်ပါမလဲ .. ပြီးတော့ သူတို့ကယောက်ျားလေးတွေ သူတို့ဆီမှာ အလုပ်ဖို့က ..”

“ဘော်ပြီ .. အလုပ်အကိုင်ကိစ္စ ငါသိချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ စက်ဝန်း ဆီမှာနေတော့ ဘာလေး ..”

“ပျော်ပါ့မလား အေးလှ ရယ် ..”
စက်ဝန်း ကို သတိရလိုက်တာနှင့် အထက်ဦး မျက်နှာကပါတွဲ ကပ်ပါလာသည်။ ထိုနာမည်ကြားလိုက်ရတိုင်း သူ့ကို သတိရမိတိုင်း လှလောင်ခြင်းသည် ရင်ထဲမှာ မီးမြှိုက်ခံနေရတဲ့အတိုင်း ..။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားက ကိုယ့်ကိုပွေ့ပိုက်ကြင်နာခဲ့တဲ့လက်တွေနဲ့ .. ကိုယ့်ကို ချစ်စနိုးကြည့်ခဲ့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ..”

“ကဲပါ မငိုပါနဲ့တော့ .. ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ၊ ငါ အိမ်ထောင်သည်တွေပေမယ့် စာနာနိုင်ပါတယ် လုံ ရယ် .. သူ တခြားမိန်းမကိုပွေ့ပက်နေတာမြင်တိုင်း နင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ ပြေးကြည့်ဖို့မှ ညီတာ၊ နင် အဲ့ဒီမှာနေဖို့များ စဉ်းစားသေးတာ အဲ့ရော လုံ ရယ် .. သောပြီး ချောမောလှပတဲ့မိန်းမကိုယူထားတည်းက နင် ကိုယ့်နေရာထိုင်သိရမှာ ..”

လုံ မျက်နှာလေး ငုံ့ကျသွားတော့လည်း သနားမိကာ ..

“ငါက တမင်နိမ့်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ .. ငါတို့က ဒီမှာလာကြမ်းလို့မှမရတာ၊ တရားစွဲပါလား အရှက်စွဲပါလားဆိုတော့လည်း မှာ ငွေက မလိုက်နိုင်၊ ငွေရှိရင်တောင်မှ နင် လုပ်ရက်မှာလား ..”

လုံ ချက်ချင်း ခေါင်းခါ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ .. သူတို့က ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ပေမယ့် ကိုယ်လုပ်ရက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့လို မျက်နှာမဲ့တွေအတွက်က နိုင်နေရုံအပြင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ နင် တောကိုပြန်ပြီး ရွာလုံးလက်ဦးထိုးတာ ခံမယ့်အစား သူတို့နဲ့ပဲ နေလိုက် အလုပ်လုပ်ရက်ဆုံးပေါ့ .. ယောက်ျားလေးတွေချည်းပေမယ့် ဒေါ်ဟန်သိ ဆိုတဲ့အကြီးက သူတို့နဲ့နေဖို့ လက်ခံနေတာပဲ ..”

ဒီနေရာရောက်မှ အေးလှ က တစ်ခုခုကိုပြောရခက်သွားသလို အေးလှအေးလှအေးလှ ပြီးမှ လုံ ကို ကြည့်ကာ ..

လရောင်ကျူးရင့်

“သူတို့က ဟို မစု ဆိုတဲ့ ကိုခေါင် .. ဘယ်သူ ..”

“ခေါင်ဖျား ..”

“အေး .. အဲဒီ ကိုခေါင်ဖျား ရဲ့ အစ်မ အပျိုကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက် မယ့်သူ လိုချင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ..”

“ငါသိပါတယ် အေးလှ ရယ် .. သူတို့စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ အလကားအခန့်သားနေရအောင် ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းမှ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုနေရလိင်ရမယ်မှန်း သိပါတယ် ..”

လဲ့ က ပြောလိုက်မှ အေးလှ က ပေါ့ပါးစွာရယ်၍ ..

“အေး .. ငါပြောချင်တာ အဲဒါ .. အဲဒါ နင့်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ယုံကြည်မှုတွေဖြင့် သွားကာကိပဲ ဝမ်းသာလိုက်တော့ လဲ့ ရေ .. ခုမှာ ဆွေမျိုးဖြစ်နေရင်တောင် နင် ခုနပြောသလို အခန့်သားနေရမယ်လို့ မထင်နဲ့ ..”

အသံတိုးတိုးနှင့် မျက်နှာချင်းကပ်ပြောကာ အိမ်ရှေ့ကိုလည်း ငါ့ကြည့်သေးသည်။

“နီးတကျက်ကျက် ဝေးတလက်သက်တဲ့၊ ငါ့ရွာမှာနေတုန်းက ချစ်ပါခင်ပါနဲ့ တကယ်တမ်း အကူအညီလိုလိုလည်း လိုက်လာအခု နင်မြင်တယ်မို့လား ..”

လဲ့ ခေါင်းပဲညိတ်ပြုရသေးသည်။

“ဟဲ့ .. မိအေးလှ ရေ ..”

“ရှင် .. အကြီးသိမ်း ..”

ဒေါ်သိမ်း က အသားညိုညိုမျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် ကိုယ်က ခပ်ပြားပြားဖြစ်သည်။ ဆံပင် အုံကောင်းပုံကတော့ ခေါင်းမှာ ဆံပတ်ထုံးထားတာကပင် သပိတ်လုံးကြီးမှောက်တင်ထားသလို နေ၏။

ထိုပြင် မျက်ခုံးကောင်းသလောက် ကုတ်ချိုထားပုံက နှာတံထိ

လှပါပေသည် လုံမဒီ

ခုံးချင်း ထိဆက်နေသလားထင်ရ၏။ နောက်ထဲဝင်လာတာနှင့် ခါးထိဆက်ထောက်ထားပြီးသားဖြစ်ကာ ..

“ဧည့်သည်လာတာလည်း လာတာပေါ့အေ .. ညည်းကိုဖောက်ထဲ ခိုင်းထားတာ တစ်နာရီခွဲရှိနေပြီ။ ကိုယ့်တူမမို့ အခွင့်အရေးဝေးနေတာလို့ ကျွန်တို့ကောင်မလေးတွေ ပြောလာရင် ကိုယ့်ဘက်က ချိုယွင်းအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဇနီးလေးပါ အကြီးစိန် .. လဲ့ ကလည်း ပြန်တော့ပါ ..”

“အင်း .. ပြန်ရမှာပေါ့ .. ခုန ငါပြောလိုက်တာ စိတ်တော့မရှိနဲ့ .. ဒီဒီ .. ဒီမှာက စရိတ်ငြိမ်းခေါ်ထားရတဲ့ မိန်းကလေးတွေရှိနေတော့ အပိုမရှိဘူးလေ ..”

“ရပါတယ် အကြီးသိမ်း .. လဲ့ စိတ်မဆိုးပါဘူး ..”

“အေး .. အေး .. ဒါနဲ့ ညည်းက အခု ဘာသုပ်နေတာတုံး .. အေးလှ ကတော့ ညည်းယောက်ျားကို လာရှာတာ တွေတယ်ဆို ..”

ပြောပြီး လဲ့ ကိုယ်ပေါ်က ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ပါတိတ်ထမီကိုကြည့်ကာ အထည်တွေရောင်းတဲ့သူပီပီ မျက်ခုံးတွေပင့်သွား၍ ..

“ညည်းကြည့်ရတာတော့ မှန်မှန်ကန်ကန်အဆင်ပြေနေတဲ့ပုံပဲ .. မမှန်မကန်အဆင်ပြေနေသလားထင်ပြီး အကဲခတ်လိုက်တာမှန်း သွေးမိလိုက်တော့ စိတ်တော့တိုသွားမိသည်။

“ဟုတ်သား .. ငါမေ့နေတာ ညည်းက ညည်းယောက်ျားနဲ့ နေမှာ .. သူက ဘယ်မှာတုံး ..”

သူချည်းပဲ တစ်ယောက်တည်းပေး တစ်ယောက်တည်းဖြေနေသည်။ အေးလှ ကို အားနာသလိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ..

“သူက အခြေအနေမဟန်လို့ လဲ့ က ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်တို့ ကြိုးစားနေတာ ..”

"ဟင် .. တယ်လို့ ဘယ်လိုအခြေအနေမဟန်တာလဲ၊ စက်စက်က ဟုတ်လား .. ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒီကောင်လေးက အစတည်းက ရွာမှူးပေးမယ့် ရွာမှာကြီးတာမှမဟုတ်တာ၊ ကောင်လေးက မင်းပေါ်စိုးပေါက်လေးပဲ .."

ပြောပြီး လုံ့ ကို ကြည့်သေးသည်။ ညည်းနဲ့ မတန်မရာ ညားခဲ့တာလို့များ ပြောချင်သေးတာလား ..။

"ကောင်လေးက အခု ဘွဲ့ရဝညာတတ်လေးဖြစ်သွားပြီမို့လား .. ဟုတ်တယ် .."

"အင်း .. မြို့မှာ တော်ရုံလူပျက်စီးတာပဲ .. အပျော်အပါး စိမ်းပစ္စည်းတွေက ပေါ့မပေါ့နဲ့ .. သူများကိုင်ရင်ကိုင်ချင် သူများသုံးသလို သုံးမှုမသုံးနိုင်တော့ရတဲ့နည်းနဲ့ ပိုက်ဆံရှာရော .. ဒါနဲ့ ညည်းက အခု ကိုမခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်မှာဆို ဘာလုပ်မလို့တုံး .."

"လုပ်နေပါပြီ .. စားသောက်ဆိုင်မှာ သိချင်းဆိုတာ .." "ဘာ .."

ဒေါ်သိမ်း ရဲ့ ဘာ သံကြီးက အခု ပုံကြီးပဲဖြစ်ကာ ..။ "ညည်းက ဒီပုံစံနဲ့ .."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အကြီးသိမ်း ရဲ့ အခု ဒီပုံစံနဲ့ဆိုတော့ အကြီးသိမ်းက တောင် မထင်ဘူးမို့လား .."

လုံ့ ရွဲ့နေမှန်းသိပေမယ့် အကြီးသိမ်း အပြောဆိုတာသိနေတာကြောင့် အေးလှ ကြားထဲက ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

"ကြော် .. ဒါကြောင့် သုံးလေးသောင်းတန်တွေ ဝတ်ထားတာကို မေတ်ပုံတွေချည်း မေရှား ဝယ်နေတဲ့ကြားက ဒီဝတ်စုံလေးတွေကိုယ်အကြိုက်ဖြစ်ချင်သည်မို့ ဇွတ်ဖြုတ်ယူခဲ့တာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးတောင် မသိခဲ့ပါ။"

မေရှား ကတော့ မျက်စောင်းထိုးခဲ့သေးသည်။ ဒါပေမယ့် ရှေးဦးစွာ

လိုတော့ မဟုတ်ပေ ..။

"ယူ .. ယူ .. အဲဒါလေးဝတ်ပြီး ပြတိုက်ထဲပြေးဝင်ပေါ့ .."

လုံ့ မဲ့ရွဲ့ကိုရယ်တာဖြစ်၏။ ခုလည်း အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်တာနှင့် ဝတ်စုံတွေအများကြီးထဲက မြန်မာဝတ်စုံလေးကိုပဲ ရွေးဝတ်ခဲ့မိသည်။ ကာကယ်ဝတ်ကြည့်တော့ နည်းနည်းတောင်ပွနေပါသေးသည်။

"ညည်းက အခု ငါ့တူမကိုပါ အဲဒါတွေလုပ်ချင်အောင် လာမြှူဆွယ်နေတာလား လုံမဒီ .."

"မဟုတ်ပါဘူး .. လုံ့ ကလည်း လုပ်ချင်လွန်းလို့မှမဟုတ်တာ၊ အေးလှ က အရိပ်ကောင်းရပြီး ငြိမ့်နေတယ်ဆိုတော့ အားကျလို့လာကြည့်တာ .."

"အမလေး .. လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာများ .. အေးလှ လို ငြိမ့်ချင်သေးတယ်လို့အေ .."

"အလုပ်ဝင်ထားတာပါ၊ ဒီညမှ စဆိုရမှာ .. ဒါတွေလုပ်တာမကောင်းတာများဆိုရင်လည်း အကြီးသိမ်း က ကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြန်ရပါသေးတယ် .."

"ဖြစ်ရလေ လုံမဒီ ရယ် .. ကျုပ် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တက်နေတာက ကူသည်ကယ်ဆယ်ရေးစခန်း လာဖွင့်တာမှမဟုတ်ဘဲ .."

လုံ့ မျက်နှာ ချက်ချင်းတင်းမာသွားကာ ..။

"အကြီးသိမ်း က တောကတက်လာပြီး ပျက်စီးသွားတဲ့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်းပြောတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလားလို့ပါ .. လုံ့က အကြီးသိမ်း နဲ့ တစ်ရွာတည်းသား .."

"တစ်ရွာတည်းသားတိုင်း မှီခိုခွင့်ပေးနေရရင် ငါ့ဆိုင်တောင် ပြုတ်သွားဦးမယ် .."

"မကူညီချင်ရင်လည်း သူများတကာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေကြရတာကို လျှာလိတ်ပါးလိမ့်မပြောနဲ့ပေါ့ သူများ

ဘယ်လောက်တန်ဖိုးတန်လာသလဲ ဘာတွေလုပ်လို့ အဆင်ပြေနေသလဲ လိုက်စိတ်ဝင်စားနေတာ လွန်လွန်းတယ် ..

“အဲဒါ ငါ့အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ငါ့ကိုရန်တွေ့နေလိုက်တာ၊ မော့ဒီမှာ ငါက လိုက်စိတ်ဝင်စားနေတာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းက ငါ့အိမ်ပေါ်တက်လာတာ ..”

“အေးလှ က အကြီးသိမ်း အိမ်ပေါ်ရောက်နေလို့လေ ..”

ပြောနေရင်း လုံ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်သိမ်း က ခါးနှစ်ဖက် ထောက်၍ ..

“ကိုယ့်ဘာသာ ဝါသနာပါလို့လုပ်ရင် လုပ်တယ်ပြော .. ငါ့အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အထောက်အပံ့မရှိလို့ လုပ်ရသလိုလို ခေါင်းစဉ်တပ်ချင်တာနဲ့ ..”

“မတပ်ပါဘူး .. အကြီးသိမ်း ပဲ ကိုယ့်သတင်းကိုယ် ခေါင်းစဉ်တပ်လှလှလေးထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ ..”

လုံ က အေးလှ မျက်လုံးပြူးနေတာကို ငုံ့ကြည့်ကာ ..

“နင် ထမင်းစားနေရုံနဲ့ ကျေနပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ကျေနပ်နိုင်သလို နေလိုက်ပေါ့ .. မနေနိုင်တဲ့တစ်နေ့ ငါ့ဆီထွက်လာခဲ့ ..”

“ဟေ့ .. ခုခေါ်သွားလို့ရတယ်နော် .. ဒါမျိုးတော့ မလွမ်းဘူး ..”

ဒါ အဒေါ်တစ်ယောက်က တူမကို ပျက်စီးမှာစိုးတဲ့ စေတနာနဲ့ ပြောလာတာ ..

စတိုးဆိုင်ဇာနည်ကိုရောက်လာပြီးမှ ခြေစုံရပ်၍ မှဲလိုက်မိသလို ဒါတွေမြန်ပြောနေရင် ရန်ပုံကြီးဖြစ်လာဖို့သာရှိသည်မို့ ကိုယ့်စိတ်ထိန်းလိုက်သည်။

သူမကရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူအထင်သေးစေမယ့် စကားဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ပြောလိုက်မိတာလဲ ..။ ဒါတွေကြောင့်ပဲ ခေါင်းဖျား ကလေးက ကိုရယ်ခဲ့သည်။

မင်းအကြောင်း မသိကြတော့ သူတို့က လှတယ်ထင်နေကြတာ

“ငါကတော့ အကြောင်းသိဖြစ်နေတော့ မင်းလောက်ရုပ်ဆိုးတာ မင်းပဲရှိတယ် ..” တဲ့ ..။

သူမ တကယ်ပဲ ဒေါသဖြစ်လွယ်ပြီး ခပ်စွာစွာခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆိုးတဲ့ နှုတ်ချမ်းမချိုးလား ..။

အကြီးသိမ်း ကို ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေလိမ့်မည်လို့ တွေးမိခဲ့တာရှိပေမယ့် ခြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်နဲ့ သွေးသားမတော်ပေမယ့် အေးလှ အပေါ်မှာတော့ ကောင်းနေမည်လို့ ယုံကြည်ခဲ့၏။

ခုတော့ ရွာမှာတုန်းကမှ အေးလှ တို့ ညနေစောင်းတာနှင့် သနပ်ခါး ချိုးဆိုးခေါင်းဆုံးလမ်းပြီး အထက်အောက် အဆင်ပြေတာလေးဝတ်လို့

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တက်လာတာမှ မီးဖိုချောင်ထဲနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ ကူးလူးပြီးလွှားနေရတာ ထမီတောင် မဝတ်နိုင်ရှာတော့တဲ့ အထိပင် ..။

“နင်က ဘောင်းဘီကြီးကားကားနဲ့ပါလား ..”

“ငါလည်း ဝတ်လိုက်ကာစက အဝတ်မပါသလိုကြီးပါ လုံ ရယ် .. ခုမှနေတတ်ပါဘူး။ အကြီးသိမ်း က ချက်ပြုတ်ရင်း ထမီကြီးပြင်ပြင်နေရတာ ရှုပ်လို့တဲ့ .. ငါ့မှာ အိမ်ရှေ့လည်း လူကျရင် ဝိုင်းကူရောင်း သေးတယ်၊ ထမင်းစားတာတောင် အပြင်က စာရေးမယွေနဲ့ အလှည့်ကျ တော ..”

“နင့်ကို သူတို့လိုပဲ လစာပေးလား .. ပိုမပေးဘူးလား .. မီးဖိုချောင်ထဲမှာလည်း ခြောက်ယောက်ခုနစ်ယောက်စာ မျက်ရသေးတယ်”

“မပေးတဲ့အပြင် သူများလို ကျောကျော့မော့မော့လေးတောင် ဆိုင်ထိုင်ရတာ ကြည့်တော့ မိလုံ .. မီးဖိုချောင်စရိတ်စကက အရေးကြီးတယ် .. အလုပ်သမားတွေကို စိတ်မချရလို့ ငါ့ကို ခိုင်းတာတဲ့၊ ကိုယ့်အပေါ် အလုပ်သမားစိတ်ဓာတ်မမွှေးနဲ့တဲ့ ..။ ကဲ .. တစ်လတစ်ခါ အဝတ်

စားဝယ်ပေးမယ်တဲ့ .."

ဆွေမျိုးတော်စပ်သူတွေ မတော်စပ်ကြသူတွေအကြောင်းတွေးရင်း ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကို တွေးမိလာခဲ့သည်။ စက်ဝန်း အကြောင်း သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှန်အတိုင်းမပြောရဲသလို ရွာကိုပြန်ဖို့ကတော့ ပိုလို့ပေး ပါသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေအတိုင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့အတွက် ဒေါ်လေးဟန်သီ တို့ကသာ ခုလို မကူညီခဲ့ကြဘူးဆိုရင် သူမ ဘာတွေ ဖြစ်မလဲ ...။

အားလုံးမြိုင်ပြီး သူမ ခိုင်မာသည့်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက် သည်။ စက်ဝန်း တို့ဘက်ကိုလည်း ခြေဦးမလှည့်တော့ဘဲ ဒေါ်သိမ်း ပြောသွားတဲ့ တောကမိန်းကလေးတစ်ချို့စာရင်းထဲမှာလည်း ကိုယ်မပါ ရအောင် သူမ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတော့မည်။

စက်ဝန်း ရယ် .. ငါပျောက်သွားလို့ လူလိမ်လူညာတွေနဲ့တွေ့နေပြီ လားဆိုပြီး ရုတ်တရက် နှင် စိတ်ပူသွားတာပါ။ ခုလောက်ဆို ပြန်သွား တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း လို့တောင် တွေးနေဦးမှာ ...။

ဟုတ်ပါတယ် ငါကျေနပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ် နှင်ပျော်ပါစေ...။

အခန်း (၁၄)

"ထမင်းသွားစားပါ့မယ်ဆိုမှ ဘာလို့ခုထိ မထသေးတာလဲ ဒီစက်ဝန်း..."

"ခဏလေး လုံ့ .."

"ဟင် ..."

သူ့ဆီလှမ်းလာသည့် အထက် ရဲ့ ခြေလှမ်းတုံ့သွားမှ စက်ဝန်း ထိတ် ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ရင်း မျက်နှာ တစ်ချက်ပွတ်ကာ ...။

"ဆောရီးပါကွာ .. သူ့အကြောင်းတွေးနေတုန်းမို့ ယောင်သွားတာ..."

"အထက် ကတော့ အဲ့ဒီလိုဆောရီးလုပ်ခံရတာ ခံရခက်ဆုံးပဲ သိလား .."

သူ အောင်မြင်ကာစအချိန်မှာတည်းက မိန်းကလေးတစ်ချို့ရဲ့ ဟိုဟို ဒီဒီအကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို သူ ငြင်းခဲ့ရတာ 'ဆောရီး' နှစ်ခွန်းပဲဖြစ်သည်။

စက်ဝန်း အဲ့လောက်ထိ အောင်မြင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ မိန်းမချောလေး တွေ တော်တော်များများကို 'ဆောရီး' လုပ်နေခဲ့ရင်း 'ဆောရီး' ပြောတာ

သဘောမကျသည့် အထက်ဦး က အပိုင်သိမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စက်ဝန်း ရဲ့ အချိန်တိုင်းက သူမအတွက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သူမ စိတ်ပျက်စရာတစ်ခုတည်းကလည်း စက်ဝန်း သူမရှေ့ရောက်လာအောင် လည်း သူမပဲ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုပြင် စက်ဝန်းရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ပုံစံတို့က မော်ဒယ်လိုသည့် အောင်မြင်မှုတွေကိုမူ ဝီတ်သိမ်းပစ်ခဲ့နိုင်၏။

“အနုပညာနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေက ဒီရေလှိုင်းတွေပဲ စက်ဝန်း၊ အထက် က အဝန်း ကို အောင်မြင်တဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးအဖြစ် နဲ့ ရပ်တည်စေချင်တာ။ အဲဒီအတွက် အထက် က လူ့အသိပေးဖို့ပါ ပြင်ဆင်ထားပြီးသား ..”

သူမ စက်ဝန်း ကို ‘အဝန်း’ လို့ခေါ်ခဲ့တာကိုက စက်ဝန်း ရဲ့ ဘဝကို မှေ့စေချင်လို့ ..။ ခုတော့ ကိုယ့်သဘောအတိုင်း စေလိုရာစေဖြစ်လာခဲ့ ပြီးမှ ညီမဆိုတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ဟာကြောင့် ..။

“အဝန်း ..”

အထက် စက်ဝန်း သေးမှာရပ်ရင်း မျက်တောင်ဖျားတွေကော့နေ သည့် စက်ဝန်း ရဲ့ မျက်နှာကို စီးမိုးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ ..။

“လုံ ဆိုတဲ့တစ်ယောက်က ညီမဆိုတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ..”

“ဘာ!...”

စက်ဝန်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် မော့ကြည့်တော့ အထက် က ခုံဆွဲပြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ ..။

“အဲဒီလိုမေးချင်လာပြီလို့ ပြောမလို့ပါ .. အဝန်း ကို မမေးသေးပါ ဘူး .. ဟွန်း ..”

စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ချဉ်လာတာကိုတော့ ဖုံးလို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်ရကာ ..။

“အထက် က ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်

သူ့ကို ညီမအဖြစ်နဲ့ စည်းတစ်ဖက်ထုတ်ထားတာသာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူနဲ့ ပတ်သက်လာမှ အဝန်း နဲ့ ဆက်ဆံရေးကျလာတာ အထက် ခံစား ရတယ် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အထက် ရယ် ..”

“မဟုတ်ဘူးဆိုတာက အဝန်း ပါးစပ်ကပြောနေတာ .. ရင်ထဲက ဘစ်မျိုး ..”

“ဟင်း ...”

အတော်လေးစိတ်ညစ်သွားသည့် သက်ပြင်းချသံကြောင့် အထက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိ၏။

“အထက် ကို ပြဿနာအစရှာတယ်လို့တော့ မထင် နဲ့ အဝန်း ..”

ဒါပေမယ့် ဆွေမျိုးတော်ကြဲတဲ့လူတွေ သံယောဇဉ်ရှိကြတာထက် အဝန်း က ပိုနေတာ ..”

“အစက မပိုဘူး .. အခုမှ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ဖြစ်လာတာ .. အဲဒါ ကိုပဲ အထက် အကဲခတ်ပြီး ငြိုငြင်နေရင်တော့ ကိုယ်တို့ စကားကောင်း ကောင်းပြောဖြစ်ဖို့ အချိန်သိပ်ရှိမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ် ..”

“ဒါဖြင့် အထက် က လင်မယားအဆင်ပြေပြေပြန်ဖြစ်ဖို့အတွက် အဲဒီ ကို မြေလှန်ရှာရတော့မယ်ပေါ့ ..”

“သူ မရှိတဲ့အတွက် ကိုယ် ဘာဖြစ်နေသလဲ မင်း လိုက်ကြည့် မနေဖို့ လိုတာပါ ..”

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ မေးချင်သေးတယ် အဝန်း .. သူ ထွက်သွား တဲ့ကိစ္စက အထက် နဲ့ ပတ်သက်ဘူးဆိုတာ ယူ စိတ်ထဲမှာရင်းရဲ့လား”

စက်ဝန်း က အထက် ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ် တာ ..။

“ကိုယ် သူ့ကို စိတ်ပူနေတာသက်သက်ပဲ .. တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပါဒ်ဘူး ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“ပြီးတာပဲ .. ထမင်းသွားစားမယ် ထ ..”

“ကိုယ် ခုနကပဲ မန်နေဂျာက သူ့ဇနီးရဲ့ မွေးနေ့ဆိုပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ကိတ်မုန့်လာဖို့ သွားလို့ နည်းနည်းစားထားလိုက်တာ မဆာဘူး ဖြစ်နေတယ် .. မင်းပဲ ..”

“အရှည်ကြီးပြောပြမနေနဲ့ အဝန်း .. အဲဒါတွေ အထက် လည်း စားခဲ့တာပဲ .. ကဲ .. ထပါကွာ ..”

“ဒါဆိုလည်း သွားမယ်လေ ..”

ချစ်ရတဲ့သူက တဖြည်းဖြည်းတော့ သူ့အောက်ရောက်ရတာပါပဲ။ စက်ဝန်း မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အထက် ရဲ့ စိတ်တွေက လုံမလုံ ဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ယောက်မပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက္ခမပဲဖြစ်ဖြစ် ဇနီးဆိုတာ ကိုယ့်ယောက်ျားကို သူတို့ထက်တော့ ပိုလွှမ်းမိုးနိုင်ရမည် ခုတော့ သူမကြောင့် ကိုယ်ကပဲ တစ်ထစ်ပြန်ဆုတ်ပေးခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မွေးချင်းမောင်နှမအကြောင်း မပြောခဲ့ဘူးသလို လူက ညီမကိုမြင်လိုက်တော့ ချစ်နေလိုက်တာ သည်းသည်းလှပဲ .. ပြောစရာရှိနေသမျှ မပြောမိအောင် သူမကပဲ မှီသိပ်ထိန်းချုပ်နေရမည့်ဘက်က ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို မခံရပ်နိုင်သော်လည်း ..

“မမ .. ဒီနေ့ ကြော်ငြာဆက်မရှိင်ဖြစ်ဘူးတဲ့ ..”

ဟင်!..

နှစ်ယောက်အပြင်ထွက်လာကာမှ စာရင်းကိုင် မေသူ က ကမ္ဘာကယာထရပ်ပြီး သတင်းပေးသည်။ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လျှင် တိကျကြိုက်သည့်စိတ်က အားလုံးကိုမေ့ကာ ထောင်းခနဲထဖြစ်၏။

“ဒီနေ့ အပြီးရိုက်ပေးပါမယ်လို့ ဒါရိုက်တာက အာမခံထားတာကြားထဲမှာ နားထားတာပဲ လေးရက်၊ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ မင်းသမီးကြောင့်တဲ့လား ..”

“အခုက မင်းသမီးမဟုတ်ဘူး မမ .. စက်အဖွဲ့နဲ့ အဆင်မပြေတာ

လှပါပေသည် လုံမဒီ

“အဲဒီကိစ္စတွေကို မင်း မေးမနေနဲ့ အထက်၊ ရိုက်ကူးရေးကိစ္စတွေ ဒါရိုက်တာလုပ်ရမှာ .. ဘာကြောင့်မရိုက်နိုင်တာလဲ ကိုယ် မေးမယ်” စာရင်းကိုင်စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကိုပဲ ကောက်ဆက်လိုက်ကာ ..

“ဟလို .. ကိုအေးလား .. ကျွန်တော် စက်ဝန်း ပါ၊ ဒီညနေ ကြော်ငြာ သတ်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား ..”

“....”

“စက်အဖွဲ့တွေ ရိုက်သတ်လို့မကုန်ဘူးဗျာ ..”

“....”

“ဘယ်လို ...”

“....”

“မနက်ဖြန်ဆိုတာရော ခင်ဗျားသေချာသလား ..”

ဖုန်းပြောပြီး စက်ဝန်း က အထက် ကို ကြည့်ကာ ..

“မင်းက ‘မာရီယာ’ နဲ့ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ပြောထားတာ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“စက်အဖွဲ့တွေက မာရီယာ နက်ဝေါ့(စ်)တွေချည်းပဲတဲ့ ..”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ..”

စက်ဝန်း က ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။ လူကားရှေ့ရောက်မှ ပြန်လှည့်၍ ..

“ဘာမှမမြင်ရတဲ့လေတောင်မှ ဖိအားများရပ်ဝန်းကနေ လေဖိအား ခံရပ်ဝန်းကို တိုက်ခတ်ကြတာ၊ ဒီဒီယိုစက်အဖွဲ့တွေ မာရီယာနဲ့ မကင်းကြီးဆိုတာ သဘာဝမကျတာ ဘာရှိလို့လဲ အထက် ..”

မာရီယာ နဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ခါးခါးသီးမြစ်တတ်တာတွေများ တော့လည်း ဒါက နားလည်ရခက်သည့် ပဟေဠိတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘာအရင်ကထက် အခု ပိုဆိုးလာတာက ကိုယ့်အလုပ်ကို ထိခိုက်

ခဲလာခဲ့တဲ့အထိ ...။

“မာရီယာက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မင်းအဆင်မပြေတာနဲ့ တာလား ..”

အထက် က မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် မဖြေ ...။

“အဲဒီအဆင်မပြေမှုက အကြီးကြီးလား၊ သေးသေးလေးလေးလား၊ မမေးပါဘူး။ မင်း မပြောချင်လို့ မပြောခဲ့တာမှန်းသိလို့ ဒီနေ့ထိ မေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု ကိုယ်တို့ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်လာပြီ ..”

“မာရီယာ က အထက် ရဲ့ စီးပွားရေးကို ထိခိုက်လောက်အောင် ခုကုမပေးနိုင်ဘူး အဝန်း ပူမနေနဲ့၊ ခုဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်တာ .. တမင်လွှဲချနေတာ ..”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

စက်ဝန်း က ခေါင်းခါ၍ ...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုလုပ်ချက်တွေက အနဲ့အသက်တွေလို မမြန်ဘဲလို သတင်းတစ်ပုဒ်လိုလည်း ပျောက်ကွယ်မသွားဘူး။ ကောင်းတာဆိုးတာ သူ့တာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ တစ်ချက်မျှန်လို့ လိုက်ထားနဲ့ သိ နယ်၊ ဒါရိုက်တာကိုစောထူး က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး အထက် ..”

“ပု ဗာ ပြောချင်တာလဲ ..”

“အခု ပြဿနာရှိတာက မာရီယာ နဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘူးလို့ တာ ခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာ စကားကြောင့် ..”

“မာရီယာ ကလွဲပြီး သူ ရှာပါစေ၊ အလုပ်မလုပ်ခင်တည်းက သဘောကိုပြောပြီးသား။ မာရီယာ ကလွဲပြီး စက်အဖွဲ့ ရှိခြင်း မရှိဘဲ က သူ့အပိုင်း ..”

“အထက် ...”

အထက် က ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကိုလှမ်းဖွင့်လိုက်ပြီး ပြန်ရိုက်

“မာရီယာ နဲ့ ကင်းလွတ်တာမရှိတော့ဘူးဆိုတာမှန်ရင် မာရီယာ သည်း မင်းနဲ့ဆို အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့လူမျိုးပဲဖြစ်နေတာလား ..”

“မသိဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ရှင်ပြုနေတာကို ဒေါသထွက်နေတာလဲ အထက် - မင်း မလုပ်ချင်ရင် ကိုယ်လုပ်လို့ရတယ်၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုအဆင်မပြေထားသလဲ - ဘယ်အတိုင်းအတာအထိလဲ သိဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ် ကတတ်ခြမ်းတည်းနဲ့ ဆက်လုပ်မယ် .. ဒီကြော်ငြာတင်ဖို့ကို ရက်ကြာ ခင် ..”

“ဒီမှာ အဝန်း ..”

ထင်မှတ်ဘဲ အထက် ရဲ့ မျက်နှာလေးက မာကြောနေတာ။ “လုံ ထွက်သွားတည်းက ဝေါနေခဲ့တာမျှန်ခဏာ မာရီယာ ပြဿနာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတာလား .. အထက် နည်းနည်းမျက်စိလည် လို့ပါ ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် လုံ ကိုယ် ထည့်ဆွေးလိုက်တော့ မင်း မျက်စိလည်တာ၊ ဒီစီးပွားရေးကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားလို့ မင်းဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ် မာကို စွန့်လွှတ်ပြီး မင်းနဲ့အတူ စိတ်ပါလက်ပါယိုက်လုပ်နေခဲ့တာ” အထက် မျက်နှာ မသိမသာပြေကျသွားသည်။

“အခု မင်းဖြေရှင်းဖို့ ခက်နေတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ်က ..”

“အဝန်း ဝင်ပါပသလည်း အထက်မကြိုက်လို့ပေါ့ ..” “အဖြေစမ်း အလုပ်လုပ်ဖို့ထက် မာရီယာ ကရ(စ်)နဲ့ အထက် ဘယ်လိုပတ်သက် လဲဆိုတာ အဝန်း သိချင်နေတာဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ကိုယ်ဆန္ဒကို မင်း မေးရမှာမဟုတ်ဘူး .. ကိုယ်သိအောင် မင်း ကြောပြန်ပါသလား .. မပြောနိုင်ဘူးလား အဲဒါပဲ ..” “မင်းစက်လှပသည့် မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။”

လရောင်ကျားရင့်

“ယူက တို့ကို ဒေါသတွေထွက်နေတာလား ..”

“မင်းကို ကူညီချင်တာ အထက် .. မင်း ဘာဖြစ်လို့ နက်(ဂ်)တွေပဲ တွေးနေတာလဲ ..”

“အဲဒီအကူအညီကို အထက် က မလိုချင်ဘူးဆိုရင်ရော -”

“ဖြစ်တာပဲ .. ဒါတွေက မင်းပိုင်တဲ့စီးပွားရေး .. မင်းဆန္ဒအတိုင်း အားလုံးဖြစ်လို့ရတယ် ..”

အဝန်း က သူမလက်ထဲက သော့ကိုယူပြီး ဓာတ်လှေကားထွက်သွားသည်။ အထက် ဒီတိုင်းလေးကျန်ခဲ့ပြီးမှ ခပ်သွက်သွက်ထဲ သွားမိရင်း ..

“အဝန်း နေဦး .. အထက် ဒီသဘောပြောတာမဟုတ်ဘူး -”

သူမ ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားရင်း ကားပါကင်ကိုရောက်တဲ့အထိ တကောဖြစ်နေခဲ့၏။

စက်ဝန်း မျက်နှာကတော့ ကြည်လင်မလာခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အထက် စိတ်တွေကသိကအောက် ဖြစ်နေခဲ့ရလျက် ဒီလိုစကားတွေ ပြောမိစိတ်ညစ်ခဲ့ရသမျှ ပြန်တွေးမိကာ ချမ်းသာတဲ့မိန်းမဖြစ်ရတာကိုထပ် မှန်းလာခဲ့တဲ့အထိ ...

လှပါပေသည် လုံမဒီ

အခန်း (၁၅)

ခေါင်ဖျား ..

နာမည်ကို ဖတ်လိုရပေမယ့် ဆိုင်းထိုးထားပုံကလှသည်။

ဓာတ်ပုံ၏ ဆိုက်ဒ်က ဆယ့်ရှစ်လက်မပတ်လည်လောက်ပဲရှိကာ နာမည်ပုံကို ပခုံးလောက်ကနေ မျက်နှာအပြည့်ယူထားတာဖြစ်

တွေ့ရီယိုတစ်ခုလုံးမှာ ဒီဓာတ်ပုံတစ်ပုံပဲရှိကာ နောက်ထပ် ဘာပုံမှ မတွေ့ရပေ။ အပေါ်ဘက်က အဆင်တန်ဆာတင်ပြချိတ်ဆွဲထားတာလည်း ဘာမှမရှိဘဲ နာမည်ပုံစတူရီယိုတစ်ခုထက် လှပခမ်းနားတာ ဘယ်မှာလဲ ...။

ခေါက်ပြာရောင် ကန့်လန့်ကာကြီးတွေ မျက်နှာကျက်ကနေ ကြမ်းခင်း နောက်ဖက်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြည့်ကာထား၏။ ပြီးစေ ? ရှေးရိုးကြီးတွေက ထရိုင်ပေါ့ပေါ့မှာ ပြူးတူးပြဲတဲ့ ...။

မီးဖန်းတွေ ဆလိုက်တွေက ကြမ်းခင်းပေါ်မှာရော ဒေါက်စင်တွေ ကြမ်းခင်းထားတာရော .. အားလုံးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်၍ မျက်နှာမော့လိုက် နောက်ကျားလေးသုံးယောက်က ဖလက်(ရှ်)ဂန်းတွေ ကိုင်နေရင်း

သူမကိုကြည့်နေတာ ပြုံးနေလေတာ ...။

"ခေါင်ဖျား က မင်းတို့ဆရာလား .."

လက်နဲ့ဆွဲမသိမသာပင့်သွားကြပြီး ခေါင်းညှိတ်သည်။ အထက်
ရဲ့ လေးဖုံအမှုအရာကြောင့် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသည့် မျက်
နှိပ် ...။

"ဆရာရဲ့ တွေ့ချင်ရင်တော့ သူနဲ့ အရင်ကွန်တက်(က်)လုပ်ထား
ဖြစ်မှာ .. သူ ဘယ်စတုရီယိုမှာရှိမယ် ဘယ်အချိန်လာမယ်ဆိုတာ
နိုင်သလို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ဖြစ်ရင်တောင် သူ အချိန်ထေး
မဟုတ်ဘူး .."

"ဒါဆို အထက်ဦး က တွေ့ချင်တယ်လို့ပြောပြီး ဖုန်းဆက်ထား
လား .. ဝလီ(စ်) .."

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုကပ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြစဉ် ..

"ဟိုမှာ .. ဘရာ လာပြီ .."

ဆရာကနေ ဘရာ ဖြစ်သွားလား .. လူရိုက်ဝင်လာတာ သတိထား
ပေးမယ် လှည့်မကြည့်ဖြစ် ..။

"ဘရာ .. ဒီမှာ ဧည့်သည် .."

ကိုယ့်ဘေးရောက်လာမှ အထက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခေါင်
ကလည်း ငိုကြည့်၏။ ဝိုင်းသော် သူမကို မြင်လိုက်သဖြင့် အံ့ဩသွား
စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာမျိုး ဘာမှ ဖြစ်မသွားခဲ့ဘဲ ...။

"မင်းအံ့ တို့ ဒီမဝင်ဘူးလား .."

ဟန်ဆောင်တာလား တမင်ဂရုမစိုက်ပုံပြတာလား မသိ၊ ကွန်ပျူ
နဲ့ စားပွဲဆီတန်းဝင်သွားရင်း အလုပ်ကိစ္စကိုပဲမေး၏။

လှောင်ရိပ်ထင်ခဲ့သော လူငယ်တွေရဲ့ရှေ့မှာ အထက် ရှက်မိ
ကြောင့် ပူရှိန်းလာသလိုပင် ...။

"မဝင်ဘူး ဘရာ .. အစ်မကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရဦးမှာဆိုပြီး ..။
က လှည့်သွားတဲ့ပုံပဲ .."

"အေး .. ဒါဆို ပြင်ဦးလွင်ဟိုတယ်လ်ဇွင်ပွဲက မန်မိုရိုကစ် ငါယူ
မယ် .. 'ပွင့်ဦး' ရုပ်ရှင်က ဦးထွန်း ဖုန်းဆက်ရင် အစ်ကိုဆီမှာ
ကြည့်ပါလို့ပြောလိုက် .."

ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ရင်း ပါးစပ်က မှာစရာရှိတာတွေ
သည်။ ပြီးတော့ ယူစရာရှိတာယူပြီး ပြန်ထွက်သွားဖို့ ထွက်လာမှ...

"ခေါင်ဖျား ..."

ကိုယ့်ရှေ့ပြန်ရောက်မှ အထက် အံ့ကြိတ်သံလေးနှင့် ခေါ်မိကာ...

"ယူနဲ့ ပြောစရာရှိတယ် .."

ခေါင်ဖျား က ဆက်ထွက်သွားလျှင် ...။

"မစားရအံ့အမဲ သဲနဲ့ပတ်သလို ညစ်ပတ်ခဲ့ပြီးမှ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့
ဆက်ချင်တာလား .."

သူ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ အထက် က သူ့ဘက်လှည့်ရပ်လိုက်
သည်။

"ရှင်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာတွေရှိတယ် .."

ခေါင်ဖျား သူ့ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး မေးဆတ်၍ ...

"ပြော ..."

"ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပဲ ပြောချင်တယ် .."

"ငါ့ဘက်မှာ နှစ်ယောက်တည်းဆွေးနွေးရမယ် ဧည့်သည်မျိုးမရှိ
ဘူး .."

"ခေါင်ဖျား .."

"အခု မင်းပြောလို့မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦး! .."

"ရှင် ဒီလောက်ခြေလှမ်းပြင်နေတာ ရှင့်အကြောင်းတွေ ပြောချလိုက်

မှာ စိုးရိမ်နေတာများလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ခေါင်ဖျားက သူ့မစကားမဆုံးခင် အားပါးတရ ထရယ်ပစ်ပြီးတော့ ဘောင်းဘီထဲလက်နှိုက်ပြီး ရှေ့တိုးလာတာ ..

“အခု ငါ့စတူနိုယိုထဲမှာ ဘာမှမပြောရဲတာက ဘယ်သူလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မပြောရဲတာမဟုတ်ဘူး .. မပြောချင်တာ ..”

“ဒါဆို အခု မပြောရဲတာ သေချာပြီပေါ့ ..”

အထက်က နောက်မှာအလုပ်လုပ်နေကြသည့် ကောင်လေးတွေကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်လေးတွေ ရှိတိုးရှန့်တန့်တွေဖြစ်တာ ထွက်သွားကြဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။ သို့သော် ..

“လူသိမခံချင်တာဖြစ်ဖြစ် လူသိမခံရဲတာဖြစ်ဖြစ် ပြောချင်တာမင်း .. ငါ့ညီတွေကို ရှောင်ခိုင်းစရာမလိုဘူး ..”

“ရတယ်လေ .. ရှင်က နည်းမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ကြောင်းပြချင်တာ အထက် သိပြီးသား ..”

ခေါင်းဖျား မျက်နှာတင်းသွားသည့် အထက်က လူလှပပေတာ ..

“ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးဖို့ မင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားတာတွေကို ရစ်ပေးဖို့လာပြောတာ၊ ငွန်း .. ရှင် သိပ်တတ်နိုင်လွန်းတယ်သိလား ဘာမှမဆိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းကနေ ကျွန်မနဲ့လာပြီအောင် လုပ်နိုင်တာနည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ်ဒုက္ခပေးရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်မယ်ဆိုရင်လည်း ..”

“မင်းကို ဒုက္ခပေးချင်တာတော့ အမှန်ပဲ .. ဒါပေမယ့် အဲဒီအထဲ ငါ မင်းကျင်းပြင်ဆင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ..”

“ယုံအောင်ပြီးခင်ပါ ..”

“မင်းယုံတာ မယုံတာ ငါ့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီမှာ အထက်

မင်း တစ်ယောက်နဲ့ မပြတ်စဲရသေးဘဲ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရတာ ဂုဏ်ယူနေပေမယ့် သုံးစားမရတဲ့ကောင်အဖြစ် ကန်ထုတ်ခံလိုက်ရတာ ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ရှင် ဂုဏ်တက်အောင် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ဖူးတာတွေကြည့်ချင်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားစေတဲ့အကြောင်း ဘာရှိခဲ့သလဲ ပြော ..”

“ကျွန်မ ‘ထက်ဝန်းယံ’ နာမည်ပြောင်းတုန်းကလည်း ခုလိုအဖြစ်မျိုးကြုံခဲ့ရတယ် ..”

“ဘယ်လိုအဖြစ်လဲ ..”

“ရှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ .. ရိုက်ကူးရေးစက်အဖွဲ့တွေအားလုံး ရှင်လက်အောက်ကနေ ခေါင်းခါတယ်၊ အက်ဒစ်ကိစ္စတွေ ဘယ်မှာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေဘူး ..”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ..”

“အဲဒါတွေ ရှင် ပြန်ရောက်လာတည်းက ဖြစ်ရတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကြောင့်လို့ မင်းပြောနေတာလဲ .. ခေါင်ဖျား ဆိုတဲ့ကောင်က နာမည်ကသာ ခေါင်ဖျားက လူတိုင်းအပေါ်မှာတော့ ဒီလောက် သြဇာမညောင်းပါဘူး .. ကြည့်ရတာ မင်း ငါ့ကို တော်တော်အထင်ကြီးလာတဲ့ပုံပဲ ..”

“ဒီမှာ ခေါင်ဖျား ..”

“ပြော ..”

“ကျွန်မက ချမ်းသာပြီးသား၊ နောက်ထပ် ချမ်းသာတဲ့ယောက်ျားမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မလိုချင်တာ အချစ်ပဲ ..”

“မင်းက ငါ့ကိုမချစ်ခဲ့ဘူးပေါ့ ..”

“ရှင် အဲဒါတွေပြန်ပြောမနေနဲ့ ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

အထက် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ခေါင်ဖျား က လက်တွေ့ကို ဆောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး သူမရှေ့ထိ နီးကပ်စွာကွေးရပ်လိုက်ကာ-

“မချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးဖို့ မင်းပဲ ပြောခဲ့တာ နော် .. အခု အချစ်ကိပ် လိုချင်ပါတယ်လို့ ပြောနေပြန်ပြီ .. မင်းပြောတဲ့ အချစ်က ယောက်ျားတွေကို လိုသလိုခေါ်သုံးရုံပဲထင်တယ် ..”

“ရှင့် ---”

ဖျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲတွတ်သွားကာ အထက် လက်တစ်ဖက် ခိုပုံခနဲမြောက်တက်သွားသည်။ သို့သော် ခေါင်ဖျား က အရှိန်နဲ့ ရိုက်ချ လိုက်သည့်လက်ကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီး -

“ရိုက်နှက်ဆုံးမဖို့လိုတာ ငါမဟုတ်ဘူး ..”

ပြောပြီး လက်ကိုဆောင့်လွှတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကို ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း -

“မင်းကို ငါ ကြိမ်းဝါးခဲ့တာ ဒေါသကြောင့်ပဲ .. ဒါပေမယ့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ငြိုးမာန်ဖွဲ့ပြီး ဖျက်ဆီးဖို့အတွက် အချိန်ကုန်ခံ ဖယားခင်း နေလောက်အောင် ငါ အောက်တန်းမကျဘူး။ ငါ့ရဲ့ အချိန်တွေကို မင်းလို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဖြုန်းတီးပစ်ဖို့ရော တန်လို့လား ..”

ပြောနေရင်း သွားကြားစေ့သံလို ခေါင်ဖျား ရဲ့ စကားသံတွေက ခက်ထန်မာကြောလာခဲ့၏။

“သတိလေးဘာလေးထားဦး .. ငါက မင်းကို ပတ်သက်ဖို့ကြိုးစား ချင်နေတာလား .. မင်းပဲလိုက်ဖြစ်နေတာလား ..”

“ဘာ!...”

“မင်းသာ ငါ့ကို မင်းခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုရင် စိဉ္စမာနလို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးဖို့ ကြိုးစားနေ

---”

“ကျွန်မက ရှင့်လို .. ဟုတ်လား ..”

“ချစ်လို့ဖြစ်ဖြစ် မုန်းလို့ဖြစ်ဖြစ် မင်းနောက်တစ်ခါ ငါ့ရှေ့ကို ပျောက်လာမိဖို့ကြိုးစား ..”

“ရှင် ကွယ်ရာကနေ ကြံစည်နေတာတွေက ဒီလိုလာမပြောလို့ရ လား .. ရှင် ကျွန်မ စီးပွားပျက်အောင် အောက်ခြေကနေ ချစားဖို့လုပ် နေတာ၊ ရှင် ယုတ်မာတာ ဘယ်သူမှမသိလည်း ကျွန်မ သိတယ် ..”

“မင်းကို ဒက်ရာဖြစ်စေချင်ရင်တောင် မင်းရဲ့ ရွဲ့ပေနေတဲ့လက် ကို ကိုက်ဖြတ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားဘူး အထက်ဦး .. ငါ့စီးပွားရေးနဲ့ မင်း အလုပ် ဘယ်လိုပတ်သက်သွားတာလဲ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ ပတ်သက်ချင်တဲ့အတွက် မပတ်သက်ဖို့ ငါ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်၊ ဒါပဲ .. ကျန်တာမပါဘူး ..”

“နေဦး ခေါင်ဖျား .. ရှင် အဲလိုကြားတောင်းအောင်ပြောမသွားနဲ့ ..”

ပြောချင်တိုင်းပြောသွားပြီး ကားပါကင်ရိုရာဆင်းထွက်သွား၏။ အထက် ဒေါသတွေနဲ့ တန့်နဲ့ကျန်ခဲ့ပြီးမှ ပြေးလိုက်တော့ ခေါင်ဖျား က တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ခေါင်ဖျား ..”

ဒေါသနဲ့ မာန်မာနကြောင့် သင့်တော်တာ မတော်တာမသိ ...။

မှန်တံခါးကို အလင်းထုရိုက်ပစ်မိကာ အော်ခေါ်ရင်း...။

“ရှင့်ကိုလည်း ပြောလိုက်မယ် ခေါင်ဖျား .. နောက်တစ်ခါ ရှင် အဲလို ထပ်ငြိအောင်လုပ်ကြည့် ကျွန်မ ..”

ကားက မညှာမတာဆောင့်ထွက်သွားလျှင် အထက် လဲပြိုမတတ် ဘုန်းရစ်ခဲ့၏။ လူမလဲအောင်ထိန်းရင်း လွယ်ထားသည့်အိတ်က အပုံလိုက် ပြုတ်ကျလေသည်။

“တောက် ...”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိသမျှလူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြသည်။ သူနဲ့ ကိုယ်
နောက်ဆုံးရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ကြတုန်း သူ့စကားမဆုံးဘဲ သူမ သွားခွင့်
မရအောင် လက်ကိုဆွဲထားသည်။

ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ဆွဲထားလို့လည်းမရ၊ သူ့ကိုနိုင်အောင်လည်း
မပြောလိုက်နိုင် ...။

“တွေ့မယ်” ဆိုပြီး မောင်းတင်လာခဲ့တုန်းက ကျည်အပြည့် ယမ်း
အပြည့်နဲ့ သူမ ...။

ကိုယ့်လက်ထဲမှာပဲ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့မယ်လို့လည်း မတွေးမိခဲ့တာ
အမှန် ...။

ဒါဆို ဘယ်သူမှားနေတာလဲ .. မှန်တာက ဘယ်သူလဲ ...။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေမကြည့်ဘဲ မျက်စည်တို့ကြောင့် မြင်ကွင်းက
ခပ်ဝါးဝါးလှုပ်လှုပ်ခါခါဖြစ်လာသည်။

ဒီနေ့ ဒီလိုနေရာမှာ ခြေစုံရပ်ရင်း ကျန်းရလိမ့်မည်ဆိုတာသာ
ကြိုတင်သိခွင့်ရှိခဲ့ပါလျှင် ...။

အခန်း (၁၆)

“ဓာတ်ပုံတွေ ဘာလို့ရိုက်နေရတာလဲဟင် .. လုံ က ကွန်ပျူတာ
သင်ရတာပဲကြိုက်တာ ..”

“ဪ .. မလုံ ကလည်း ကွန်ပျူတာသင်ရတာလည်း မလုံ ဖိုတို
ဆူ(ပ်)အပိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်လို့ရအောင်လို့ပဲ .. အခု ဓာတ်ပုံကလည်း ..”

“ဓာတ်ပုံရိုက်သင်ရမယ်ဆိုရင်လည်း သင်မှာပေါ့ .. လုံ က ဘာဖြစ်လို့
အရိုက်ခံနေရတာလဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား မသိရင် ငါတို့က သူ့ကိုရိုက်နေတာကျနေ
တာပဲ ..”

သူတို့ရယ်တော့ လုံ ပါ လိုက်ရယ်မိကာ ...။

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဒီမှာဝတ်ထားရတာလည်း ..”

“ဘာဖြစ်လဲ မလုံ ရာ .. မလုံ က ဘော်ဒီစထရက်ချာမိုက်တယ်
ဒါမျိုးလေးဝတ်လိုက်မှ ..”

“မင်းအံ့ ဟိုမှ .. ဘရာ ရောက်လာပြီ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

ပြောလက်စက တိစနဲပြတ်ကျသွားကာ မင်းအံ့ နဲ့ ဘီယာ တို့
ခေါင်ဖျား ဆီ ပြေးသွားကြ၏။ တစ်ဖက်မှာ ဧည့်သည်တွေကို ဓာတ်ပုံ
ရိုက်နေသည့် ချစ်သူ ကလည်း အနားရောက်လာကာ ..

"ဗိုက်တွေဘာနေပြီ ဧည့်သည်တွေကလည်း များမှများပဲ .."

ညည်းတွားရင်း ကင်မရာကို လှဲ ဘေးက ထရိုင်ပေါ့(တ်)မှာ တင်နဲ
ပြီး ခေါင်ဖျား ဆီ ထွက်သွား၏။ ခေါင်ဖျား က ကားပေါ်ကဆင်းပို့ထံ
ပြီး မင်းအံ့ တို့နဲ့ စကားပြောနေသဖြင့် ဒီဘက်ကိုရောက်မလာသေး ..

"ဒီမှာ .. ဒီမှာ သမီးရေ သမီးက ယိုဓာတ်ပုံဆရာတွေနဲ့ အတူတူပဲ
မို့လား .."

"ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .."

"ဒီမှာလေ .. အားလုံးစုရိုက်ဖို့ကျန်သေးတာကို .."

"ဟုတ်လား .. ဇနီးလေးနော် .."

ခေါ်ဆေးမလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စကားပြောရင်း ဘုပ်စုလိုက်
လျှောက်သွားကြတာ ကန်ဘက်ကိုဖြစ်၏။

"လာပါ သမီးရယ် ဗိုက်လည်းဘာနေကြပြီ .. နေပုံရက်လေအောင်
ပါ .. အလှပုံမှမဟုတ်တာ .."

"ဟုတ်တယ် .. လာပါ အစ်မတို့လူတွေများလို့ထင်တယ်၊ ကောင်လေး
တွေလည်း စိတ်ညစ်နေကြပြီ ညီမလေးပဲ ရိုက်ပေးပါ .."

"ရိုက်မယ် .. လာကြ .. ရေကန်ကိုကျောပေးပြီးနေကြ .. နောက်က
ကရစ်တံလေးပါအောင် ရိုက်ပေးနော် .."

ပြောပြီး သူတို့ဘာသာ လူတွေစုနေကြသည်။ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့
ခေါင်ဖျား နဲ့ သူ့ကောင်လေးတွေက ဘယ်လိုရောက်လာကြမှန်းမသိသေး
လှရွယ်အုပ်စုတစ်စုနဲ့ စကားပြောနေကြ၏။

စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း ကိုင်ငန်ကြကာ အပီအပြင်ဆွေးနွေး
နေကြပုံပေါက်နေသဖြင့် အရေးပါသည့် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုပဲဟု တွေ့

လှပါပေသည် လုံမဒီ

လိုက်မိတာ ..

"အဟမ်း ..."

လှုံ ထရိုင်ပေါ့(တ်)ရှေ့မှာ အကျအနစ်ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ချောင်း
ဟန်၍ ပင့်သက်တစ်ကြီး ရှိုက်သွင်းလိုက်ရင်း ကင်မရာကိုကိုင်၍ နင်
လှုပ်နိုင်တယ် လုံမဒီ ..။

မင်းအံ့ တို့ ချစ်သူ တို့ နင့်ကိုသင်ပြထားတာတွေရှိတယ်။ သူတို့
ကိုယ်တွယ်နေတာတွေကို မြင်တွေ့လာခဲ့တာလည်း လန့်ချိနေပြီ။ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်တာလောက်တော့ ဘာလို့မလှုပ်နိုင်ရမှာလဲ .. လှုပ်လိုက်တော့ ..။

"သမီးရေ .. အဆင်ပြေရဲ့လား .."

တန်းစီနေကြတာကိုကြည့်လိုက်တော့ လူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့
မိန်းမတကြီးတစ်ယောက်ကပဲ ရေတိုင်ကီသုံးလုံးပူးထားသလောက်ရှိ
သည်။ ပြီးတော့ ခပ်ဖိုင်ဖိုင်တွေ အနေတော်ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး
တွေက ဆယ်ယောက် ..။

"နေဦးလေ .. အားလုံးတစ်ခါတည်းရိုက်မှာလား .."

"အေး .. ဟုတ်တယ်လေ .. နောက်က ကရစ်တံပါအောင်ရိုက်
နော် .. တို့ ရွာပြန်ရောက်ရင် အပြတ်ကြွားပစ်မှာ .."

"နေဦး .. ကျုပ်က အစွန်ရောက်နေပြီ .."

"ဟ .. မိန်းမ .. မင်းက ဝတယ်လေ ကလေးတွေ ဦးစားပေးစမ်းပါ .."

"မပေးနိုင်ပါဘူး .. ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ အလယ်မှာပဲနေတာတဲ့၊
ရန်ကုန်ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှာ ကျုပ်က ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ သိသာထင်ရှား
အောင် အလယ်မှာနေမှ .."

"ဟဲ့ .. နေဦး ကင်မရာက ရိုက်နေတာလား .. ငါတို့ အိုက်တင်
မပေးရသေးဘူးလေ .."

"အယ် .. ကျုပ်ပုံ ကုန်းကုန်းကွကွကြီး ပါသွားပြီထင်တယ် .."

"ဟက်ပ .. ငါ့သားလေး ငိုနေတဲ့ပုံကြီးပါသွားပြီ .. လှတပတလေး

လရောင်ကျူးရင့်

နေမှ ရိုက်ပါဟဲ့ .."

လသားအရွယ်ကလေးလေးကို ချီထားသည့် အမျိုးသမီးက သူကလေးလေးရဲ့ ပါးစပ်ပြဲပြဲကို လက်ဝါးနဲ့ အတင်းဖိကပ်ပိတ်ပြီး အင်တိုက်ဖို့ကြိုးစားနေ၏။

ကင်မရာထဲမှာ သူတို့အရိပ်တွေကိုချိန်နေရင်း အစွန်ကလူက အလယ်ထဲထဝင်လိုက် အလယ်ကလူက မှောက်လျားထိုးလဲသွားလိုက်။

"ခဏ .. ခဏလေးနော် .. လူတွေအရမ်းများလွန်းတော့ တန်းထိုင်နေရင် ကင်မရာထဲမှာ မဆုံဘူး .."

"ဟေ ..."

"ဟုတ်လားဟဲ့ .. ငါ့သား ဝပ်ထဲက ပြန်လာတုန်းက အမှတ်တမတ်ပုံတွေပါလာတာ တပ်သားတွေ သုံးလေးဆယ်ဆုံပါ .."

"ဟုတ်ပ .. တို့ဆရာတော်ကြီးပျံ့လွန်တော်မူတုန်းက ဧယင်ကျွန်းဖို့လာကြတဲ့ ဆိုင်းအဖွဲ့တွေနဲ့ တို့ရွာသားတွေ တွဲရိုက်ကြတာလည်း လူတွေမှ အများကြီးပဲ .."

"အေးလေဟာ .. ငါတို့က တစ်အုပ်စုလုံးပဲ မပါလေးလို့ ရိုက်ခွင့်တာကို .."

"ညီမရယ် .. ငါတို့ ပိစီညောင်တောင့်လေးပဲ ပါပါ ရပါတယ် ဆုံအောင်ရိုက်ပေးနော် .."

တောင်းပန်နေတဲ့လူတွေကလည်း မဆုံပါဘူးဆိုမှ သူမဖယ်ဘူး ငါမဖယ်ဘူးတွေဖြစ်ကုန် သည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ထားတဲ့လူတွေက တစ်မျိုး ..။

"ငါတို့ သားအမိသုံးယောက်ကတော့ တစ်ယောက်မှ ဖယ်လို့မရဘူး .. ဒါပဲ .."

"ကျုပ်တို့လင်မယားကလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ကျော့ချင်းကပ် ရင်ချင်းကပ် .. တော် .. တော် .. ငါတို့ကတော့ သူမှန်းမသိ ငါမှန်းမသိ ပိစီ

လှပါပေသည် လုံမဒီ

ညောင်တောင့်မပါချင်ဘူး .."

"ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော်လည်း အကြီးကြီးပါချင်တယ် .."

"အဲဒါ မင်း အမေသွားပြောပါလား .."

"ကိုကြီးအုန်း .. ခင်ဗျားနော် .."

"ကဲ .. တော်စမ်းပါကွာ .. ဓာတ်ပုံဆရာမက ပြောပါလိမ့်မယ် .."

အားလုံးကို 'ဒါပဲ' လို့ တစ်ချက်လွတ်သြဇာညောင်းရအောင် ကိုယ်သိပ်တတ်တာမဟုတ် ..။

"အဟမ်း .. ဒီလိုလုပ်ပါ .. ဝတဲ့လူတွေ ခဏဖယ်လိုက် .."

"ခဏဆိုတာက .."

"နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ခွဲရိုက်မယ် .."

"ဟာ .. တစ်အုပ်စုလုံး အကုန်ပါချင်ပါတယ်ဆို .."

"ဓာတ်ပုံထွက်လာရင် တစ်အုပ်စုလုံးဖြစ်သွားမှာလေ .."

"ဟုတ်လို့လား .."

"ခြောက် .. လုပ်လို့ရလို့ပြောနေတာပေါ့ .. ကဲ .. ကဲ .. ငါတို့လင်မယားလိုက်မယ် .."

"ငါတို့က ပိန်တော့ သုံးယောက်တွဲလိုက်မယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. တို့က ညီအစ်မတွေ .."

"ဟဲ့ .. မိကျောင်းမ .."

"ခတ္တာ ပါ .."

"ခတ္တာ ပေမယ့် နင်က သိပ်လျှာရှည်တာ .."

"မိကျောင်းက လျှာမပါဘူး .."

"ခွတ်သီးရှည်တယ်ဟာ .. ကဲ .. ဓာတ်ပုံထွက်လာရင် အကုန်တွဲလျက်မယ်ဆိုမှ ဘာကိစ္စလျှာရှည်နေရတာလဲ .."

"ပြန်ဆက်တဲ့အချိန်မှာ တစ်နေရာစီကွဲသွားမှာစိုးလို့ပေါ့ .." သူတို့ချင်း နေရာချထားရေးအတွက် စစ်ခင်းနေကြချိန်မှာ လုံ

လရောင်ကျူးရင့်

က ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဆရာမကြီးစတိုင်လ် ..
 "ဓာတ်ပုံဆရာမက အချောလေး .."
 "ဆံပင်ကြီးကလည်း ကောင်းပါဘိ .."
 ချွေးပြန်ချင်နေတာတောင် လှတယ်ပြောတော့ လှမ်းရယ်ပြန်
 မမေ့ ..။
 ရေညှိစိမ်းရောင် ဘောင်းဘီအရှည်ကျပ်ကျပ်နှင့် အဝါနုနဲ့ အ
 ရောနေသော လက်ရှည်ခါးရှည်ကိုယ်ကျပ်လေးကို ခါးပတ်အနက်
 ချိတ်ထား၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံနေရတုန်းကတော့ မိတ်ကပ်ပြေပြေ
 ဖြစ်ပေမယ့် ပြီးပြီဆိုတာနှင့် ပူးတာခွဲသည့် သနပ်ခါးဘူးလေး လက်
 သွန်ချပြီး ပါးကွက်လေးတင်ထားခဲ့ .. ည်။
 ဝတ်ထားတော့ ခေတ်ပုံဒီဇိုင်းနှင့် ဆံပင်က တင်ပါးအောက်
 သည်။ ပါးမှာ ပါးကွက်နဲ့ သူမကို မင်းအံ့ တို့ ပြန်လှည့်လာကြ
 ဘာပြောကြမည်မသိ ..။
 သနပ်ခါးဘူးမြင်သွားတည်းက 'ခါကြီးမလိမ်းနဲ့နော် ဘာမှ
 ဘူး' လို့ တားခုံကြတာ ..။
 "အယ် .. မဆုံတော့ဘူး .."
 "ဟေ ..."
 "တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲလေ .."
 "ဟုတ်တယ် .. ဒေါ်ဒေါ်တို့က အရမ်းဝတော့ ကင်မရာ
 မဆုံဘူး .."
 "ငါတို့က ကင်မရာထဲ ဝင်ထိုင်မှာမှမဟုတ်တာ .."
 "ဟုတ်သားပဲ .. နှစ်ယောက်တည်းကတော့ ဆုံတယ်လုပ်လိုက်
 "ငါတို့က တောသူတောင်သားတွေပေမယ့် ဒီလောက်တော့
 မအပါဘူး အေရယ် .. တုတ်တုတ်ပြီပြီကွဲကွဲကြီးတွေ နှစ်ယောက်
 ရိုက်ကြတာတွေရှိပါ .."

လှပါနပသည့် လှမဒီ

"ဟုတ်ပါ .."
 "ရမယ် .. ရမယ် .. လုပ် .. ဖက်ထား .."
 "ဟေ ..."
 လုံ သူများကဲ့ရယ်တာတော့ မခံနိုင်ပါ။ ပြီးမှပဲ မင်းအံ့ တို့ကိုကြည့်
 ညှပ်ပေးဖို့ပြောတော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်၍ ..။
 "မဟုတ်ဘူးလေ .. ဒေါ်ဒေါ်တို့က လင်မယားတွေဖို့လား .."
 "အေးလေ .."
 "အဲဒါကြောင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဖက်ထားတဲ့ပုံလေး .."
 "ဪ .. ဟုတ်လား .."
 "ဒီလိုလေး .."
 လူကြီးက နည်းနည်းပုနေသည်။ စနိုးသည်ကိုဖက်လိုက်တော့
 ညှပ်မောင်းကြွက်သားလုံးကြီးကလည်း ခံနေသဖြင့် ကြည့်ရဆိုး၏။
 "မကောင်းဘူး .. ဒေါ်ဒေါ်ဖက်လိုက် .."
 "ငါက ခံပဲခံချင်တာအေ .. မိန်းမကဖက်ရမယ်လို့.."
 "ကဲပါဟာ .. လင်မယားချင်းပဲ နင်တို့ကတစ်မျိုး .."
 "သူတို့ပြီးရင် ငါတို့အတွဲ .."
 "ကျုပ်ကတော့ မဖက်ဘူးနော် .."
 "နင့်ကိုလည်း မဖက်ခိုင်းပါဘူး .. ငါတို့ကယောက်ျား ကိုယ့်
 အလုပ်ကိုယ်ပဲလုပ်တယ် .."
 "ပေါက်ကျိုင်း မင်း စောင်းမပြောနဲ့နော် .."
 တစ်နေရာတည်းမှာ လူဆယ်လေးငါးယောက်နဲ့ ငြင်းခုံသံတွေနဲ့အညှပ်
 သာနေခဲ့လျက် ကင်မရာရိုက်ချက်တွေကလည်း ဟာဝင်းဝင်းတလက်လက်
 နှင့် ..။

အခန်း (၁၇)

“ဟာ .. သွားပြီ ..”
 “ဘာဖြစ်တာလဲ ..”
 မင်းအံ့ မျက်လုံးပြူးနေတာမြင်သည်နှင့် ချစ်သူက ပြေးလာကြသည်။ ကွန်ပျူတာထဲမှာ မြင်လိုက်ရသည့်ပုံတွေက ..။
 “ချစ်သူ ဖုန်းလာတယ်ကွ ..”
 “အေး .. လာပြီ ..”
 ချစ်သူ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဖုန်းထပြောရပြန်သည်။
 “ဟလို .. ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ .. မာရီယာ ဓာတ်ပုံစတူရီယိုက ..”
 “... ..”
 “မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ .. သုံးဆယ့်ငါးလမ်းမှာပါ ..”
 “ချစ်သူ ...”
 မင်းအံ့ ကလည်း အနားကပ်လာပြီး မြန်မြန်ပြောဖို့ အမူအရာမရှိဘဲ ခုံအောင် လုပ်ပြနေတာ စာခြောက်နေတဲ့အတိုင်း ..။
 မင်းအံ့ ကို ချစ်သူက ခဏနေဖို့ လက်ကာပြသည်။ ထိုစဉ်

လာတာမြင်တော့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။
 “မလုံ ...”
 မင်းအံ့ လုံ ကို မြင်လိုက်တာနှင့် လက်ယပ်ခေါ်ကာ ..။
 “မလုံ ဒီမှာလာကြည့်ပါဦး .. ဒီမှာ အကြီးကြီးကျွင့် ..”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ..”
 သုံ ကလည်း အလန့်တကြားမျက်နှာလေးနှင့် ပြေးလာရှာသည်။
 “လုံ ရေ .. ခဏလောက် ..”
 “ဟင် .. ဒေါ်လေးတို့လာကြတယ် ..”
 သုံ ရဲ့ လမ်းကြောင်းက တံခါးဝဆီကိုဖြစ်သွားကာ မင်းအံ့ တို့ဆီ ကြီးကြီးကျွင့်ဆိုတာကို မေ့သွားခဲ့၏။
 “ဒီမှာလေ .. ခါတိုင်းလည်း နှစ်ယောက်တည်းနေနေကျကို ခုကျမှ ရှိရင် ပျင်းလို့ပါတဲ့ .. ဒေါ်စုစုစံ ..”
 “ဟုတ်လား ..”
 သုံ က စုကို လက်လေးပြေးတွဲကာ သူမကိုယ်ထားသည့်အိတ်ကို ခြောင်ယူလိုက်၏။ ဒေါ်ဟန်သီ တို့နဲ့ သူမ အတူနေခဲ့ရတာ ရက်စက်စွာပဲဖြစ်သည်။
 ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်တည်း ခြောက်သွေ့နေကြသည့် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်နှင့် လုံ တို့ ဆုံမိတဲ့အချိန်မှာ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ရင်း အရာတွေပြောကြ၊ အတွေ့အကြုံတွေပြောဖြစ်ကြနှင့် စိုပြည်နေခဲ့ကြသည်။
 ဒါကြောင့်လည်း လုံ ကွန်ပျူတာသင်ဖို့ ဓာတ်ပုံစတူဒီယိုတွေဆီ ဝင်လာတဲ့အချိန်တွေမှာ နှစ်ယောက်တည်းပြန်လည်ခြောက်သွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။
 တွေးမိတော့ စဉ့်နူးစိတ်နှင့် စု ရဲ့ လက်လေးကို လက်တွဲထားမိ၏။

လရောင်ကျူးရင့်

ခုဆို နေ့တစ်ဝက်တင်မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်နေ့ကုန် ဒီမှာပဲဖြစ်နေခဲ့ကြပြီနို့ ..။

“လုံ အခု ကွန်ပျူတာတော်တော်ကိုင်တတ်နေပြီ မကြီးစု သိလားဟုတ်လားလို့ မေးသည့်မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ စု က ပြုံးနေ၏။ ဆေးကျောသားသားလောက်နှင့် နဖူးကနေ အပြောင်သိမ်းလှန်ပြီး နောက်လေး ထုံးထားသော စု ရဲ့ မျက်နှာလေးက ရင့်ရော်သလိုထင်ရမယ့်ညိုဝင်းဝင်းခပ်သွယ်သွယ်လေးရှိ ချစ်ခင်ဖွယ်လေးဖြစ်သည်။

သူမကလည်း လုံ့ လက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ..

“အာ .. အာ .. ဟ ..”

“ဪ .. အင်ကိုခေါင်ဖျား လား .. ဗီဒိုင်းထုတ်မယ့်ပုံတွေတယ် .. အထဲမှာ မကြီး သွားမလား ..”

“ဟာ .. မလုပ်နဲ့လေ ..”

မင်းအဲ့ အသံကြီးက ပိုရွံ့ပူလောင်ပြင်းပြနေကာ ..

“ဘရာ က အလုပ်လုပ်နေရင် အနားမှာ စကားသွားပြောမကြိုက်ဘူး ..”

ချစ်သူ ဖုန်းပြောနေတာလည်း မပြီးနိုင် ..။ ဒေါ်ဟန်သီ ထပ်ရောက်လာသဖြင့် မင်းအဲ့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ခေါင်းကုတ်၍ နှစ်၏။

ဒါကြီးကို လူတွေစုံနေကာမှ သိရလား .. ဘာလို့ ခုမှသိရတာ ..

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို ကျောက်မြောင်းဆိုင်ခွဲမှာ ဖြစ်မယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. မာရီယာပဲ .. စိတ်ချပါ ပေးပေးမယ်၊ ဒီသူတို့ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်မယ်ဗျ ..”

ချစ်သူက ဖုန်းပြောခြင်းကို အမြန်လက်စသပ်၍ ပြန်ပြေးလာကာ “ဒီမှာ ဘရာ ရှိနေကာမှကွာ ..”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

“ဟုတ်တယ် မင်းကလည်း မနက်တည်းက ဘာလို့ဖွင့်မကြည့်တာ ခုမှ ဘာမှ ..”

“ဒေါ်လေးတို့က နှစ်ယောက်စလုံး ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ ..”
ပြောနေတုန်း ခေါင်ဖျား ထွက်လာတော့ မင်းအဲ့ တို့ မျက်လုံးပြူးသည်။ ချစ်သူက ကကောင်ကတမ်းနှင့် ကွန်ပျူတာရှေ့ ကာပိတ်လိုက်၏။

ခေါင်ဖျား က သတိမထားမိ ..။

“မမကို အပြင်ခဏခဏ ခေါ်မထုတ်ပါနဲ့ဆိုတာ ..”

“ခေါင်ရယ် .. သူ့ခမျာလည်း အိမ်ထဲမှာချည်းပဲနေရှာပါတယ်။ လုံ က အကျင့်ဖျက်သွားတာလေ .. သူက ဒီမှာပဲဖြစ်နေတော့

အစ်မက မနေတတ်တော့ဘူး ..”

“အရေးမပါတာ ..”

“အရေးပါတာပေါ့ .. လုံ က ဒေါ်လေးလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဟင်းချက်လည်း အချဉ် အစပ်လေးတွေရောပြီး ဈေးဈေးကြိုင်ကြိုင်လုပ်တတ်လို့ နေ့လယ်ခင်းဆို လက်သုပ်လေးတွေလုပ်ပေးတာလည်း မရိုးအောင် ပြီးတော့ တောက အတွေ့အကြုံလေးတွေ ပြောပြတယ်၊ ရယ်ကြတာ မောတောင်မောတယ် ..”

ပြုံးနေသည့် လုံ ကို ခေါင်ဖျား က ကျေးဇူးမတင်သည့်အကြည့်နှင့် မှတ်လုံးဝေ၍ ..။

“စည်းရုံးသွားတာ ..”

လုံ ကြားသွားပြီး ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်တော့ သူ မဟုတ်သလိုမျက်နှာက ..။

“ဟိုနှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ .. နှစ်သူ ကို တောင်ဥက္ကလာပေးခိုင်းထားတာမို့လား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘရာ .. ကိုသတ္တိ ပြောပါတယ်၊ အဲဒါ ဟို .. ဆရာ

လရောင်ကျူးရင့်

ဘာခိုင်းဦးမလဲလို့ .."
 "မလိုဘူး .. သွားစရာရှိတာသွား .. ငါခိုင်းဖို့ မင်းပဲရှိတာမဟုတ်ဘူး .."
 "ဘရာ .. ကျွန်တော်ပါလိုက်သွားလိုက်မယ် .."
 မင်းအံ့ ပြောပြီး ခေါင်ဖျား ရဲ့ အဖြေကိုမျှော်လင့်ကာ တံတွေးတော ကွဲခနဲ ..။
 "ဘာကိစ္စနဲ့လဲ .."
 "ဟို .. ဓာတ် .. ဓာတ်ပုံတွေ ဆောင်ဥက္ကလာပမှာလုပ်လာခဲ့မယ် ဒီမှာက ကွန်ပျူတာ .."
 "ဖြစ်ပါတယ် .. ငါအထဲမှာ ယူလုပ်လိုက်မယ် .. ထုတ်လိုက်ဟမ်! .."
 ချစ်သူ ခြေလှမ်းတုံ့နေကာ မင်းအံ့ ရင်တုန်သွား၏။ လုံ က နှုတ်ခတ်မိကာ ခုနပြဿနာဆိုတာကို သတိရသွားသည်။
 မင်းအံ့ မန်မိုရိုကဒ်ကို ထုတ်နေတာကြာရှည်စွာ ရှိနေစဉ် ..
 "နေဦး ကွန်ပျူတာ က သာဖြစ်လို့လဲ .. ငါကြည့်ဦးမယ် .." သေပြီ ..။
 ခေါင်ဖျား က ဖွင့်ထားလက်စကို ပြန်ထောက်ပြီးကြည့်လျှင် ..
 "ဒါ .. ဘာတွေလဲ .."
 သူဟာသူ ရေရွတ်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကပါ စားပွဲပေါ်မှာထောက်ထိုင်သေချာကြည့်၏။
 ဘာတွေလဲဆိုတည်းက အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက မော်နီတာမှ စုပေးသွားခဲ့ရာ ..။
 "မင်းအံ့ .."
 "ဗျာ .. ဘရာ .."
 "ဒါ ဘာပုံတွေလဲ .."

လှပါပေသည် လုံမဒီ

လုံ နေရာမှ မရွေ့ဘဲ ကျောက်ရုပ်လေးလိုတောင့်မတ်နေ၏။
 မင်းအံ့ ရဲ့ လက်ညှိုးက လုံ့ ဆီရောက်လာပြီးမှ ဟိုဒီ ဦးလွဲသွား၍ ..။
 "ဟေ့ကောင် .."
 "အဲ့ .. အဲ့ဒါ .. မလုံ .. ဟို .."
 ခေါင်ဖျား ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လုံ့ က လက်သီးဆုပ်လေးတစ်ဖက် နှုတ်ခမ်းမှာ ဖိကပ်ထားလျက် ..။
 "လုံမဒီ .."
 လုံ့ ကို ခေါ်လိုက်သည်နှင့် အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိလိုက်ကာ ဒေါ်ဟန်သီ ကပဲ မော်နီတာဆီ ပြေးကြည့်၏။ လုံ့ က မင်းအံ့ တို့ကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ မသွားဘဲလည်း နေလို့မရမှန်း သိနေသဖြင့် တုံ့နေ့နေ့လေး လျှောက်လာလျှင် ..။
 "ဒီကိုလာ ..."
 ခေါင်ဖျား က လက်လှမ်းမီတာနှင့် လုံ့ လက်ကိုဖမ်းဆွဲ၍ ကွန်ပျူတာပေါ်မှာ ရပ်စေကာ ..။
 "ကြည့် .. ဒီမှာဘာလဲ .."
 အားလုံးပဲ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ကြည့်မိကြ၏။ လေးဘက်ထောက်ကုန်းကွနေသည့် ကျောကုန်းကြီးက ကင်မရာကို ကျောပေးထားတာ ဖြစ်လျက် ဒေါ်ဟန်သီ မျက်မှန်ပင့်ကာ ပြူးပြဲကြည့်နေရသည်။
 "ပြောလေ .. အဲဒါဘာလဲလို့ .."
 "အဲဒါ ဖင် .."
 "ဖင် ..."
 "ဟား .. ကျွတ် .."
 "ဟား .. ဟား .. ဟား .."
 "ဟေ့ကောင် ဘာရယ်တာလဲ မင်းက .."
 ချစ်သူ အသံတိခနဲတိတ်၏။ ခေါင်ဖျား လုံ့ ဘက် ပြန်လှည့်၍..

လရောင်ကျူးရင့်

“မင်းကို ‘အ’ သုံးလုံး သင်နေတယ်မှတ်နေသလား ..”

“ဟဲ့ .. မင့်ဟာ ဖင်ကြီးနှစ်လုံးပဲပြူးပြနေတာ ဖင်လိုမဖြေလို့ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ ..”

“ဒေါ်လေးက တစ်မျိုး ..”

“လုံ လည်း သူတို့ကို ရိုက်ပေးနေတာပဲဟာ ..”

“မင်းကို ဘယ်သူရိုက်ခိုင်းတာလဲ .. မင်းက ဘာတတ်လို့ ကင်မရာ ကိုင်ရတာလဲ ..”

“ကိုင်တော့ ကိုင်တတ်ပါတယ် ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“သူတို့က လူတွေအများကြီးစုပြုံရိုက်ချင်တာ .. ကင်မရာထဲမှာ ဆုံမှ မဆုံတာကို ..”

“ဟိ ..”

ရယ်သံပီစိလေးထွက်လာသည်။ ချစ်သူ ပဲဖြစ်ကာ ကြောက်တော့ ကြောက်နေပေမယ့် ငိုအားထက်ရယ်အားသန် ဖုန်းလာသံက တိုက်ဆိုင်စွာ ..။

ခေါင်ဖျား ပုံတွေကို တစ်ဖက်ကဆက်ကြည့်နေရင်း ဖုန်းထုတ် ကိုင်လိုက်၏။

“ဪ .. ကိုမြတ်စိုး ပြောဗျာ ..”

“....”

“စည်သည်တွေပုံလား ..”

ခေါင်းဖျား မျက်နှာကြီးကို အားလုံးလှမ်းကြည့်မိကြ၏။ ပြီးတော့ ခော်နီတာပေါ်ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ ကလေးပါးစပ်ကို လက်နဲ့အုံ့ပြီး ပါးစပ်ကြီးပြနေသည့် အမျိုးသမီးပုံက ကလေးမျက်နှာနဲ့သူ ချစ်ပြနေသည့် ပါးစပ်ကြီးပဲ ပါသည်။

ပြီးတော့ ကရဝိတ်ရဲ့ ကျောကုန်းချည်းပဲပုံ၊ ပြီးတော့ ထမိတစ်စင်း

လှပါပေသည် လုံမခီ

“ရှုံ ဘာလုပ်နေမှန်းမသိပေမယ့် ထိုပုံကလည်း အမျိုးသမီးရဲ့ အရှေ့လယ်ပိုင်းပဲပါသည်။

လင်မယားပုံမှာလည်း ပူးကပ်ဖက်ထားပြီး ဘာလုပ်နေမှန်းမသိ..။

ဒါပေမယ့် ထိုပုံကလည်း ယောက်ျားကြီးရဲ့ ရင်ဘတ်လေးတစ်စိုး

တစ်စနဲ့ မိန်းမဝဝကြီးပုံပဲပါသည်။ ဒါတောင် မိန်းမကြီးရဲ့ တင်လုံးကြီး

တွေ အဖျားပြတ်နေကာ ခြေထောက်တွေလည်းမပါ။

“ဟီး .. ဟီး ..”

ချစ်သူ က ခေါင်ဖျား တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆွဲကြည့်နေသမျှ လိုက်ကြည့်

ပြီး မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်၏။ မင်းအံ့ မျက်နှာကြီးလည်း ပြုံးဖြိုးဖြိုး

ဖြစ်လာကာ ..။

လုပ်လည်း လုပ်တတ်ပါ မလုံ ရယ် ..။

မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် လုံ ကို မသက်မသာကြည့်

၏။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာ ..။

“ငောရိုးပါဗျာ .. ကျွန်တော် ရိုက္ကက်(စ်)လုပ်တာပါ။ တစ်ရက်ပဲ

သင်နေပေးပါ။ ပုံတွေအကောင်းဆုံးပြန် ရပါစေမယ် ..”

“....”

“ဗျာ ..”

ခေါင်ဖျား မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ခြင်းတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး

ခန်းအနားမှာပါ တိတ်ကျသွားခဲ့၏။

မုန်တိုင်းမကျခင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးပဲဆိုတာ လုံ နဲ့

မင်းအံ့ တို့ နားလည်ကြပေမယ့် ..။

“ဟယ် .. ဟိုလူက ဘယ်နှယ် ကရဝိတ်နှုတ်သီးကို ပါးကြီးဖြဲပြီး

တိုက်ပို့ကြိုးစားနေတာကြည့်စမ်း .. သူက အဲ့လိုရိုက်ချင်တာတဲ့လား ..”

ဒေါ်ဟန်သို့ မေးခွန်းက တောက်မယ့်မီးခဲကို ယပ်ခပ်ပေးသည့်

အသံ ..။

လရောင်ကျူးရင့်

ပုံတွေ တရုပ်ရုပ်ပြောင်းနေသမျှ ကျောတွေဖင်တွေ ခေါင်းတွေ တပိုင်းစီပါဝင်လျက် လူတစ်ကိုယ်လုံးအကောင်းတိုင်းပါတာ တစ်ပုံမှ မရှိ ...။

“တောက် ...”

“ဒုန်း ...”

ဖုန်းဆက်ပြောသွားသည့် ကက်စတန်မာရဲ့ စကားတွေနဲ့ အချိုးမပြေသည့်ပုံတွေကြောင့် ခေါင်ဖျား ဒေါသကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘဲ စားပွဲကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထုချပစ်လိုက်ပြီး ...။

“လုံမဒီ ...”

“ဟဲ့ .. လန့်လိုက်တာဟယ် ..”

“မင်း! ...”

“အား ...”

လက်ပြန်ရွယ်လိုက်သည့်အရှိန်က သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်ပေ။ ဒေါဟန်သီ ရော အားလုံးဝင်ဆွဲဖို့လည်း သတိမရကြဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးအဝိုင်းသားတွေဖြစ်ကာ ...။

“မင်း ... တောက် .. မင်း သေတော့မယ် ..”

“ဒုန်း .. ခွမ်း ..”

မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ လန့်ဖျပ်အော်လိုက်ပေမယ့် ခေါင်းဖျား ရဲ့ ရိုက်ချက် မျက်နှာပေါ်ကျမလာခဲ့ပေ။ လုံ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆူညံကွဲစွသံများနဲ့အတူ ခေါင်းဖျား မင်းအုံတို့ရှေ့ကို လွှားခနဲရောက်၏။

“မင်းတို့ကိုခိုင်းတဲ့ကိစ္စက ဘာဖြစ်လို့ ဒီဟာလေးဝင်ပါတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာလဲ .. ပြော ..”

“ဘရာ .. ကျွန်တော်တို့က .. ဟို .. ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော်တို့ အပြစ်ပါ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. လုံ့ အပြစ်ပါ ..”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

ကြောက်တော့ကြောက်ပေမယ့် ဒါက မင်းအုံ တို့နဲ့မှ မဆိုင်တာ...။ လုံ က လှမ်းအော်လိုက်ပြီးမှ သူ့နောက်ကျောက သွားအောင် ထပ်တိုးပိုက်ကာ ...။

“ကိုမင်းအုံ တို့က မခိုင်းပါဘူး .. သူတို့ထွက်သွားကြတော့ အဲဒီနေ့တွေက လုံ့ ကို အတင်းလာရိုက်ခိုင်းကြတာ၊ အဲဒါနဲ့ လုံ့ ..”

“မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်း ..”

ခေါင်ဖျား မျက်နှာလှည့်အော်ပစ်သည်။ ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲလှည့်ရင်ဆိုင်ကာ ...။

“မင်းက ဘာတွေတတ်လို့ လူတတ်ကြီးဝင်လုပ်တာလဲ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တာကို လွယ်လွယ်လေးမှတ်နေတယ် ဟုတ်လား ..”

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး .. ရိုက်တာလောက်တော့ ရိုက်ဘတ်မယ်ထင်တာပဲ ..”

“မင်း ..”

လုံ့ လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲခါပြီး ရှေ့ဆွဲယူလိုက် သူ့မျက်နှာအောက်မှာ လုံ့ မျက်နှာလေး မော့မော့လေးပါလာ၏။ ပုစွန်ဆီရောင်ကိုယ်ကျပ်လည်ဟိုက်လေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ဘီးတိုက်လေးနဲ့ သိမ်းလှန်ထားသည့် မျက်နှာလေးသည် ဝတ်ထားသည့် ခြောက်ရောင်ကြောင့် ပါးပြင်လေးတွေပါ အဝါရောင်သန်း၍ ဝင်းစိုနေ၏။

မျက်ရည်တွေစုနေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို အနီးကပ်စိုက်ကြည့်ရင်း လက်ကိုပြန်ဆောင့်လွှတ်လိုက်ကာ ...။

“မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား .. အခွင့်အရေးဆိုတာ ပေးတိုင်းယူတာ အကောင်းဘူး၊ အရိပ်သုံးပါးနားလည် ..”

“ဒုန်း ...”

“ကြည့်စမ်းဟယ် .. ကြီးလိုက်တဲ့ဒေါသ ..”

မျက်စိအောက်မှာ မြင်မြင်သမျှကို ကန်ကျောက်ပစ်ခဲ့ပြီး ခြေလှမ်း

ကျဲများနှင့် ထွက်သွား၏။

“အဟင် .. ဟီး ..”

“ဟော့တော့ ..”

လုံ က ငေးကြည့်နေပြီးမှ မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ပြီး ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ချလိုက်ကာ ..

“လုံ အဲ့လိုလူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး .. လုံ မှားသွားတယ်။ အဲ့လိုလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“လုံ မငိုနဲ့လေ .. ခြေထောက် .. လင်နဲ့မယား အဲ့ .. ဟုတ်ပေါင် မေ့အတူနေတဲ့၊ အဲ့လိုဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး ..”

ဒေါ်ဟန်သီ စကားစရာရင်း မှားယွင်းနေခဲ့လျက် ..

“နီးတကျက်ကျက်တဲ့ .. အတူတူလုပ်ကြကိုင်ကြပြီဆိုရင် အဖုအဖုအဖုအထစ်တော့ရှိတာပေါ့အေ ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .. ဘရာ က လက်အောက်ငယ်သားကို ဖိနှိပ်တတ်တဲ့အကျင့်မရှိပါဘူး။ အခု ဒီဓာတ်ပုံရိုက်ထားတဲ့လူတွေကလည်း ဖုန်းဆက်ပြီးကျပ်နေတဲ့ပုံပဲ .. အဲဒါကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားတာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဘရာ တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားတာ ရွယ်လိုက်လေ .. လက်ကြီးသာ မလုံ မျက်နှာပေါ်ရောက်လာရင် မတွေ့ရစရာ၊ အဲဒါ သူ့ဟာသူ ပြန်ထိန်းသွားတာကြည့်လေ ..”

လုံ ကတော့ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ပါ။ ပြောသွားလိုက်တာ လုံ ကိုယ့်ဘဝကိုမေ့နေတဲ့ မိန်းမလိုလို ..

“မလုံ ကလည်း ဒီလူတွေက တကယ် တောခေါင်ခေါင်ကလေးတွေရယ် .. ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ခိုင်းတိုင်းလုပ်ပေးနေရတာလဲ ..”

“ဒီလူတွေက သူတို့ရွာကိုဖြတ်ပြီး လမ်းဖောက်တုန်းက ဟိုတယ် ဆောက်မယ့်သူဌေးကို အများကြီးကူညီခဲ့ကြတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့က တစ်ရွာလုံးကို ဘုရားဖူးခေါ်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာလေ .. သူတို့

နောက်ဆုံးဒုတိယအသုတ်ပေါ့ ..”

“ကဲ .. ကဲ .. မျက်ရည်သုတ်တော့၊ ဟိုကောင်လေးကလည်း သွားလေ .. နင့်ကို ဘယ်ကိုလဲ သွားခိုင်းထားတယ်ဆို ..”

ဆိုင်ခွဲတွေအများကြီးမို့ ဆိုင်ထိုင်ကြသမျှ လူငယ်တွေကို ဒေါ်ဟန်သီ နာမည်တွေမသိတော့ပါ။

“အေးလေ ချစ်သူ မင်းသွားတော့၊ တော်ကြာ ဆရာပြန်လှည့်လာမှ ထပ်အဆူခံရဦးမယ် ..”

“ကိုမင်းဆုံ - သူတို့က အစ်ကိုခေါင်ဖျား ကိုဘာပြောသွားတာလဲဟင် ..”

လုံ က မျက်ရည်သုတ်ရင်း မေးတော့ မင်းအုံ ခေါင်းခါ၍ ..

“မသိဘူးလေ .. ဟိုကပြောတာ ကွန်တော်မှမကြားရတာ၊ ဒါပေမယ့်

အဆင်မပြေကြတာတော့ သေချာတယ်။ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘရာက ကိုယ့်ဘက်က အမှားအယွင်းမရှိအောင် အရမ်းဂရုစိုက်တာ၊ ခုလိုသူများကို တောင်းပန်ရတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူး ..”

လုံ မျက်နှာလေး ငယ်ကျသွားသည်။ သူမ အပြစ်ဘယ်လောက်ကြီးသွားပြီဆိုတာလည်း နားလည်သွားခဲ့လျက် ..

“သူပြောတာ မလွန်ပါဘူး ..”

လို့ လေသံသဲ့သဲ့လေးနှင့်ပြော၍ နောက်ထပ်ရေတက်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို မြင်မှာစိုးသလို မျက်နှာလေးငုံ့ပစ်၏။ ပြီးတော့ အထဲလှည့်ဝင်သွားလျှင် ..

“မလုံ တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားတယ်ထင်တယ် ..”

“ကဲ .. မင်းသွားပါတော့ဆိုမှ .. မလုံ ထက် ပိုအပြစ်ဆိုးသွားမယ်နော် .. မပြောမရှိနဲ့ ..”

ချစ်သူ ခေါင်းညိတ်ပြီးအထဲဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဂျာကင်တစ်ထည် ပန်းပေါ်တင်၍ ပြန်ထွက်လာကာ ..

“ခက်တယ် .. မလုံ က တစ်မျိုး ဘရာ က တစ်မျိုး ..”

"ပေါင်းလိုက်တော့ နှစ်မျိုးပေါ့ကွာ .."

မင်းအံ့ နဲ့ ချစ်သူက တစ်ယောက်စကားကို တစ်ယောက်ခင်အောင် နေကျ ..။

"ဟဲ့ .. ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .."

ဒေါ်ဟန်သို့ အသံကြောင့် သူတို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လုံ အ ဘေးလွယ်အိတ်လေးလွယ်လျက် လက်တစ်ဖက်က ကျွတ်ကျွတ်အိတ် လေးတစ်လုံးဆွဲထားကာ ..။

"ဒေါ်လေး ..."

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ လုံ .."

"အဟမ်း .. အာ .. အား ..."

စု က နေရာမှအပြေးတစ်ပိုင်းသွားကာ လုံ့ လက်ထဲကအိတ်ကို အတင်းဆွဲယူသည်။ ခေါင်းလည်းခါပြကာ ငိုတော့မယ့်အတိုင်း ..။

"လုံ .. ညည်းက ဒီကထွက်သွားတော့မလို့လား .."

"မလုပ်ပါနဲ့ မလုံ ရာ .. ဘရာ ကလည်း ဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ပြော သွားတာမှမဟုတ်တာ .."

"အား .. အင်း .. အင့် .. အာ .."

"ညည်းကို ခေါင် က ရိုက်မယ်ပုတ်မယ်ဖြစ်နေတော့ စု ခဗျာ ညည်းလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မျက်ရည်တောင်ကျရှာတာ၊ ပြောရမယ် ဆို ခေါင် ကလည်း ညည်းအပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတဲ့သူပါအေ .. လူဆိုတာ မကောင်းတစ်ချက်လောက်နဲ့ ကောင်းခဲ့သမျှကို မှေ့မပစ်ရဘူး၊ သူ့ကျေးဇူး ကို မှတ်ထားပါ .. ကိုယ့်ကျေးဇူးကို မှေ့ပစ်ပါတဲ့ .."

"အမ်း .. အမ်း .."

ဟုတ်တယ်ဆိုသည့်သဘောမျိုး စု က ခေါင်းတွေညိတ်ပြနေစဉ်

"ဒေါ်လေးက ကျေးဇူးတရားတွေဂုဏ်ဖော်ပြီး ချည်တုတ်တုတ် မဟုတ်ဘူးနော် ..။ ညည်းကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီမို့လို့ မသွားစေချင်လို့

အောက်ပြီး ကိုယ်က စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီခဲ့ပါလျက်နဲ့ အမုန်း ကြုံရတာမကောင်းဘူး .. တို့လည်း နာမည်ပျက်တာပေါ့ .."

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .. မလုံ ထွက်သွားရင် .."

"လုံ က ထွက်မသွားပါဘူး .."

ဟင်!..။

သူတို့အံ့ပြာသွားမေးမယ့် ထွက်သွားမည်ထင်နေကြသည့် သူတို့ကို က နားမလည်သလိုကြည့်လျက် ..။

"လုံ မှာ သွားစရာလည်းမရှိဘူး .. ပြီးတော့ အစ်ကိုပြောတာမှန်ပါ .. လုံ အစ်ကိုကို စိတ်မဆိုးပါဘူး .."

"ဒါဖြင့် ဒါတွေလွယ်ပိုးပြီး ထွက်လာတာက .."

လုံ က လွယ်ထားသည့် အိတ်လေးကို ရှေ့ဆွဲယူပြီး ပိုက်ထားလိုက် ..။

"လုံ အိမ်ပြန်နင့်တော့မလို့ .."

"ဘယ်လို!..။"

"ဒေါ်လေးတို့က ဒီမှာမျက်ဖြုတ်စားသောက်ကြမယ်လို့ စီစဉ်လာ တာမို့လား .."

"အေးလေ .. ညည်းအစ်မက ပျင်းလို့ပါ ညည်းနေလို့ .."

"အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လေးနဲ့ မကြီး နေခဲ့ပြီး လုံ က ပြန်နင့်ချင်လို့ .."

"အိမ်ကိုပြန်နင့်မယ် .."

"ဟုတ် .."

လုံ က အပြန်ရှိသူတစ်ယောက်လို မျက်လွှာလေးချလိုက်ပြီး ..။

"လုံ .. လုံ ဒီမှာအလုပ်မချင်တော့လို့ပါ .. စတုရိယိုမှာ အလုပ်လုပ် ခဲ့တာ ပိုတိုရှာ(ပ်)ကျွမ်းကျင်အောင်သင်ရဦးမှာ ပြီးရင် ဓာတ်ပုံပညာ လာဦးမယ် .. လုံ က ဒီအလုပ်ထွက်နဲ့ အရမ်းကိုအလွမ်းထေးခဲ့တဲ့သူပါ .."

"ဒါပေမယ့် မလုံ ရယ် .."

“ဟင့်အင်း ကိုမင်းအံ့ .. လုံ ဝါသနာပါပေမယ့် ဒါ မိန်းကလေးလည်း သိပ်မသက်ဆိုင်ပါဘူး ..”

“ဘာလို့ မသက်ဆိုင်ရမှာလဲ .. ဓာတ်ပုံစတူရိယိုမှာ မိန်းကလေးတွေ သူ့နေရာသူ လုပ်နေကြတာ အများကြီး၊ ကင်မရာလွယ်ပြီး နှိုက်နေကြတာတောင်ရှိတယ် ..”

“လုံ က သူတို့နဲ့ မတူဘူး ကိုမင်းအံ့ .. လုံ ဘာလုပ်လုပ် အမှားဖြစ်တတ်တာလည်း ဒီရောက်မှမဟုတ်ဘူး ..”

“နေပါဦး လုံ ရယ် .. ဒေါ်လေးတွေ ပြောတာဆိုတာကိုများ မီးသွားတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. လုံ ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုအလေ့အကျင့်တွေလုပ်ထားတာလဲ .. ထစ်ခနဲဆို ပြန်ပြောတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ် အစ်ကိုနဲ့ အဆင်မပြေမဖြစ်ချင်လို့ပါ .. တကယ်လို့ သူ မောင်းထုတ်ရင်လည်း မှာ သွားစရာနေရာမရှိဘူး ..”

“အဲ့ဒီလို ကျုပ်တူက လုပ်ခဲ့ရင်လည်း ကျုပ်တို့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ရှိပါတယ် ..”

လုံ ကို ဘယ်လိုမှ နားချလို့မရတော့ဘဲ နောက်ဆုံး ဒေါ်ဟန်တို့ပါ ဖာခံခါတည်းပြန်ကြလေသည်။

မင်းအံ့ ဆိုင်ထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ချို ဂွဲဂွဲလဲပြောသည်များကို သိမ်းဆည်းရင်း ..

ဒီမှာလည်း မလုံ မရှိတော့ရင် ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးဖြစ်သွားမှာလို့ ရေရွတ်ပေးသည်။

အခန်း (၁၈)

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်လိုက်တာနှင့် ကြမ်းတိုက်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်က တံခါးလာပြေးဖွင့်သည်။

“အတော်ပဲ အစ်ကိုလေးရောက်လာတာနဲ့ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“နေ့လယ်တုန်းက ရှမ်းတို့ဟူးသုပ်စားကြတာလေ .. ပိန်းရိုးဟင်းလေးကို ငါးရုံမီးဖုတ်အသားလေးတွေထွင်ပြီး ချက်တာ အရမ်းကောင်းတာပဲ .. မမလုံ ရှိနေရင် လက်သုပ်တွေအမျိုးမျိုးစားရတယ်သိလား ..”

“ကဲ .. ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်း .. ညည်းကို ဘယ်သူမေးနေလဲ ..”

“ဟုတ် ...”

လို့ ပြောပေမယ့် ‘အစ်ကိုလေးပဲ မေးပြီးတော့’ လို့ နောက်ဆက်တိုးတိုးပြောရင်းကျန်ခဲ့၏။

“ဟင် .. လူလေး ဒီအချိန်ကြီး ..”

တစ်ခါမှ ညနေခင်းပြန်မလာခဲ့ဖူးသဖြင့် ဒေါ်ဟန်သံ ငါးရာငါးဆယ်

ဓမ္မစာကုပ်ကြီးကိုလျက် တအံ့တဩဆိုရင်း ..

“ဘယ်ကနေ ဝင်လာတာလဲ ..”

“ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်လာတာပဲ ဒေါ်လေးရာ ဘာတွေထူးဆန်းလဲ ..”

“မင့်မှာ အိမ်အလုံးပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်လောက် မှာ နေတော့လည်း မေးရတာပေါ့ကွယ် .. အိမ်ကိုတစ်ပတ်နေလို့ တစ်ခါ ပြန်တာမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု ကိစ္စရှိလို့ပြန်လာတာ .. ဘယ်မှာလဲ လုံ”

“အောင်မလေးတော် ..”

ဒေါ်ဟန်သီ ကိုင်ထားသည့်စာအုပ်ကြီး ဘေးမှာချလိုက်မိကာ မျက်စိကိုပင့်၍ ..

“မေးပုံက ဝရမ်းပြေးလက်ရဖမ်းတော့မယ်ပုံပါလား .. လုံ မင့်ဒေါသကိုကြောက်လို့ သူ့ဟာသူ အေးရာအေးကြောင်း ..”

“အေးရာအေးကြောင်းနေလို့မရဘူး .. သူ့ကို ခိုင်းစရာရှိတယ်”

“အမ် .. အား .. အား ..”

စု က အပြင်ထွက်လာတာနှင့်ဆုံကာ မျက်နှာလေးပျက်သွားရန်တွေ့သလို ပြောတော့သည်။ လုံ့ ကို မဆူဖို့ မခေါ်ဖို့တွေပြောတာမှန်း သူ သိလိုက်၏။

ဒီသတ္တဝါမလေး သူ့အတွက် ပြောဆိုမကောင်း ဘယ်နေ့က အချိုးမပြေပေမယ့် တခြားလူတွေနဲ့တော့ ဘာဖြစ်လို့ အဆင်ပြေနေလဲ ..။

“အမ်း .. အား .. အား ..”

သူ ရှေ့တိုးတာနှင့် စု က လက်ကိုဆွဲထားကာ လက်တကာကာ တောင်ပန်ပြနေသည်။ သူ စု ရဲ့ ပခုံးလေးကိုကိုင်ပြီး သက်ပြင်းချစ်တတ်

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဆူမလို့မဟုတ်ပါဘူး .. မမ ခဏလေးဖယ်

“အမ်း .. အမ်း ..”

“တကယ်ပြောတာ သူ ဘယ်မှာလဲ ..”

စု က အပေါ်ထပ်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြ၏။ သူ့ အပေါ်ထပ်တက်လာ သူမရှိနေသည့် အခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ..

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“မကြီး ဝင်ခဲ့လေ .. တံခါးဖွင့်ထားတာကို ..”

သူ တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ လုံ က ထမီရင်လျှားလေးနှင့် ဆံပင်ကို တဘက်နဲ့ ရေသုတ်နေ၏။

အဝတ်စီရီရှေ့မှာ ကျောပေးရပ်နေသော သူမရဲ့ အလှတရားတွေ နှစ်ယ့်လိုနေနေ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။ ဆံပင်တွေကို ရှေ့ကိုဆွဲထားသဖြင့် ဖွေးနုဝင်းစိုနေသည့် ကျောပြင်နဲ့ ဂုတ်သားလေးတွေ

တိုင်း ..။

ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကာ ခြေလှမ်းတွေတုံ့သွားခဲ့ပေမယ့် သူ့မျက်လုံး တွေ ကန်နေမိသည်။ ရုတ်တရက် မသင့်တော်ခြင်းကို မေ့လျော့သွားခဲ့

မဟုတ်သေးဘူး ..။

သတိရလိုက်တာနှင့် ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်မိကာ ..။

“ဆောရီး ..”

ဟင်! ..

သူ့အသံကြားလိုက်တာနှင့် လုံ့ ကိုယ်လေး တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တာ ကမန်းကတန်း ..။

“ခေါင်ဖျား ..”

အစ်ကိုလို့ပြောင်းလဲခေါ် ခဲ့ပေမယ့် သူနဲ့ အမှတ်တမဲ့ပြောမိတိုင်း ထွက်မိတာ ခေါင်ဖျား ပဲ ဖြစ်နေလျက် ..။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ .. လုံ့ အင်္ကျီမဝတ်ရသေးဘူး .. ထွက်ပေးလေ”

"မင်းကိုပြောစရာရှိတယ် .. ပြီးရင် နောက်တံခါးကနေ ခြံထဲ ဆင်းခဲ့ .."

"ဟုတ် .."

*သူမအသံလေးတုန်နေသလို သူ့ရင်ထဲမှာလည်း မငြိမ်မသက်ကြဲ ဖြစ်နေကာ ရေကူးကန်ဘေးမှာ နှစ်ခေါက်လောက် လျှောက်နေမိတဲ့အခါ အထာမကျသေး ..။

"စိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ့်လုံး အရပ်အမောင်းအားလုံးက ခုခေတ် မော်ဒယ်လ်တွေထက်မသာရင်တောင် လိုအပ်တာမရှိဘူးကွ .. အားလုံး ထက်သာတာက ဆံပင်တွေပဲ .."

"ငါတို့ကြော်ငြာရိုက်ပါရစေ .. မရသေးရင်လည်း မင်း တာဝန် ယူပြီး ထရိုန်းပေးပါ ညီလေးရာ .. သူ့အလှအပတွေကို နည်းနည်းလေး တည့်မတ်အရောင်တင်ပေးလိုက်ရင် လုံးဝ ပါဖက်(တ်)ဖြစ်ပြီ .." တဲ့

ပြောခဲ့တာက တစ်လလေး ကိုပိုပါပြီ။ သူ ဘာမှအကြောင်းမပြန် သေးတာက သူမမှာ ရှိတဲ့နေ့တာတွေကို ခြည့်ဆည်းပေးချင်သေးလို့ ..

"ကိုခေါင်ဖျား .."

ပထမဆုံး သနပ်ခါးနဲ့လေးဝင်လာပြီး ဆယ်စက္ကန့်လောက်ကြာမှ အသံကိုကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကြံရည်ရောင်ဆွသား လက်ရှည်ကိုယ်ကျပ်လေးနှင့် စကောက်ရှည်လေးကိုဝတ်ထားကာ ရေခိုနေ သည့် ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖြန့်ချထား၏။

"ဆံပင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီရိုင်ယာနဲ့ မခြောက်တာလဲ .."

"တန်းခြောက်သွားတာ မကြိုက်လို့ပါ .."

သူ စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ လုံ က မျက်နှာပုံပစ်၏။ ဘေးခွဲမကွ တကျဆံပင်တွေက သူမရဲ့ ပါးရိုးလေးနှစ်ဖက်မှာ ဝဲဖြာကျဆင်းသွား ကြလျက် ကကြီးပုံနဖူးပြေပြေလေးက ထင်းငန့သည်။

"မင်းက ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား .."

"ဟင့်အင်း .."

"ဒါဆို ပြန်လိုက်ခဲ့ .."

"ဟင့်အင်း .."

"မလိုက်လို့မရဘူး .."

"လုံ ဒီမှာပဲနေမယ် .."

"မနေရဘူး .."

"အို .. မလိုက်ဘူးဆိုမှ .."

လုံ လက်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ သူ ခြံထဲကနေကျွဲပြီး ငိုရာတန်းသွားသည်။ ကားထွက်သံကြားလိုက်ရတော့ ဒေါ်လေးနဲ့ ပြူးပြူးပျာပျာထကြည့်ကြမှာသိပေမယ့် မတတ်နိုင် ..။

"ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ .. ဒေါ်လေးတို့ကိုတောင် ဘာမှ မသိခဲ့ရဘူး .."

"ပြောနေရင် မင်း အင်အားတောင့်သွားမှာပေါ့ .." လုံ က ကားမောင်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုလှည့်ကြည့်ကာ ..

"ရှင်ပဲ ဒေါသတွေထွက်ပြီးတော့ ဘာလို့ လာခေါ်တာလဲ .." "ဒေါသထွက်အောင်ဘယ်သူလုပ်တာလဲ .."

လုံ က မျက်နှာလေးလွှဲပစ်လိုက်ပြီး ခဏတိတ်နေသည်။ ပြီးမှ ..

"ဟုတ်ပါတယ် .. အဲဒါကြောင့် နောက်ထပ်မမှားချင်လို့ .." ပြောရင်း အသံလေးတိမ်ဝင်သွားတော့ ထိုကိစ္စအတွက် သူမ တော်လေးဝမ်းနည်းနေမှန်း သိလိုက်ကာ ..

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှားမှန်းသိရင်လည်း မှားတယ်ပြောတဲ့လူကို ခပ်ပယ်မှပေါ့ကွ .."

"ရှင်ကို လုံ စိတ်ဆိုးလို့မဟုတ်ပါဘူးပြောနေတာပဲ .."

"အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး မှားသွားလို့ရှောင်ပြေးတာကောင်း နည်းလမ်းလား .."

လုံ အသံတိတ်ကွားပြန်သည်။

“မင်း သမင်းပင်းချက်ပြုတ်နေရတာကို ပျော်တယ်ဟုတ်လား။

“လုံ က အုဒီအလုပ်မျိုးနဲ့ပဲတန်တာ ..”

“ဘာ ...”

ကားက တစ်ချက်ခါသွားသည်။

“ကျွတ် ..”

ကိုယ့်ခေါ်သကိုယ်သိကာ ခေါင်ဖျား ကားရပ်ဖို့ နေရာရှာထားရသည်။ သေချာကားရပ်လိုက်ပြီးမှ သူ့မောက်လှည့်ကာ ..

“မင်းကို ငါ့အလုပ်ခန်းတွေမှာ ခိုင်းဖို့တစ်ခုတည်းနဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ အသုံးအဆောင်တွေကိုင်တတ်အောင် သင်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူးလို့မခို .. မြို့ပေါ်ရောက်လာပြီးမှ အစိုက်ကောက်ပြန်မယ့် တစ်ပဲခြောက်ပြားတန်အိပ်မက်တွေကို မင်းခေါင်း တံက ထုတ်ပစ်လိုက် ..”

“လုံ မြို့ကိုတက်လာခဲ့တာ ဒီကိတ်တွေရှာဖွေဆောင်းဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မဟုတ်ဘူး ..”

ပြောနေရင်း စက်ဝန်း ကို ဖြို ခွဲယောင်းသွားမိသည်။ ယိုကြောင့်လုံ မျက်ဝန်းလေးဆွေးရိပ်သန်းလွှားလာ ..

“တခြားအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ဘာနဲ့တာ .. အဲဒါကြောင့် ..” သူ့မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း ခေါင်ဖျား က မှဲ့လိုက်ကာ ..

“အဲဒီကိစ္စက ဘာလဲ .. အချစ်ရေးလား မိသားစုအတွင်းရေးလား ..” လုံ က မဖြေ ..။

“မင်း မစီဖြေချင်ရင် ထားလိုက်ပါ .. တစ်ခုတော့ ငါပြောနိုင်တယ်။ မင်းရဲ့လာရင်းကိစ္စပျက်သွားတယ်။ အဲဒါကလည်း မင်းဘဝချို့တဲ့မှုနဲ့ပတ်သက်နေတယ် .. မှန်ရဲ့လား ..”

လုံ က မျက်ရည်ရေနေသည့် မျက်ဝန်းကိုနှင့် ကြည့်သည်။ ငြိမ်းခေါင်းညိတ်၍ ..။

“မှန်တယ်ပဲထားလိုက်ပါ .. လုံ က အစတည်းက တစ်ပဲခြောက်ပြားတန်အိပ်မက်တွေနဲ့ပဲ မြို့ပေါ်ရောက်လာခဲ့တာ .. ဒီထက်မဆိုးဘူးဆိုရင် ဖြေသာပါတယ်။ နောက်တစ်လလောက်ဆို ရွာပြန်မယ် ..”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူးဆိုရင် အနာဂတ်မဲ့တာတွေ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြည့်တင်းဖို့မကြိုးစားဘဲ မင်းကိုယ်တိုင် ပစ်ချပေးရင် ဘယ်သူမှဆွဲတင်လို့မရဘူး ..”

“လုံ ...”

“နေဦး .. မင်း ရင်ထဲက နာကျင်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေက ဘာကြောင့်ဖြစ် ပြစ် မင်းဘဝနိမ့်ကျနေတာနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင် မင်းကိုလည်း ခြည့် နိုင်မယ့်သူရှိနေတုန်း မကြိုးစားချင်ဘူးလား ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံမိတော့ လုံ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားတာကို သူ့ အကဲခတ်မိကာ ..။

“မင်း အောင်မြင်နိုင်ပါတယ် ကြိုးစားဖို့ပြင်ထား ..”

“ရှင် ဘာကိုပြောတာလဲဟင် .. ဓာတ်ပုံစတူရိယိုမှာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မင်း မော်ဒယ်လ်လုပ်ရမှာ ..”

ဟင်!..။

လုံ့ မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွားသည်။

မော်ဒယ်လ်နဲ့ သူမ ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘဲ ..။

အခန်း (၁၉)

“မဆိုင်တာတွေ ပြောမနေနဲ့ ကိုချစ်ဝေ .. ကျွန်မတို့က လိုအပ်မှ သုံးဖို့ဝယ်ထားတာ၊ ကင်မရာတစ်လုံးကို ဘယ်လောက်တောင်ပေးရဦးမှာလဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး မထက် .. ကင်မရာကြီးက အရမ်းကိုကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရိုက်ကူးရေးမှာက တစ်လုံးတည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေဘူး၊ တွဲသုံးဖို့ မထက် ငှားပေးထားတဲ့ ကင်မရာတွေက ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး ..”

“ကိုချစ်ဝေ ရယ် .. ရှင်က ဒါရိုက်တာပါ၊ ဘယ်မှာလဲ စက်အဖွဲ့ ..”

“ရှုတင်တစ်ခုလုံးကို နားလည်ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းက ဒါရိုက်တာမှာပဲရှိတယ် မထက် .. ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို မထက် နားလည်ပေးပါ၊ ပြီးတော့ ရိုက်ကူးရေးပစ္စည်းက မစုံဘူး ..”

“အထက် နေဦး .. ကိုချစ် ပြောတာ ကိုယ်နားလည်တယ် ..”

“နားလည်ပေးနေရမယ့်အချိန် မဟုတ်တော့ဘူးလေ အဝန်း ရဲ့၊ ကျန်တဲ့ ကြော်ငြာအပိုင်းလေးကိုရိုက်ဖို့ရှိတာနဲ့ပဲ ကြည့်လုပ်ပေးဖို့ သူ့ကို သေချာပြောထားပြီးသား ..”

အထက် ဘယ်သူကိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ကြော်ငြာတစ်ခုအတွက် ဒီလောက်ခေါင်းခဲရလိမ့်မည်လို့လည်း မထင်ခဲ့သလို ဒါကြောင့် ခေါင်းခဲလာရလေ ဒေါသထွက်လေ ..။

“မင်းသမီးကလည်း ကင်မရာပြဿနာကြောင့် ခဏခဏပြန်လုပ်ဖို့ပေးနေရင် မကြိုက်ဘူး ..”

“ကျွတ် .. ကျွန်မ ရေဘူးပေါက်တာမလိုချင်ဘူး ကိုချစ်ဝေ .. ရေပါလာဖို့ပဲ ..”

“ကျွန်တော်က ဒါရိုက်တာပါ၊ မထက် ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်သမား မဟုတ်ပါဘူး ..”

ဒါရိုက်တာချစ်ဝေ က ပြောပြောဆိုဆိုနေရာမှ ထရပ်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ပြည့်စုံမယ့် စက်အဖွဲ့ မထက် စီစဉ်ပေးမယ် ဆိုဖုန်းဆက်လိုက်ပါ ..”

“ဘာ ...”

“အထက် နေဦး ..”

“တောက် ...”

ဒါရိုက်တာနောက်ကိုလိုက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ စက်ဝန်း ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ..။

“ဘာဖြစ်လို့ တက်ခေါက်တာလဲ အထက် .. လူတစ်ယောက်ကို တက်ခေါက်တာ သိပ်ကိုခိုင်းတဲ့ အပြုအမူနော် ..”

“ပြောသွားတာကျတော့ အဝန်း မကြားဘူးလား ..”

“ကြားတယ်လေ .. သူ့မှာလည်း မာနရှိတယ်၊ အထူးသဖြင့် အနုပညာသမားတစ်ချို့ကို မင်းငွေပုံပေးပြီး စော်ကားလို့မရဘူး ..”

အထက် ရဲ့ စူးရှသောအကြည့်တွေ သူ့ဆီရောက်လာသည်။ စက်ဝန်းကတော့ ပြိုင်ဆိုင်ကြည့်မနေပါ။ ဒါရိုက်တာနောက်ကို လိုက်သွားပြီး။

“ကိုချစ် ..”

ချစ်ဝေ က သူ့ကိုလှည့်မကြည့်သေးဘဲ ..

“စူတင် ဘရိတ်(စ်)ဟေ့ ..”

“နေပါဦး .. ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးလို့ရပါတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းနဲ့ပြောလို့ရမယ်မှန်းသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း

နဲ့ မပြီးဘူး စက်ဝန်း ..”

ဒါရိုက်တာ ချစ်ဝေ က စက်ဝန်း ကို မော်ဒယ်လ်အဖြစ်လူသိရှင်ကြားအောင်မြင်လာအောင် စင်တင်ပေးခဲ့သည့် ဆရာသမားတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ကာ .. သူငယ်ချင်းလိုလည်း ရင်းနှီးခဲ့ကြ၏။

“မဖြစ်ဘူး စက်ဝန်း .. မင်းကိုတော့ ငါ အားနာတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ..”

မင်းသမီးက အနားရောက်လာကာ အခြေအနေကို သိလိုက်တော့ ပြုံး၍ ..

“စိတ်ညစ်နေတာလား ကိုစက် ရယ် .. ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိကတ်ဖို့ ကိုစက် ရဲ့ မဟေသီကို ပညာပေးထားပါ၊ စိတ်ချ ဒါရိုက်တာကြီးကို စိုး ပြောပေးမယ် ..”

“ကိုချစ် က မစိုး ကို အားနာနေတာထင်တယ် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ကင်မရာတစ်လုံးတည်းပဲ သုံးလို့ရနေတော့ ခဏခဏဒါပဲပြန်လုပ်နေရတာ မှ(စ်)အောက်(တ်)တာပေါ့ .. ပြီးတော့ ဒေါ်အထက်ဦး ကလည်း တော့လ်ကီတွေအရမ်းကြမ်းတယ် ..”

စက်ဝန်း အားလုံးကိုတောင်းပန်ရ လိုက်လျော့ရနှင့် ကြာလာတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုသိလာသည်။

“ကိုယ်တို့က ညီလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှော့(စ်)မရှိတူး၊ ငါ့ညီနဲ့ပဲ မပြီးတော့ သူနဲ့ ဆက်ဆံနေရဦးမှာပဲ .. ဆဲဒါက ကွိုင် ..”

ဒီလိုစကားတွေ ကြားလာရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ..

“ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီကိုဦးစီးနေပေမယ့် ဦးဆောင်နေသူက

အထက် ဖြစ်နေတယ် ..”

“ဘယ်လိုဖီလင်တွေနဲ့ လာပြောနေတာလဲ အာန်း .. အထက် တို့က နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်နဲ့ လုပ်နေကြတာလေ ..”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းက စိတ်အရမ်းမြန်လွန်း တယ်၊ မင်း တစ်ခုခုပြောမှားဆိုမှားဖြစ်တာတွေကို ကိုယ်ကဝင်ပြီး ဖာထေးပြင်ဆင်တာကျတော့လည်း အားလုံးက မင်းပြီးမှ ပြီးရတာလို့..”

“ဟား ..”

သူပြောလို့မပြီးခင် အထက် ရဲ့ စိတ်မရှည်တတ်ခြင်းက ဇာတိပြု လာသည်။ ခြေချင်းချိတ်ထားနေရာကနေ ဆတ်ခနဲဖြုတ်၍ ဖင်ရွှေထိုင် လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ..

“အဲ့ဒါ သက်သက် ဆေးထိုးပေးတာပဲ၊ လင်နဲ့မယား ပိုင်ဆိုင်ထား တဲ့ အလုပ်မှာ ဘယ်သူပြီးမှပဲပြီးပြီး လုပ်တဲ့အလုပ်ပြီးမြောက်အောင်မြင် ခဲ့အဓိကမဟုတ်ဘူးလား .. နေရာတကာ သဘောကောင်းနေလို့မရဘူး အဝန်း .. ဒီကြော်ငြာကို လက်စသတ်ခါနီးမှ ကင်မရာကီစွတွေကြောင့် ရုပ်တနဲ့ပစ်လိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားခဲ့လဲ ..”

“အဲ့ဒါက ကိုယ်တို့ဘာသာ ကင်မရာနဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်တော့မယ်လို့ ပြောမိတာလည်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ ..”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စောင့်ပါဦးလို့ပြောခဲ့တာ သူပဲလေ ..”

“သူက ဒါရိုက်တာ သူလုပ်ထားတဲ့အလုပ်ကို သူ လက်စသတ်ရ မှာပဲ .. စောင့်ပါဦးဆိုတာကို နားလည်ပေးရမှာပေါ့ ..”

“မာရီယာ လူလည်တုသွားတဲ့လုပ်ကွက်ကိုထောက်ပြပြီး စောင့်ပါ ဦးဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်သုံးနေတာ ကုန်သွားတဲ့အချိန်တွေ ကိုတွက်ကြည့်ဦး ..”

ကိုချစ်က လူ့အေးသမားပါ။ ပြောတာဆိုတာအစ အလုပ်လုပ် ဘာလည်း အေးဆေးသည်။ အထက် ရဲ့ စိတ်နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်

တိုင်းကျဖွယ်မမြင်ပေ။

“စောင့်ပါဦးဆိုတဲ့စကားနဲ့ ချွေးသိပ်နေလို့မရဘူး။ ထမင်းသာလို့ ဂျီကျနေတဲ့ ကလေးတောင်မှ မီးဖိုချောင်မှာ သူ့အမေ ချက်ပြုတ်နေတာ မြင်မှ သူ စားရတော့မှာပဲဆိုတဲ့ ဖျော်လင့်ချက်လေးနဲ့ စောင့်နေမှာပေါ့။”
ဒါတွေပြောရင် ဒေါတွေပါပါ၏။

“ထမင်းသာနေပါတယ်ဆိုမှ မအေက အိမ်တကာလျှောက်လည် ပြီး ဧည့်ခံစာတွေ လိုက်စားနေရင် ဗိုက်ဆာနေတဲ့ အိမ်ထဲက ကလေးတကာကို ဖျော်လင့်ပြီး စောင့်နေနိုင်မှာလဲ။ ကင်မရာအခက်အခဲဖြစ်လို့ ဒီထဲကြော်ငြာကို ရုပ်ထားလိုက်ရတယ်ဆိုရင် ဒါကိုဖြေရှင်းဖို့ သူ ကြိုးစားနေသလား ..”

“သူ အလုပ်ရှိတာကိုတော့ လုပ်နေရမှာပေါ့ကွ .. သူလည်း သူ့မိသားစုနဲ့သူပဲ။ ကိုယ့်အတွက်မချန်ဘဲ အိမ်ပေါင်ချထိုးတဲ့လူရှိရင် နဲ့ မယ်၊ တခြားသူအတွက် အနစ်နာခံပြီး နေရာမယ်ပေးတဲ့သူဆိုတာ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာတောင် မရှိသလောက်ရှားသွားပြီ။ စည်းစိမ်ယစ်မနိုင်တဲ့အဆင့်မျိုးထဲက သိတတ်မှုကို သွားဖျော်လင့်ဖူးနဲ့ ..”

သူ့ရဲ့ စောင့်ပါဦးဆိုတဲ့ စကားကိုပြောပြတာလေး ပေးသွင်းပြီးထားတာမှဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် ပြောတဲ့လူက အပြစ်လား .. အပြောကြီးမျိုး အလုပ်မပါတဲ့လူက အပြစ်လား .. လူတွေကိုယ်ထင်သလိုလျှောက်ပြောနေကြတော့ မှန်တာလည်းပါ မှားတာလည်းပါ အဝန်း တို့လို ငါဆရာပဲ ငါ့လူပဲနဲ့ စွဲထားတဲ့လူတွေကြောင့် အဲဒီလိုလူတွေ နောက်ကြောင်းပြန်မကြည့်တော့တာ ..”

“အထက် ရာ .. မင်းကိုယ့်စီးပွားရေးအကြောင်းပဲပြောပါ။ သူ့အလုပ် သူသိပါတယ် ..”

“သူသိနေတိုင်းမရဘူး .. အထက် တို့က ဒါရိုက်တာမဟုတ်လို့ ဒါရိုက်တာဘာတွေလုပ်ရတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ကိုယ်လုပ်နေတဲ့

အလုပ်အတွက် သူ တာဝန်ယူထားတဲ့အပိုင်းကိုတော့ မကျေမြန်ရင် ပြောရမှာပဲ ..”

“ပိုက်ဆံလည်း အပြည့်ယူမထားသေးဘူး .. မင်းပြောချင်တိုင်း ပြောလို့မရဘူးလေ ..”

“မရလို့ ဘယ်မှာ ပြောခွင့်ရလို့လဲ .. အဲဒါ ရှင် ကိုယ့်လူပဲဆိုပြီး လေလည်တာတောင် မွှေးလှချေရဲ့လုပ်နေတာမျိုးတွေကြောင့်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြောကြေးဆိုလို့ကတော့ အထက် တို့မှာ ပြောစရာတွေ တစ်လုံးကြီးပဲ ..”

“ဒါဆို သေချာပြီ အထက် .. ဒီကိစ္စ မင်း ခဏနောက်ဆုတ်လိုက်၊ ကြော်ငြာကို လက်စသတ်ဖို့ ကိုယ်ပဲလုပ်တော့မယ် ..”

“ဟွန်း .. လုပ်ကြည့်လေ .. နဲ့သာဆီနဲ့လား ချေးနဲ့လား သိသွားတာပေါ့ ..”

“တော်ပါတော့ကွာ .. နှလုံးနာလိုက်တာ .. ကျွတ် ..”

“နှလုံးနာရမှာ အထက် ပြောနေတာတွေကိုမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်လူကြီးကိုနာရမှာ .. ဒီဘက်မှာ ပိုက်ဆံအကြေမယူတော့ မှန်ကန်သလိုလို ဖြောင့်မတ်သလိုလိုနဲ့ ရှင်လူတွေ အထင်ကြီးအောင်လုပ်ပြတဲ့အကွက်တွေလေ .. တစ်ဖက်မှာ အလုပ်တွေပြုတ်သပ်ညှပ်အောင် လက်ခံပြီး ဝင်ငွေလမ်းဖြောင့်နေတော့ ဒီက တစ်ဝက်ကျန်တဲ့ငွေလောက်ကို သနားတယ်ပေါ့ ..”

သွားပြီ ..
ဒေါသတွေနဲ့ အထက်ဦး ဆိုတဲ့ မိန်းမကလေး ရူးနေပြီလို့ လိုက်အော်လိုက်ချင်၏။

သူ ထွက်လာတဲ့အထိ အထက် ပြောနေတာ မရပ်သေး ..။

“ကြားဖူးတဲ့ စကားတစ်ခုလို့ပေါ့ .. မိအေးအော်တော့ လူကြားဘယ် ဂဏန်းညှိနေတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး .. ဟွန်း .. ဒီကအလုပ်ကို

လရောင်ကျူးရင့်

လက်စသတ်ဖို့တော့ စောင့်ပါဦး တစ်ဖက်မှာလည်း လှည့်လည်စားသောက်နေကာ မသိတာကျလို့၊ ကိုယ်သာ ဘာမှလုပ်လို့မရဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတယ်။ သူ့မှာတော့ နာမည်တွေကျော် ဘွဲ့လူးတွေထပ်နဲ့ အဲဒါတွေရှင်နားလည်တတ်အောင်ကြိုးစားဦး ကိုစတ်ဝန်း သိရဲ့လား ..”

စိတ်ရှိလက်ရှိ ဒော်ပစ်လိုက်ပြီးမှ မြေချင်းချိတ်ထားလိုက်ကာ -
“မပြောချင်လို့နေနေတာ၊ မပြောတတ်လို့မဟုတ်ဘူး ..”
ဟု ဆက်လက်ပြောနေရင်း ..၊

လှပါပေသည် လုံမခီ

အခန်း (၂၀)

“ကိုကြီးရေ .. လာကြည့်ပါဦး၊ အရမ်းလှနေပြီကို လည်ပင်းပျက်လို့ မဝတ်ဘူးပြောနေတယ် ..”

မိတ်ကပ်ဆရာမက လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်ထွက်လာပြီး လက်ယပ်ခေါ်သည်။

“မင်းအံ့ နဲ့ သတ္တိ မင်းတို့ သူတို့ရောက်မလာသေးမင် ပစ္စည်းတွေ ပြီးတပ်ဆင်ထားနော် ..”

“စိတ်ချပါ ဆရာ .. ပြီးနေပါပြီ၊ စိတ်ချလက်ချသွားပါ ..”
သူ ထွက်လာကာမှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ထုတ်ကိုင်ရင်း ..၊

“ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ ..”
“.....”

“အဟွန်း .. သူ့ကိုပြောတာပါပဲ၊ အန်ကယ်ဦးတို့ လာမယ့်အချိန်အောက်ဆို ပြီးနေရောပေါ့ ..”
“.....”

“နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့ .. သေချာတော့ သင်ပေးထားမယ်ပြောတာပဲ ..”

“... ..”
 “စိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်က ဒါရိုက်တာမှမဟုတ်တာ ဘယ်လို သင်တတ်မှာလဲ။ သူ့ကို ဆရာကောင်းသမားကောင်းနဲ့ သင်ပေးတာပါ။ ဒါပေမယ့် လွယ်တော့မလွယ်ဘူး။ အန်ကယ်လ်ဦးတို့ လိုချင်အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ ဖြစ်အောင်ဆွဲခေါ်ပေးမယ်လို့ ဒါရိုက်တာက ..”

သူ စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ခြေလှမ်းရာ စကားသံတွေပါ တိတ်သွားသည်။ သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ လုံ မှန်း သိရက်နဲ့ မယုံနိုင် ...။ စိန်ရောင် ဖျော့ဖျော့ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီသည် ရင်ပြင်တစ်လုံးကို ပန်းကပ်ထားသလို ဆွဲရှုံ့ထားတာ ပန်းစွန်းတွေ ...။ ဓာတွေဖြစ်ကာ ရင်အောက်က တစ်ကိုယ်လုံး ကပ်ကျပ်နေ၏။

ဖွဲ့လွှားလှပနေသမျှ ကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်းတို့ကို ဆွဲကပ်ထားသည့်အတိုင်း ဝတ်စုံ၏ အရောင်နှင့် ဒီဇိုင်းက မမ်းစားနိုင်စွမ်းနေသည်။ ထို့ပြင် ...။

ဒူးအောက်နားကျမှ သုံးလွှာစကတ်ပုံစံ ထီးကလေးပိတ်ထားတဲ့ ခြေစွဲခေါက်ထားတာပေးတွေက ခြေလှမ်းလိုက်လျှင် တွဲရဲ့ပုံလှုပ်လှုပ်မည့် ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်၏။

သူ စိုက်ကြည့်နေတော့လည်း လှ ရင်ဘတ်လေးပေါ်သိုက်၊ ဂါဝင်ကို ‘မ’ လိုက်နဲ့ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေကာ ...။

“အဲဒါကြီး မဝတ်ချင်ဘူး ..”

ဟု မှမ်းပြောရခြင်းသို့ရောက်၏။

“ဟွန်း .. ဟွန်း .. တို့ ကိုကြီးတောင် အသက်ရှူရပ်သွားအောင် လှနေတာများ ချစ်ညလေးရယ် .. မေးကြည့်ပါဦး ကိုကြီးကို ကမ္ဘာ့မျှား ခဏတစ်ဖြုတ် ရုပ်တန်သွားသလားလို့ ..”

ပြောချင်ရာတွေပြောပြီးမှ ခေါင်ဖျား ရှေ့ဆက်လျှောက်လာအသာလေးလစ်ထွက်သွား၏။

“လို့အပ်တာရှိရင် ခေါ်လိုက်နော် .. အားလုံး ပြင်ပေးထားပြီးပြီ..” နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသွားသေးသည်။ ခေါင်ဖျား နဲ့ လုံ ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ ...။

မလုံမလဲတွေးမိရင်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကလည်း မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲနေကာ ...။

“အရမ်းလှတယ် ..”

“မလှပါဘူး .. ရှက်စရာကြီး ..”

လုံက သူ့အနားရောက်လာတာနှင့် အဆင်သင့်ရှိနေသည့် ပဝါပါးလေး လှမ်းဆွဲလိုက်လျှင် ခေါင်ဖျားက မမ်းကိုင်ထားလိုက်တော့ ...။

“မင်း ဒီတိုင်းထွက်ရမှာလေ၊ လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ သရုပ်ဆောင်မှာ .. မင်းသမီးလုပ်မယ့်သူက ရှက်ကြော်ပြတ်ရတယ် ..”

“ဘယ်လို!....”

ခေါင်ဖျားက ပြုံးလိုက်ပြီး ပဝါကို သူ့လက်မှာပဲ ရစ်ပတ်နေရင်း...

“ငါက အကဲခတ်ဖို့လာတာဆိုတော့ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးကိုကြည့်စိတ်မှာ ..”

“အို - မလိုပါဘူး၊ အင်္ကျီကြီးက ရင်ဘတ်လည်းမပါဘူး၊ ဒီလောက် ကိုတာကြီး မဝတ်ချင်လို့ အင်္ကျီကိုပဲကြည့် ..”

“အင်္ကျီချည်းပဲ ချွတ်လဲလို့မှမရတာ ..”

“နောက်ထပ် ဝတ်စုံတွေရှိသေးတာပဲ ..”

“အဲဒါတွေလည်း ဝတ်ရမှာပဲ၊ ကြော်ငြာရိုက်တယ်ဆိုတာ .. အင်း - ဒုသိရမှာပါ ..”

“အစ်ကို ...”

“ပြော ...”

“လုံ မရလောက်ဘူး .. လူတွေရှေ့ကို ဒီပုံစံနဲ့ ထွက်ဖို့တောင်မှ ..”

“ရပါတယ် .. ဘာမှမခက်ဘူး ..”

လူတွေရှေ့မှာ ခေါင်ဖျား လို့ ခေါ်လိုလည်းမဖြစ်၊ ကိုခေါင်ဖျား

လရောင်ကျူးရင့်

ဆိုတော့လည်း မရင်းနှီးပုံပေါက်နေသဖြင့် ဒေါ်လေး သင်ပေးထားသော အစ်ကိုလို့ခေါ်ဖို့ပဲ သေချာလေ့ကျင့်ထားခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် 'အစ်ကို' လို့ခေါ်ခြင်းကိစ္စကတော့ ချောမောအောင် နေခဲ့လျက် ...

"မင်းခေါင်းမှာ ဆံပင်တွေနောက်ကနေ ဆံထုံးလိုလိပ်တင်တာ တယ်မို့လား ..."

လုံ က နောက်ကိုပြန်ခမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် .. ကျော့ကုန်းကြီးမှာလည်း တစ်ပြင်လုံး ဘာမှ မထားသလိုပဲ၊ ဆံပင်တွေကို ဘာမှ မြစ်လို့ ..."

"အဲဒီဆံပင်တွေကို ကင်မရဲ့ ချွေရောက်မှ ဖြုတ်ချလိုက် မင်းရဲ့ ဆံပင်တွေပြေကျသွားတာကို သေချာရိုက်ယူလိမ့်မယ် ..."

"ဒါဆို လုံ က ကျောပေးထိုင်နေရမယ် ..."

"ပြေးလည်း ပြေးရမှာ ..."

ဒါရိုက်တာသင်ပေးထားသည့် ပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်လာမော်ဒယ်လ်အေဂျင်စီက ဆရာမရဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံ ပြေးပုံတွေကို တွေးနေရ၏။ သိသာလာတာက ခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးလာလည်ချောင်းတွေ ကျပ်ခဲလာခြင်း ...

"မင်းကို မင်းအုံ တို့ ဂျေ့မှာ လုပ်ခိုင်းထားတယ်ဆို ..."

"ကိုမင်းအုံ တို့က ကိုယ်လူတွေဥစ္စာ ..."

"သူတို့ကိုလည်း ဒီလိုပဲသဘောထားလိုက် .. က သွားမေး ..."

"ကြည့်ပါလား .. သူ့ကိုအားကိုးတကြီးခေါ်လိုက်မှပဲ ..."

"ဟုတ်လား .. မင်း ခေါ်ခိုင်းတာလား .."

"ဟုတ်တယ် လုံ တခြားအင်္ကျီဝတ်ချင်လို့ ..."

"အားလုံးက ဒီပုံစံဆင်ဆင်တွေပဲဖြစ်မှာ .. ဒါပေမယ့် ဘာပဲ မင်းက လှနေမှာပဲ ..."

သူ့အကြည့်တွေနဲ့ဆုံတိုင်း လုံ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွား

လှပါပေသည် လုံမခီ

သူ့ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဖျတ်ခနဲရုန်းပစ်လိုက်ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ရုန်း ကိုယ့်ဘာသာ နားမလည် ...။

"လုံ ..."

လက်ကိုရုန်းလိုက်မှ ခေါင်ဖျား က သူမရဲ့ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို လိုက်ကာ ...။

"တကယ် .. အရမ်းလှတယ် မင်း .."

မျက်ဝန်းလေးတွေကို ခင်းကြည့်မိသည်။ မေးသယောင်ရှိသည့် ခန်းလေးတွေက ရှည်လျားတော့နက်သည့် မျက်တောင်တွေကြောင့် မင်းခြားခြားပိုလှနေ၏။

နာတ်လေးက ပိုပြီးပေါ်လွင်နေသည်။ ရန်တွေကောင်းနေတတ် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ကော်ဖီရောင်နင်းဆီပန်းလေးကပ်ထား တာနေသည်။

သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုင်ကြည့်နေချင်သည်။ အပြင်ကိုခေါ်ထုတ် နှုတ်ခမ်းလေးနေခဲ့၏။

ပြီးတော့ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ဘာကြောင့် ဆူညံနေကြသလဲဆိုလျှင် ...။ သွားမယ် ..."

မထွက်ရုံပါဘူးဆိုသည့် သူမထံမှ ကတုန်ကယင်စကားသံထွက် ခဲ့၏။

သူ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုသည့် ရင်ခုန်သံတွေကို သက်ပြင်းတစ်ချက် ထုတ်ထုတ်မိရင်း ...

ဒါမဖြစ်သင့်ဘူး ...။

အခန်း (၂၁)

"အစ်ကို .. ကျွန်တော်က ဓနစက်ဝန်း ပါ .."

"ဪ .. မှာထားတယ် ဘရာ နဲ့ ချိန်းထားတာ၊ အပေါ်တက်သူ လိုက် ညီလေး .. အပေါ်မှာ ဘရာ ရှိတယ် .."

ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို နှစ်ခန်းတံယုထားတာဖြစ်မည်။ မြေညီထွယ် စတုရီယိုထားပြီး အပေါ်ကတော့ ရုံးခန်းပဲထင်၏။

စက်ဝန်း ပြန်လှည့်ခဲ့ရင်း ခေါင်ဖျား ဆိုသူအကြောင်း သူများထံ သမ္မုကို ပြန်တွေးနေမိ၏။

"သူက နဂိုတည်းက ချမ်းသာတဲ့ပုံပဲဗျ .. ဓာတ်ပုံပညာကို တွေးဆင်ပြီး နိုင်ငံခြားထိသွားသင်တာ၊ ပြန်လာတော့ ကင်မရာတွေ နဲ့ ကူးရေးပစ္စည်းတွေ အင်တိုက်အားတိုက်ရောက်လာတာပဲ။ ဟိုမှာကတော့ တော်တော် ဈေးကောင်းမယ့်ပစ္စည်းတွေနော် .. အဲဒါတွေကို သူ မတွန့်တိုဘူး ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုသမားတွေထိ သူက ပေးငှားတာ၊ သူ တွေးတာက သူ့တပည့်တွေပိုကျွမ်းကျင်အောင် လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံပေးတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့ .." တဲ့ ..။

ပစ္စည်းလည်းငှားသည်။ ကိုယ့်လူတွေပါထည့်ပေးသည်။ နိုင်ငံခြား

ညည်းတွေ သုံးဖူးကိုင်ဖူးသွားတာနှင့် တော်ရုံပစ္စည်းဆို စိတ်တိုင်းမကျ စိတ်လာကြတော့ ခဏခဏငှားကြ ကူးလူးပြောင်းလဲကြနှင့် မာရီယာ ဘမ်းတလာကြသည်။

အကူအညီတောင်းသည်က တစ်ခါပဲ တောင်းတာနဲ့ နောက်ကျတော့ ညည်းတွေငှားသည့် စီးပွားရေးဖြစ်လာသည်။

"ရေထဲထိ ဆင်းရိုက်တာတွေ၊ ရဟတ်ယာဉ်လိုသုံးလိုရတာတွေ၊ ပေါင်ပန်းဘဲ အဆင်မပြေတဲ့ပစ္စည်းကိရိယာတွေက သူ့ဆီမှာပဲ ရတာပဲ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံပေးငှားရပေမယ့် ပစ္စည်းကောင်းတဲ့အတွက် အရမ်းအတောင်းဘူး၊ ခေါင်ဖျား ဆိုတဲ့လူက ဆက်ဆံရေးတော့ ညက်တဲ့ပုံပဲ.."

ပြောတဲ့အတိုင်းဆို အထက် ကုမ္ပဏီ ဒီလူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့အဆင်မပြေတာလဲ .. ဆိုတာတွေစရာဖြစ်လာသည်။ အထက် ရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ မဆက်ဆံချင်ရုံ အဆင်မပြေတာမျိုးမဟုတ်ပေ။

အမုန်းကြီးမုန်းနေသည့် ဒေါသတွေ ပြည့်လျှံနေတာဖြစ်သည်။ သူ့အလားတူတာလည်း အလုပ်ကိစ္စအတွက် သက်သက်မဟုတ်ပါ။ ခေါင်ဖျားကို တွေ့ချင်သည်။ အထက် ပြောမပြသည့်အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မသိရဘဲ သိချင်၏။

"လွမ်းမိုးနိုင်ခြင်းဆိုတာ ရာထူးစည်းစိမ်နဲ့ လွမ်းမိုးတာထက် မေတ္တာအားနဲ့ လွမ်းမိုးမှသာ ချုပ်ကိုင်ထိန်းချုပ်ခြင်းကင်းတာ၊ ကျွန်တော်အရာက သူ့ကိုစော်ကားတယ်ထင်ရင် နည်းနည်းမှ သည်းမခံဘူး၊ ပေးမယ့် အကူအညီလိုရင်လည်း ပေးဖို့ဝန်မလေးတဲ့သူ .."

မာရီယာ တစ်ဆိုင်မှာ ဓာတ်ပုံပင်ရိုက်ရင်း သူ ငရာနောမေးကြည့်ရင်းကလည်း ထိုဆိုင်က မကောင်းလေးတွေဆီကနေ သိခဲ့ရသည်။ သူ့အညီဆိုသည့် လူငယ်တွေအားလုံးက သူ့ကို အစ်ကိုလိုဆရာလို ခင်ကြတာဖြစ်သည်။

ဒါကို သူ့မိတ်ဆွေက ထောက်ခံ၏။

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ထိန်းချုပ်နိုင်တာက အဆောက်အဦးတစ်ခုအား မှာ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေကိုပဲ။ သူ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ပုံက ဆေးစက်က အရပ်ထင်တာမျိုး။ သူနဲ့ မကင်းတဲ့လူရော ကင်းတဲ့လူရော သူ့ဆိုရင် တယ်။ ဓာတ်ပုံစတူရီယိုတွေ ပွားများပြီး မာရီယာအားလုံး အောင်တယ်။ သူနဲ့ ဆက်စွယ်နေတဲ့ အနုပညာလုပ်ငန်းပိုင်းမှလည်း သူ လွှမ်းမိုးနိုင်တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုစက် .. မထက် နဲ့ ညှိနှိုင်းမရသရွေ့ ခင်ဗျား ကြော်ငြာရိုက်ကူးရေးတွေ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ အမုန်းမခံချင်ကြဘူးလေ ..” တဲ့ ..။

ပြောကြတာလည်း မှန်ပါသည်။ ငွေရှိလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်း ပါလားဆိုတော့လည်း ကိုယ့်အတွက် မလိုအပ်တာတွေ စုပြုံစုအောင် အောင် ဝယ်ထားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..။

မာရီယာ လို့ အဖြူရောင်ကော်ပြားလေးနဲ့ ရေးထားသည့် နဖူး ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှာရပ်ကာ လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်လျှင် အလှူငယ်တစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်၏။

“ကိုယ်က နေ့စက်ဝန်း ပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အောက်က ဖုန်းဆက်ထားပါတယ် .. ဝင်ပါ ..”

ခရစ်စတယ်လ်ပုတီးတွေ တန်းလန်းချထားလျက် ကန့်လန့် လုပ်ထားသဖြင့် ပြာလဲ့လဲ့မီးဆိုင်းအောက်မှာ တဖျတ်ဖျတ်လက်ခံ၏။ ထို ကန့်လန့်ကာကို လွန်သွားမှ ဧည့်ခန်းပုံ အခန်းကျယ်ပြ တွေ့ရ၏။

ရှားမည်းရောင် ဆိုဖာအထူကြီးတွေနှင့် တစ်ဖက်မှာ ကွန်ပျူ သုံးလုံးတန်းစီရှိနေပြီး ထိပ်ဆုံးစားပွဲနဲ့ ကွန်ပျူတာနောက်မှာ ထိုင် သည်။

“ခေါင်ဖျား က ကိုယ်ပဲ .. ထိုင်ပါ ..”

စားပွဲရှေ့မှာ လှုပ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပဲချထားသည်။ ဒီနေရာမှာ သူသည်ထိုင်တာဟုတ်ပုံမရ ..။

“သာရ .. မီးလာပြီထင်တယ် .. မီးချိန်းလိုက် ..”

“ဟုတ် .. ဘရာ ..”

သူ ထိုင်လိုက်တော့ ခေါင်ဖျား က စီးကရက်တစ်ဖက်နှင့် လက်ဝဲ ကိုဘေးက ဘေးရွှေ့လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ စီးကရက်ကို ခွက်ထဲမှာ ဖိချေလိုက်ရင်း ..။

“ခင်ဗျားက ထက်ဝန်းယံ အလှူကုန်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီက ပိုင်ရှင်ထင် တယ် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော်က ဓနစက်ဝန်း ပါပဲ။ လာခဲ့တဲ့ ကြောင်းကိုတော့ ကိုခေါင်ဖျား သိနေမှာပါ ..”

“သိနေပြီလို့ ထင်တယ်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်းပြောလို့ရပြီပေါ့..”

“မငြင်းလိုက်ပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုပြောပါရစေ။ 'သား ယောက်' စက်အဖွဲ့က မာရီယာနဲ့ ချိတ်ထားတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်

ကြော်ငြာရိုက်ကူးရေးအတွက် ကမ်းလှမ်းတာကို လက်မခံဘူးဗျာ.. ဘာရရင် အံ့လည်းအံ့ဩလောက်ပါတယ်။ ဗီဒီယိုကင်မရာအဖွဲ့တွေ ထံအဖွဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မာရီယာနဲ့ပဲ ..”

“နေဦး ကိုဓနစက်ဝန်း .. အဲဒါကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ် ..”

“စက်ဝန်း လို့ပဲခေါ်ပါ .. ရပါတယ် ..”

ခေါင်ဖျား က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး နောက်မှီမှာ ခါးဆန့်ကပ်၍..

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်မေးလို့ ကျွန်တော့်သဘောကို ချီးကျူးတာက ခုမေးလည်း ဒီတိုင်းပဲဖြစ်မှာ။ ဒါပေမယ့် တခြားဘယ်အဖွဲ့ ကျွန်တော် ပိတ်ပင်မထားဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခင်ဗျား မလုပ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း

ခင်ဗျားဆန္ဒအတိုင်း ခင်ဗျားဘက်ကပဲနေ အဝါကဒ်ပြနေကြတာ၊ အဲ
တော့ဗျာ ကျွန်တော့်ကို သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာစပ်စုတယ်တော့
မထင်ပါနဲ့ .. ဒါပေမယ့် မေးချင်လာတာက ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ သက်ဆိုင်
နေတယ် ထင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ ခင်ဗျားဘက်
မပြောင်းလဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ..”

“ကျွန်တော့်ဘက်က ဖြေစရာမရှိဘူး ကိုစက်ဝန်း .. ခင်ဗျားရဲ့
ဇနီးကိုပဲ ပြန်မေးပါ။ တစ်ခုပြောနိုင်တာက ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးအနေနဲ့ လူမှု
ဆက်ဆံရေးတွေ လုပ်နေသမျှ တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာမှာ ခုလို
အခက်အခဲမျိုးတွေ ကြုံရဦးမှာပဲ ..”

“ခုလည်း ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ပြီး ကမ်းလှမ်းတာပါ။ ကိုခေါင်ဗျား
ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ဆက်ပြီး ..”

စက်ဝန်း စကားသံရပ်သွားသဖြင့် အံဆွဲဖွင့်ပြီး စီးကရက်ဘူးရှာ
နေသည့် ခေါင်ဗျားက မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ မီးချိန်းလိုက်သဖြင့်
ဖျတ်ခနဲမှောင်ပြီး ပြန်လင်းသွားသည့်အချိန်တွင် သူတို့ထိုင်နေသည့်
ဘေးဘက်နံရံမှာ ဆလိုက်ကြောင့် ပွေးထိန်၍ပေါ်လာသော ဓာတ်ပုံကြီး
သည်။

လုံ ...။
စက်ဝန်း မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွား၏။ နံရံအပြည့် ဓာတ်ပုံကြီး
ထဲမှာ လုံ မှ လုံ ...။

ပန်းခင်းထဲမှာ ပန်းတွေနဲ့ဆော့ရင်းပြေးလွှားနေတဲ့ပုံဖြစ်သည်။
လက်ဖဝါးလေးထဲက ပန်းပွင့်တွေလျှောက်ပျံ့နေသည်။ ဖြန့်ချထားသည့်
သံပင်တွေက သူမရဲ့ ကျောနောက်မှာ ကွေ့ပိုက်လွင့်လူးနေ၏။

နောက်ကနေ ရိုက်ယူထားပေမယ့် နောက်ပြန်ပုံကြည့်နေသည့်
နာတ်ချွန်ချွန်မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေက ပန်းစွန်းလေ့လာစိတ်
မှာ ဖူးပုံသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးအစုံနှင့်အတူ ဖေးတင်နေသလိုပင် ..

ထို့ပြင် အဖြူရောင်ပါးလွှာသော မြဲလွှာလိုမျိုးသူမရဲ့ ဝတ်စုံက
လက်ချောင်းလေးတွေပေါ်ရဲ့ ဖုံးလွှမ်းလျက် လက်ဆန့်ထားသည့်အောက်
မှာ ငှက်တောင်ပံဖြန့်ထားသလိုပင် ...။

ဒီပုံကို ပန်းချီကျော်တစ်ယောက်ကို ပုံတူလာရေးပေးပါဆိုရင်
ဘောင် ဒီလောက်လှနိုင်ပါ့မလား ...။

သူ့မျက်လုံးတွေ ထိုဆီမှ မခွာနိုင်ဘဲ ...။

“ကိုခေါင်ဗျား .. ဒါ .. ဒါ .. လုံမဒီ ခိုးလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ခေါင်ဗျားက သူမေးလာမှာကိုစောင့်ကြည့်နေတာမို့ ချက်ချင်းဖြေ
ဆိုက်ပြီး သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် စောင့်နေပြီးမှ ...။

“တောက တက်လာတဲ့မိန်းကလေးပါ .. မြို့က ဆွေနီးမျိုးစပ်တစ်
ယောက်အိမ်ကို လာတာလို့ပြောတာပဲ .. သူ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ..”

“ဒုက္ခရောက်ပါဘူး .. သူက .. သူက ကျွန်တော့်ညီမပါ။ အခု
ဘယ်မှာလဲ ..”

“ဒုက္ခရောက်ပါဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ .. ခင်ဗျားက ..”

“ကျွန်တော့်ညီမပါ .. သူ ကျွန်တော့်ကိုအိမ်လာတာ ..”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအိမ်ကနေ သူ ထွက်လာတာပေါ့ .. အုံ့သြစရာပဲ
အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားဇနီးပဲ ထင်တယ် ..”

စက်ဝန်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ခေါင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ဒီဆက်ဆံ
ကြောင့် အထက် အပေါ်မှာ မကျေနပ်ချက်ရှိခဲ့ခြင်းကိုပါ နားလည်
အောင်နဲ့ပြီး ...။

“ကျွန်တော် သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အခု သူဘယ်မှာလဲ

ခေါင်ဗျား .. ကျွန်တော် တွေ့ပါရစေ ..”

“သူက တွေ့ချင်မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူပြောမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမချင်း

လရောင်ကျူးရင့်

ပြောချင်လို့ပါ။ ဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ချက်လောက် ပေးပါဗျာ ..”
 “သူက ဖုန်းမကိုင်တတ်တာ ..”
 ဟင်! ..
 ဒီထိ အခြေအနေပြောင်းနေတာတောင် လုံ ဖုန်းမကိုင်တတ်လေး
 ဘူးလား ..။
 အံ့ဩပေမယ့် ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲမို့ အကြံအိုက်သွားသည်။
 “လုံ က ဘယ်မှာနေတာလဲ ကိုခေါင်ဖျား .. သူ့လိပ်စာလေး ..”
 “ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ..”
 ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆံပင်ခပ်အုပ်အုပ်ပန်းသာသာ
 အရှည်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးခပ်ရိပ်ရိပ်ရှိသည်။ မေးဖျားမှာ မှတ်ဆိတ်မရှိ
 ပေမယ့် ပါးသိုင်းမွှေးနေရာတစ်လျှောက်နှင့် မေးဖျားတွေမှာ စိမ်းမှောင်
 နေ၏။
 ခေါင်ဖျား၏ ယောက်ျားပီသသော သွင်ပြင်လက္ခဏာကို တစ်ချက်
 ရှေ့ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘာကိုစိုးရိမ်ပြီး ဘာကြောင့်ပူလောင်သွားခဲ့မှန်း
 မသိ ..။
 မျက်ခုံးတန်းထူထူနှင့် မျက်လုံးတွေက စူးရှသည်။ ထူသယောင်
 ရှိသော နှုတ်ခမ်းအစုံက အထူအပါးညီနေသဖြင့် ကြည့်ကောင်း၏။
 ကျယ်ပြန့်သည့် ရင်အုံပြေပြေနှင့် ထိုင်နေပုံအရ အရပ်မြင့်၍ ထောင့်တင်း
 ကြံ့ခိုင်ပုံလည်းရှိလေသည်။ လုံ ကို ခေါင်ဖျား စောင့်ရှောက်ထားတာ
 လား .. ဘာလဲ ..။
 ဒီလူ့အိမ်မှာ လုံ ဘယ်လိုနေနေတာလဲ ..။
 “ခင်ဖျား အရမ်းတွေ့မနေပါနဲ့ .. ရော့ ..”
 စားပွဲပေါ်မှာရှိသည့်ဖုန်းကို သူ့ဆီတွန်းလိုက်ပြီး စကားပြောခွက်
 ကို လှမ်းပေးသည်။
 “ခေါ်ထားတယ် ..”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

“ဗျာ .. သန့်(စ်)ယူ ..”
 သူ ပျာပျာသလဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီး နားထောင်တော့ အမျိုးသမီး
 ကြီးတစ်ယောက်အသံကိုပဲ ကြားရတာ ..။
 “ကျွန်တော် .. လုံမဒီ နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ ..”
 “... ..”
 “ဒီက ခေါ်တာလို့ပြောလိုက်ပါ ..”
 ဟိုဘက်က စကားကြောင့် စက်ဝန်း မျက်နှာပျက်သွားတာနှင့်
 ခေါင်ဖျား က အကြံပေး၏။ လုံ ကို ခေါ်ပေးတော့ သူ တော်တော်နဲ့
 စကားမပြောနိုင် ..။
 “ဟလို .. ဘယ်သူလဲ ..”
 “လုံ .. ငါပါ .. စက်ဝန်း ..”
 သူမ အသံလည်း တိခနဲတိတ်ကျသွားသည်။
 “လုံ .. နင် ဟိုတစ်ခါဖုန်းဆက်ပြီး အေးလှ တို့ လိပ်စာလည်း
 ပြောမသွားဘူး .. ငါ့ကို ဆက်သွယ်စရာတစ်ခုခုတော့ ပေးခဲ့သင့်တာ
 ပေါ့ .. နင့်ကို ငါ လိုက်ရှာနေတာ နဲ့နေပြီ ..”
 “ဘာလုပ်မလို့ ရှာတာလဲ ..”
 “ပြန်ခေါ်မလို့ပေါ့ လုံ .. နင် ငါ့ကို ဘာမှမပြောမဆိုနဲ့ ..”
 “မသိရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ .. ငါ နင့်ဆီပြန်လာဖို့အကြောင်း
 မရှိတော့ဘူး စက်ဝန်း၊ စိတ်လည်းမကူးဘူး နောက်ထပ် ရှာမနေနဲ့တော့ ..”
 “နင် အောင်မြင်နေလို့ ပြောတာလား လုံ ..”
 စက်ဝန်း က ခေါင်ဖျား ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ..။
 “မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နေချင်သလိုနေလို့မရဘူး ..”
 “အဲဒါက တောမှာပါ .. အခု မြို့ရောက်လာပြီ၊ ယောက်ျားတွေပဲ
 မချင်သလိုနေလို့ရတာမဟုတ်ဘူး .. ငါ့မှာ ဦးနှောက်ရှိတယ် ..”
 “ဘာ .. လုံ ..”

“ဒီတိုင်းနေကြတာ နင်လည်း အဆင်ပြေတယ်မို့လား .. ငါ့ညီ
ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်တော့၊ နောက်ထပ်လည်း ဖုန်းမဆက်နဲ့တော့-
တစ်ဖက်မှာ လုံ မျက်ရည်တွေထွေလာခဲ့လျက် အံ့ကြိတ်သည်။
ပြီးတော့ ဖိဆုပ်ကိုင်ထားပြီးမှ ဝှတ်ခနဲချပစ်လိုက်၏။

“ငါ့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ လုံ ရာ ..”

“ငါ ဒီလိုသာယာမှုတွေကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး ..” တဲ့ ..။

နှင့်အသံတွေကို ငါ ကြားနေမိတုန်းပဲ စက်ဝန်း ..။

နှင့်စကားတွေကို နားထောင်နေခဲ့ရတုန်းက ငါ ဘယ်လိုခံစားနေ
ခဲ့ရသလဲ နင်သိရဲ့လား ..။

ဖုန်းတီးနာကြည်းတာမဟုတ်ဘူး သေချင်လောက်အောင် ရှက်ခဲ့
တာ ..။

အခန်း (၂၂)

သူ အိမ်ပြန်သွားတော့ လုံ က ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေ
၏။ ဘေးကနေ ခဏရပ်ကြည့်နေရင်း ဖုန်းလာသဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်
ကာ ..။

“အဲ့ဒါ မရတော့ဘူး .. delete လုပ်လိုက်တော့ ..”

လုံ က တစ်ခုခုမေးမလို့ မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ ဖုန်းပြောရင်း
ထွက်သွားတော့ ခေါင်းလေးကုတ်ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်ရကာ ..။

“ပြောလိုက်ရတဲ့ဖုန်းက မနားဘူး .. တစ်လောကလုံး သူ့လောက်
အလုပ်ရှုပ်တာ မတွေ့ဖူးဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် လုံ ရေ .. အဲဒီအတိုင်းပဲ ..”

ဒေါ်ဟန်သိ က ခြံထဲက ဘုရားပန်းတွေနဲ့ တက်လာပြီး နောက်ကို
ဘယ်လိုရောက်လာသည်မသိ ..။

“အိမ်ကို ပြန်ပြန်လာတာလည်း အခု ညည်းဂိုနေမှပါအေ .. ဘယ်
တုန်းကမှ အိမ်လို့မှတ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဒေါ်လေ ထားခဲ့လေ .. အဲဒါ လုံ လုပ်ပါ့မယ် ..”

“ပန်းအိုးလေးတစ်လုံးထိုးတာကိုအေ .. အပမ်းမကြီးပါဘူး၊ ညည်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ ..”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့ လှေကျင့်တာပဲဟာ ညဘက်လည်း တစ်ညလုံး အားနေတာပဲ ..”

လုံ က စားပွဲနဲ့ ရှိုးကောင်တွေပေါ်မှာတင်ဖို့ အလှပန်းအိုးတွေထဲ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်လိုက်လံစုဆောင်းလိုက်ကာ ..

“တစ်လုံးမဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ ဒါလေးတွေပါ လဲရမှာ .. မေ့တုန်းက မကြီးစု နှင်းဆီဖူးသေးသေးလေးတွေ ဖြတ်လာပြီး ဝှေ့ရလည်း မပါဘဲ ထိုးစိုက်သွားတာလေ ..”

“အေး .. ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရေမပါဘဲ ခုထိ သိပ်မညှိုးဘူးနော် .. သင်တောင် မထားမိဘူး ..”

လုံ က ရယ်ကာ ..

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ .. ပေးပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ပန်းတွေသွားထပ်ခူးရဦးမှာ၊ လုံ ပဲ လုပ်လိုက်ပါမယ် .. တော်ကြာ မကြီးစု အိပ်ရာနဲ့ လာရင် သူထိုးတဲ့ပန်းတွေ လဲရလားဆိုပြီး မေးမြန်းဒေါက်နဲ့နေဦးမယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် သူမနီးခင် အားလုံးပြီးထားမှ ဒါနဲ့ ညည်းကိစ္စတွေပြီးပြီလား .. ဒေါသကုမ္မာရပြန်လာတာ အဲဒါတွေထဲ ကြည့်တာများလားမသိဘူး .. တော်ကြာ အဆူခံရဦးမယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. နည်းနည်းပါးပါးရင်းလိုက်ရင် ရပါပြီ ..”

ဒေါ်ဟန်သီ က ကွန်ပျူတာကိုတော့ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသလို ပြီးမှ အပေါ်ထပ်တက်သွား၏။

လုံ ကွန်ပျူတာဆီ ခဏသွားပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့ပြီး ဒေါ်ဟန်သီ ခူးလာခဲ့သည့် ဇီဝေါတီ တွေဘက်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီဘက်မှာ မြက်ပင်တွေတော်တော်ရှည်နေပြီဖြစ်ကာ ဇီဝေါပင်တွေ

သည်း ပင်မြင့်သောချည်းဖြစ်နေကြ၏။ ပန်းပွင့်ကြီးမှ ပိုမွေးပြီးလှပာ တက်လှမ်းမမိသည့်နေရာက အပွင့်တွေကိုမော့ကြည့်ပြီး ကိုင်းဖျားတွေ နေသည်ခုံမြင့်ကြီးကို မနိုင်မနင်း သွားရွှေ့လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အပေါ်တက်မလို့ အောက်တန်းတစ်ထပ်ပေါ် ခြေတစ် တင်လိုက်လျှင် ..

ဟင် .. မြေ ..

သူမ ချလိုက်သည့် ဟိုဘက်က ခုံခြေထောက်ဘေးမှာ ခေါင်းတရမ်း နှင့် ထွန်ထွန်လူးနေ၏။

“ဦးလေးဘာ .. ဦးလေးဘာရေ လာပါဦး ..”

မြေကိုကြည့်၍အော်ရင်း လှည့်ပြေးလိုက်လျှင် အနားရောက်လာ ခေါင်ဖျား ရင်ခွင်ထဲကိုပြေးဝင်လိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ခေါင်ဖျား .. ဟိုမှာ မြေ .. မြေ ..”

ရင်ခွင်ထဲက ပြန်ရုန်းကာ ခေါင်ဖျား ခါးကိုဖက်ထားပြီး နောက် ပြေးကွယ်၏။

“ဘယ်မှာလဲ မြေ ..”

“ဟိုမှာ .. ခုံ ခြေထောက်ကိုပတ်ထားတာ ..”

ကြည့်လိုက်တော့ မြေခမျာ ခုံထောက်နဲ့အဖိခံထားရတာ အခွေ ..

“ခုံကို ပတ်ထားတာမဟုတ်ဘဲ .. အဖိခံထားရတာ ..”

“ဟင် .. ဟုတ်လား ..”

“တစ်ခုခုဆို သေချာမကြည့်ဘဲနဲ့ စွတ်စွတ်ပြော ..”

ခေါင်ဖျား က ခါးမှာဖက်ထားသည့် လုံ့ လက်လေးကိုဖြုတ်ချ ခဲ့ပြီး ခုံနား တိုးသွား၏။

“ချက်ချင်း သွားမဖယ်လိုက်နဲ့လေ .. မြေတွေက ဒဏ်ရာရပြီး သကြီးနေရင် ပိုအဆိပ်ပြင်းတယ် ..”

“အဆိပ်ပြင်းလည်း မင်းလက်သွားပေးရင်တောင် မကိုက်နိုင်ဘူး ..”

“အံ့မယ် .. ရှင်ထင်နေလား .. အခု လက်သွားပေးလိုက်လေ .. ရင် ကြိုက်သလိုပြော ..”

“ကောင်းပြီ .. ပေးပြမယ်ကြည့်နေ ..”

လျှာတစ်လစ်နှင့် ခေါင်းထောင်ဖို့ကြိုးစားနေဆဲ မြွေကို သူတော်ကိုင်မလို့ ခုံကြားထဲ ငုံ့ဝင်လိုက်တော့ လုံ အလန့်တကြားဖြစ်သွားတာကို မှောက်လိုမရ ..

“ဘာလုပ်တာလဲ ခေါင်ဖျား .. ကိုက်လိမ့်မယ် မလုပ်နဲ့လေ ..”

“ဟ ..”

“အား .. သေပါပြီ ..”

စိုးရိမ်ကြီးပြီး စွဲမိစွဲရာ ဆွဲလိုက်တာက ကုန်းနေသည့် သူ့အဖေဖြစ်သည်။ ခေါင်ဖျား ဟန်ချက်ပျက်ကာ ယိုင်သွားသည့်ခုံကို တွက်လိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။

ခုံသည် ဘေးတိုက်လဲကျသွားကာ လုံ က ခေါင် ကို ဖက်သွားနှင့် ပက်လက်လေး ပစ်ကျသွားခဲ့၏။ ခေါင်ဖျား သူမကို ထပ်လျက်မကျအောင် ထိန်းနေရင်းနှင့် လူက နောက်ပြန်လဲတာမို့ နိုင် ..။

“သေပါပြီ .. အား ..”

“သေမှာပေါ့ .. ဘာဖြစ်လို့ လူကို ဇွတ်ဆွဲပစ်လိုက်တာလဲ ..”

“ရှင်ကို မြွေပေါက်လိုက်မှာစိုးလို့လေ .. ခု .. အယ် .. မြွေလွတ်သွားပြီမို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းခေါင်းနားမှာ ပါးပျဉ်ထောင်နေပြီလေ .. လိုက်တော့မှာ ..”

ဟင်! ..

သူ ပြောလို့ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်မှ သူမထိပ်ဦးပေါ်မှာ

ခေါက်တောက်နှင့် ..။

မြွေ ..။

လုံ မျက်လုံးတွေပြာသွားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက် ..။

“လုံ .. ဟေ့ ..”

အဲဒီလို အရဲ့တိုက် အင်္ဂေါ်တူးပြီးပြောတတ်တဲ့ အကျင့်ကိုလည်း မှောက်လိုမရ ..။

လုံ သတိလစ်သွားတာမြင်မှ ခေါင်ဖျား ပျာယိပျာယာ ထထိုင်လိုက်တာ ..။

“လုံ .. လုံ ..”

သူမကိုယ်လေးကို ပွေ့ထူလိုက်ပြီး ပါးပြင်လေးတစ်ဖက်ကို တွေ့တတ်ပုံတို့မိ၏။

“လုံ ..”

“ဟင် ..”

လုံ မျက်လုံးတွေ မေးမေးလေးပွင့်လာပြီးမှ ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားကာ ..။

“မြွေ ..”

“မြွေက ဟိုမှာလေ .. မျော့မျော့ပဲရှိတော့တာ၊ အဲဒီနားကနေ လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး ..”

ခေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး မြွေကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ အုပ်စမ်း၍ ..။

“ခုန မြွေက လုံ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. ဒီမှာ သစ်ရွက်ခြောက်ပါ မင်းကိုဆွဲထူလိုက်ပြန်ကြည့်သွားတာ ..”

သူ ပြန်ကောက်ပြလိုက်တာတောင် သူမက မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘာကိုသတိရသွားမှန်းမသိဘဲ ပြန်ချထားသည်။

ဆံပင်တွေကို ဖျတ်ခနဲရှေ့ဆွဲလိုက်၏။

အားလုံး ပန်းတစ်ခြမ်းပေါ်မှာ ပေါ့ပါးစွာပါလာတော့ ရင်ထဲ ဆွေးသွားသည်။ ကိစ္စက မြွေကိစ္စကနေ ဆံပင်တွေဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် သို့ ရောက်ကာ ..

“ခါတိုင်း ဒီလို ထိုင်လိုက်မိရင် လုံ့ ဆံပင်တွေကို ဖိထိုင်မိတာ တာ ..”

“အခု မဖိမိတော့ မကောင်းဘူးလား .. မြွေကနေ ဆံပင်ဖိတာ ပြောင်းသွားပြန်ပြီ ..”

သူ့နေရာမှ ထရပ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပွတ်သပ်ခါရင်း သူ့ လက်ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ..

“ထ .. ဒီနေရာမှာ မြက်တွေထူတယ် ..”

“လုံ့ ပန်းအိုးလဲမလို့ ဖိစေပါပန်းလာခူးတာ ..”

“ဖိစေပါမဟုတ်လည်း ထိုးလို့ရတယ်၊ မင်းကိုက ဟိုလိုဒီလိုနဲ့ ကြံကြံတွေလုပ်ရတာ ဝါသနာကြီးတာ ..”

“ရှင်ကိုကလည်း ကျေးဇူးတင်ရမှန်းမသိတဲ့လူပါ .. ပြောရင် ပြည့်စုံအောင်ပြော ..”

“ဘာ ...”

လုံ့ က အဲဒီလိုပက်ခနဲ ပြန်ပြောတတ်သည့်မိန်းကလေးဖြစ်သူ ခံလိုက်ရလျှင် အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်သွားတတ်သော်လည်း လေးကို သဝဏီတရဖြစ်လာစေတာလည်း ထိုပြဿနာမျိုးတွေကပဲ ဖြစ်၏။

လုံ့ က သူ့လက်ကို မဆွဲဘဲ လက်ထောင်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲအား ကာ ..

“ခုလိုဖြစ်သွားတာ ရှင်ကြောင့်လေ .. ရှင် တစ်စွတ်ထိုးရှာပြီး မှာစိုးလို့ ကမန်းကတန်းဆွဲလိုက်ရတာ .. ဆွဲလိုက်မိလို့ လဲတာ ..”

ဘက်ကခံလိုက်ရတာ ဘယ်လောက် .. ရှင်က ဘာပြုံးတာလဲ ..”

မေးပြီးမှ ကိုယ့်စကားကို သတိထားမိသွားပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းသည် ကိုယ့်လေးက ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ..။

“နင်းဆီပန်းပဲ သွားခူးတော့မယ် ..”

“မင်းနဲ့ ပြောစရာရှိသေးတယ် .. မခူးနဲ့ဦး ..”

လုံ့ က ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ..

“အောက်ထပ်က ပန်းအိုးတွေ စုထားခဲ့ပြီးပြီ .. မလဲလို့မရတော့ ..”

“ရရ .. မရရ အဲဒါတွေထားလိုက်ဦးလို့ မင်းကိုပြောနေတာ ..”

လုံ့ လက်လေးကိုဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး ကျောက်ခုံတန်းလေးမှာ အတူ ထိုင်လိုက်ကာ ..

“လူတွေကွယ်ရာရောက်ရင် မင်း ငါ့ကို တော်တော်စွာတယ် ..”

“ကွယ်ရာမှာ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး .. လူတွေရှေ့မှာ စကား ပြောမပြောဖြစ်တာ ..”

“ဘာ ...”

သူ့အသံက လုံ့ ကလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

“မင်းက လူတွေရှေ့မှာလည်း ပြောစရာရှိရင် ပြောမှာပဲလို့ စိန်ခေါ် လား ..”

“အဲဒီလို သဘောမဟုတ်ပါဘူး .. လုံ့ အကျင့်ပါနေတာကိုပြောတာ ခိုင်းလိုက်တာ .. စွာလိုက်တာလို့ အပြောခံနေရတာ ဂုဏ်ယူစရာမှ ဘာတော့ ..”

ဒါတော့ သိသားလို့တွေးဖြစ်ရင်း ဂျင်းရှပ်လက်ပြတ်လေးနှင့် သူ့မ နားလေးကိုစိုက်ကြည့်မိ၏။ ဘောင်းဘီအတိုအရှည်တွေ ဝတ်နိုင်း နားစကားများနေရပေမယ့် စကတ်ရှည်အကျပ်လေးတွေတော့ သူ့မ ဘေးကျနေပြီဖြစ်သည်။

လရောင်ကျားရင့်

ဒါတောင် သူမက ပြောသေးသည်။
 "ကြိုက်သွားတာမဟုတ်ပါဘူး .. ထမီလို ခဏခဏပြင်စေတော့
 တာ ကောင်းမှန်းသိသွားလို့ .." တဲ့ ..။
 တကယ်တမ်း သူများကို ကျေးဇူးတင်ရမှာကြောက်တတ်တာ
 သူမသာ ..။
 "ရှင်က လို့ ကျေးဇူးရှင်ပါ .. ဘာဖြစ်လို့ ခံပြောရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့်
 ပြောမိနေတာကို လုံ လည်း စိတ်ညစ်တာပဲ .."
 ပါးရိုးပေါ်ဝဲဖြာကျလာသည့် ဆံပင်တွေကို နားနောက်ညှပ်ထည့်
 လိုက်ရင်း ဒီဆံပင်တွေကို အလှအပတန်ဆာဆင်ဖို့အတွက် ပြုပြင်ဖြတ်
 တောက်လိုက်ရတာက အတွေးထဲဝင်လာပြန်သည်။
 "ဆံပင်အဖျားလေး နည်းနည်းညှိမယ်နော် .."
 "ဆံပင်တွေ အိန္ဒြေပျောင်းသွားအောင်လို့လေ .."
 "ဆံပင်အရှည်ကြီးကို ပိုးသားလေးလို ပြောင်လက်သွားအောင်
 လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းလှသွားမှာ .."
 "လုပ်ရမှာပဲ .. မင်းကြော်ငြာရတာ ခေါင်းလျှော်ရည် .."
 စသဖြင့်သော တိုက်တွန်းချက်တွေကို မကြာခဏသတိရမိရင်
 ဆံပင်အဖျားတွေကို မကြာခဏယူကြည့်မိသေးသည်။
 တကယ်ပဲ နည်းနည်းလေးပါ။ ထိုင်လိုက်ရင် ဖင်အောက်မှာ ပိတ်
 သွားတတ်သည့် လက်တစ်ဝါးလောက်ကိုသာ ဖြတ်ချလိုက်တာဖြစ်သည်။
 ဒါပေမယ့် အများကြီးပါသွားသလို လိုက်ဟာကျန်ရစ်သည့် ခံစား
 ချက်ကို ရုတ်တရက် ဖျောက်မရနိုင် ..။
 "ဘာတွေ ငိုငိုငိုသွားတာလဲ .."
 သူမ မျက်နှာလေးကိုပဲ အကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့သည့် ခေါင်ဖျားက
 တစ်မျိုးတွေးလျက် ..။
 "မင်းကို စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး .. ကွယ်ရာမှာပြောနေလျက် ..။"

လှပါပေသည် လုံမဒီ

လှရှေ့ကျမှ ပြင်မယ်ဆိုလည်းမရဘူး၊ ငါက မင်းကို ငါ့ရဲ့ ညီမတစ်
 ယောက်လို့ .."
 "တော်ပါတော့ အဲဒီညီမ .."
 လုံ ဆတ်ဆတ်ခါထပြောမိရင်း ..။
 "လုံ က ဘယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ ညီမ ဖြစ်နေရဦးမှာလဲ .."
 စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း တစ်လုံးကြီးပြောလိုက်မိကာ ခေါင်ဖျား မျက်
 ကွတ်သွားတာမြင်မှ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလျက် ..။
 "ဟိုအိမ်မှာ ပြဿနာတက်ခဲ့ဖူးတာကို စိတ်ပျက်နေမိလို့ပါ .."
 ဟု မပွင့်တပွင့်လေး ဖြေရှင်းသည်။ ခေါင်ဖျား အကြည့်တွေကတော့
 ခက်နေဆဲပါ။
 "မင်းအစ်ကို ဖုန်းဆက်တုန်းက အနားမှာ ငါရှိတယ်၊ ဖုန်းနဲ့ပါတ်
 တောင်းလို့ ငါပဲလေးလိုက်တာ .."
 "ဟင်! .."
 "မင်းကိုတော့ သူ ထော်တော်စိုးစိုးရိမ်နေတဲ့ပုံပဲ .."
 "သူက ဘာလာလုပ်တာလဲဟင် .."
 "အလုပ်ကိစ္စပါပဲ .. ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ပုံကို တွေ့သွားတာနဲ့ သူ
 အလုံးကိုမေ့သွားတဲ့ပုံပဲ .."
 လုံ က စိတ်ဝင်တစားမေးနေ၏။
 "မင်းက ဘာအတွက်စိတ်နာနေတာလဲတော့ မသိဘူး .. ဂျပန်တော့
 ချိတ်နေရာကိုသိတာနဲ့ ချက်ချင်း လိုက်လာခေါ်မယ်ပုံပေါက်နေတာ
 အချာတယ် .."
 "သူ ဒီကိုရောက်လာနိုင်လားဟင် .."
 "ငါ့လိပ်စာကို သူ စုံစမ်းလို့ရသွားရင်ပေါ့ .."
 လုံ က မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်ကုတ်နေတဲ့အထိ တွေးငေးနေခဲ့

လရောင်ကျူးရင့်

“သူ့အိမ်ကို လုံ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလိုက်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းလည်း အောင်မြင်ဖို့လမ်းစဉ်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. လမ်းစပဲရှိရှိ နိုင်ငံကျော်ပဲဖြစ်နေနေ အဲဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ရဖို့ဖြစ်လာရင် ရွာကိုပြန်မှာ ..”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိရမိတိုင်း နာကျင်ခဲ့ရတာ အံ့လောက်အံ့ပဲ ..”

သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်နိုင်ဖို့ကြိုးစားနေခြင်းကို ရေတံတိုက် လာသည့် မျက်ရည်တို့က သက်သေပြုလျက် ရင်ထဲကသောကတို့သည် အောင်နိုင်စွာ ခေါင်းပြူးနေခဲ့ပြီး ..

“ဘာဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူတိုင်း ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်း အတွက် ကြိုးစားရှာဖွေနေကြတာ၊ မင်းကျမှ လက်ထဲကို အဆင်သင့် ရောက်လာတဲ့ အခွင့်အရေးကို လွှတ်ချပစ်ဖို့ကြံစည်နေပါလား ..” လောက်ထိ ခံစားချက်အောက်ကို မလိုက်နဲ့ လုံမဒီ၊ ငါပြောရင် မင်း ခံစားမှာ မဟုတ်ဘူး .. အလွယ်ရလို့ ကနဲဖိုးထားရမှန်းမသိရင် မင်းသိလေအောင် ကံကြမ္မာက စောင့်ပေးနေမှာမဟုတ်ဘူး ..”

ခေါင်ဖျား လေသံက စိတ်ဆိုးလာပြီဆို သိသာစွာ မာကျောနေလျက် ..

“ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကို မယူတတ်ရင်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက အမေ မုန့်ဖို့ပေးနေတာကို ပြေးတန်းစီသလို ‘ငါ့သမီးလေး မရဘူးပဲ’ ဆိုပြီး မင်းအတွက် ထပ်ထုတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“လူတိုင်းမှာ ခံစားချက်ရှိကြတာပဲ .. တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတ်သေချင်စိတ်ပေါက်တာ အခွင့်အရေးရလာတဲ့အခါ ပြေးယူချင်စိတ်လည်းရှိနေချင်မှ နေမှာပေါ့ ..”

“ရှိနေရမှာပဲ ..”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

လုံ မျက်ရည်တွေစေ့နေတာကိုပဲ ဒေါသထွက်နေသလို ခေါင်ဖျားက စူးစိုက်ကြည့်၍ ..

“မင်း အသက်ရှူတတ်ပြီဆိုတည်းက ရင်ခုန်သံတွေဖြစ်လာတာလုံ .. ချစ်တတ် မုန်းတတ်မှ ထဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်က ခံစားချက်တွေနဲ့ပဲတည်ဆောက်တယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား ..”

“လုံ ပြောတာ အဲ့လိုမဟုတ်ဘူး ..”

“မဟုတ်ရင် မင်း လူလိုတွေး၊ လူလိုနေထိုင်တတ်ရမှာပေါ့၊ တစ်ခုနှစ်ခုလောက်ပဲ သိမှတ်ထားတာ လူမဟုတ်ဘူး၊ ရွေးချယ်စရာရှိလာရင် ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်နိုင်ရမယ်၊ မင်းကို ငါကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ မင်းရဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ လုံးထွေးနေတဲ့အခါ မင်း ခွန်အား မဲ့နေတယ်၊ နည်းနည်းသွေးအေးသွားပြီဆို မင်းမဟုတ်တော့သလို ဖြစ်သွားပြန်ရော ..”

လုံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘယ်လိုပုံစံပေါက်နေခဲ့သလဲ မသိ..။

“ကိုယ့်ဘဝကို မြင့်သထက်မြင့်လာဖို့ပဲ ကြိုးစားရမယ်၊ နိမ့်ကျသွားအောင် မလုပ်ရဘူး ..”

“စာနဲ့ပေနဲ့ပြောနေရင် ဘဝက ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ ခေါင်ဖျား .. လက်တွေ့က ..”

“လက်တွေ့လည်းဖြစ်တယ် .. ကြိုးစားဖို့က ကိုယ့်သမိုင်း၊ ဖြစ်လာတာ ဖြစ်မလာတာကို ထိုင်ပြီးခန့်မှန်းနေလို့မရဘူး၊ မင်းရဲ့ သမိုင်းကောင်းဖို့ အနာဂတ်သာယာဖို့က မင်း အခု ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာထက် ဘာမှ အရေးမပါဘူး .. အဲဒါကြောင့် မင်းရဲ့ပစ္စုပ္ပန်တွေလှဖို့ပဲ မင်း ကြိုးစားပါ” လူတိုင်းဟာ ပစ္စုပ္ပန်ဝဲဂယက်ကိုပဲ ရုန်းမထွက် ရှောင်မလွတ်နိုင်ကြတာပါ။

လုံ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေသည့် ခံစား

လရောင်ကျားရင့်

ချက်တွေက လက်တွေ့မှာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေသည့် တဏှာမီးကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ မတတ်နိုင်ခြင်းကြောင့်ဆိုတာ သိစေချင်ပါ၏။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ခံစားချက်ကို တွန်းလှန်ကျော်ဖြတ်ဖို့သာ အခက်အခဲဆုံးမဟုတ်ဘူးလား။

“မင်း တစ်ခုခုပြောချင်နေတာလား လုံ ..”

ခေါင်ဖျား ကလည်း ငြိမ်ကျသွားသည့်မျက်နှာလေးကို မလွတ်တမ်း အကဲခတ်နေသဖြင့် ခန့်မှန်းနိုင်နေသည်။

“ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာလို့ မင်းတွေးနေတာမို့လား .. ဟုတ်တယ် ငါ အဲဒီလိုလုပ်နိုင်ခဲ့တယ် အဲဒါကြောင့်ပြောနိုင်တာ။ မင်းပဲ ခံစားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ အသည်းကွဲခဲ့တာကမှ ငါ့သိက္ခာ ငါ့မာန ဘာဆို ဘာမှ မရှိတော့တာ။ ငါ လက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့ ငါ့မိန်းမလို့တွက်ထားတဲ့ မိန်းမက သစ္စာဖောက်ခဲ့တာ ..”

လုံ ကရော ဘာထူးလို့လဲ ..

လုံ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ လုံ မျက်ဝန်းထဲက အဓိပ္ပာယ်ကို သူ သိနိုင်မှာမဟုတ်ပေမယ့်၊ သူ့အကြောင်းကိုတော့ မင်းအံ့ တို့ ပြောပြထားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရတာကို လည်း နားလည်နေခဲ့၏။

သို့သော် ...

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမမို့ မင်းက ပိုအသည်းနုပါတယ်ဆိုရင်တောင် နုတာကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်နေလို့မရဘူး။ မိန်းမသားဘဝဆိုတာ ကွဲအက် ကြေပျက်လွယ်တဲ့ ဒြပ်ဝတ္ထုတစ်ခုပဲ။ နုနုကြမ်းကြမ်း ဘဝကိုခုခံကာကွယ် ထားနိုင်တဲ့ စွမ်းအားမှာ ယောက်ျားထက်ပိုရှိရမယ်။ မင်းကို အဲလို မိန်းကလေးဖြစ်စေချင်တာ ..”

“အဲလိုမိန်းကလေးမဖြစ်နိုင်ရင်တောင် လုံ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ခေါင်ဖျား ..”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

“ကျွတ် ...”

သူ ကျွတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ လုံ့ ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“လုံမဒီ .. မင်းနဲ့ ငါ စပြောခဲ့တာ အဲဒီအကြောင်းပဲ။ ငါ့ကို ခေါင်ဖျားလို့ ခေါ်တာတွေ မင်းတော်သင့်ပြီ ..”

လုံ က ခေါင်းလေးငုံ့ပစ်ကာ ...

“နောက်မခေါ်တော့ဘူး ..”

“ခုကစပြီး ပြင်ရမှာ ..”

ပြောပြီဆို ခေါင်ဖျား က တစ်ထစ်ချ ..။

“ပြီးတော့ မင်းအတွက် ဖုန်းဝယ်လာခဲ့တယ် ..”

ပြောပြီး အိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်ကာ ...

“နောက်ကို ဒီဖုန်းက မငဲ့အနားမှာရှိနေပေစေ ..”

“အဲဒါကြီး လုံ မကိုင်တတ်ပါဘူး။ ဟို .. ခလုတ်နှိပ်ရတဲ့ဖုန်းလေးလွှဲဆွဲတော်သေးတယ် ..”

လုံ က သူကမ်းပေးနေသည့်ဖုန်းကို တော်တော်နဲ့မယူ ..။

ယူပြီးတော့လည်း တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး ဘေးမှာချထားလိုက်၏။

ခေါင်ဖျား က ပြန်ကောက်ယူပြီး လုံ လက်ကိုဆွဲ၍ လက်ထဲအရောက် ပြန်ထည့်ပေးသည်။

“ကီးပက်(ဒ်)တွေက ခေတ်မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒါနဲ့ဘာမှ သည်းလုပ်လို့မရဘူး။ တက်(ချ်)ကမှ ..”

“တက်(ချ်) ဘာလုပ်လို့ရရ လုံ့ မှမကြိုက်တာ ..”

“ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် ခုကစပြီး မင်းကြိုက်တာတွေကို မကြိုက်တာတွေချည်း ကြိုက်အောင်ကြိုးစားရမယ် ..”

“ကိုခေါင်ဖျား ..”

“အဲဒါကြီးလည်း မာသေးတယ် .. အစ်ကိုလို့ပဲခေါ်။ မင်းခေါ်တဲ့

လရောင်ကျားရင့်

နုနုရွရွကိုကြားချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူး ..”

“ကြားချင်တိုင်းရော ခေါ်ပေးမှာမို့လို့လား ..”

ပက်ခနဲပြောပြီး ဟိုဘက်လှည့်ပစ်တာ မျက်စောင်းထိုးသွားတဲ့ အတိုင်း ..။

ဒါလည်း သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်သွားမှန်းမသိလိုက်ခြင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ..။

“နုနု ရှင့်ကိုပြောမလို့ .. လဲ့ အပေါ်မှာ ရှင့်ကျေးဇူးရှိတယ်၊ ခုထိ လည်း ရှင့်ကျေးဇူးတွေနဲ့ ခိုကပ်မိခိုနေရတုန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် လုံ စိတ် မပါတာတွေကိုတော့ အမိနဲ့အာဏာတွေနဲ့ ရှင် ခိုင်းလို့မရဘူး ..”

“အဲဒီ အမိနဲ့အာဏာတွေသုံးနေရတာ ပျော်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူး မင်းဘဝအတွက် ..”

“ကိုယ့်ဘဝအတွက် ပြောတဲ့စကားတိုင်းကိုသာ စေတနာ နှာ လည်တတ်နေရင် မိဘတိုင်း သူတို့ကလေးတွေကို တစ်သက်လုံးဆိုဆို ဇာကြတာ ကလေးတိုင်း ဘာဖြစ်လို့မလိမ္မာကြသလဲ ..”

“ကလေးတိုင်း မလိမ္မာတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့ကွ .. မင်းလို သားသမီးမျိုးကတော့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလိုသားသမီးမျိုး လုံ ပဲရှိတာ ..”

ဆက်လည်းမပြောချင်တော့သဖြင့် ထထွက်သွားဖို့ပြင်လိုက်လို့ ခေါင်ဖျား က ကြိုသိထားသဖြင့် လဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ..။

“ဖုန်းသုံးတတ်အောင်သင်ပေးမလို့ .. ပြန်လှိုင် ..”

“ရှင် မပြန်သေးဘူးမှတ်လား .. အခု ပန်းအိုးတွေ ဒီတိုင်းထဲ ရတာမို့လို့ ..”

သူမ ပြောနေတာကို ခေါင်ဖျား က စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်ညှစ် ကာ ..။

လှပါပေသည် လုံမခီ

“မင်း ဒီတိုင်းဆက်ပြောနေမှာလား ..”

ဟင် ...။

သူ့ကို ပြောလိုက်မှန်း ရုတ်တရက်မသိ၊ ခေါင်ဖျား က သူမလက် ကို ကိုင်ထားလျက်နှင့် ထရပ်လိုက်ကာ ..။

“ခေါင်ဖျားလို့ ခေါ်ချင်လည်းခေါ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မပဲ ပြောချင်ပြော တော့ .. တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ် လူတွေကြားထဲရောက်မှ အစ်ကိုဖြစ်လိုက် ရှင်ဖြစ်လိုက် ဖုံးလိုက်ပေါ်လိုက်ဖြစ်နေရင် သူတို့ ဘယ် လို့ထင်သွားမလဲ သိလား ..”

လုံ ကြောင်တောင်တောင်လေးကြည့်နေတော့ သူမ မျက်နှာရှေ့ မှာ သေချာလက်ပိုက်ရပ်လိုက်ရင်း ..။

“မင်းနဲ့ ငါ့ကို ..”

“အို .. မဟုတ်တာတွေ ..”

လုံ သူ့ရှေ့ကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလျှင် လွန်ခါသွားသည့် အံ့သြယုံတွေက ဖွေးပျံ့သည့်ရနံ့တစ်မျိုးနှင့်အတူ သူ့ရှင်ကို လှုပ်ခတ်သွား စေလျက် ..။

ဟွန်း ...။

အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ တစ်ယောက်တည်းပြေးလိုက်ရင်း ပူးပွတ်မိ၏။

တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ ..။

အခန်း (၂၃)

“သမီး လေ့ကျင့်ထားတယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေရှင်နဲ့ ရေသေ သိပ်မကွာပါဘူး .. ရေထဲထိ သေချာလို့ကိရိတ်မှာဆိုတော့ လှလှ လေး ကူးရမှာနော် သမီး .. ဖားလေးတွေလို ..”

ဒါရိုက်တာက ကူးတဲ့ပုံလုပ်ပြနေတော့ လုံ ရင်ခွန်သံတွေမြန်လာ သည်။ ဘယ်လိုပဲ စိတ်တင်းထားထား ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေသည့် အနီရဲ့ ရေကူးဝတ်စုံကြောင့် ခုချိန်ထိ တဘက်ကိုခွာမချရဲသေးပေ ...။

ပန်းချီတံရုံ လက်နှစ်လုံးလောက်ကြီးသိုင်းလေးနှင့် နောက်ဟိုက်ရဲ ထားတာ အင်မတန်ပင် ...။

ထို့ပြင် စကတ်ထပ်ထားသည်ဆိုသော ဘောင်းဘီတိုက လုံ တို့ အတွက်ကတော့ ဒါ ဘောင်းဘီတိုမဟုတ်ပေ ...။

“ကိုမင်းအံ့ အစ်ကိုရော .. အစ်ကိုမလာသေးဘူးလား ..”

“လာမယ်ပြောတာပဲ .. ဒါပေမယ့် သူ အချိန်မီရောက်လာမှမဟုတ် ဘူး မလုံ မျှော်မနေနဲ့တော့၊ အစတည်းက ဒီနေ့ ရွတ်တင်မှာ သူမရှိဘူးလို့ ပြောထားတာမို့လား ..”

“ဒါပေမယ့် လာခဲ့ပါလို့ လုံ မှာထားတာပဲ ..”

ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသည့် လုံ့ ကို မင်းအံ့ လည်း ဘယ်လိုအားပေးရ မှန်းမသိတော့ပေ ...။

“ဘရာ ကလည်း ဟိုမှာထားခဲ့လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး .. သူတို့က ဘရာ နဲ့မှ အလုပ်လုပ်ချင်တာလို့ပြောပြီး ဘရာ အားတဲ့ရက်ကို တမင်စောင့် နေကြတဲ့လူတွေ ..”

“အဲဒါဆို မလာဘူးလို့ပြောသွားပါလား .. လုံ့ ကိုတော့ သူ ရောက် မှာပါလို့ ပြောခဲ့တာကို ..”

“လာပါလို့ ဒီလောက်တတွတ်တွတ်မှာနေမှတော့ လာပါ့မယ်လို့ ပြောသွားရပြီပေါ့ ..”

မင်းအံ့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းကိုင်ရင်း ခေါ်ရင်း တစ်နေရာကို ထွက် လာခဲ့ရတော့သည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မင်းအံ့ ..”

“ဒီမှာ မလုံ ငိုမလို့ရယ်မလို့ဖြစ်နေလို့ပါ ဘရာ ရယ် .. ရေကူး ဝတ်စုံလည်း မနည်းဝတ်ခိုင်းရတယ်၊ ခုထိလည်း တဘက်မခွာသေးဘူး၊ ဒါရိုက်တာလည်း မျက်နှာပျက်ချင်နေပြီ ..”

ခေါင်ဖျား အသံ အတန်ကြာတိတ်သွားခဲ့၏။

“ပြီးတော့ ဘရာ မလုံ ကို ရေကူးခိုင်းဖို့ပါသလား အဲဒီကြော်ငြာက ..”

“ပါတယ် ...”

“မလုံ ကတော့ ခုမှသိသလိုပဲ ..”

ဒါရိုက်တာသင်ပေးနေတော့ လုံ ဘယ်လောက်မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသလဲဆိုတာပြောပြရင်း ...။

“ဘရာ လာရင်တော့ အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်၊ သူ ဘရာ ကိုပဲ မျှော်နေတာ ..”

“ကျွတ် ..”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းသံထွက်လာခဲ့ပြီး ...။

လရောင်ကျားရင့်

“အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်လောက်ပြောပြထားထား ဒီတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်တယ်၊ ဘာမှကို လိုချင်လောက်မရှိဘူး ..”

ဖုန်းထဲမှာ ခေါင်ဖျား ညည်းညူစိတ်တိုနေတာတွေတော့ မင်းအံ့ ပြန်မပြောခဲ့ပါ။ သို့သော် ..

“လာမယ်ထင်တာပဲ .. ကျွန်တော် သေချာပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ ဒါမေမယ့် မလုံ ဒီတိုင်းပေကပ်ကပ်ရပ်စောင့်နေရင်တော့ ဘရာ ရောက် လာရင် စိတ်ဆိုးမှာသေချာတယ် ..”

“ကဲ .. ကဲ .. စမယ်လေ ..”

“ဘာလိုသေးလို့လဲ .. မင်းသမီးကိစ္စပြည့်ရုံကြီးလား ..”

အားလုံးက မိတ်ကပ်ဆရာမကိုပဲ ဦးတည်မေးကြ၏။ ဆရာမ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေကာ ခေါင်းညိတ်တာတောင် ခြေခါလက်ခါနှင့် ..

“စိတ်ညစ်ပါတယ် .. တို့တွေလည်း တတွတ်တွတ်အားပေးနေ တာပဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. သူ့အတွက် ထရိန်နင်ကာလက အရမ်းတိုလွန်း တော့ မရဲဘူးဖြစ်နေတာပါ ..”

“ဆရာ .. သူက ရေကူးဖို့ရှက်နေတာ၊ လူစားထိုးကူးလို့မရဘူး လားလို့ ..”

မိတ်ကပ်ဆရာမက လုံ့ အခက်အခဲအတွက် ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကြိုး စားသည်။ ဒါရိုက်တာရော ပရိုဂျက်တာပါ ခေါင်းတခါခါဖြစ်သွားကြပြီး ..

“ဒါ အဓိကကို ဘယ်လိုအစားထိုးရမှာလဲ .. ဆံပင်အတုနဲ့ ရေကူး လို့မှ မရတာ ..”

“ရပါတယ် .. မိုမို လုပ်ပေးမှာပေါ့ ..”

“မဟုတ်တာဗျာ .. အသားအရေ အလုံးအရပ် ဘယ်လိုလုပ်တူတာ ရှာမလဲ .. ရေထဲမှာပေမယ့် မှုန်ခါးဝါးပေါ်မှာလည်းမဟုတ်ဘူး ..”

ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တွေနဲ့ လုံ့ တို့ ရေကူးကန်ဘေးမှာပဲ အကြိတ်

လှပါပေသည် လုံမဒီ

အနယ်ဖြေရှင်းနေရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရေထဲမှာပဲဆိုပြီး လုံ့ စိတ် ကို တင်း၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ပေါ်က တဘက်ကို ခွာချလိုက်တာနှင့် ယောက်ျားတွေရဲ့ ချက်လုံးတွေမှာ လျှပ်စီးကြောင်းတွေ ထင်သွားသည့်နယ် .. ။ ရှက်သည့်

ဒိတ်နှင့် လုံ့ ရေထဲကို ခုန်ချလိုက်သည်။ သူမနဲ့ အနုပညာအဆီအငေါ့မတည့်သေးတာကို နားလည်နေကြ

တာ သူမ လှုပ်ရှားသမျှကိုပဲ အမိအရ ရိုက်ယူနေရရင်း ..

“ဟာ .. နေဦး .. နေဦး .. ကပ် ..”

ဒါရိုက်တာက နှုမ္မာတသခြင်းများစွာနှင့်အော်ပြီး ကန်ပေါင်ပေါ် တက်ဖို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းတင်ထားပြီးဖြစ်သည့် လုံ့ ဆီ ပြေးလာ၏။

“ရေထဲကနေ ဘွားခနဲပေါ်လာမယ် မျက်နှာမော့ပြီး ဆံပင်တွေ သပ် ရေတွေသပ် ပြီးမှ လှေကားကိုင်ပြီး ကြွကြွရွရွလေးတက်လာမယ်၊

ကန်ဘောင်တစ်ဖက်ထိ ဒီတိုင်းလေးလျှောက်သွားပြီးမှ ..”

“လုံ့ က ရေနီနေတဲ့ ဒီပုံကြီးနဲ့ ဟာလာဟင်းလင်း လျှောက်သွားရ ဦးမယ် .. ဟုတ်လား ..”

ဒါကိုတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဟု ခေါင်းတွင်တွင်ခါပြီး မိတ်ကပ် ဆရာမ ပြေးလာခြံပေးသည့် တဘက်နဲ့ ကိုယ်မှာ ဆွဲကပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုမရဘူးလေ မင်းသမီးရဲ့ .. ညည်းကို မင်းသမီးအဖြစ် လိုင်း ပေါ်တင်ပေးနေကြတာ၊ ခုပဲ အန်ကယ်လ်တို့မှာ အချိန်တွေမနည်းဘူး

စတေးလိုက်ရပြီ ..” “ဟုတ်တယ် .. ညည်းရဲ့ အစ်ကိုရောက်လာရင်လည်း သူ ဒီတိုင်း

ဆုတ်ခိုင်းမှာပဲ ကျုပ်တို့က ဆပ်ပြာကြော်ငြာနေကြတာ၊ ခေါင်းလျှော် ညည်းနဲ့ တစ်ခါတည်းသုံးပြသွားရမှာ .. ညည်းအများကြီးလုပ်ရဦးမှာနော် ..”

“လုပ်လိုက်ပါ မလုံ့ ရာ .. မလုံ့ ကို အားလုံးက ဒီလောက်စိတ်ရှည် ညည်းခံနေကြတာ မလုံ့ အရမ်းကံကောင်းတာဗျာ .. ဒါမျိုးကြော်ငြာရိုက်

ခွင့်ရရှိ နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်တွေ ဘယ်လောက်မျှော်လင့်နေကြရသလဲ မလုံ့ မသိဘူး..."

"အောင်မြင်ချင်တယ်ဆိုလား သဲလေးရယ် လုပ်လိုက်ပါ။ တို့သဲက အရမ်းရှက်တတ်တာပဲ .. မြို့မှာ ဒီလိုဝတ်စုံနဲ့ ရေကူးကြတာ ဘာမှ မဆန်းဘူး .. ကိုယ့်ကို လူတွေအများကြီးဝိုင်းကြည့်နေပြီလို့ ထင်နေတာကိုက် သဲလေး အတွေ့အကြုံမရှိတော့ တအားရှက်နေလို့ပါ။ ဟောကိုင်မရာမန်းတွေကဖြင့် ဒါမျိုးတွေမမြင်ချင်မှအဆုံး ရိုးနေကြပြီ .. မိတ်ကပ်ဆရာမ မိုမို ကတော့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှတွေပြောပြနေတာပေးရှာ၏။ လုံ့ မျက်ရည်တွေဝေလာခဲ့သည်။

ဘယ်သူတွေအတွက် ရိုးနေနေ သူမ ရေစိုနေသည့် ဒီဝတ်စုံကြီးတွေက ယောက်ျားတွေရှေ့မှာ မလျှောက်ရဲပေ ..။ ထိုစဉ် ...

"ဟော .. ဟိုမှာ .. ဘရာ လာပြီ .."

"လာပြီလား .. လာပါဦး ဦးခေါင် ရေ .. မလွယ်ဘူးဗျ .."

"ဒီကြော်ငြာလောက် မောတာ မရှိဘူးကွ .."

သူ မရောက်ခင်တည်းက ထွက်လာသည့်စကားသံကြောင့် အထွတ်အခတ် ဘယ်လိုဆိုးရွားနေပြီကို သိလိုက်သည်။ လုံ့ ဘယ်မှာလဲလို့ လိုက်လာတော့ မိုမို ဘေးမှာ တဘက်ကိုတင်းနေအောင် ဆွဲပတ်ထားပြီးရပ်နေကာ "အစ်ကို ..."

အားလုံးကိုမေ့လျော့ကာ ခေါင်ဖျား ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်မိလေသည်။ ပြီးတော့ ရော့မယ့်သူရှေ့ရောက်ပါမှ ငိုချင်လာတာမျိုး မျက်ရည်စိမ်းတွေ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကြတာ ...

"လုံ့ တောင်းပန်ပါတယ် .. လုံ့ ကြောင့် အားလုံးစိတ်ဆိုးကုန်ကြပြီ .."

ခေါင်ဖျား သက်ပြင်းချလိုက်မိကာ လုံ့ ပခုံးလေးကို ကိုင်လိုက်ပြီး

"မင်း တောင်းပန်လို့ သူတို့စိတ်ဆိုးပြေကုန်ကြမှာမဟုတ်ဘူး .. ကြော်ငြာကို ပြီးအောင်ရိုက်လိုက်ပါ .."

လုံ့ ခေါင်းခါရင်း မော့ကြည့်သည်။ ခေါင်ဖျား မျက်ခုံးတွေတွန့်နုတ်နေတာမြင်မှ သူမ အပြစ်ကို သတိရမိလျက် ...

"အစ်ကိုကရော .. အခု လုံ့ ကို ဆွဲဖို့ ရောက်လာတာလားဟင်.."

"ငါ မင်းကို သေချာပြောပြထားတာပဲ လုံ့ .. မင်း တစ်ယောက်တည်းကြောင့် အခု အားလုံးအလုပ်တွေရှုပ်ကြ စိတ်ညစ်ရနဲ့ .."

သူမ တဘက်ဖျားတွေကိုကိုင်ထားသည့် လက်တို့ဖြင့် ခေါင်ဖျားပတ်ထားတာမို့ နှစ်ယောက်အတူ တဘက်ထဲရောက်နေသလိုဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေလွဲကုန်ကြသည်။ အခု က ရယ်၏။ ခေါင်ဖျား ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပေ...။

ခေါင်ဖျား ပြင်ဆင်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးပြီး သူမ ပခုံးလေးကို ကိုင်၍ "ဒီမှာကြည့် .."

မျက်နှာချင်းကြည့်လို့ရအောင် သူမကိုယ်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲက ခွာကိုင်ရင်း ...

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကလေးလိုပြောရခက်နေတာလဲ .. ဒီဝတ်စုံကို အတွက်အဆင်ပြေအောင် ဒီဇိုင်းနာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ငါကိုယ်တိုင်အပ်ထားတာ .. ရေကူးဝတ်စုံတွေထဲမှာ ဒါ ဘာမှမဟုတ်သေးတဲ့ ဒီဇိုင်း.."

"လုံ့ ကို ရေကန်ထဲကတက်လာပြီး ရေစိုကြီးနဲ့ လျှောက်ခိုင်းတာ"

"မင်းသမီးလုပ်မယ့်သူက ဒါလေးတောင် ဖြုတ်နေရင် မင်း ဘယ်လို ဆက်မှာလဲ .. ရိုက်ကွင်းထဲရောက်ရင် တော်ရုံအဆင်မပြေတဲ့ နေရာမှာ လူစားထိုးလိုက်ကြတာပဲ .. ဒါပေမယ့် မင်းအလှ မင်းရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို အစားထိုးဖို့မလွယ်လို့ ဒုက္ခရောက်နေကြတာ .."

လုံ့ က မျက်ရည်စိုနေသည့် မျက်တောင်ဖျားတို့ကို စိုက်ချငေးနေရင်း နားထောင်နေ၏။ ဆံပင်တွေ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေမှာ ရေတွေလျှောက် လုံ့ မျက်နှာလေးက မိတ်ကပ်နဲ့ ရောပြီး လှချင်တိုင်းလှနေ၏။

သူ တစ်ချက်တော့ စိုက်ကြည့်လိုက်မိကာ လုံ ကို နောက်ဆုံး သွားအောင် ပခုံးလေးကနေ အသာတွန်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ဖက်ဆက်ဆံထားနေဆဲ တဘက်ကို ဆွဲယူပစ်လိုက်ပြီး ..

“အသက်ကို ဝတ်ရှိုက်သွင်းလိုက်၊ ဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး .. ငါလုပ်တာယ်လို့တွေးပြီး အလုပ်ကို အပုပ်သဘောပဲထား ..”

ထိတ်လန့်သွားသည့် လုံ မျက်နှာလေးကို ဥပေက္ခာထားလိုက်သူမလက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေကူးကန်ဘက်ကို အတုအယောင်လှောက်လာခဲ့ရင်း ..

“ဆက်လုပ်လို့ရပြီ ..”

“ဟေး ...”

စိတ်အိုက်နေကြသည့်လူတွေ ဟေးခနဲထအော်ကာ လက်ခုပ်တွေပေါ် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအသံတွေကြောင့် လုံ စိတ်တွေ တစ်သလိုလို ရှက်သည့်စိတ်တို့ အတော်အတန်လျော့ပါးသွားခဲ့၏။

ပြီးတော့ လုံ အကြောက်ဆုံးအချိန်တွေကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့သည့် ခုနကနဲ့ အခုချိန် ဘာကွာခဲ့လို့လဲ .. သူ ရှိနေခြင်း မနေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်နေသည်ဆိုရင် သူ မရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ လုံ ဘာတွေလိုအပ်နေခဲ့ပါသလဲ။

အားလုံး ပြုံးရွှင်ရယ်မောခြင်းဖြင့် ကြော်ငြာတစ်ပုဒ်ပြီးဆုံးသွားသော် ပရိဂျူဆာက မှတ်ချက်ချလေသည်။

“ခေါင် ရေ အနံ့ကယ်လဲတော့ သိသွားပြီ .. မင်းကောင်မလေး မင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး ..” တဲ့ ..။

အခန်း (၂၄)

“အံ့မယ် .. ငါတို့ကျေးတောသူလေးက ဒီလိုကျတော့ လန်းသား .. ဒေါ်ဟန်သီ က မျက်မှန်ကြီးတပင့်နှင့် သဘောတွေကျနေသည်။

ငြိမ်ငြိမ်ထားတာတွေကို မင်းအံ့ တို့က ကိုယ့်ဘာသာ အက်ဒစ် ပြီး ပို့ပေးထားတာဖြစ်သည်။

စု ကလည်း မျက်လုံးလေးပြူး ပါးစပ်လေးဟနေလျက် ပြီးတော့ ခပ်လက်ဝါးတီးပြီးရယ်၏။ ပြီးတော့ လုံ ကို ဖက်ထားပြီး လက်မ ထောင်ပြနေသည်။

“ဒီကြော်ငြာလည်း အောင်မြင်မှာပဲ .. ငါတို့ လုံ လည်း နာမည်ကြီး မှာသေချာတယ် သိလား .. ငါ့တူမ ဒီလောက်တောင် ကိုယ်လုံး မယ်ပေါက်လှတာ သတိမထားမိခဲ့ဘူး။ ဆံပင်တွေကလည်း နည်းနည်း ကောက် ဖြည့်ဆည်းပြင်ဆင်လိုက်တာနဲ့ တော်တော်ကိုလှတာနော် ..”

အိမ်မှာရှိကြသည့် အိမ်အကူမိန်းကလေးတွေပါ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြ ..။

“မမလုံ .. မမလုံ အဲဒါတွေဝတ်တော့ မရှက်ဘူးလားဟင် ..”

“ဟဲ့ .. ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ .. ကြော်ငြာဆိုတာ ဒီလိုပဲရှိက်ရတာ ပြီးတော့ မမ ဝတ်ထားတာ စကတ်အထပ်လေးပါသေးတဲ့ဥစ္စာ မရှိပါဘူး ..”

သူတို့ချင်း ပုတ်ခတ်ပြောကြပြီး လုံ့ ကို အဖြေတောင်းသလိုကြည့်ကြ၏။ လုံ့ ကတော့ ပူထူနေသည့် မျက်လုံးတွေကို မျက်တောင်စင်လိုက် ဖိမိတ်လိုက်နှင့် ခေါင်းညိတ်၍ ..

“မရိုင်းပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ဝတ်စမရှိတော့ ရှက်တာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒေါ်လေး ကြားပါတယ်အေ .. ခေါင် ရောက်လာမှ ညည်း ဆက်ရှိက်တာတဲ့၊ ဒါတွေ မဝတ်ပုံပါဘူးဆိုပြီး အားလုံးမျက်လုံးပြူးကုန်တောင်လုပ်ခဲ့တာ ..”

“ဟုတ်လား မမလုံ့ ..”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် .. ဒီပြင်ဟာကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး .. အစ်ကိုရောက်လာရင် ငါ့ဘက်ကများပြောပေးမှာလားလို့ပါ .. ဒေါ်ဟန်သီ က ရယ်လိုက်ရင်း ခေါင်းခါကာ ..”

“ပြောပေးပါလိမ့်မယ် အားကြီး .. ခေါင် က စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် အရမ်းအပင်ပန်းခံ အရမ်းကြိုးစားတာ၊ အဲလို တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နေလို့ကတော့ ပိတ်ထုမပစ်တာ ကံကောင်း ..”

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ လုံ့ ဆီ ရောက်လာတဲ့ မျက်နှာကြီးမှာ အဖြူအရယ် နူးညံ့မှုတစ်စုံတစ်ရာမျှမပါ။ စု က လုံ့ ကို သူ့စကားလှည့်အားပေးဖူးဖျားလေးစာနေကိုင်ပြီး ဆွဲလှည့်ယူကာ တီဗီဘက်ကို လှည့်ပြသည့် ပြီးတော့ ကြိုးစားဖို့ အမူအရာတွေလုပ်ပြပြီး လက်မလေးထောင်ဖြစ်

“တွေ့လား .. ညည်းအစ်မက အရမ်းကို သဘောတွေကျနေတာ ..”

လုံ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း လက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်မိသည့် ထိုစဉ် မျက်လုံးတွေ ပူနေရာကနေ ဖန်စပ်စပ်ဖြစ်လာတာကို သတိမမိ၏။

ပြီးတော့ ခေါင်းတွေမှူးလာခဲ့ရာ သူမ ဖျားနေပြီလား ..

“ဟဲ့ .. နေမကောင်းဘူးလား .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

လုံ့ မိုက်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပေမယ့် ထိန်းထားလိုက်၏။ သို့သော် ဒေါ်ဟန်သီ က လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့် တိုးသွားသဖြင့် ..

“မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ရေစိမ်နေလို့ဖြစ်မယ် .. ဂရု ကိုယ်ပူမိမ်းကြည့်လိုက်စမ်း သမီး ..”

စု က လုံ့ နဖူးလေးကိုစမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပူနေကြောင်း အကြောင်းပြန်လျှင် ..

“ကဲ .. ကဲ .. ညည်းတို့လေးတွေက ဒီမှာစုပြုပြီး ဘာလဲ .. လုံ့ကို အင်တာဗျူးနေကြတာလား ..”

“အဟီး .. မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးကလည်း ..”

“မဟုတ်ရင်သွားကြ .. ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ချေကြ .. သွား .. အခန်းထဲမှာ သွားနားလိုက် လုံ့ .. ဒေါ်လေး ဆရာဝန်ဆီဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ..”

လုံ့ အခန်းထဲဝင်လဲလိုက်တာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးက အရပ်ကြီးပြတ်သလိုဖြစ်ကာ မိုတ်ထားလိုက်မိသည့် မျက်လုံးတွေကိုလည်း ပြန်မဖွင့်ချင်တော့ပေ ..။

“အောင်မလေး မိစုလေး ရယ် .. ရှင်မသွားလိုက်ပါနဲ့ သူများဖျားရင် ရှင်ပဲလိုက်ဖျားတတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူများ ဖျားနာရင် ခဏ၊ ရှင်လေးက အသည်းအသန်ရယ် .. လာပါ .. လာပါ ..”

ဒေါ်ဟန်သီ က လုံ့ နောက် လိုက်ဝင်လာသည့် စု ကို ချောမောဆွဲထုတ်သွားကာ ..

“သူ့စာ ရေ .. လုံ့ ဘေးမှာ တစ်ယောက် သွားနေစမ်း ..”

ပြောသမျှကိုကြားနေကာ ကိုယ့်အတွက် အလုပ်ရှုပ်ကုန်တာကို အားနာနေမိ၏။ ဒါပေမယ့် သူမ ခေါင်းတွေကိုကဲခဲနေပြီဖြစ်ကာ ..

“လုံ ရေ ..”
 သိပ်မကြာလိုက်ခင် ဒေါ်ဟန်သို့ အသံ အခန်းဝမှာ ပြန်ပေါ်လာကာ ..
 “ဒီမှာ ဘယ်သူလဲလို့ ကြည့်ပါဦး ..”
 လုံ မျက်လုံးတွေကို လေးလေးလံလံ ဇွတ်ဖွင့်ကြည့်မိလျှင် ..
 အေးလှ ..
 မထင်မှတ်သော ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားခြင်းက မျက်လုံးတွေပါ ဝိုက်သွားခဲ့လျက် ..
 “အေးလှ .. နင် .. နင် ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုတည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်လာတာလဲ ..”
 “ငါ့ကို ကိုခေါင်ဖျား လာခေါ်တာ ..”
 ဟင်! ..
 “ကဲ .. ကဲ .. ပြောကြ လူမမာလည်း အဖျားတွေ ဘာတွေလွှင့်လှင့် ပြီလားမသိဘူး ..”
 ဒေါ်ဟန်သိ က ဒေါသမပါသည့် မဲပြုံးနှင့် လှည့်ထွက်သွားခဲ့စဉ် အေးလှ သည် ဒေါ်ဟန်သိ ထွက်သွားမှ လုံ့ အိပ်ခန်းကြီးနဲ့ စားပွဲခေါ် ကွန်ပျူတာတွေ မြေရင်းက တိစီတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ အဖျားကို ပြေးကပ်လာပြီး ..
 “အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ လုံ ရယ် .. နင်ကတော့ ရွှေပင်မှာ ရွှေကျေးလေးဖြစ်သွားတာပေါ့နော် .. ဒါပေမယ့် ရွှေပင်မှာ နားခွင့်ရဖို့ကိုက နင့်ဘုန်းကံပါပဲ။ စက်ဝန်း ရော နင်ရော ရွာမှာတည်းက တို့ရွာတွေနဲ့ တူမှမတူကြတာ။ နင်တို့ လင်မယားနှစ်စလုံး တစ်သွေးတစ်လေးတွေမို့လို့ အသွင်တူတာချင်း ညားတယ်လို့ ထင်ကြတာလေ ..”
 “အေးလှ .. နင် သူ့အကြောင်းမပါဘဲ ပြောစမ်းပါဟာ ..”
 “အေးပါ .. ဒါပေမယ့် ငါ နင့်အစားဝမ်းသာလွန်းလို့ပါဟယ် ..”

ဝင်လာတည်းက လှလိုက်ကျယ်လိုက်တဲ့ မြဲကြီး၊ ပြီးတော့ ရေကူး နှစ်ကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်ရော ငါဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။
 “.. စက်ဝန်း တို့တောင် အဲလောက် ချမ်းသာရဲ့လား ..”
 အေးလှ တက်ကြွအံ့ဩနေသမျှ လုံ က မျက်ကြောစင်းလေးနှင့် မြဲမြဲမြဲသက်သက်လေးရှိနေခဲ့လျက် ..
 “ငါက သူ့အကြောင်းထည့်ပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး လုံ ရယ်။ နင်တို့ချင်း ရေစက်ကုန်သွားကြပေမယ့် ဒီလိုမျိုး ကောင်းစားကြီးပွားကြမယ့် ကံချင်းကတော့ တူနေတာပဲကြည့်ဦး။ သူက နင့်ကိုပစ်ပြီး ငါ့အဖွဲ့မကိုယူပေမယ့် နင်ကလည်း သဒ္ဒါသူမနလိုပေါ့ .. ‘ကိုသောနယ်’ ရှင်က ပစ်သွားပေမယ့် သူမနတို့က အေးပုခက်ကြီးကိုစီးလို့ပါ ..”
 “ဆိုတာမျိုး ..”
 “နင့်စကားတွေ ဒေါ်လေးတို့ကြားသွားပါ့မယ်ဟာ .. အစ်ကိုခေါင်ဖျား ငါ့ကို ..”
 “သူ နင့်ကို သဘောကျနေတာ ငါသိတယ် ..”
 “အို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ..”
 ဒီလောက်ထိ တိကျပြတ်သားပြီး ဒါမှဒါ အပိုအလို မလိုက်လျှောက်တဲ့ ခေါင်ဖျား ရဲ့စိတ်ကို အေးလှ မသိနိုင် ..
 “နင် အခု မော်ဒယ်လ်ဖြစ်နေပြီဆို ..”
 “မဟုတ်ပါဘူးဟာ .. ကြော်ငြာရိုက်ဖို့အတွက် ဆရာမတွေခေါ်ပြီး အိပ်ခန်းအလောက်ပဲ ဖုတ်ပူမီးတိုက်သင်ရတာပါ။ ခေါင်းလျှော်ရည်တွေ ပြောတွေကြော်ငြာကြတာလေ .. ငါ့ဆံပင်ကို သဘောကျနေကြတာ ..”
 “ဘာကြောင့် သဘောကျတာဖြစ်ဖြစ် သူတို့စင်တင်ပေးဖို့ထိ အော်နေတာက လုံမဒီ ပါပဲဟာ ..”
 “ဘယ်ကလာ တော်ရမှာလဲ .. အဲဒီနေ့တွေမှာ အားလုံးအလုပ်တွေ ပြု ပင်ပန်းလိုက်ကြတာ ငါ့ကြောင့် ..”

လရောင်ကျူးရင့်

"ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"ဘာမှမလုပ်တတ်လို့ပေါ့ .. ပြန်လျှောက် ပြန်ပြေး ပြန်ရိုက် ပြီးတော့ ရောက်ထဲမှာ ကူးလိုက်ရ တက်လာလိုက်ရနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေနှူးပြီး ပဲကြီးရေစိမ်ကျနေတာပဲ .."

"ဒါကြောင့် နင် ခု ဖျားနေတာလား .."

"မသိပါဘူးဟာ .. ငါတော့ ရေရှိလို့ ဖျားတယ်မထင်ပါဘူး - ကြောက်ဖျားဖျားတာပါ .."

"ခစ် .. ခစ် .."

အေးလှ က သဘောကျသလို ပါးစပ်လေးကို လက်ဝါးနဲ့ကပ်ပြီး ရယ်ကာ ..

"ငါသာ နင့်လို ကိုယ်လုံးလှလှ အသားဖြူဖြူနဲ့ ဆံပင်တွေသာလှ လို့ကတော့ ကင်မရာရှေ့မှာ ရှယ်လုပ်ပြလိုက်မှာ .."

"ဘာလုပ်ပြမှာလဲ .."

"နင် လုပ်သလိုပေါ့ .."

ပြောပြီး သူမရဲ့ အော်တိုမစ်တစ်နဲ့ စုညှပ်ထားတဲ့ ကျောပေါ်က ဆံပင်တွေကို ဆွဲသိမ်းယူလိုက်ကာ ..

"ခုတော့ ဆံပင်က ဒေါက်ခွတွေ အကျိုးအပြတ်တွေနဲ့ မြင်းမြီးလို အောက်ဖျားတွေက ရဲနေသေးတယ် .."

"နင်က တောမှာတည်းက အလုပ်ကြမ်းတွေလုပ်ရတာကို အေးစရာ ရဲ့ .."

"ဟုတ်တယ်နော် .. နင့်ကျတော့ မိဘကသာ လယ်ယာလုပ်ကြတာ နင့်ကို မိဘတွေကလည်း မခိုင်းဘူး၊ ဦးလေးတွေ လက်ထက်ကျတော့လည်း မခိုင်းကြဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ .. နင်တို့ရဲ့ အကျိုးပေးကိုက .."

"ငါ့ကိုပဲ ပြောစမ်းပါ .."

လှပါပေသည် လုံမခီ

လုံ တကယ်ကို စိတ်မှာနေမှန်းသိလိုက်သဖြင့် အေးလှ က စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ..

"ကောင်းတယ် .. စက်ဝန်း ကို အစတည်းက ငါကြည့်လို့မရခဲ့ဘူး၊ သူက ရုပ်လေးချောသလောက် တောမှာတည်းက လက်သာရာမှာပျော်ချင်တဲ့လူ .."

ဟိုက 'လက်ဖက်သုပ်လေးလာစားပါဦး' ဆို သွားစားလိုက်သည်။ ဒီအိမ်က 'ဟင်းကောင်းလေးတွေချက်လို့ လာစားပါ' ဆိုလည်း စက်ဝန်းတို့ အိမ်ပေါ်ရောက်သွားတတ်၏။

သမီးရှင်တွေ အပျိုချောချော ခပ်ထောထောတွေ သူ့ကို ပေးကမ်းလိုက်လျော့သမျှ ဘာလာလာ စက်ဝန်း တို့ ခေါင်းခါတာ ဘာမှမရှိ..။

"ဟဲ့ .. နင့်ယောက်ျားကို ကြည့်ပြာ က ဓာတ်မီးအကောင်း .. ကြီးသက်ဆောင်ပေးဆို - မြို့က ပြန်လာတာက သူ့အစ်ကို သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးစရာ ဘာလို့လို့လဲ .."

"ဒါကတော့ဟာ .."

စက်ဝန်း နဲ့ စကားပြောမတည့်တိုင်း သတင်းရလာသမျှ လုံ့ ကိုပဲ အေးလှ ပြေးပြောသည်။ လုံ ကလည်း ဘယ်ဟာကိုမှ အလေးအနက် မထား ..။

"သီဂီမိုး နဲ့ နင့်ယောက်ျား ရွာထိပ်က ရှင်ပြုအလှူမှာ ဝိုင်းကူနေကြတာ ကူတာကနည်းနည်း လုံးထွေးရယ်မောနေတာ မြင်မကောင်းဘူးတဲ့နော် .. မိန်းမ .. ရှင်အိမ်ထဲမှာချည်းပဲ ပိုက်ဆံတွေ ထိုင်ပွတ်မနေနဲ့ .."

လို့ ပြောတိုင်း ...

"သီဂီမိုး က လက်ဖွာတယ်ဟ .. သူ့ကိုဆို ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ယူပေးကျွေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရင်းနှီးနေတာပါ .."

အရွယ်လေးတွေ ငယ်ငယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကြကြပေမယ့် လုံ တို့က

လရောင်ကျူးရင့်

နှစ်ဖက်စလုံးက မိဘ အရိုက်အရာ စီးပွားဥစ္စာလေးတွေ ရှိခဲ့ကြသဖြင့် ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း သိပ်လုပ်စရာမလို ...။

ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်က သူငယ်ချင်းချင်းညှားကြတာဖြစ်ကာ တစ်ရွာလုံးက ရွယ်တူတွေဆိုလည်း သူငယ်ချင်း သူငယ်ချင်းတွေပဲမို့ လင်ရယ်မယားရယ်လို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဝန်တိုစိတ် ကောက်တာမျိုး သိပ်မဖြစ် ...။

ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူ ဘယ်လိုတွဲတွဲ လုံ ကိုက သဝန်ကြောင်ဖို့ သတိမရခဲ့ပေ ...။
“လုံ ...”

ရွာမှာတုန်းက လုံ့ ပုံစံလေးကိုမြင်ယောင်ကာ အေးလှ အတွေးတွေ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို နှိုင်းယှဉ်နေမိသလိုဖြစ်လာခဲ့ရင်း ...။

“နင် ခုတော့ တကယ်နာကျင်ရမှန်းသိနေပြီနော် .. ငါတို့က နင်တို့ လင်မယားကို သူငယ်ချင်းစိတ်မပျောက်ဘဲ ပေါင်းနေကြတယ်တောင် ထင်ခဲ့ကြတာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သဝန်မတိုဘူးဆိုတည်းက စိတ်ဝင်စားမှုမရှိကြလို့ပဲလို့ ..”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်ခဲ့မှာပေါ့ အေးလှ ရယ် .. ဒါကြောင့် သူ ငါ့ကို လွယ်လွယ်လေးမေ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်နဲ့ အေးဆေးနေနိုင် တာပေါ့ ...”

“သူ နင့်ကို ရှာနေတယ်ဆို ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

အေးလှ ဘာပြောရမှန်းမသိ ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားပြီးမှ ...။

“နင် ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတုန်းက သူ စိုးရိမ်နေတယ်ဆိုလို့လေ - ရှာရင်ရှာနေမှာပေါ့လို့ ..”

လုံ က ဘာမှမမြေဘဲ မျက်လုံးတွေပြန်မိတ်လိုက်ကာ ...။

“သူ့အတွက် လိုအပ်တာတစ်ခုခုရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ .. ငါတို့ရွာမှာ

လှပါပေသည် လုံမခီ

မမစိန် ကို ကြည့်ပါလား - သူ့အတွင်းရေးသိသွားပြီဆို အဲဒီလူကို တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ စည်းရုံးပြီး သူ့အိမ်မှာ မြဲနေတဲ့အလုပ်သမားဖြစ်လာအောင် လုပ် လိုက်တာပဲ။ ‘သူတို့ အပြင်ရောက်သွားရင် ကိုယ့်အိမ်က အတွင်းစကား ပါသွားမှာပေါ့’ တဲ့။ သူလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ငါက သူတို့ မလိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အပြင်မှာ လျှောက်ဖွဲ့မှာစိုးလို့ ..”

ပြောနေရင်း မူးဝေလာသည်။ အေးလှ ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ပြုတ် ခနဲ ပျော်ရွှင်စိတ်က လူကို ခဏပဲလန်းသွားစေခဲ့ကာ ...။

“အေးလှ နင် မပြန်သေးနဲ့နော် ..”

“မပြန်ပါဘူး .. ငါက နင်နဲ့ပဲနေတော့မှာ ..”

“ဟင်! ...”

မိတ်ထားသည့် မျက်လုံးတွေ အင်နဲ့အားနဲ့ ပွင့်လာပြန်၏။

“နင် .. ဘယ်လို ..”

“ငါ တစ်ခါတည်းပြောင်းလာခဲ့တာ .. အကြီးသိမ်း ဓွေ့့့့့ကို နှိပ်နေတာပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. ငါက .. ငါ နေမကောင်းလို့ နင်လာတယ်မှတ်နေ တာ၊ အစ်ကို့ကိုတောင် တော်တော်ကျေးဇူးတင်သွားတာသိလား .. ငါ လိုအပ်ဆုံးလူကို ဘယ်လိုတွေးမိပြီး ခေါ်လာပေးသလဲဆိုပြီးတော့ ..”

လုံ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ထထိုင်လိုက်ခြင်းသို့ရောက်ကာ အေးလှ သက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“နင် တစ်ခါတည်းလိုက်လာဖို့ အစ်ကို ခေါ်လာတာလား .. အခု နည်းက ငါ့ဆီလာချင်နေတာလား ..”

“အခုတည်းက အဲဒီမှာမနေချင်တာလေ၊ နင့်ဆီလာချင်ပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး နေစရာ စားစရာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ အတူတူ အာနေဖို့တော့ စဉ်းစားပါ့မလားဟဲ့ ..”

“အစ်ကိုက နင့်နေရာကို တန်းရောက်သွားတာနော် .. အေးလေ ..”

ငါ နှင့်လိပ်စာပေးလိုက်တည်းက သူတို့ပဲ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာကိုး...

"ဟုတ်တယ် .. အခု သူ့ကို နှင့် ကျားစူးတွေအများကြီးထပ်တင် လိုက်တော့၊ ငါလည်း သူ့ရောက်လာပြီးခေါ်တော့ ဝမ်းသာလိုက်တာမှ နှင့်ရဲ့ ကိုခေါင်ဖျား ဆိုတာ သိတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဖျာဝင်လိပ်တာပဲ..."

"အကြီးသိမ်း ကရော .."

ဒေါ်သိမ်း ပြောတာဆိုတာတွေ သူမ ဘယ်လိုပြန်ပြောခဲ့တာတွေ စိကပတ်ကုံးပြောပြရင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝမ်းသာကျေနပ်နေမိ ကြ၏။

"ကိုခေါင်ဖျား က ငါ့ဆီကို နှင့်အမျိုးသားပါဆိုပြီး လာတာ သိလား..."

"ဘုရားရေ .."

"ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်လေ .. နှင့်နဲ့ ငါ ညီအစ်မလိုရင်နှီး တာကို သိနေတော့ နှင့်ယောက်ျားဆိုမှ ငါနဲ့ ပေးတွေ့ဖို့အထိ စဉ်းစား မှာပေါ့ .. ဒါကြောင့် ခုလို လိုက်လာဖို့ သေချာပြောဖြစ်ကြတာလေ .."

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ရှက်သလိုကြီးပါ။ ခေါင်ဖျား မျက်နှာကြီးကို ပြန်တွေးမိတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်တာပြီးတာရှိပေမယ့် ဒီလိုနေရာထိ စိုက်ထုတ်ဆောင်ရွက်ပေးလောက်အောင် လုံ့ အပေါ် ဂရု စိုက်မယ်လို့ ထင်စရာမရှိ ...။

"လုံ နှင့်ကို ဒီတစ်အိမ်လုံးက ဂရုစိုက်ကြတာနော် .. ငါ အားကျ လိုက်တာဟယ် .. နှင့်ကို သူတို့ ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်လဲဆိုတာ ငါ့ထံ လာခေါ်တဲ့အထိ ဖြည့်ဆည်းပေးတာကြည့်ရုံနဲ့ သိသာနေပြီ၊ ငါ့ကို ရွှေတိုင်း က မာရီယာစတုရီယိုမှာ အလုပ်ပေးမယ်တဲ့၊ နှင့်နဲ့အတူတူ နေရမယ့် အပြင် လစာလည်း မနည်းစေရဘူးတဲ့၊ အဲ့ဒီတော့ ငါ လိုက်ခဲ့တာပေါ့..."

"မိန်းမ လစာမရရင်တော့ မလိုက်မယ့်ပုံနဲ့ .."

"မဟုတ်ဘူးလေ .."

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ .. ငါ ဖျားနာနေတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်ပြီ"

မင်လိုက်ရမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား .."

"လိုက်မှာပေါ့ဟ .. ဒါပေမယ့် ခုလို အမြဲတမ်းမခွဲမခွာနေရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါပျော်နေတာက ငါတို့အတူတူနေရမှာကိုပါ .."

ထိုစဉ် ဆရာဝန်ရောက်လာသဖြင့် စကားစပြတ်သွားသော်လည်း-

"အေးလှ .. နှင့်လာတာ အစ်ကိုပါ ပါလာတာမဟုတ်ဘူးလား .."

"ငါ့ကို ဓာတ်ပုံဆိုင်ခေါ်သွားတာဟာ .. အဲဒီမှာ သူ ဆင်းနေခဲ့ပြီး သိသာ ဆိုတဲ့လူကို ဒီထိလိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တာ၊ နှင့် ဖျားနေမှန်းတောင် သူ မသိဘူးထင်တယ် .."

ဆရာဝန် စမ်းသပ်မယ်ဆိုမှ စကားသံတွေပြတ်တောက်သွားခဲ့ရ သျှက် ..။

အဖျားသည်လည်း ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်ရှိရင်း -။

"ငါ့ဆီကို နှင့်အမျိုးသားပါဆိုပြီးလာတာ သိလား..."

လုံ မျက်လုံးတွေမှိတ်ထားလိုက်ပေမယ့် အေးလှ ပြောခဲ့သည့် စကားသံတွေက တစ်ဝဲပေါ်နေခဲ့၏။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကျမှ ကွက်ပြီး သတိရနေမိတာလဲ ...။

အခန်း (၂၅)

“နင်တို့ ဒီမှာပဲ ရပ်ရှင်ရိုက်ကြတာ ဟုတ်လား ..”

“ကြော်ငြာရိုက်တာပါဆို ..”

“အေးပါ .. ကြော်ငြာကိုပြောတာပါ ..”

အေးလှ က ရေကူးကန်ကြီးကို ဝှံ့ကြည့်လိုက် ဆောင်ပေါ်မှာ ထောက်ကြွထောက်ကြွလေးလုပ်လျှောက်လိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်နေကာ ..

“ငါ ညက အိပ်ရာအကျယ်ကြီးက ဆွေးဆွေးကြိုင်ကြိုင်နဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်ကာကြီးနဲ့ အိပ်ရာတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ လုံ ရယ် .. သိလား .. နင့်ကို .. အယ် ..”

သူမ စကား တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ရပ်သွားကာ ..

“ဟိုမှာ အစ်ကိုခေါင်ဖျား လာနေပြီတော့ .. ငါ အိမ်ထဲဝင်တော့ မယ်နော် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေလေ .. တခြားနေရာဆွဲ လျှောက်ကြည့်နေလည်း ရတာပဲကို ..”

“အေးပါ .. ဟိုဘက်ကို သွားပတ်နေလိုက်မယ် ပြီးရင် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်တော့မယ်နော် ..”

အေးလှ က ခေါင်ဖျား ကို လှမ်းရယ်ပြသေးသည်။ ပြီးမှ ဟိုလိုဒီလို

ထွက်သွား၏။ ခေါင်ဖျား က စတိုင်လ်ဘောင်းဘီနက်ပြာရောင်နှင့် ကော ရှပ်လက်ရှည်အပြာနုကို တံတောင်ဆစ်နားထိ ခေါက်တင်ထား၏။

မြင့်မားသည့် အရပ်အမောင်းနှင့် ပခုံးကျော်အောင် ရှည်နေသည့် ခင်ပင်တွေက သူ လမ်းလျှောက်သွားတိုင်း ကြည့်လိုကောင်းနေသည်။

ထိုပြင် ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ သက်တစ်ဖက်ထည့်ပြီး လျှောက်တတ်သည့် ကိုယ်ဟန်က အဆီပိုမရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကို စမတ်ကျအောင် ခြည့်ဆည်းပေးနေသလိုပင် ..။

သူ လျှောက်လာတာကို လှမ်းငေးနေပြီးမှ လုံ မျက်နှာလှုံ့ပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်ဖျား နဲ့ ဒေါ်လေးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ သူမမှာ တနင့်တပိုး ချီးနေပါပြီ။

တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အမှတ်တမဲ့ ရိုင်းပင်းမှုတွေရှိခဲ့ရင်း ဒီလောက်တောင် ကူညီပေးခဲ့တဲ့အထိ ရှိခဲ့တာတောင် သူမဘာကြီး တော့ မချေမငံတွေ ပြောနေမိခဲ့သည်။

ခေါင်ဖျား ပြောနေသလိုမျိုး အခွင့်အရေးတွေလက်ထဲအလိုလို ကောက်လာနေလို့ သူမ တန်ဖိုးမထားခဲ့တာလား ..။

မဟုတ်ဘူး .. လုံ အဲ့လို သဘောမထားခဲ့ပါဘူး ..။

“ဘာတွေ ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေတာလဲ ..”

ဟင်!..။

လုံ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ဆေးမှာရပ်လိုက်ပြီး ..။

“နေကောင်းသွားပြီလား ..”

“ဟုတ် ..”

“မင်း မျက်နှာကတော့ အစ်နေတုန်းပဲထင်တယ်၊ ကိုယ်ပူပြန်တက်လို့ပုံပဲ ..”

လုံ နောက်ထပ် မော့ကြည့်မိကာ ..။

“အဲဒါတွေလည်း အစ်ကိုသိတာပဲလား ..”

"သိတာပေါ့ .. ကိုယ်ဖျားနေရင် ဒေါ်လေးက မျက်နှာပုံကြည့်တာ၊ ကိုယ်ပူကျသွားလည်း ပြန်တက်မှာလား .. ပြန်တက်လာရင်လည်း ငါထင်တယ် ဘာညာသာရကာတွေ တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ နားရည်ဝနေတာပေါ့ .."

"အစ်ကို ခရီးသွားတယ်ဆို .. မပင်ပန်းသလိုပဲ .."

"ခရီးသွားတိုင်း ပင်ပန်းနေရင် အလုပ်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ .."

ပြောပြီး ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့ လုံ နဲ့ လက်မောင်းချင်းထိကာ သွားသည်။ အပြာရောင်ခုံတန်းလေးက ကျောက်ခုံလေးတွေလို မကျယ်မကျယ် တစ်ယောက်ခုံလား နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံလား မသိလောက်အောင် မကန့်မကျယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် အကျပ်ရိုက်သွားမိ၏။ လုံ လက်မောင်းရိုက်၍ မသိမသာ ဘေးကပ်လိုက်ပြီး ..

"အေးလှ ကို ခေါ်လာပေးတဲ့အတွက် သူ့အတွက် အဆင်ပြေအောင်လည်း ကူညီဦးမယ်ဆိုတော့ အစ်ကို့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ .."

"ဟုတ်လား .. ကျေးဇူးတင်ဖို့ သတိရသွားပြီပဲ .."

သူ ဘယ်တုန်းတည်းက ကျေးဇူးကန်းပါဘိလို့ တွေးပြီး စိတ်ပိုနေတာလဲ ...။

လုံ သူ့မျက်နှာကိုလှည့်ကြည့်တော့ ခေါင်ဖျား က စီးကရက်ထပ်ထပ် လိုက်ရင်း ပြန်ကြည့်၏။

"ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ခံနေချင်နေတာလားလို့ ကြည့်တာလား .."

သူ့စကားတွေမှာ ကိုယ်ဆိုတာကို သတိထားမိလိုက်၏။ ခထာဝရသွားပြီးမှ လုံ က ခေါင်းခါလိုက်ကာ ..

"မဟုတ်ဘူး .. လုံ တောင်းပန်မလိုပါ။ တကယ်ဆို လုံ က ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလေးတောင် ပြောဖို့ သတိမရဘဲ အစ်ကို့ကိုတောင် တစ်ခုခု မကျန် ခံပြောနေမိသေးတယ် .."

သူက စီးကရက် မီးညှို့လိုက်ရင်းပြုံးသည်။

"လုံ ကို စိတ်မဆိုးဘဲ ခုထိ ကူညီပေးနေတာလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. အစ်ကို လုံ ကို စိတ်မဆိုးဘူးဖို့လားဟင် .."

"ဒီမျက်နှာက စိတ်ဆိုးနေတဲ့ပုံ ပေါက်လို့လား .."

"မဟုတ်ပါဘူး .. လုံ က အေးလှ ရောက်လာမှ လိုချင်တာရလို့ ကောက်ကပ်သတိရတာမျိုး .."

"ဟုတ်တယ်ပဲဖို့လား .."

"ဟင် ..."

လုံ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ခေါင်ဖျား က စီးကရက်ရှိုက်၏။ ရှေ့ပြန်လှည့်၍ မီးခိုးတွေကို မှုတ်ထုတ်ကာ ..

"မင်း အဲ့လိုရနေမှန်းမသိ ပေးနေမှန်းမသိ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောတာတွေကြောင့် ငါကလည်း အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ပေးပဲပေးပေးမိတာထင်တယ်။ ရလို့မကွာ အရမ်းများနေရင် သယ်တော့မှ လိုသလောက် ရဘူးကွ .. အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အခွင့်အရေးပို့ ကြိုးစားတာမျိုး .."

စကားပြောနေရင်း မီးခိုးနဲ့မင်းသည် နှုတ်ခမ်းတို့နဲ့ ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ သူ့ဆီက စီးကရက်နဲ့က လုံ မျက်နှာလေးကို တိုက်ရိုက်ကိုင်စယ်၏။

"ကျေးဇူးတင်ခြင်း မတင်ခြင်းတွေ ထားလိုက်ပြီး မင်းကို ပြောစရာတယ် .."

လုံ က မျက်နှာလေးမသိမသာ မဲ့လျက် နောက်လန်သလိုလေးဖြစ်ပြီးမှ ..

"နေပါဦး .. လုံ က ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေတာကို ရှင်က ကျေနပ်ပါတယ်ဆိုတာမျိုး တစ်ခုခုပြောဦးလေ .."

"ဟုတ်လား .. ကျေးဇူးတင်ခံရတဲ့လူတွေ အဲ့လိုပြန်ပြောကြသလား .."

"ရှင် လုံ ကို ခန့်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် .."

လရောင်ကျားရင့်

"မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် မင်းဟာချည်းပဲ တောင်းဆိုတာများနေတာတော့ သေချာတယ် .."

"မတောင်းဆိုပါဘူး .. ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောတာပါ .."

"မင်းတင်တာကို ငါက ပြန်ပြီး အသိအမှတ်ပြုဖို့ တောင်းနေတာမဟုတ်ဘူးလား .."

လုံ က မျက်နှာပူသွားသလိုလေး ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့မှ ဆံပင်ထဲထဲ သပ်ရင်း မျက်လွှာချကာ ..

"မဟုတ်ပါဘူး .. အစ်ကို လုံ ကို စိတ်များခုနေသလားလို့ပါ - ခေါင်းဖျား က ခေါင်းခါလိုက်ပေမယ့် ထိုစကားကို ပြန်မဆက်ဆို .."

"ထားလိုက်ပါ အခု အလုပ်ကိစ္စပြောမလို့ .."

"ထားလိုက်ပါဆိုတာ လုံ ကို အစာမကျေသလိုကြီးခံစားရတယ် .."

"ကျွတ် .. ငါ မင်းဆီက ဘာမှမလိုချင်ဘူး လုံ .. ကျေးဇူးတင်ခံချင်တာပဲ .."

လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး .. အိုခေ .. မအိုခေပါဘူးလို့တော့ ပြောချင်စိတ်ရှိနေသေး၏။ သို့သော် -

"မင်းကို ကြော်ငြာတစ်ခုထပ်အပ်တယ် .."

ဟင်! ..

ရေကူးဝတ်စုံကြီးကို မြင်စေ ဟင်ကာ လုံ မျက်နှာလေးပျက်သွား၏။

"မင်း ဒီတစ်ခါ မြန်မာဆန်ဆန်လေးဝတ်ပြီး ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ဝိုင်းထည်တိုက်က ကြော်ငြာလေ .."

"ဟုတ်လား .."

"မင်းရဲ့ ကြော်ငြာတွေက မလွှင့်ခင်တည်းက စီးပွားရေးသမားတွေ မျက်စိကျနေကြတာ။ ဒါ မင်းရဲ့ ကုသိုလ်ပဲ ပိုပြီးအောင်မြင်အောင်ကြိုးစားတော့ကတက်လာပြီး မြို့မှာ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ တခြားလူတွေ အတွက် အိပ်မက်ပဲ .."

ဟုတ်တယ် .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိပ်မက်ထဲက ...

လှပါပေသည် လုံမခီ

...သင်မိသေးပါ။ ဒါပေမယ့် ..

အိပ်မက်ခွဲတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်မြင်တဲ့ မော်ဒယ်လ် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

စက်ဝန်း မျက်နှာကို သတိရမိကာ လုံ မျက်နှာလေးကွက်ခနဲပျက် ...။ အိပ်မက်တွေနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကို တက်ကြွစွာ လှမ်းထွက်သွားခဲ့တာက

စက်ဝန်း ..။ "လုံ တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့ .."

"ပြော ..."

"တကယ်ဝါသနာပါတဲ့လူတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ဝါသနာကို တားဆီး ခတ်ပင်ရင် အလွယ်လေး လက်လျှော့သွားတတ်သလားဟင် .."

"ကိုယ်ဆိုရင်တော့ မလျှော့ဘူး .."

စက်ဝန်း ကတော့ ဘာဖြစ်လို့ လက်လျှော့ခဲ့တာလဲ ...။ "သူဌေးက အစတုန်းက ဒီကုမ္ပဏီက လက်ခွဲထားတဲ့မော်ဒယ်လ်

လေ .. အရမ်းအောင်မြင်တာ၊ မမနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီ

အတွက်တောင် မမက ခွင့်မပြုရင် ကြော်ငြာမရိုက်တော့ဘူး .." တဲ့...။ ဟိုမှာတုန်းက မိန်းကလေးတွေ ပြောကြတာ ကြားခဲ့ရသည်။

"အစ်ကိုဆိုရင်တော့ လက်မလျှော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်.."

ထပ်မေးတော့ ခေါင်းဖျား က စီးကရက်လက်ကြားညှပ်ထားရင်း လုံ ကို ခိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူမ မျက်နှာကို မြင်ရအောင် ခူးနှစ်

တက်ပေါ်မှာ တံတောင်နဲ့ထောက်၍ ရှေ့ကိုငုံ့လိုက်ပြီး ...။ "မင်း ဘာကိုသိချင်တာလဲ တည့်တည့်မေး .."

လုံ မေးရခက်နေလေသည်။ ကိုယ့်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် စက်ဝန်း

တက်က သံယောဇဉ်ကို သူမ မြင်နေရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အထက်ဦး

ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာလား .. ငွေမက်တာလားဆိုတာ ...။ "ဟို .. အစ်ကိုအရမ်းချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အစ်ကို

ဝါသနာကို တားမယ်ဆိုရင်ရော၊ ဒီလိုလေ ကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့သူကို အလိုလိုက်ချစ်ကြတာဆိုတော့ အစ်ကို တကယ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးက-

“မင်းက တားချင်လို့လား ..”

“ဟင် ... ဘယ်လို ..”

လုံ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတော့ ခေါင်ဖျား က ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလှဲ၍ စီးကရက်ရွိုက်ဖွားရင်း ...

“မင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကို သိချင်နေတာလားလို့မေးတာ၊ ဘာတွေလန့်သွားတာလဲ ..”

“ဟုတ် .. ဟင့်အင်း အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး။ လုံ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး တွေးကြည့်တာပါ။ လူ က ဝါသနာကြီးမားလွန်းလို့မဟုတ်ဘဲ ဒီလောကထဲကို ခြေချမိခဲ့တယ်။ ဝါသနာကြီးလို့ တိုးဝင်သွားကြတဲ့ လူတွေဆိုရင်-

“ဒါဆို မင်းနဲ့ကိုယ် အဲ့ဒီလိုဖြစ်လာရင်လို့ တွေးကြည့်လေ ..”

ဟင်! ...

လုံ ပြန်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဟင်သိချင်နေတာက တခြားအကြောင်း အရာတစ်ခု ..။

ခေါင်ဖျား ကတော့ ကိုယ့်ကိုချည်းမေးခွန်းတွေထုတ်နေတာလား။

“အစ်ကို ဘာပြောတာလဲ ..”

“မင်း အောင်မြင်သွားတဲ့အခါ ကိုယ်က ဒါတွေဆက်မလုပ်ရဘူးလို့ တားမိချင်တာမိမှာပေါ့၊ အဲ့လိုဆို မင်းဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ..”

သူ မေးတာ ခုထိ လုံ နားမလည် ..။

ဥပမာတည်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ လုံ ချည်းပဲဖြစ်နေရတာလဲ ..

“တွေးကြည့်လေ .. မင်းက ကိုယ့်ကိုချစ်နေရင် ဒါမှမဟုတ် မချစ်ခဲ့ရင် နားထောင်မှာလား၊ မထောင်ဘဲနဲ့ ဇွတ်တိုးလုပ်မှာလား ..”

“အစ်ကို ဘာတွေမေးနေတာလဲဟင် .. လုံ က အစ်ကိုကို မေးတာ-

“အဲ့ဒါ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်မေးကြည့်မှ ပိုတိကျတဲ့အဖြေ ရမှာပေါ့”

“မမေးချင်ပါဘူး လုံ က ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာကြီးတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဒါဆိုလည်း ဝါသနာကြီးတဲ့လူတွေကို စိတ်မဝင်စားနဲ့ပေါ့ကွ .. ဝါသနာကြီးတာက အကြောင်းသိချင်တယ်ဆိုရင်လည်း နာမည်တပ်တည့်တည့်မေး ..”

စက်ဝန်း ..။

ထိုနာမည်ကို လုံ ဘယ်တော့မှ ထုတ်ပြောမှာမဟုတ်ပေ။ အထူးဖြင့် ထိုသူဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့ပါကြောင်း ..။ လုံ မျက်ဝန်းလေးတွေ ငေးသွားသည်။ ပန်းတို့ကို တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်

ညှင်းက လုံ ရဲ့ ဆံစလေးတွေ တိုးဝှေ့ခေါ်ဆောင်ကာ ခေါင်ဖျားရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တွယ်ကပ်လွန်လူးနေကြ၏။

သူမ မျက်နှာကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေပေမယ့် ဆံစတွေကပ်ငြိလာကြတာ ခေါင်ဖျား က ဖယ်ရှားမပစ်ဘဲထား၏။

“ဘာလဲ .. မမေးတော့ဘူးလား .. ဒီမှာ ဖြေမလို့စောင့်နေတာ ..”

“နာမည်တော့ တပ်မမေးချင်ပါဘူး။ ဘယ်သူ့အကြောင်းရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ သိချင်တာ အစ်ကိုက မဖြေဘူးဆိုတော့ ..”

“အဟွန်း ..”

ခေါင်ဖျား က အလိုမကျသလိုပုံပစ်သောမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး လိုက်၏။

“ငါ သူများအကြောင်းကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး အချိန်ကုန်မခံတတ်ဘူး။ လိုအပ်လာရင်လည်း ငါဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲလို့ တွေးတယ်။

ဒီလိုဖြစ်ရင် သူ ဒီလိုဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးယူလိုက်တာမျိုးပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ပုံစံက အတ္တကြီးနေမလား .. တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သလို

ဖြစ်သွားသလား .. ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး ..”

“မတတ်နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး .. အဲဒါ ဆရာကျတာ ..”
“ဘယ်လို ...”

လရောင်ကျားရင့်

"ဟုတ်တယ်လေ .. ကိုယ်တတ်နိုင်ပေမယ့် သူများတတ်နိုင်တာတတ်နိုင်မှာပေါ့၊ လုံ ရောက်ကာစက ကိုမင်းအုံ တို့ကို အစ်ကိုသူတောတွေ လုံ မြင်တယ်၊ သူတို့ အစ်ကိုလောက် မတတ်ကျွမ်းလို့ အစ်ကိုတပည့်ဖြစ်နေသေးတာ အစ်ကိုက မသိရကောင်းလား မသိရကောင်းလားနဲ့ .."

"ဪ .. ဪ .. မင်းက အဲဒီတည်းက ကိုယ့်ကို ကဲ့ရယ်တာပေါ့ .."

"အဲဒီကတည်းက မဟုတ်ပါဘူး .."

"ဒါဆို .. ခုမှ .."

"အင်း ..."

"အဟွန်း .. ဟွန်း .."

စီးကရက်ရှိုက်ဖွာရင်း ရယ်လိုက်တော့ ပါးစပ်ထဲမှာ မီးခိုးတွေ သူ့ကျတော့ ချောင်းမဆိုးပါလားလို့ တွေးမိပြီး ခေါင့် မျက်နှာကို သေချာ လှည့်ကြည့်မိလျှင် ..

"အဟွတ် .. အဟွတ် .. အဟွတ် .."

သူ့ဆီက မီးခိုးငွေ့သည် လုံ့ ရဲ့ စပ်စုခြင်းအတွက် ရိုက်ပုတ်ပေးပေးသွား၏။

"ဆောရီး .. မင်းဆီမရောက်အောင် ကိုယ် ဒီဘက်လှည့်သောတာပဲ .."

"လုံ က အစ်ကိုကို ကြည့်လိုက်မိတာ အဟွတ် .. အဟွတ် .. ဟန်း"

"ဟုတ်လား ဘာကိုကြည့်တာလဲ .."

"အဟမ်း .. အစ်ကိုကို စီးကရက်တွေ လျှော့သောက်ဖို့ ဘယ်ကမှ မတားခဲ့ဖူးဘူးလား .."

"ဘယ်သူဆိုတာ ဘယ်သူကိုပြောချင်တာလဲ၊ မိဘအုပ်ထိန်းခံရလား .. ချစ်သူလား .."

လှပါပေသည် လုံမခီ

"မိဘအုပ်ထိန်းသူကတားရင် မရတတ်ကြတာ လုံ သိပါတယ်၊ အစ်ကိုချစ်တဲ့သူက မတားခဲ့ဘူးလားလို့မေးတာ .."

"အခု မင်း မွန်သွားလို့ မသောက်စေချင်တာလား .."

"သတိရသွားလို့ပါ .. အစ်ကိုကလည်း ဒီကမေးလိုက်ရင် မဖြေဘဲနဲ့ ပြန်ပဲမေးနေတယ် .."

"အဲဒီလိုမေးလိုက်တဲ့အတွက် မင်းရဲ့ မေးခွန်းကို စကားတင်စစ်လိုက်တာလေ .. သိချင်စိတ်သက်သက်နဲ့ မေးတဲ့လူဆိုရင် ဘာကြောင့်ဆိုတာ သူ့မှာ အဖြေအဆင်သင့်ရှိနေမှာပဲ .."

"လုံ့ ကိုတော့ သိချင်တာသက်သက်မဟုတ်ဘူးလို့ အစ်ကိုပြောလိုက်တာလား .."

"ဟုတ်တယ် .. ပြန်မေးခဲလိုက်ရလို့ မင်းဘက်က တုံ့ဆိုင်းသွားပြီဆိုရင် မင်းမှာ ဒီမေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ ပြောနိုင်မယ့် နောက်ထပ်တစ်ခုခု ကျန်နေသေးလို့ .."

လုံ အံ့ဩသွားကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပွင့်ဟလျက် သူ့ကိုကြည့်နေမိ၏။ ခေါင် က သူပြောလိုက်တာ မှန်သွားပြီဆိုသည့်အပြုံးနှင့် ..

"ဆေးလိပ်တွေ ဖြတ်လိုက်ပါလို့ မင်းပြောချင်တာမို့လား .."

"ဟို .. လုံ က အဲလိုကြီးတော့ .."

"ပြောကြည့်လေ .. အခု ဒီစီးကရက်ကို ကိုယ်ပစ်ချလိုက်မှာလား ဆက်သောက်နေမလား မင်းသိရတာပေါ့ .."

"ဟင် .."

သူ ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..

ခေါင် က ခါးဆန့်မို့လိုက်ပြီး လုံ့ နောက်မှာ လက်တစ်ဖက်ဆန့်တင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ လုံ့ မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ ..

"မမေးရဲဘူးလား .. ခုန မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေအတွက် ကိုယ်က ဘစ်ခါတည်း ဖြေပေးမလို့ .."

သူ့အကြည့်ဟောကြောင့် လုံ မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကို သူ ဘယ်လိုဖြေ
လိုက်မှာလဲဆိုတာ သိနေသလိုကြီး ခံစားလာရ၏။

“ဟို .. အဲ့ ..”

လုံ နဖူးကဆံပင်လေးသပ်လိုက် ဆားတစ်ဖက်က ဆံပင်တွေကို
သပ်ရင်း လက်ဖဝါးလေးနဲ့ ဖိထားလိုက်နှင့် လက်က အလုပ်မရှိ အလုပ်
ရှာရင်း မနေတတ်သလိုကြီးဖြစ်လာကာ ..။

“မမေးတော့ပါဘူး အစ်ကိုကြိုက်လို့သောက်နေတာကို .. လုံ သွေး
တော့မယ် ..”

“ခဏနေဦး ..”

လုံ ထရပ်လိုက်နှင့် သူက လက်ကိုပြန်ဆွဲလိုက်တော့ သူ့ပခုံးပေါ်
ပခုံးချင်းထပ်လျက် ပြန်ထိုင်ကျသွားကာ မျက်နှာချင်းပါ မထိတထိ
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သူ့မျက်နှာခွံ၍ ငုံ့မှီးကြည့်နေလျှင် ပြန်မော့ကြည့်နေရင်း လုံ အသက်
ရှူဖို့မေ့နေခဲ့၏။ ထို့ပြင် လက်နှစ်ဖက်ချင်းထပ်ဆုပ်ထားမိတာကိုလည်း
မဖြည့်မိကြပေ ..။

မီးခိုးတွေတို့ တလွန်လွန်တက်လာတော့ လုံ ချောင်းဆိုးမိကာ မျက်ဝန်း
တို့သည် မီးခိုးတို့လာရာဆီရောက်သွားခဲ့လျှင် ..။

ဟင် ...။

သူ ဖိနှင်းပစ်လိုက်တာ စီးကရက် ...။

ထိုအခါကျမှ ဘာသာမဲ့ရင်ခုန်သံတို့သည် ..။

အခန်း (၂၆)

“လျှောက်တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ လုံ ရယ် .. သူ နင့်ကို ဒီလိုမထင်
ဘူး ..”

“လျှောက်တွေးတာမဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် သူက အရမ်းမျှမ်း
တာတယ်၊ ပြီးတော့ အောင်မြင်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ သူ့ကို
မော့နေကြတဲ့ မိန်းမတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပဲ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ငါက သူ့ကို မျှော်လင့်ပြီး အပျိုလိုဟန်ဆောင်ထားတယ် ထင်မှာ
မဟုတ်ဘူး ..”

“စိုးရိမ်နေရင်လည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ ..”

“လိုမှ မလိုအပ်တာ၊ ပြီးတော့ စက်ဝန်း ကိုလည်း ငါ့ကြောင့်
မိန်းကစေချင်ပါဘူး .. အခု ငါ ခံစားခဲ့ရပြီးပြီ၊ သူ့ဘက်မှာထပ်ပြီး
မိန်းကသွားမယ်ဆိုရင် သူ မက်မောနေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုလုံးကို
ဆုံးရှုံးမှာ ..”

သွားနေကြသည့် ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့နေ့စွာလှမ်းရင်း နှစ်ယောက်
အနားရာမှာတင် ရပ်လိုက်မိကြကာ ..။

“နေပါဦး .. ငါ မေးဦးမယ် .. အခု နင် ခံစားခဲ့ရပြီးပြီဆိုတော့ကွဲ့နဲ့ သနားပြီး ..”
စက်ဝန်း နဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို သိပ်မခံစားရတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား ..”

လုံ က ဘေးလွယ်အိတ်လေးကို ပခုံးပြောင်းချိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ ကိုယ့်ဘက်မှာ သူ့လောက်မရက်စက်နိုင်ခဲ့တာ သူ့လို မမေ့ရက်နိုင်ခဲ့တာတွေ ..။

“အဲလိုလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စက်ဝန်း နဲ့ ငါ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးလို့ သတိမှတ်ထားနိုင်တာမျိုး၊ သတိရနေပေမယ့် ငါ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါပြီ၊ သူ့ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင်တယ်၊ ကဗျာဆန်ဆန်ပြောရရင်တော့ ပေးဆပ်နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးပေါ့ ..”

“လုပ်မနေပါနဲ့ လုံ ရယ် .. နင်တို့က သူငယ်ချင်းတွေချင်း လင်မယားလုပ်တမ်းကစားကြတာမျိုးပါ ..”

“ဘယ်လို ...”

“နင်တို့က ရုပ်လေးတွေကဆင်တယ်၊ အရမ်းချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်းဖြစ်တယ်၊ မိဘချင်းရင်းနှီးစနောက်ခဲ့ကြတဲ့ စကားတွေနဲ့ အရွယ်တွေရောက်လာတော့ နီးစပ်ဖို့အကြောင်းတွေ ဖန်လာခဲ့တာပေါ့၊ ပြီးတော့ စက်ဝန်း က မြို့မှာ ကျောင်းသွားတက်သေးတယ်၊ ခဏလေးသွားကြပြီး ပြန်ဆိုတာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှိတို့ရှုန်းတို့တွေဖြစ်ကြ ကြိုက်ကြ၊ ရည်းစားဖြစ်လိုက်ရတယ်ရောရှိလို့လား ..”

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ .. သူက ချစ်တယ်ဆိုလို့ ငါက ပြန်ချစ်လို့တာပဲဟာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ချစ်နေပြီးသားကြီးကို၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့က သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်တွယ်ကြတာပါဟာ .. ဒါကြောင့် နင့်အပေါ် စက်စရက်ရက်စက်စက် လုပ်သွားနိုင်တာပေါ့၊ နင်ကလည်း သူ့အတွက် ကျွန်ုပ်ပေးဖို့ကြိုးစားတယ်၊ သူကလည်း နင့်ကိုမြင်လိုက်တော့ ငယ်သံယော

“ဟုတ်မှာပါ ..”
တကယ်ပြောချင်တာက သူကတော့ ဟုတ်မှာပါဆိုတဲ့စကားဖြစ်

သည်။ ကိုယ့်ဘက်မှာ သူ့လောက်မရက်စက်နိုင်ခဲ့တာ သူ့လို မမေ့ရက်နိုင်ခဲ့တာတွေ ..။

“သူ ဒီလိုမလုပ်လောက်ဘူးထင်ပြီး နင် ခံစားနေရတာ လုံ၊ တကယ်တမ်း နင် သူ့ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ နင့်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ဖြစ် ချစ်လာရင် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားလာမှာပဲ .. နင့်လို ဘယ်သူမှ မျက်စည်သုတ်ပြီး ချောင်ကပ်ငိုနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ မုန့်သာခဝစားမယ် အချစ်ကိုမဝေမျှနိုင်ဘူးတဲ့ ..”

“သူက မျှခင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ .. ငါ့ကို လုံးဝထားခဲ့ပြီး ငါ့ထက် ချစ်တဲ့သူကို တစ်ခါတည်းရွေးထုတ်လက်တဲ့သွားတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ ပွေ့ရှုပ်နေတာထက် သူချစ်တဲ့သူကို သူရွေးသွားတာ သူ့ဘက်က ရှင်းပါတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင့်ဘက်က ရှင်းဖို့ပဲကြိုးစားရမှာ .. ငါပြောတော့လည်း လက်မခံချင်ဘူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က လင်မယားနဲ့ကိုမတူတာ”

“ကဲ .. အဲဒီ မတူတာကြီးကို တော်ပါတော့ အေးလှ ရယ်၊ ဆယ်လဆယ့်တစ်လ ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ငါက ..”

“ပြန်ကွဲတာ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ပါအကြောင်း ငါပြောတာက ..”

အေးလှ စကားသံ ရှေ့မဆက်တော့ပေ။ ..။

လုံ က အေးလှ ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဘယ်ကိုစိတ်ဝင်တစားငေးနေသလဲ မသိဘဲ သူ့ညှုကြည့်လိုက်လျှင် ..။

စက်ဝန်း ..။

အေးလှ ကိုယ်ထားသည့် ကိုယ်ပဲ ..။ မီးခိုးရောင် ထုတ်အတို

လရောင်ကျားရင့်

ကို ဒီတိုင်းရင်ဖွင့်ပြီး ဝတ်ထားသည်။ ဖွေးနုရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာသည် အဖြူရောင်တွေကြားမှာ ပန်းရောင်သမ်းနေအောင် ချောမွန်နေ၏။ မတွေ့တာကြာပြီမို့ စက်ဝန်း က မင်းသားတွေရုံးအောင် ချောနေသလို ထင်လိုက်မိ၏။

နင့်အငွေ့ငယ် ငါက တော်မဝင်တဲ့ပန်းပါ စက်ဝန်း ရယ် ..။

မျက်ဝန်းတွေထေးခနဲဖြစ်သွားမိစဉ် စက်ဝန်း ရဲ့ ဘေးကို ရောက်လာတာက အထက်ဦး နဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ...။

လုံ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလှဲ့ပစ်မိကာ ...။

“လာ .. သွားမယ် .. သွားမယ် ..”

“ဟဲ့ .. နေပါဦး .. ငါလဲတော့မယ် .. အတော်မဆွဲနဲ့လေ ..”

လုံ ကမန်းကတန်းရှောင်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် လုံ ဆံပင်တွေက စက်ဝန်းကို လက်ပြသွားသလိုဖြစ်သွားခဲ့ရာ ...။

လုံ ...

မျက်ဝန်းထောင့်မှာ အဖြူရောင်အရိပ်လေးတစ်ချက် ကမန်းကတန်းဖြစ်သွားတာကို သတိထားမိလိုက်ကာ စက်ဝန်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိရင်း ထုခနဲလှဲ့ရမ်းသွားသည့် ဆံပင်တွေကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်တယ် အဲ့ဒါ လုံ ပဲ ...။

က. ပုံဘာသာ သေချာသွားသည့်နှင့် စက်ဝန်း အမိလိုက်ဖို့မြေအပြင်မိလျှင် ...။

“ခန်း .. လာ .. ဟိုမှာ ပန်းစင်လေး အရမ်းလှတာပဲ .. ဘို့ကုန်ရုံးခန်းမှာထားဖို့လေ ..”

“မင်းကြိုက်ရယ်ဝယ်လေ .. ခဏလေး ..”

ကိုင်းထားသည့် အထက် ရဲ့ လက်ကို ဖယ်ချပစ်ခဲ့ပြီး သူ ပြေးခဲ့မိသည်။ ဘယ်မှာလဲ .. ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ...။

လှပါပေသည့် လုံမခီ

စင်တာတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ရှာမိရင်း လမ်းတွေထဲပြေးဝင်လိုက်ပြန်ထွက်လိုက် ...။ လုံ လို့ အော်ခေါ်ချင်စိတ်တွေလည်းဖြစ်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေသည့် ဆိုင်တန်းတွေ လူတွေကို ကြည့်ရင် မချင့်မရဲဖြစ်လာခဲ့၏။

လုံ ဘယ်မှာလဲ ...။

သူ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားကာ ကားပါကင်ရှိသည့်ဘက်က ဘေးဘေးဆီပြေးသွားခဲ့မိ၏။ ကားတွေကို လှမ်းမြင်လိုက်တာနှင့် အဖြူရောင်ပါရုံရိုးကားကြီးဆီ လျှောက်သွားနေကြသည့် လုံ နဲ့ အေးလှ ကို မြင်လိုက်၏။

သူမတို့ကလည်း နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် တိုးကာ ...။

“ဟယ် .. စက်ဝန်း ..”

“လိုက်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြေးလာနေပြီ ..”

“လုံ ...”

ခေါ်သံကြောင့် လုံ ခြေလှမ်းတွေရပ်တန့်သွားလျှင် စက်ဝန်း သူမရဲ့ကိုရောက်လာ၏။

“လုံ .. နင် ငါ့ကို မတွေ့ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

လုံ မျက်နှာလေးက တည်ငြိမ်လို့ပါလား ...။

မုန်းတယ်လို့ပြောပြီး လူကို ပြေးရိုက်ထုနှက်ရအောင် သံယောဇဉ်ဆက်ကျန်နဲ့ ဆက်ရန်ရှိနေသေးသည်။ ခုတော့ လုံ မျက်နှာပေါ်က တည်ငြိမ်ခြင်းကြောင့် သူမနဲ့ သူ ဝေးကွာနေပြီလို့ ခံစားလိုက်ရလျက်...။

“နင် ...”

သိပ်လှနေပါလားလို့ ဆက်မပြောဖြစ်ဘဲ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ချက်လုံးဝေမိသည်။ အဖြူရောင် တောင်ဘီရုညလေးနှင့် အပါးသားခါး

ရှည်လက်ပြတ်လေးဝတ်ထားသည်။

အင်္ကျီသည် ရင်ဘတ်နေရာလေးကနေ ခါးထိသာ အထူခံထားပြီး တင်ပါးလောက်ထိ ခပ်တွန့်တွန့်ပဲဝဲလေး ရှည်ကျနေတာက အပါးသားတွေဖြစ်နေရာ သူမ ဆံပင်တွေဖြန့်ချထားပြီး လှုပ်ရှားသွားလာနေသမျှ အင်္ကျီနဲ့ ဆံပင်က တလွန့်လွန့်လှုပ်ခွံ၍ ကဗျာဆန်နေ၏။

ထိုပြင် ငွေရောင်ခါးပတ်လေးပတ်ထားကာ စီးထားသည့် ဒေါက်မြင့် အဖြူလေးမှာ ငွေရောင်ကွင်းလေးနဲ့လိုက်ဖက်နေခြင်းက ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်က စံနစ်တကျဆင်ထားတာနဲ့တူ၏။

ပြီးတော့ နားကွင်းဝိုင်းလေးတွေ လက်ကောက်တွေကအစ ငွေရောင်လေးတွေတလှုပ်လှုပ်နှင့် .. ဟုတ်မှာပါ သူမ မော်ဒယ်လ်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီပုံစံ ဒီလိုဝတ်စားသွားလာနေတတ်အောင် သွားလာသမျှ ဒီလိုကားကြီးတစ်စီးပါနေအောင် ..

ခေါင်ဖျား ..

သူမနဲ့ ခေါင်ဖျား တစ်ခုခု ..။

သူ့အကြည့်တွေ ကားနဲ့ ကားထဲက ဒရိုင်ဘာဆီရောက်သွားတာနှင့် စက်ဝန်း ဘာတွေးနေသလဲဆိုတာ လုံ သိလိုက်သည်။

“ငါ ကောင်းစားနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုပြီး အံ့ဩနေတာလား စက်ဝန်း ..”

“မအံ့ဩပါဘူး .. နှင် ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေမလဲဆိုတာ ငါ နားလည်တယ်။ ဒီကားက ‘မာရီယာ’ ခေါင်ဖျား ရဲ့ ကားမို့လား...”

“ဟုတ်တယ် .. ငါက သူ့ရဲ့ ..”

“တော်တော့ လုံ .. နှင် ဘာတွေဖြစ်နေနေ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ နှင် ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ ..”

“ဘာ!...”

လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်တာနှင့် လုံ ခါးခါးသီးဖြစ်သွားတော့ စက်ဝန်း

နာတင်သွားသည်။

“နှင် ငါ့နောက်လိုက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား လုံ ..”

“ဟဲ့ .. နှင်နောက်လိုက်လာပေမယ့် နှင်က လုံ့ လာမှာကို စောင့်တာမို့လို့လား ..”

အေးလှ ကြားနေရတာ ဒေါသဖြစ်စရာတွေချည်းမို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ချာထဲကို ဝင်ပါလိုက်ရင်း ..။

“ကိုယ့်မိန်းမ ငုတ်တုတ်ကြီးနဲ့ နောက်မိန်းမထပ်ယူထားပြီးတော့ ငါ့ကို လုံ့ ကို မေးခွန်းလာထုတ်ရသေးတယ် ..”

“အေးလှ နှင် ငါတို့ကြားထဲ ဝင်မပါရင်ကောင်းမယ် ..”

“မပါဘဲ နေခဲ့တာပဲ .. ငါက ကြားသုံးကြား မဝင်ချင်လို့ နှင်တို့ ကားများကြတိုင်း မကြားသလိုနေခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အခု နှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာမှမဆိုတော့ဘူး ..”

“ဘာလို့ မဆိုရမှာလဲ ..”

“စက်ဝန်း ..”

စက်ဝန်း က လုံ့ လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲသည်။ လုံ့ ပြန်ရုန်းပေးမယ့်အတွက် ..။

“လွှတ်ပါ စက်ဝန်း ရယ် .. တော်ကြာ နှင်မိန်းမ လိုက်လာလို့ တွေ့သွားရင် နှင် ရှင်းမရဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် ..”

“ငါ ရှင်းမရမှာစိုးလို့လား .. နှင် ရှင်းမရမှာစိုးနေတာလား ..”

စက်ဝန်း က လုံ့ နောက်က ကားပေါ်က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းကြည့်ရင်း အံ့ကြိတ်ကာ ..။

“နှင့်ပုံကို မာရီယာမှာ ငါ မြင်ခဲ့တယ် ..”

“မြင်မှာပေါ့ လုံ့ က မကြာခင်နိုင်ငံကျော်မော်ဒယ်လ်ဖြစ်တော့မယ် ..”

အေးလှ က ခါးကောက်ပြီး အကျအနမ့်လိုက်၍ ..။

လရောင်ကျူးရင့်

“ပြောပြလိုက် လုံ .. နင် ရိုက်မယ့် ကြောငြာတွေ ဗီဒီယိုရိုက်နဲ့ ကမ်းလှမ်းနေတာတွေ ဘယ်လိုတန်းစီနေတယ်ဆိုတာ ..”

လုံ ကို ပြန်ကြည့်တော့ အေးလှ လို ချေပမော်ကြားလိုသည့် ဟန်နီနီ အမူအရာတွေ ဘာမှမရှိဘဲ မျက်ဝန်းအိမ်လေးမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေတာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် ..။

“ငါတို့ဝတ်သက်ခဲ့တာတွေကို ငါမေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာ စက်ဝန်း ..။ နင် ငါ့ကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးရရင် ကျေနပ်ပါတော့ ..”

“ဘာကိုမေ့ရမှာလဲ .. ငါနဲ့ နင် ကွာရှင်းထားတာမှ မဟုတ်တာ နင်က ငါ့ဇနီးပဲ လုံ ..”

“အမလေးတော် ..”

အေးလှ က ကြားပြီး အာမေဇိုတ်သံနှင့် ရင်ဘတ်ကို ဖတ်ခနဲမြည့်အောင် ဖိလိုက်ပြီး ..။

“ကြားလို့မှမတော် စက်ဝန်း ရယ် .. နင်က လုံ ကို ခေါ်တာ စောင့်ရှောက်ဖို့ဝတ္တရားတွေရှိလို့ ခေါ်နေတာမဟုတ်ဘူးပေါ့ ..”

“စောင့်ရှောက်မယ် .. လုံ ကို ငါ စောင့်ရှောက်နိုင်တယ် ..”
“စက်ဝန်း ..”

လုံ သူဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို မရမကဖယ်ချဖို့ကြိုးစားနေတာ တခုတသြကြည့်၏။

“နင့်မိန်းမ ဒီလောက်မောက်မာနို့မို့ချတတ်တာ ငါ့ကို နင့်အိမ်ထဲ အိမ်ဖော်လုံးလုံးဖြစ်သွားစေချင်တာလား .. ဟုတ်လား .. ငါ့ကို ပြန်သွားပြီး မျက်ရည်နဲ့ မျက်ရည်ခွက်ဖြစ်နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေချင်တာလား .. ပြောစမ်းပါ ..”

“နင် ငါ့အိမ်မှာ မနေချင်ဘူးဆိုရင်လည်းဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုနေထိုင်သုံးဖြန်းနိုင်အောင် ကားတစ်စီးနဲ့ သွားလာနေနိုင်အောင် နင့်အတွက် ငါ အားလုံးတာဝန်ယူတယ် ..”

လှပီပေသည် လုံမဒီ

လုံ ကို သူ လက်မလွှတ်နိုင်၊ တောက လုံမဒီ ဆိုတာ ပြောရင်တောင် မှာမဟုတ်တော့လောက်အောင် ပြောင်းလဲလှပနေသည့် လုံ ကို သူသာ ဆိုင်ခွင့်ရှိရမှာဖြစ်သည်။

လုံမဒီ ဆိုတာ အစတည်းက သူ ပိုင်ခဲ့ပြီးသား ..။

“စိတ်ချလက်ချလိုက်ခဲ့ လုံ .. နင့်ကို ငါ့ဝင်ငွေနဲ့ တစ်အိုးတစ်အိမ်သာင် ထားနိုင်တယ်၊ အထက် လုံးဝမသိစေရဘူး ..”

“ဘာ .. နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာ ..”

“စက်ဝန်း .. နင်က လုံ ကို ဘယ်လိုသဘောထားနေတာလဲ ..”
စက်ဝန်း က အေးလှ ကို မကြည့်ပေ ..။ လုံ မျက်နှာလှလှလေးကို

သူ ဆွေးငေးစွာကြည့်၍ ..။

“မြို့တိုတက်လာတည်းက ငါ နင့်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားဖို့ ညှိနှိုင်းချက်တွေနဲ့ပါ၊ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့် ငါတို့ ခုလို..”

“ကံကြမ္မာ ဘာလုပ်လိုက်လဲကော့မသိဘူး၊ နင် မြို့ရောက်ပြီး နတ်ဒယ်လ်တောင် ဝအောင် လုပ်လိုက်ရရဲ့လား .. မိန်းမယူလိုက်တာ နတ်ချင်းကြီးနော် ..”

“အေးလှ .. ငါတို့လင်မယား အေးဆေးဆွေးနွေးပါရစေ .. နင် မပြောဘဲ မနေနိုင်ရင် ဝေးဝေးမှာ ခဏသွားနေပေး ..”

“ဒီလိုလေသံ လာမချိုးနဲ့တော့ စက်ဝန်း .. မကောင်းတာလုပ်နေလို့လူကောင်းဖြစ်ချင်လို့မရဘူး၊ မကောင်းတဲ့လူကို ကောင်းတဲ့လူက သားစရာမလိုတဲ့အတွက် အဲဒီလိုလေသံနဲ့ တောမှာသွားပြော ..”

“တောက် ...”

“မရဘူး .. နင်နဲ့ ငါ အေးဆေးပြောမယ် .. လာလိုက်ခဲ့ ..”

“ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ .. ဖယ် .. လွှတ် ..”

“ဒီမှာ ငါ့ညီ ..”

ခေါင်ဖျား ရဲ့ ဒရိုင်ဘာကလည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို စောင့်

လရောင်ကျူးရင့်

ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း အနားရောက်လာတာ ..

“မင်းလည်း ရည်မှန်ယဉ်ကျေးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ ညီအစ်ကိုတွေက အားပေးပေးမယ့် သူ လက်မခံဘူးဆိုရင် အဓမ္မမလုပ်ပါနဲ့။ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးသိက္ခာကလည်းရှိသေးတယ် .. မင်းလည်း ..”

“သူက ကျွန်တော့်မိန်းမ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ အရေးအပြည်ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ဝင်မပါပါနဲ့ ..”

“နင် ဘယ်လိုတွေပြောနေတာလဲ စက်ဝန်း .. ဖယ် ငါ့လက်ထဲမှာ လွှတ် .. နင်ထင်ရာလုပ်ခဲ့တုန်းက ငါ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ရတယ်။ အခု ငါ့အဖို့ နဲ့ ငါ အေးချမ်းအောင် ..”

“အေးချမ်းတယ် ဟုတ်လား လုံ .. ခေါင်ဖျား ဆိုတဲ့လူဆိုမှာ ဒီလိုဘဝနဲ့ နေရတာ အေးချမ်းနေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု ငါနင့်လိုပဲ မော်ဒယ်လ်ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ်အောင်မြင်မှုတွေရဖို့ ..”

“အဲဒီအောင်မြင်မှုတွေရဖို့ နင် ဘယ်လောက်တောင်ပေးဆပ်မှာလဲ .. နင် ငါ့ကိုချွံပြီး တုပြိုင်ချင်တာနဲ့ သူ့လိုလူကို ပုံအပ်ပေးအောင် နေရတာ အေးချမ်းနေတယ်ထင်နေတယ်ပေါ့ ..”

“ဘာ ...”

“နင့်ကို ငါမထင်ခဲ့ဘူး လုံ - နင် သူ့ဆီမှာ ပျော်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထင်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ကို မြင်ရင်တော့ နင် ပြန်ပြေးလာမှာပဲလို့ ငါထင်ပြီး နေ့ရှိသရွေ့ ငါ နင့်ကိုပဲရှာနေခဲ့တာ ..”

စက်ဝန်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ခေါင်ဖျား နဲ့ သူမကို ဘယ်နေထိုင်ကြတယ်လို့ ထင်နေတာလဲ ...

သူ ဆက်တိုက်ပြောနေပေမယ့် သူ့စကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိလို့ အတွေးထဲမှာ ရှင်းသွားလိုက်၊ ရှုပ်သွားလိုက်ရှိလျက် ..

“နင် ဒီကားမျိုးစီးချင်တာလား .. ငါ ဝယ်ပေးနိုင်တယ်။ သူ့ထက်

လှပါပေသည် လုံမဒီ

အောင် ငါ ထားပေးနိုင်တယ် ..”

“အဲဒီတော့ နင်က ငါ့ကို ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ ..”

“ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပါ .. ငါ့အရိပ်အောက်ကနေ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်မသွားပါနဲ့။ အထက် ရဲ့ ငွေနဲ့မဟုတ်ဘဲ ငါ့အရည်အချင်းနဲ့ပဲ ငါ့ကို လူတန်းဆင့်မီအောင်ထားနိုင်တယ် ..”

“နေဦး .. နင်က ငါ့ကို နင့်မိန်းမ မသိအောင် တစ်နေရာမှာထားပြီး တိတ်တိတ်ပေါင်းမယ် ဟုတ်လား။ နင် အဲလိုပြောနေတာလား .. စက်ဝန်း ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါတို့က အစတည်းက လင်မယားပဲ။ ငါ့အပေါ်မှာ နားလည်ပေးနိုင်တာ ငါ နားလည်တယ်။ ဒါကြောင့် အခွင့်အရေးပြေး ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး ..”

“တော်တော့ စက်ဝန်း ..”

ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ်ခါနေအောင် နာကျင်သွားသည်။ အေးလှလည်း တဟယ်ဟယ်နှင့် ဘာမှဝင်မပြောသာပေမယ့် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေ၏။

“တလွဲမတွေးပါနဲ့ လုံ ရယ်.. နင် ငါ့ဇေတနာကို နားလည်စမ်းပါ..”

“ဘာကို နားလည်ပေးဦးမှာလဲ .. နင့်မယားငယ်အဖြစ်ခံပြီး တော့လား ..”

“နင် ငါ့ကို ဖြေရခက်အောင်မပြောပါနဲ့ လုံ ရာ .. ငါက နင့်ယောက်ျားခေါင်ဖျား ကိုကျတော့ နင့်ယောက်ျားလို့ ပြောခွင့်မရဘဲ နင် ကျေနပ်နေတယ် .. ငါ့ကျမှ ..”

“ယုတ်မာတဲ့ကောင် .. လွှတ်စမ်း ..”

နာကျင်သည့်ခံစားချက်သည် သူ ကိုင်ထားသည့်လက်ကို လွတ်လွတ်သွားအောင် ဆောင့်ခါရုန်းပစ်လိုက်နိုင်သည့်ပြင် ထိုလက်သည် ခံမနေမြောက်တက်သွားခဲ့ပြီး ...

လရောင်ကျူးရင့်

“ဖြန်း ...”

အဖြစ်အပျက်တွေကို လှမ်းမြင်လိုက်ကတည်းက ဘယ်လိုအခြေအနေတွေဖြစ်နေမှန်း အထက် သိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ လုံ့ ထီ မမှတ်မိနိုင်ဘဲ ခြေလှမ်းတစ်ချက်တံ့သွားသဖြင့် စက်ဝန်း ပါးရိုက်ခံလိုက်ရပြီးမှ အနားရောက်သွားကာ ..

“ဒါက ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟင် ..”

“အသိသာကြီး အထက် ရယ် .. ဒီလိုစင်တာတွေမှာ ကားပါထဲမှာပဲ လူရှင်းတာလေ၊ ဒီထိကပ်လိုက်လာပြီး ဘာတွေတောင်းဆိုနေသလဲမှ မသိတာ ..”

“ဟုတ်ပ .. ပုံစံကြည့်ပါလား .. ဆံပင်ရှည်ကြီးတရမ်းရမ်းနဲ့ ထုတ်စားနေတာ ..”

“အဲဒါပေါ့ .. ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ရိုးတာဆန်းတာ ခွဲခြားနေလို့မရဘူးဆိုတာ၊ ဆံပင်တွေ လှအထင်ကြီးအောင်ထားပြီး စိတ်ဆင်နွှဲကတော့ မောင့်သဘောလေ ..”

“အဲမှာ .. နင်တို့က ဘာမို့လို့လဲ ..”

အေးလှ က မိန်းကလေးတွေဆီ ပြေးသွားကာ နှစ်ယောက်စလုံးဆီ ပြေးတွန်းပစ်လိုက်၏။

“အဝန်း လာ သွားမယ် ..”

“နေဦး အထက် .. ကိုယ်နဲ့ သူ ..”

“ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ .. အဲဒါတွေ ရှင်းရမယ့်နေရာမဟုတ်ဘူးလားစမ်းပါ .. ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်တဲ့၊ ရှင် ဘာပြောသလဲ အလှအပလေးတွေ အကုန်လဲပြီပြုတ်ကျကုန်၏။ မျိုးတွေ နောက်ထပ်ရှုပ်လာရင်လည်း အထက် ပဲရှင်းမယ် .. လာ သွားအထိ လာ ..”

“အထက် ဖယ်စမ်းပါကွာ .. လုံ့ .. နင့်ကိုငါ ..”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

“လာပါဆိုကွာ ..”

အထက် က စက်ဝန်း ကို ရန်ပွဲမဖြစ်စေချင်သလို အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ တကယ်တော့ လုံ့ နဲ့ စက်ဝန်း ကို ကြာကြာပေးမပြောနိုင်တာဖြစ်သည်။

လုံမဒီ ဆိုသည်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ စက်ဝန်း ရဲ့ စိတ်ထွေလုံးလုံး သွားလျား ဖိတ်စင်ကျရောက်နေခဲ့တာ သူမသာ အသိဆုံးမောင်နှမဆိုတာ သံသယရှိလာခဲ့တာကိုက စက်ဝန်း ရဲ့ အိုဗာအလွမ်းတွေကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြောကြကြေးဆို သူမကရော အပျိုမို့လို့လား .. မဟုတ်တစ်ချက်လား၊ ခြေလှမ်းမှားခဲ့သည့်အဖြစ်လို့ သဘောထားပြီး စက်ဝန်းကို ဘာမှ မပြောဘဲ ဖုံးတားခဲ့မိသည်။

ဒါကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငြိတွယ်စက်သက်ခဲ့ဖူးသည့်အဖြစ်ကို သူမဘက်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာမရှိ ..။

“ကိုစက် ကို ပါးရိုက်ရဲတဲ့ ဟိုမိန်းလေ ဟွန်း .. ငါတို့ကောင်းကောင်း ပြောပစ်ခဲ့တယ် အထက် သိလား ..”

“ဟုတ်တယ် အထက် .. လင်တော့ အပါမခံနဲ့ တောင်းသလောက် ပေးလိုက် ..”

“ဘာလဲ .. ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ .. တောက် ..”

စက်ဝန်း ဒေါသတွေထွက်ကာ ဒက်ရှ်ဘုတ်ကို မညှာမတာထုပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ကားတစ်ခန်းလုံးတုန်ခါသွားခဲ့လျက် ထိုပေါ်မှာ ဘင်ထားသည့် အလှအပလေးတွေ အကုန်လဲပြီပြုတ်ကျကုန်၏။

“အထက် ရာ .. မင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ..”

“သိတယ် .. အဝန်း .. အဝန်း ဘာတွေဖုံးဖိခံစားနေတာ အစတည်းမိနေတာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ပြဿနာဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အထက် က အဝန်း ရန်ဖြစ်နေရမလား .. လင်နဲ့မယားဆိုတာ အေးအတူပူအမျှတလား၊ အဝန်း

လရောင်ကျူးရင့်

အမှားလုပ်တာနဲ့ အထက် က ဒီအမှားကို ရှိပယ်ဖို့ ကောက်ကြောင်း
နေရင် အထက် တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းကြမလဲ
နားလည်နေကြသည်။ လုံ ရောက်လာတုန်းကလည်း အခန်းထဲ
ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ငိုနေပြီး နားလည်မှုတွေနဲ့ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်
ခဲ့၏။

အထက်ဦး ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ
နားလည်ပါတယ် .. နဲ့ ...။

ဒါဆို အားလုံးအပေါ်မှာ ဆိုးနေခဲ့တာ သူချည်းပဲလား ...။

လုံ ရောက်လာတော့ ကိုယ့်ညီမပါလို့ ပြောခဲ့တာတောင် လုံ
ဂရုမစိုက်ခဲ့တဲ့ဇနီး ...။

လုံ သူ့ဆီက ယွက်ပွားခဲ့တာ သူမကြောင့် ...။

ဒါက အိမ်ထောင်ရေးမပြိုကွဲအောင် ထိန်းသိမ်းတဲ့နည်းလမ်း
ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါသည်ပြောပြီး တစ်ပါးသူရင်ခွင်
ငြိမ်းချမ်းပါသည်ဆိုတဲ့ လုံ ...။

ကိုယ့်စေတနာမေတ္တာ သံယောဇဉ်တွေအတွက် တုံ့ပြန်သွား
ပါးရိုက်ပြီးတော့လား ...။

နင် သိပ်ရက်စက်တယ် လုံ ...။

အခန်း(၂၇)

"နင် ငွေလိုချင်တာမလား .. အထက်ဦး က နင်လိုသလောက်
ပေးလိမ့်မယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. သူ့ယောက်ျားကိုတော့ ကြောင်တောင်နှိုက်ဖို့
ခိုက်မကူးနဲ့၊ ပြဿနာအကြီးကြီးတက်မှာနော် .."

ပြောပြေး ပြေးကြသည်။ သူတို့စကားသံတွေကို ကားပါကင်မှာရှိ
နေတဲ့ လူတွေကတော့ ကြားကြမှာပါ။

လုံ မျက်ရည်စက်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျလာကြ၏။ ပြီးတော့
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အတိုင်း ခြေလှမ်းတွေက အသက်မဲ့စွာဦးတည်သွား
အေးခဲ့ပြီး ...။

"အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်ပါ ပြန်ပေးလိုက်တော့ အေးလှ .. ငါ မသုံးချင်
တာဘူး .."

"ဘာဆိုလို့လဲ လုံ ရယ် .. ဒါ နင် ကြော်ငြာရိုက်တာရတဲ့ ပိုက်ဆံ
လို့ ကိုခေါင်ဖျား ပြောတာပဲဟာ .."

"ဟင့်အင်း .. ကြော်ငြာရတာရော ပိုက်ဆံတွေရော အားလုံး မာရီယာ

ရဲ့ အရိပ်ကြောင့်၊ ခေါင်ဖျား ဆိုတဲ့လူရဲ့ အရှိန်အဝါတွေပဲ၊ ငါ နောက်
ဒီလိုအပြောမခံနိုင်တော့ဘူး ..”

မျက်ရည်စက်တွေ တာတခဲကျိုးသလို ကျလာခဲ့ပြီး ခြွေလှမ်းတွေ
ပါ ရုပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

“အခု ဆံပင်ဆိုင်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ လုံ ရယ် .. ပြန်မယ်ဆို
လည်း ကားဂိတ်ကို သွားကြမယ်လေ ..”

လုံ နောက်လှည့်ကြည့်မိကာ ..

“ကားရော ..”

“နင်ပဲ ပြန်နှင့်တော့ ဘုရားဖူးမလို့လို့ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တာ
လေ .. စက်ဝန်း ကြောင့် ကဲ့ရယ်ခံရတာနဲ့ သတိတွေပါ ချွတ်ယွင်းကျန်
ပြီလား ..”

လုံ ကိုယ်လေး ရှေ့ပြန်လှည့်သွားကာ အဆက်မပြတ်စိန်ကျနေသည့်
မျက်ရည်တို့ကို လက်ခံနဲ့ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ လွယ်အိတ်လေးကို
လှမ်းကြည့်မိ၏။

အေးလှ က သူမပေးထားသည့် အိတ်ကို ကလေးဖက်သလို ဖက်
ထားကာ ..

“ဘာလုပ်မလို့လဲ .. ပိုက်ဆံတွေကိုများ အိတ်လိုက်လွှင့်ပစ်တော့
မလို့လား ..”

ပြောရင်း စိတ်တိုလာသည့်ပုံနှင့် ..

“နင့်ကို အဲလောက်စိတ်ပျော့မယ်လို့ ငါထင်မထားဘူး တကယ်
ပုခိုက်တစ်သောင်းကဲ့ရယ်ညောင်းလည်း လူလိမ္မာတစ်ယောက် ချီးမွမ်း
သလောက် စရိုးမရောက်ဘူးတဲ့၊ သူတို့တွေစည်းကမ်းမဲ့ ပြောဆိုသူ
နေတာနဲ့ပဲ .. ကိုခေါင်ဖျား လိုလူကို နင်မပြောမဆိုစွန့်ခွာတာတော့
တကယ်လွန်တယ် ..”

“သူနဲ့ မဆိုင်ဘူး အေးလှ .. ငါ့ကြောင့်ပဲ သူ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်

စိုးတာ ..”

“လာပြန်ပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အထက်ဦး တို့ ဘယ်လောက်ရိုင်းသလဲ နင် ခုတွေ့
မယ်မို့လား .. သူတို့တွေ အစ်ကို့ဆီရောက်လာကြမှာပဲ၊ ခုလိုမျိုးတွေ
လည်း ပြောကြဦးမှာပဲ၊ ငါ စိုးဖိထားခဲ့မိတာတွေ ခုမှပြောလည်း မကောင်း
တော့ဘူး .. ပြီးတော့ ငါ စိုးရိမ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ သူ ငါ့ကို ..”

“နင် .. စက်ဝန်း နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတာ ကိုခေါင်ဖျား သိတယ် ..”

“ဟင် .. ဘာရယ် ..”

အေးလှ က ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ကိုမရောက်အောင် အချိန်ဆွဲလှမ်း
ရင်း နေရာမှာပဲ ရုပ်ပစ်လိုက်ကာ ..

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့ကိုမေးလို့ ပြောပြခဲ့မိတာ ..”

“အစ်ကိုကမေးတယ် ..”

“စက်ဝန်း ကလည်း သူ့ဆီရောက်လာပြီး နင့်ပုံကိုတွေ့တော့ ရုပ်
ပစ်ဆင်းပျက် ပျာသွားတယ်တဲ့၊ နင့်ကိုတွေ့တဲ့ပုံကလည်း စက်ဝန်း
အိမ်မှာ ငိုနေတာတဲ့ .. သူက ဖြစ်နိုင်ချေတွေပြောပြပြီး သေချာပေါက်
ချွတ်ထားတဲ့ပုံစံနဲ့ မေးတော့ ..”

လုံ မျက်နှာလေး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေခဲ့လျက် ..

“အဲဒါနဲ့ပဲ ပြောစရာလိုလို့လား အေးလှ ရယ် ..”

လမ်းမပေါ်မှာ သွားလာမောင်းနှင်နေကြသည့် လူတွေကားတွေကို
အာယ်ခွာ လှမ်းကြည့်မိလျှင် ကားထဲကလူတွေက ခေါင်းထုတ်ပြီး
ပါတယ်လုပ်သွားကြသလိုလို ..။

လမ်းပေါ်မှာ ရယ်မောသွားတဲ့လူတွေက ကိုယ့်ကို လှောင်ရယ်
အားကြတာလိုလို ..။

ဖြစ်ရလေ သူက သိထားလို့ “ဘယ်သူ့အကြောင်းကို သိချင်တာ
လို့ မေးခဲ့သည်။ သူမကတော့ ခေါင်းခါငြင်းခဲ့၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ

ဘယ်လောက်ထိ လှောင်ရယ်နေလို့လဲမလဲ ...။

သူနဲ့ ကိုယ် ကြည့်မိထိမိတုံအချိန်မှာ ပူထူရိန်းဖိန်းသွားခဲ့မိသည် သူမ အမူအရာတွေက သူ့အမြင်မှာတော့ သူ့ဌေးကို ဖြားယောင်းချင်နေတဲ့ မူရာမာယာတွေဖြစ်နေလိမ့်မည်။

“နင် ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးတော့ အေးလှ ရယ် ..”

“ငါ ဘာလုပ်မိလို့လဲ လုံ ရယ် .. သူက အဲဒါသိချင်လို့ ငါ့ဆီတကူးတကရောက်လာတယ်။ မေးတည်းက နင့်ကို အပျိုလား အဆိုလားမေးတာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ယောက်ျား ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း မမေးဘူး၊ ဓနစက်ဝန်း က လုံ နဲ့ ဘယ်လောက်ထိပတ်သက်ဖို့ပေးတာလဲတဲ့ ..”

လုံ နားထောင်နေရင်း မယုံနိုင် ...။

သူ ဒီလောက်ထိ သံသယရှိနေခဲ့တာတောင် လုံ့ ရှေ့မှာ အရိပ်အမြှောက်လေးတောင် မပြခဲ့ ...။

“နင့်ကို တစ်မျိုးတမည်ထင်မှာနဲ့စာရင် နင့်ယောက်ျားမှန်းသိသွားတာ ဂုဏ်သိက္ခာကျဖို့မရှိဘူးလေ ..”

“ဟိုမှာက အိမ်ထောင်ရက်သားကျနေပြီလေ ..”

“ဖြစ်ရလေ မိလုံ .. သူများအိမ်ထောင်ရေးကို နင်က ငဲ့ချင်နေတယ် နင့်ကို သူများယောက်ျားကို ကြိုက်ကြိုက်နေတယ်ထင်သွားရင်တော့ သိက္ခာတွေတော်တော်ရှိသွားမလား ..”

“ငါသိတယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ့အကြောင်းပြောဖြစ်ရင်တောင် ငါ့ယောက်ျားကို စက်ဝန်း ပါလို့ ထည့်မပြောဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ..”

“နင် ဆုံးဖြတ်တာ ငါ ဆုံးဖြတ်တာမဟုတ်ဘဲ၊ ခုလည်း နင့်မှာမယ် လုံ .. နင့်အတွက် လူကောင်းသူကောင်းတွေက ကူညီနေကြတယ် နင်က ဒီလိုလူတွေရဲ့ တစ်ဖက်သတ်စကားကြောင့် ကိုယ့်အခွင့်အရေးတွေကို ဆုံးရှုံးခံဖို့ဆုံးဖြတ်တယ် ..”

“ခု ပိုသေချာသွားပြီ အေးလှ .. ငါ သူ့ကိုညာထားခဲ့တာ အရမ်း

ရှက်တယ်၊ သူ့အမြင်မှာ ငါက ..”

“သူက နင့်ကိုချစ်နေတာ ..”

လုံ ဆွံ့အသွားခဲ့ပြန်သည်။ ပြီးတော့ စက်ဝန်း ရဲ့ စကားတွေထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

ပြီးတော့ လုံ သိလိုက်၏။ သူမ ဘာလုပ်သင့်လဲဆိုတာ ..။

“လုံ .. လုံ ..”

လုံ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ လှမ်းဆွဲလိုက်ပေမယ့် မမိလိုက်တဲ့ အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်လာ၏။

“လုံ နေဦး .. ဆံပင်တွေမဖြတ်နဲ့ဦး ..”

အေးလှ ပြောနေတာတွေကို သူမ မကြားတော့ပေ။ ဒီဆံပင်တွေကို ဖြတ်ချပစ်မည်။ ပြီးရင် အေးလှ နဲ့အတူ ရွာကိုပြန်အောင်မည်။

ဒီဆံပင်တွေကို မြင်နေရသမျှ ..။

“ဆံပင်တွေကို ဖြတ်မယ် ..”

ဆံပင်ဆိုင်က မိန်းကလေးတွေ တအံ့တဩကြည့်ကာ သူတို့ချင်း ချက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။ ဆံပင်တွေက ပျော့နွဲ့အိစင်းနေကာ အုပ်အုပ်နဲ့နဲ့လေးနှင့် အရှည်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြတ်ချရမယ့်လူတွေတောင် တွန့်ဆုတ်နေကြ၏။

“ဖြတ်ပေးပါ .. ပခုံးသာသာလေးပဲ ချန်ပေး၊ သားရေကွင်းနဲ့ စည်းဘားလို့ မိရုံလေးပဲ ချန်ထားမှာ ..”

“ညီမ .. ဟိုလေ ..”

“မြန်မြန်ဖြတ်ပေးပါ အစ်မ .. ကျွန်မ ကားဂိတ်ဆင်းရဦးမှာ နောက်ကျမှာစိုးလို့ ..”

“ခဏလေးနော် .. ဒီတစ်ယောက်ထရင် လုပ်ပေးမယ် ..”

“အစ်မ .. အဟွန်း ..”

ခပ်ငယ်ငယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လုံ့ ဘေးကိုရောက်လာ

ကာ ဆံပင်တွေကို မရဲတရဲကိုင်ကြည့်ပြီး ..

“ဖြတ်ပြီးရင် ပြန်သိမ်းသွားမှာလား .. ရောင်းပစ်မှာလားဟင် ..”

လုံ မှန်ထဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်က မဖြေရသေးဘဲ မျက်ရည်တွေ က ချက်ချင်းပြည့်ထက်လာ၏။

“လှလိုက်တဲ့ ဆံပင်တွေကွာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အန်ကယ်လ်တို့ ခေါင်းလျှော်ရည်ကြော်ငြာမှာ ဒီဆံပင်မျိုးနဲ့သာဆိုရင် ..”

“မင်းရဲ့ ဆံပင်တွေကို စီးပွားရေးသမားတွေက အရမ်းသဘော ကျနေကြတာ ..”

“ဆံပင်ရှည်ကြီးတရမ်းရမ်းနဲ့ လုပ်စားနေတာလား .. သနားစဖွယ် ရိုးပုံရိုးပန်းလေးပေါ့ ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ကြည့်တော့ မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ သူများယောက်ျားကို ..”

“ဆံပင်တွေကို ဘုရားမှာလှူပစ်မှာ ..”

“ဪ ..”

ဆံပင်ကိုင်နေသည့် မိန်းကလေးတွေ မျက်နှာမှာ နှမော့တသခြင်း တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ..

“ဟိုလေ .. ညီမတို့က ..”

“ကျွန်မ ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ချလိုက်ဖို့အရေး ဘယ်လောက်တောင် ထပ်စောင့်ရဦးမှာလဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေး .. အစ်မတို့က စိုးရိမ်လို့ပါ။ တစ်ချို့က တော့ အိမ်ကလိုက်လာကြပြီး ..”

“ဖြတ်ပေးလိုက်ပါ .. အိမ်ကလိုက်လာပြီး သူ့ကိုတားမယ့်သူမရှိ ပါဘူး ..”

အသံရှင်သည် တံခါးကိုတွန်း၍ဝင်လာပြီး ..

“ခေါင်းတုံးတုံးဖို့ စိတ်ကူးရှိရင်လည်းပြော .. သီလရှင်ဝတ်ဖို့ထိ

အစအဆုံး ကူညီချင်တာ ..”

အထက်ဦး သည် စင်တာမှာတုန်းကအတိုင်း အနီရင့်ရင့်ဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်တွေကို တစ်ဖက်သတ်သိမ်းတင်ထားပြီးမှ ပခုံးအောက်မှာဖြန့်ချ ထားသည်။

ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း စကတ်ရှည်၏ နောက်ကွဲကနေ ဝင်းထိန်နေ သည့် ခြေသလုံးသားတို့ကို ဦးခေါက်ခွက်အထက်လောက်ထိ မြင်နေရ၏။

ပြီးတော့ နီရဲနေသော ရှူးဒီဒီပွင့်ဒေါက်နှင့် ..။

“ကြည့်ရတာတော့ ခုနအရှက်တကွဲဖြစ်လာလို့ မှတ်မိလွယ်တဲ့ ဆံပင်တွေကိုဖြတ်ဖို့ ကြံတာထင်တယ် ..”

“နင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ အထက်ဦး ..”

လို့ ဒေါသတွေသည်းခံရသမျှ ပေါက်ကွဲဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ရ လျက် ရှက်ရွံ့ခြင်းက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ..

“ကျပျောက်တဲ့လူက မနှမော့ရဘူး .. ကောက်ရတဲ့လူက နှမော့ နေတယ် .. စက် ...”

‘စက်ဝန်း က ငါ့ယောက်ျား’ လို့ ပြောလိုက်မိတော့မလိုဖြစ်သွား သည်။

ပြောတော့ ဘာထူးမှာလဲ လုံ ..

နင်က ငါ့ယောက်ျားလို့ပြောရင် သူက နင့်ကို ‘ဟုတ်လား .. မသိလို့ပါ’ ဆိုပြီး လှည့်ပြန်သွားမှာမဟုတ်ဘူး ..။

နင့်လင် ငါ့လင်နဲ့ လူလယ်ခေါင်မှာ နင်ရန်ဖြစ်မလို့လား မရှက် ဘူးလား လုံ ..။

လောလောဆယ် မြို့မှာ အထက်ဦး ဆိုတာ စက်ဝန်း ရဲ့ ဇနီး ..။

လူသိရှင်ကြား ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ မင်္ဂလာဆောင်ထားကြတဲ့ လင်မယား ..။

“ပြောလေ .. ဆက်ပြောစမ်းပါ ..”

လရောင်ကျားရင့်

လုံ စွဲအသွားမှ အထက် ရဲ့ မဲ့ပြုံးတွေက ပို၍ပီပြင်လာကာ ...

“မပြောရဲတော့ဘူးမလား .. ဟွန်း .. ငါက နင့်ကိုစာနာလို့ လမ်းစရိတ်ပေးဖို့ လိုက်လာတာ ..”

ပြောပြီး လွယ်ထားသည့် ဘေးအိတ်ထဲကနေ တစ်သောင်းအုပ် တစ်အုပ်ထုတ်လိုက်ပြီး လုံ့ ကို ပေး၍ ...

“နောက်တစ်ခါ ငါ့ယောက်ျားကို မနှောင့်ယှက်နဲ့ မြို့ကိုပြန်လာရင်လည်း ငါ့တို့ရှေ့ကိုဖြတ်တောင်မလျှောက်နဲ့ ..”

ပြောပြီး ကိုင်ထားသည့် ပိုက်ဆံအုပ်နဲ့ လုံ့ မျက်နှာရှေ့မှာ လှုပ်ပြု၍ ...

“ဒါ သိနဲ့ .. သံအုပ်နော် .. မကိုင်ဘူးတော့ မသိမှာစိုးလို့ နင် ငါ့ယောက်ျားနဲ့ တောပတ်လေးကြာအောင် ပတ်သက်ခဲ့ ..”

“ဘုတ် ...”

“ဖြန်း ...”

မျက်နှာရှေ့က ပိုက်ဆံအုပ်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ အထက်ဦးရဲ့ ပါးပြင်ကို တဆက်တည်းလက်ပြန်ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။ လုပ်ရဲလိမ့်မည်မထင်သောကြောင့် အထက် ထိုင်ခုံတွေပေါ် ပုံခနဲ ထိုင်ကျသွားလေသည်။

ဆိုင်ထဲက မိန်းကလေးတွေ ရှုခနဲနောက်ဆုတ်ကုန်ကြကာ အထက်အပြင် အကုန်လုံးမှာရှိနေကြသည့် ကက်စတန်မာတွေပါ ပြေးလာကြလေသည်။

အထက်ဦး ရှုဂါရှက်နှင့် လူးလဲပြန်ထကာ ...

“နင့်လို အောက်တန်းစားမက ငါ့ကိုရိုက်တယ်ဟုတ်လား ..”

ပြုတ်ကျသွားသည့် သူမရဲ့ အိတ်ကိုကောက်ယူပြီး တအားလွှဲရိုက်လျှင် ...

“ဟေ့ ...”

လှပါပေသည် လုံမဒီ

တားဆီးသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ အိတ်ကိုလွဲမြှောက်ထားလျက် လက်က ရုပ်တန်သွားကာ အထက် နောက်လှည့်မကြည့်ရသေးခင် မရှေ့ကို ရောက်လာတာ ခေါင်ဖျား ...။

“မင်း မလွန်လွန်ဘူးလား အထက်ဦး ..”

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ .. ဒီကောင်မ အောက်တန်းစားမ ..”

“ရုပ်လိုက်စမ်း .. မင်း ..”

ခေါင်ဖျား အသံက ပြတ်ရှုနေကာ တားနေသည့်ကြားက လုံ့ ကို ဖို့ ထပ်မြှောက်လိုက်သည့် အထက် ရဲ့ လက်ကို လက်ပြန်ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မိန်းမနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်၍ ...။

“အောက်တန်းစားလို့ မင်း ဘယ်သူ့ကို ပြောလိုက်တာလဲ ..”

“ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ရှင် ဝင်ပါဖို့မလိုဘူး၊ သူနဲ့ ရှင်က ဘာလဲ .. ကလေးက ရှင်နဲ့လည်း မတ်သက်နေတာပဲလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက ငါ့ခန့်လေးပဲ ..”

“ဘာ! ...”

ကမ္ဘာကြီးပဲ ကို .. ယဒီဂရီ စောင်းကျသွားသလိုလို၊ ပြီးတော့ ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

အရိုက်ခံထားရသည့် ပါးတစ်ဖက်က ရဲညှိနေကာ ဆံပင်တွေတစ်ဖက်သပ်ပွယောင်းနေသော အထက် ရဲ့ ရုပ်သွင်က အထက်စီးဆန်စွာ အင်နိုင်သူလို ရယ်မောနေပေမယ့် မခန့်ညား ...။

“ဖြစ်ရလေ ခေါင်ဖျား ရယ် .. ရှင် ကံဆိုးလိုက်ပုံများ .. ဟင် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟုတ်တယ် ရှင်နဲ့တန်တာ ဒီလိုမိန်းမပဲ ..”

“ပြောပါဦး မင်းနဲ့တန်တာက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲ ..”

“လုံ့ ..”

ရုတ်တရက် နောက်ကဝင်လာသည့် စက်ဝန်း ရဲ့ ပျာယိပျာယာ သံကို အထက် သိလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်နာမည်ကိုခေါ်တာ မဟုတ် ...။

“လုံ ..”

အနားရောက်လာတော့ သူမကိုကျော်ပြီး လှဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်သည့် ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို တစ်စတစ်ဆုံးကြည့်၏။ သူ့ကိုပြန်ခိုင်းပြီး ချက်ပြန် ထွက်သွားသည့် အထက် ကို မသင်္ကာလို့ လိုက်ခဲ့တာပါ။

မျက်ခြေပျက်ကျန်ခဲ့သဖြင့် နည်းနည်းနောက်ကျခဲ့ပေမယ့် ဆံပင် ဆိုင်ရှေ့မှာ မြင်လိုက်တည်းက အထဲ မှာ လုံ ရှိနေမည်မှန်းသိလိုက်သည့် ထိုပြင် လုံ ဒီထဲဘာလို့ ရောက်နေတာလဲဆိုတာ ...။

“နင် ဆံပင်တွေဖြတ်ပစ်မလို့ .. ဟုတ်လား ..”

“အဝန်း ...”

စိတ်တိုလွန်းသဖြင့် အထက် အသားဆတ်ဆတ်တုန်သည့် ခေါင်းကြောင့် ဘဝတွေ နစ်မွန်းကြရတယ်။ သိက္ခာမရှိတဲ့လူတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲ သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူတွေ ကျန်းကြတာပဲ။ ငါက အဲ့လိုအဖြစ် ခံခဲ့ရဘူး ..”

“ရှင် သူ့ကိုမေးစရာမလိုဘူး ..”

“မေးမှ ဖြစ်မယ် ..”

စက်ဝန်း ကလည်း ဖြတ်သားစွာပြောသည်။ ပြီးတော့ လုံ နားထောင်ကာ ...

“အခု ငါ နင်ကိုလာခေါ်တာ .. နင်နဲ့ ငါနဲ့ နစ်ယောက်တည်း အရင်အတိုင်း ဘဝကိုရှေ့ဆက်ဖို့ ..”

ပြောနေရင်း လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ခေါင်ဖျား က လှဲ့ ထိမောင်းတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး ...။

“မင်း ရှေ့ဆက်ရမှာ သူနဲ့ပဲ ..”

အထက်ဦး ရဲ့ ပခုံးကို ဘေးတိုက်ကနေ တွန်းပို့လိုက်၏။ အထက်နဲ့ စက်ဝန်း ပခုံးချင်းထပ်တိုက်မိကာ နောက်ကိုယိုင်သွားကြသည်။ ထိုအခါ စုံတွဲနှစ်တွဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်သလို ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...။

“ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးပါ။ လုံ နဲ့ မင်း ဘာမှမပတ်သက်ဘူး -

“ဘာကွ ...”

“အဝန်း ရယ် .. ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းမကိုမှ ရှင် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ခေါင်ဖျား က တိုစကားကို ထောက်ခံလိုက်၏။

“မင်း ရထားတာ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲဆိုတာ ခုန ဝါမေးခဲ့တာပဲ .. အခု ငါပဲဖြေပေးမယ် .. သူက ..”

“အစ်ကို ..”

လုံ ကမန်းကတန်းတားဆီးသည်။ ခေါင်ဖျား က ဂရုမစိုက်၊ လုံ ရည်ရွယ်ပေမယ့် မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲပြောသော စကားတို့သည်။

“တစ်ခါတလေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အရှက်အကြောက်တရားတွေ ကြောင့် ဘဝတွေ နစ်မွန်းကြရတယ်။ သိက္ခာမရှိတဲ့လူတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲ သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူတွေ ကျန်းကြတာပဲ။ ငါက အဲ့လိုအဖြစ် ခံခဲ့ရဘူး ..”

ပြောနေရင်း အထက် ကိုကြည့်၍ မဲ့လိုက်ကာ ...။

“မင်းရဲ့ ဓနစက်ဝန်း က သူ့ယောက်ျား ..”

အထက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒါဖြစ်နိုင်သလား ...။

“ဘယ်သူက အောက်တန်းစားမိန်းမလဲ တွေးကြည့်ပါဦး ..”

ရွပ်ပွတာကို ဖာထားသည်ခံနိုင်သည်။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာကို လက်ခံမလား ...။

စက်ဝန်း က မျက်နှာလှုံ့နေကာ အထက် က သူ့ကိုငေးနေခဲ့လျက်...။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

ခေါင်ဖျား ဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီးအခိုင်အမာပယ်ချ၏။

“ဟုတ်တယ် ..”

ဟင်! ..

စက်ဝန်း က ရဲဝံ့စွာ ဝန်ခံလျက် ...
 “ငါနဲ့ လုံ သဘောတူတိုင်ပင်ပြီး မြို့မှာအလုပ်လုပ်ဖို့ တက်တာ
 တာ .. အဲဒီမှာ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ..”
 “အို .. မယုံဘူး .. ဟုတ်နေရင်လည်း ဟုတ်ပေစေ ..”
 “ဟား .. ဟား .. ဟား ..”
 ခေါင်ဖျား က သွားတွေပေါ်အောင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်လိုက်ပြီး
 “နားလည်ပေးမယ့်ပုံပဲ .. ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘဝတူချင်းဆိုရင်
 ကြတာပဲ ..”
 ခေါင်ဖျား ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ ...
 လုံ နဲ့ စက်ဝန်း တို့ နားမလည်စွာရှိနေကြသော်လည်း ...
 “တောက် ...”
 မာန်မာနတို့၏ သိပ်သည်းဆတွေ ဖွဲ့စည်းပုံ ပျက်ပြားသွားခဲ့ပြီး
 အထက် တက်ခေါက်လိုက်ကာ ...
 “ရှင် မယုတ်မာနဲ့ ခေါင်ဖျား .. ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတာ
 ဆိုတာ မျက်တောင်တစ်ခတ်လျှပ်တစ်ပြတ်ပါ ..”
 “ဟုတ်လား .. မင်းအတွက် မဆန်းဘူးလား .. ငါကလည်း ဆန်းကြယ်
 တဲ့အဖြစ်မို့လို့ ပြောပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူး .. မင်းယောက်ျား သိမ်ငေး ...
 နေမှာစိုးလို့၊ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ ဘက်ညီတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ ..”
 ပြီးတော့ လုံ လက်လေးတစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထား
 လျက် အထက် ကို စိုက်ကြည့်ကာ ...
 “အခု မင်း ဘာလဲ ငါဘာလဲဆိုတာ နားလည်သွားပြီထင်တယ် ..”
 “ဟေ့လူ .. ခင်ဗျား ..”
 စက်ဝန်း ဒေါသတွေနဲ့ ရှူးရှူးဒိုင်းဒိုင်း ရှေ့တိုးလာကာ ခေါင်ဖျား
 ရဲ့ အင်္ကျီစကို ဆုပ်ဆွဲလိုက်ပြီး ...
 “မင်း ...”

အသံတွေတုန်နေလျက် ခင်ဗျားတွေ မင်းတွေ ရှုပ်ထွေးနေစဉ် ခေါင်ဖျား
 သူ့လက်ကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အေးဆေးသည့်ခြေလှမ်း
 နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်ပြီး ...
 “မင်း ပစ်ခဲ့တဲ့ ငါးကင်ဆိပ် ပြန်လှည့်ချင်မနေနဲ့ စက်ဝန်း၊ မိထား
 ငါးစိမ်း ရေထဲပြန်ကျသွားရင် မင်းဘဝ ပျက်မှာ ..”
 လုံ အားလုံးကိုမြင်နေကြားနေလျက်နှင့် အိမ်မက်ထဲမှာလို အရိပ်
 ဖြစ်နေသည်ထင်၏။
 သူ ဆွဲခေါ်ထုတ်လာတဲ့အတိုင်း ပါလာခဲ့သည်။ အေးလှ လည်း
 အေးဘေးမှာ ကုတ်ကုတ်လေးပါလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှာ
 ကုတ်ကုတ်ထိုင်ခဲ့ကြရင်း ကားသွားရာနောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာပါခဲ့၏။
 သို့သော် တစ်နေရာရောက်သည်နှင့် ...
 “လုံ ကို ကားရပ်ပေးပါ ..”
 “ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”
 “ကားရပ်ပေးပါ .. ခေါင်ဖျား ..”
 “ရပ်မပေးနိုင်ဘူး ..”
 လုံ က ကားမောင်းနေသည့် သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းလှည့်ကြည့်လိုက်
 “ရပါတယ် အခု လုံ ဘာသာ ကားတံခါးဖွင့်တတ်နေပြီ ..”
 “ဟာ .. ဟေ့ ..”
 လမ်းဘေးကို ထိုးဆင်းသွားသည့် ကားက မြန်သည်။ သို့သော်
 က ကားထက်ပိုမြန်စွာ ကားပေါ်ကနေ လုံးထွေးပြုတ်ကျကုန်ခဲ့သည်။
 “လုံ ..”
 “ကျွှီ ..”
 “ဒုန်း ..”
 ကားက လမ်းဘေးက ကျင်းချိုင့်ကြီးထဲကို အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်ကျ

ပြီး နှစ်ချက်လောက် ဆောင့်ခုန်၏။

ထို့နောက် ..၊

လုံ ...

ခေါင်ဖျား လုံ့ ကိုခေါ်ရင်း တံခါးဖွင့်ဖို့ လက်လှမ်းသည်။ သို့သော် ရင်ဘတ်ထဲက အဆမတန်အောင့်တက်သွားပြီး မျက်လုံးတွေပြာသွား၏။

မဟုတ်ဘူး .. ငါဆင်းမယ် .. လုံ့ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ ..၊

စိတ်သည် ကားထဲကပြေးဆင်း၍ လုံ့ ထံ ပြေးသွားခဲ့သော်လည်း ..

အခန်း (၂၈)

“လုံ့ တောင်းပန်ပါတယ် .. ရှင် လုံ့ အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တာတွေ တွက် ကျေးဇူးကန်းသလိုဖြစ်သွားခဲ့တာ လုံ့ မှားပါတယ် ..”

ဓမ္မရာထက်မှာ စောင်တစ်ဝက်ခြုံထားပြီး ပက်လက်လုံ့နေသည့် ခေါင်ဖျား က အိပ်မောကျနေခဲ့၏။

ဒါမှမဟုတ် ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကြောင့် ဆေးရှိန်နဲ့ မှိန်းနေတာ တာ ..။

တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တွေ ပိတ်ထားပေမယ့် အိပ်နေသလိုလို ခိုင်းမျက်လုံးမှိတ်ထားတာလိုလို ..။

ခေါင်ဖျား ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့ကိုကြည့်မိရင်း သူမအတွက် စေတနာ ကားတွေပြောခဲ့တာကို သတိရသည်။ ဒါပေမယ့် အထက်ဦး ကို ပြော ဘာစကားတွေကြောင့် နာကျင်နေမိ၏။

လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားရသဖြင့် လုံ့ ကိုယ် ဒဏ်ရာကိုစမ်းမိကာ ..၊

“လုံ့ က လက်မောင်းမှာလဲ ခိုက်မိခဲ့တာ၊ လုံ့ ကြောင့် အစ်ကို ..”

လရောင်ကျူးရင့်

အထန်ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် လုံ ညတိုင်း ရှိခိုးတောင်းပန်တဲ့ မယ်။ အစ်ကို ကျေနပ်နပ် မကျေနပ်နပ် လုံ အသက်ရှင်သရွေ့တောင်းပန် သွားပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် လုံ အစ်ကို့ကို စိတ်နာတယ်။ အစ်ကို လုံ ထံ အသုံးချရက်တယ် သိလား ..”

ပြောရင်း မျက်ရည်စက်တို့ကြွ၏။ ပြီးတော့ ကလေးလို ရှိုက်နိုး မိလျက် ...

“အဲဒါကြောင့် လုံ ဒီမှာမနေတော့ဘူး။ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုထင် ထင် ကျေးဇူးကန်းတယ် သစ္စာမဲ့တယ် ဘာပဲပြောပြော လုံ ဂရုမစိုက်ဘူး အစ်ကို့နားမှာ မနေရဖို့ လုံ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ်။ အဲဒီမိန်းမက အနိုင်ယူနိုင်ဖို့ အစ်ကို လုံ ကို အသုံးချခဲ့တဲ့အတွက် အစ်ကို့ကို အရမ်း မုန်းတယ် .. ဟင့် .. ဟီး .. ဟီး ..”

လုံ ခုတင်ဆေးဖုတ်တုတ်လေးထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာမှောက်မှာ ငိုပစ်မိသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ မျက်ရည်သုတ်၍ ထရပ်မိပြန်သည်။

“လုံ အစ်ကို့ကို လာနှုတ်ဆက်တာ။ အစ်ကို ဝယ်ပေးထားတာတွေ အစ်ကိုပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ လုံ သုံးရအောင် ပိုက်ဆံဘယ်လိုရတယ်ပဲ ပြောပြော လုံ စိတ်မသန့်ဘူး။ ဘာမှမယူသွားဘူး ..”

နှစ်သုတ်လိုက် ခါးမှပွတ်လိုက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုပုံစံ ပေါက်နေပြီမှန်းလည်းသိသည်။ ဒါပေမယ့် ထိန်းချုပ်နေရတာတွေများ တော့လည်း အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိတုန်း ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြောပြီး ငိုပစ်လိုက်မိ၏။

“အစ်ကို လုံ ကို ခိုင်းခဲ့တုန်းက အဲဒီမိန်းမကိုပေးခဲ့ရတဲ့ ဘူးထဲမှာ ဘာရှိမှန်း လုံ မသိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံ လုံ မှာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ လုံ ပြန်တော့မယ်။ ရန်ကုန်ထိ ရောက်လာခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မမက်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး ..”

လှပါပေသည် လုံမခံ

ပြောပြီးတာနှင့် ပြတ်သားစွာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အခန်းတံခါးကို အပြင်ကနေပိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်လို့မရ ..။

“အေးလှ ...”

အသံကျယ်ကျယ်ခေါ်မိပြီးမှ ပြန်တိုး၍ ခေါင်ဖျား ကို လှည့်ကြည့် မိသည်။

“ဒေါ်လေး ...”

တံခါးကိုလည်း မထုရဲ ကျယ်ကျယ်လည်း မခေါ်ရတဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ဟိုလှည့်ဒီလှည့်ဖွင့်နေမိစဉ် ..

“ကိုယ်ဖွင့်ပေးမယ် .. ကိုယ့်ကိုလာတဲ့ ..”

ဟင်! ...

လုံ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ခေါင်ဖျား က သူမကို မျက်လုံးတွေဖွင့်ကြည့်နေလျက် ..

“မင်းကြောင့် ငါ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်ခဲ့တာတောင် ဒီတိုင်း ထားပြီး ထွက်သွားမယ် .. ဟုတ်လား ..”

လုံ ပါးစပ်လေးပြင်နေပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သို့သော် မျက်ရည် ကတော့ အော်တိုမစ်တစ်ကျလာတာ ဖိတ်စာမလို ..။

“အစ်ကို့ကို လုံ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”

“မင်း ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ငါ့ဒဏ်ရာက ပျောက်သွားတာပေါ့ ရတယ် .. မင်းကို တံခါးဖွင့်ပေးမယ် .. နည်းနည်းလာတဲ့ ..”

“နေပါစေ .. သူတို့လာတဲ့အထိ လုံ စောင့်မယ် ..”

“မင်း ဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်နေပါ့မယ် .. စောင့်မနေပါနဲ့ ..”

ခေါင်ဖျား က ကိုယ်ပေါ်ကစောင်ကို ခွာလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့ရဲ့ ခြေကျင်းဝတ်အထက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားရတာကို မြင်လိုက် မိ၏။

“နေပါစေဆိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ .. ဒီလောက်တောင် ပြန်မ

လရောင်ကျားရင်

ချင် .."

"အား ..."

"အစ်ကို .."

သူ ထရပ်လိုက်တာနှင့် ဘေးကိုယိုင်ထွက်သွားလျှင် လုံ ဖိုးရိမ်တကြီး ပြေးတွဲမိကာ ..

"အစ်ကိုလည်း အရမ်းကိုပြန်စေချင်တယ် ဟုတ်လား .. လုံ ပြန်မှာ ပါ။ ကျောတောင်မခိုင်းရသေးဘူး ကျေးဇူးကန်းတယ် အပြောခံနေရပြီ အဲဒါကိုသိလို့ အစ်ကိုကို လာတောင်းပန်တာ .."

"မင်း ပြောနေသမျှ ငါကြားတယ် လုံ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့စေတနာ ကို စော်ကားတာလဲ၊ ငါ မင်းအပေါ်ထားခဲ့သမျှ စေတနာ မေတ္တာတွေ အခု ချစ်နေခဲ့တဲ့ ချစ်စိတ်တွေက အားလုံးရိုးသားတယ် .."

"ရိုးသားတာ ဘာလဲ အစ်ကို၊ စေတနာမှန်ရင် မှန်ခဲ့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုစေတနာထားခဲ့တဲ့အကျိုးကြောင့် အစ်ကိုအတွက်လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြန်ရခဲ့တာပဲ၊ အစ်ကို သူ့ကို အားပါးတရ ပြောပြီး ကလဲ့စားချေခဲ့နိုင်တယ်လေ .."

"ဘာပြောတယ် .."

တွဲထူသေးထားသည့် လုံ ပခုံးလေးကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

"မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် လုံမဒီ .."

"လုံ ဘာမှမပြောပေမယ့် အစ်ကိုက အားလုံးသိနေခဲ့တယ်၊ သိနေပေမယ့် မပြောဘဲထားတယ် .."

"အဲဒီတော့ မင်း ဘာတွေဖြစ်သွားသလဲ .."

"စက်ဝန်း ရဲ့ မိန်းမက အစ်ကို့ဇနီးဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ အစ်ကို ရိုးသားရင် ပြောပြရမှာပေါ့ .."

"ငါ့အိမ်ထောင်ရေး ငါ့ခံစားချက်တွေကိုပြောပြရအောင် မင်းက

လှပါပေသည် လုံမဒီ

ငါ့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာမို့လို့လဲ .."

လုံ ငေးငိုင်သွားသည်။

သူ ပြောတာ မမှားပေ။ ဒီလိုအကြောင်းတွေကို ဖွင့်ပြောထားရအောင် လုံ က သူ့ချစ်သူမှမဟုတ်ဘဲ ..

"စက်ဝန်း ရဲ့ မိန်းမကို ငါ လက်ထပ်မှာလို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ငါ့မှာ ဘာဂုဏ်ကျက်သရေတွေတိုးသွားမှာလဲ ပြောစမ်းပါ၊ သူ့မိန်းမကို ငါ့မိန်းမ ဖြစ်ဖူးတယ်ဆိုတာကဏ္ဍာ ငါ မိန်းမရဖူးတာ ဂုဏ်ယူစရာလား .. အဲဒီမိန်းမက ငါ့ကိုထားခဲ့ပါတယ်ဆိုတာကဏ္ဍာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြွားဖို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စလား .."

"လုံ .."

သူမ ဘာတွေခံစားမိပြီး ကြေကွဲခဲ့ပါသလဲ ..

"ငါ မင်းအတွက်ပဲပြောခဲ့တာ၊ မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖက်ဆည်ဖို့ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ချပေးခဲ့ရတာ .."

လုံ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပေ .. သူမ တောက်လျှောက်ပြန်တွေ့နေခဲ့တာ သူ့ရဲ့ ရိုးသားမှုတွေ ဘာလို့မပါခဲ့တာလဲ ..

"မင်းကိုယ်မင်းပဲ ပြန်မေးလိုက်ဦး လုံ .. မင်း ငါ့ကို အကောင်းမြင်နိုင်တာ မင်းရဲ့ စက်ဝန်း ကို သိက္ခာချတဲ့စကားတွေပြောခဲ့ရကောင်းလားဆိုပြီးတော့ .."

"ဟင့်အင်း .. လုံးဝမဟုတ်ဘူး .."

"မဟုတ်ရင် မင်း ငါ့ကို မုန်းရလောက်အောင် ငါ ဘာလုပ်ခဲ့မိသလဲ .."

လုံ မျက်ရည်တွေဝေလာသည်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာချ၍ ..

"စက်ဝန်း နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး .. လုံ စက်ဝန်း ကြောင့် ခံစားခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး .."

"ပြော .. ဘာကြောင့်လဲ .."

လရောင်ကျူးရင့်

“မသိဘူး .. လုံ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ အားလုံး ရစ်နှယ်ပတ်သက်နေကြတဲ့ အစ်ကိုတို့ထဲမှာ လုံ က ..”

“မင်းက အဖြူစင်ဆုံးပန်းတစ်ပွင့်ပါ .. မင်းကို ငါ တန်ဖိုးထားခဲ့တာ၊ မင်းကိုမှ ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ခဲ့တာ .. မင်းအတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ကာကွယ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့တာတွေ အဲဒါ မင်းကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ ..”

ပြောနေရင်း လုံ့ ကိုယ်လေးကိုဆွဲဖက်ထားလိုက်မိသည်။ လုံ့ သည်လည်း သူ့ခါးကို ပြန်ဖက်ထားမိလျက် ..

“လုံ ခံစားမိလိုက်တာကလေး အားလုံး ဝိုင်းလိမ်နေကြတာကို လုံ့ က မျက်စိပိတ် နားပိတ်နဲ့ ..”

“မင်း ဘယ်တော့မှ အဲလိုမဖြစ်စေရဘူး လုံ့ .. မင်းဘဝကို ငါ့အရိပ်နဲ့ အေးမြစေမယ်၊ ငါ့ရင်ခွင်က မင်းအတွက် နန်းတော်ကြီးလို ခမ်းနားနေရမယ် ..”

လုံ့ မျက်နှာလေးကို မော့ယူလိုက်ရင်း မြတ်နိုးသောအနမ်းတို့ဖြင့် ကတိတွေပေးမိသည်။ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ မှိတ်ချထားလျက် လုံ့ မျက်တောင်ဖျားတို့မှာ စိစိစွတ်စွတ်လေးဖြစ်လာလျှင် ..

“ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်လို့လားဟင် ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဘာလို့ ငိုတာလဲ ..”

လုံ့ ဇာတ်လုံးမဖွင့်ဘဲ ခေါင်းခါရင်း ..

“လုံ့ မငိုပါဘူး ..”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား ..”

“မသိဘူး .. လုံ့ ကြောက်နေတယ် ..”

“ဂျလောက် ..”

တံခါးဖွင့်သံက ခေါင်းလောင်းတီးလိုက်သလို အကျယ်ကြီးဖြင့်

လှပါပေသည် လုံ့မခီ

သွားသည်။ အပြင်ကနေ ဘယ်လိုပိတ်ထားကြသည်မသိဘဲ ခပ်ဟဟ ပွင့်သွားကာ ..

“ဘရာရေ လူနာမေးလာချင်လို့တဲ့ .. ရမလား .. အဟဲ ..”

“မရဘူး ..”

“အဟဲ .. ဟဲ .. ထင်သားပဲ ..”

“ဘရာ .. ဘရာ ညီတွေကြီးစားထားရတာနော် .. မမေ့နဲ့ ..”

တံခါးကိုပြန်ပိတ်သွားကြလျှင် ..

“ဘာပြောသွားတာလဲဟင် ..”

“မင်း ထွက်သွားမှာစိုးလို့ တံခါးပိတ်ထားကြတာလေ၊ သူတို့ အဲလိုလုပ်ရင် မင်း ထွက်သွားမှာပဲမို့လား .. ဒီကကောင်ကလည်း ကျွမ်းနေတာ့ ထမလိုက်နိုင်ဘူး ..”

မွေ့ရာစပ်မှာ လုံ့ ကို ဖက်ထားရင်း ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ ..

“ခင်ဗျားကြောင့် လန့်ချိပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်ရမယ့်လူကို ထားသွားဖို့

ဤတယ်နော် .. အချစ်တွေ ..”

“ဘယ်သူက ချစ်တယ်ပြောလို့လဲ ..”

မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စိုကပ်နေလျက် လုံ့ က ရယ်နေ၏။

ခေါင်ဖျား က လုံ့ ခါးလေးကို တင်းခနဲဆွဲဖက်လိုက်ပြီး ..

“အသည်းယားအောင်လုပ်နေတယ် ဟုတ်လား .. ဒါ ကိုယ့်အိပ်ရာ

ထဲမှာနော် ..”

လုံ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားတော့ သူက ရယ်ရင်း ..

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းလောက်ချစ်ခဲ့တာ မင်းကိုပဲ၊ မင်းက ကိုယ့်နဲ့

အချစ်ဦးမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အတွက် အလိုအပ်ဆုံး ပထမဆုံးနဲ့ နောက်

ဆုံး မိန်းကလေး ..”

လုံ့ က သူ့မျက်နှာကိုမော့ငေးနေကာ ..

“လုံ့ ကို အစ်ကို အထင်မသေးဘူးနော် ..”

လရောင်ကျေးရင့်

"ဘာလို့သေးရမှာလဲ .."

"လုံ က .."

"မင်းကို ချစ်မိနေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေတာကြာပြီ၊ ပြောလိုက်ရင် မင်း စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးလို့၊ မပြောခဲ့ဘဲနဲ့တောင် ထင်စရာရှိတာနဲ့ စွတ်ဆက်ထင် .."

"လုံ တကယ်မယုံနိုင်ဘူး၊ ခုထိ အိပ်မက်မက်နေသလိုပဲ သိလာအစ်ကို့လိုလူက လူနဲ့ .."

"မတူတန်တာတွေ ဆက်ပြောနေရင် တူတန်မှန်းသိအောင် ကိုယ် သက်သေပြမှာ၊ ဒီမှာတင်ရပ်မလား ဆက်ပြောမှာလား .."

လုံ က ရှက်ပြုံးလေးနှင့် သူ့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုပင်ကာ ...

"အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိပြီး လိုက်လာတာလဲဟင် .."

"ဖုန်းဆက်တာ အေးလှ ကိုင်တယ်လေ .. အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ် စိတ်မချလို့ မင်းတို့နောက် ထွက်လိုက်လာတာ၊ သိပ်မကွာတော့ဘူး အဲဒီနေရာနဲ့ .."

"လုံ အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .."

"တင်သွားပြီလား .."

"ဟုတ်ပါတယ် .. လုံ မသိတတ်လို့ အစ်ကို အဲလို ပြန်ပြန် ခဲ့တာတွေများပြီ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ လုံ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်တွေမှာ အလိုအပ်ဆုံးက အစ်ကိုပါပဲ .."

"အင်း .. ခြေထောက်မကျိုးရင်လည်း ကောင်းသားကွ .."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"မင်းကို ထမ်းပြီး အပြင်ထွက်သွားမလို့ .."

လုံ က အသံလေးထွက်အောင်ရယ်ကာ သူ့ကိုပြန်ဖက်ထားလို့ ပြီး -

"ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာမှာ အရမ်းခံစားသွားရတယ် သိလာ .."

လှပါပေသည် လုံမခီ

အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးရှင်လို့ ရိုသေနေခဲ့တာတွေလည်း မယူက်ဘူး၊ မုန်းလည်းမမုန်းဘူး .."

"မုန်းတယ်လို့ မင်းပြောနေပါတယ်ကွာ .. ဓညာနဲ့ .."

"ဟုတ်တယ် .. မုန်းချင်တာ၊ မုန်းတယ်လို့ပြောလိုက်မှ အစ်ကို့ကို စိတ်ဆိုးနေမိတာတွေက ပြောလို့ထွက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးမိလဲဆိုတာတော့ .."

"မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်နေလို့ .."

ဟင် ...

လုံ ရင်ခွင်ထဲကခွာကာ သူ့မျက်နှာကို တအံ့တဩမော့ကြည့်သည်။

"မဟုတ်ဘဲနဲ့ .."

"ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ဘူးထင်ရတာလဲ .."

"စိတ်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရတာ အစ်ကို့ကို အထိလွှဲနေလို့လေ အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်ဖို့ဆိုတာ .."

"မင်း ငယ်ငယ်တုန်းက စဉ်းစားကြည့်ပါလား .. ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ဆူရင် ပိုမငိုချင်ဘူးလား .."

လုံ အဲဒါကိုတစ်ခါမှ သေချာစဉ်းစားမကြည့်ခဲ့ဘူးလေ ...

"မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့စိတ်တွေရှိနေလို့ လုပ်ရက်လိုက်တာဆိုပြီ ရင်နှင့်သွားတာ .."

"ဟုတ်လား .."

လုံ ကိုယ့်ဘာသာရေရွတ်သလိုပြောမိသည်။ ပြီးတော့ ပို၍ထင်ရှားစွာ မြင်လာခဲ့၏။ သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြပြီဆို ခံစားမိကြပေမယ့် ဒီအောင်ကြီး ဘယ်လောက်ထိခိုင်မာနေပြီလဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိတတ်နိုင် ..

ကြည့်နူးပီတိုဖြင့် လုံ သွားလေးတွေပေါ်အောင်ရယ်ရင်း မျက်ရည်တွေပါဝေလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုမော့ကြည့်မိရင်း -

"လုံ အပေါ်မှာ အစ်ကို ဘာမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ဘူးဆိုတာ တကယ်လား .."

ဟင် ..”

“နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပေါ်လာရင်တော့ မသိဘူးလေ .. ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ဆိုရင် မင်းကို ကိုယ်ပိုင်နေပြီပဲ ..”

လုံ တကယ်လားလို့ တွေးနေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ငေးသည်။ ပြီးတော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ငေးရင်း နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေ လှုပ်လီ လှုပ်လဲ့ ဖွင့်ဟနေခဲ့လျှင် ။

“ကြောင်တောင်တောင် ကောင်မလေး .”

“အာ .. သွား ..”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို အငိုက်ဖမ်းနမ်းလိုက်၏။ လုံ မျက်နှာငုံ့စို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဆုံဆည်းခဲ့သည့် အနမ်းတို့က ငြိတွယ်သွားခဲ့ပြီး ။

ချစ်ရသူရဲ့ အနမ်းများကို အစတည်းက ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့တာမဟုတ်သည့် ဖို့ ချစ်သူထံမှာ ရွှေပါးအပ်ရင်း ။